உ

ணபதயேநம:

ஸ்ரீ வீரசேகரமென்னும்
ஞானவாசிஷ்ட வசனம்.

இது

ஞானவாசிட்ட மூலவியாக்கியானங்களை யனுசரித்து

ஸ்ரீ வீர சுப்பய்யஞான தேசிகேந்திர

சுவாமிகளால்

மொழிபெயர்த்தருளப்பெற்றது.

இஃது

ஷை சுவாமிகளாலே

சென்னை சூளை,

ஸ்ரீ "பாரதி" அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

1929.

விலை அணா 8.]

உ

ஓம் மகாகணபதயே நம:

ஸ்ரீ வீரசேகரம்

என்னும்

ஞானவாசிட்ட வசனம்.

மங்களம்.

திங்களணி வேணியனார் உமையோடொன் றிளைத்தாடித்
திருந்து வேதம்,
பொங்குலகும் போற்றிசெய நாற்றிசையும் புகழ்பெருகப்
பொலித்த சீமான்,
மங்களமெய் மூர்த்தியாய் வணங்கினர்க்கு மாறினையும்
மணமே செய்யும்,
எங்கள்குரு வீரேசன் இணையடியை மனமொழியில்
இணைத்து வாழ்வாம்.

சத்தியஞான அனந்த அத்விதீய பரமாத்மாவாகிய பகவான் நாராயணர் கற்பாதியின்கண்ணே தமப்பிரதானமாகிய க்ஷேத்திரங்களையும் சிற்பிரதானமாகிய ஜீவர்களையும் பாவனை ஞான கருமானுசாரமாகச் சிருஷ்டித்தார்; "தமப்பிரதானமாம் க்ஷேத்திரங்கட்கும் சிற்பிரதானமாஞ் சீவர்கடமக்கும், பரம் காரணமாம் பான்மையைப்பற்றும், பாவனை ஞான கருமங்களினால்" என ஸ்ரீமதாசிரியரும் கூறியுள்ளார்.

தம்மாற் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட பிராணிகளின்சொர்க்கமோக்ஷப் பொருட்டு உபாயமாகக் கொள்ளத்தக்கனவாயிருக்கும் கரும ஞானவடிவ வேதார்த்தத்தை மரீசியாதிகட்கும் சனகாதிகட்கும் உபதேசித்தனர்; அவர்களானே யுபதேசிக்கப்பட்டுப் பிராணிகளானே யனுஷ்டிக்கப்பட்டுவந்த அந்த வேதார்த்தமானது இராவணாதி துஷ்டர்களானே யனுஷ்டிக்கப்படாதவாறு இடையூறு செய்யப்பட்டதை யுத்தேசித்து அதை இரக்ஷிக்கவேண்டுமென்னு மிச்சையினாலே மாயையைத் தன்வயப்படுத்திய சத்திய சங்கற்பமுடைய பகவான் சங்கற்பத்தினாலே இனிது சம்பாதித்துக்கொண்ட அறியாமையுடையவராகிக் கௌசல்யதசரத குமாரராயவதரித்தார். அவதரித்தப் பின் ஸ்ரீ வசிஷ்ட பகவானது சிடன்போனடித்து நானாவிதமான கதைமாலிகைநிறைந்த அவரது சம்வாதத்தால் ஞானமிருதரசத்தையும் வெளிப்படுத்தினர், கருமத்தையும் பிரவிருத்திப்பித்தார் அரக்கர் குலத்தை நாசஞ் செய்யும் வாயிலாக அவ்விரண்டையுமே காப்பாற்றியருளினர். ஆண்டுப் பிரஹ்மத்திற்கே பிரஹ்மவித்யாதிகாரித் தன்மையை அறிவித்தற்பொருட்டு ஸ்ரீ ராமர் சிடனைதாம், "இவையெலா மெழுந்திங் கிலங்குதன் முன்னர், நவையறு பிரமமேநன்னும் நன்கது, உவமறு தன்னையே யுணர்ந்ததுயானப், பவமறு பிரமமே படிவமா யுள்ளேன்" "ஆகலினதுவெலாமாயது கண்டாய்" என மறைபுமறைகின்றது. "சர்வதுவைதாகார அஞ்ஞானபரிணாமங்களில் தன்னுடைய ஆபாசம் அந்தப் பலகத்தில் இனிதாரூடமாகச் சாக்ஷித்வ ஈசுரத்வ காரணத்வ அந்தர்யாமித்வரூபத் தன்மையை யாத்மா அடைகின்றது. அதுவும் உலகத்திருந்தபோதிலும் உண்மையாயினும் அதனோடு சம்பந்தப்படாதாம் அசங்காகமவிரோதம் வருதலின், ஆகலின் ஈசுரத்வாதி கற்பிதம்" என வார்த்திகத்துளதாம். அவ்வசிஷ்டராம சம்

வாதத்தைத் திவ்யஞான சம்பத்தையுடைய ஸ்ரீவான்மீக பகவான் முப்பத்தீராயிரம் சுலோக வடிவமாக இயற்றினர். வைராக்கிய முமுக்ஷு விவகார ஜகதுற்பத்தி ஸ்திதி உபசாந்தி நிர்வாணப் பிரதிபாதக அறுபிரகரணப் பேரலைகளோடு கூடியதும், அநேக ஆக்கியான வரதரங்கங்களோடுற்றதும், விவேக வைராக்கிய உபரதி விஞ்ஞானாதி இரத்தினங்கட்கிடமும், ஆகிய அவ்விவ் வாசிஷ்ட சமுத்திரத்தை மந்தமதிகள் கடக்க முடியாதவாறு கண்டு பரமகாருணிகராய கான்மீரபண்டிதரென்னும் ஸ்ரீ அபிநந்தாசாரியர் ஆறாயிரம் சுலோகங்களை யதினின்றும் தொகுத்தனர், அவற்றையே வீரை ஸ்ரீ ஆளவந்தார் முனிவர் நிர்வாணவலியிலாதுகிளர் தமிழ் மாக்கண்மேலுள்ள காருண்யச்சிறப்பால்செந்தமிழ்க்கவிதையிற் செய்து வைத்தனர், அவ்விவ் வரியஞான வாசிஷ்டத்தை விரித்து மந்தமதியினர்க் கெளிது புலப்படுமாறு ஸ்ரீ வீரஞானேசதேசிகன்றந்த மதியளவு ஸ்ரீ வீரசேகர மெனப் பெயர்தந்தே யுபகாரப் பொருட்டு வியாக்கியானிப்பேன்.

விநாயகர் வணக்கம்.

பெண்மை பாதியன் பெற்ற களிற்றினை
யண்மை தூர மறவகத் துன்னுவாம்
திண்மை ஞானச் சிறப்புயர் வாசிட்ட
முண்மை யாக வொருங்குரை செய்யவே.

(ப - ள்) திண்மை=ஐயந்திரிபுஇலாமல் அப்பிரதிபந்தகமாய்ப் பிரதியக்ஷமாக வுண்டாகும், ஞானம்=சாக்ஷாத்கார அனுபவத்தையும் அதன் அந்தரங்க பகிரங்க சாதனங்களையும் கூறுவதில், சிறப்பு=மற்றைய எல்லா அத்தியான்மிக சாஸ்திரங்களிலும் விசேடமாக இருத்தலின், உயர்=சர்வ

வேதாந்த மூர்த்தன்யமாய் மேம்பட்டிருக்கும், வாசிட்டம்= ஸ்ரீ வசிஷ்ட ஸ்ரீ இராகவர் சம்வாதரூபமாகிய இஞ்ஞான வாசிட்ட நூலே, உண்மையாக=எவ்வாறு கீர்வாண பாஷை யில் ஸ்ரீ வான்மீகி பகவான் அருளியிருக்கின்ருரோ அவ் வாறே அருத்தமுங் கருத்தும் மாறுமலும் வேதாந்த சம் பிரதாய விரோத மில்லாமலும், ஒருங்கு=கான்மீர பண்டி தர் சங்கிரகித்து ஆருயிரங் கிரந்தங்களேயும், உரைசெய்ய= செந்தமிழ்ச் செய்யுளால் இனிமையாகப் பாடும்பொருட் டும், இடையூறின்றி யினிது முடியும் பொருட்டும் பெண்மைபாதியன் = பராசக்தியைப் பாதி பாகத்திற் கொண்ட பெருமானுகிய பரமசிவன், பெற்ற=தவம் புரிந்து உலகமுய்ய உதவிய, (இருவரும் தவம் புரிந்தே பரமான் மாவைப் புத்திரராகப் பெற்ற புராணவசன மனுசரித்துத் தான் பெண்மையாதியன் என்றதாம்) களிற்றினை=தாம் எப்போதும் விசுவரூபமென்று எல்லாரும் உணர்ந்துய்யக் கொண்ட சகலாகிருதியையுடைய, கயமுக அசுரனல் வந்த இடர்தீர்ந்து சுரநராதியுலகு சுகிப்பக்கொண்ட திருமேனி யையுடைய பிரஹ்ம விஷ்ணு ருத்திராதி சர்வதிருசியமும் தோற்றற்கும் ஒடுங்குதற்கும் வாயிலாக இலங்கும் கஜமுகப் பெருந்தகையை, அண்மை தூரமற=தற்பதபரோக்ஷ துவம் பத அபரோக்ஷமதாய்ச் சர்வகதமாயிருத்தலின் சமீபதூரமி லாது தன் வடிவமாகவே பஞ்சகோச பிரபஞ்ச கற்பனைகள் கடந்து, அகத்து=சுத்த சத்துவ அந்தக்கரணத்தில், உன் னுவாம்=அகண்டாகார விருத்தியால் பலவியாத்தியிலாமல் விருத்திவ்யாத்தியாற் சந்ததம் சிந்திப்பாம் ; என்பதாம்.

ஓம் மகாகணபதயே நம:

நூல்.

வைராக்கியப் பிரகரணம்.

இனிது தொடங்க இச்சித்தகிரந்தம் இடையூறிலாது முடிபெய்துவான், பாரம்பரியமாய்ப் படித்துணருவானுகவும் இஷ்டதேவதையை நமஸ்கரிப்பதாய மங்களாசரணத்தை நேரேகூறிப் பொருளால் நூலால் நுவலப்பட்ட பொருளே ஸ்ரீ பகவா ஞசிரியர் காண்பிக்கின்ருர் :—பொன், அல்லது, இனித் தொடங்க அவாவிய பெரிய நூல் இடையூறில்லாமல் இனிது முடியவும், எங்கு மினிதுலாவவும் வேண்டி “ மங்க ளத்தை முதலினும் இடையிலும் ஈற்றிலும் உடையசாஸ் திரங்கள் வீரபுருடர்களே யுடையனவாகியும் ஆயுளோடு கூடியவர்களே யுடையனவாகியும் விளங்கும்” என மகாபாஷி யத்திற் கூறியதும், சுருதியிற் செய்யற்பாலதென வுணர்த் தப்பட்டதும், யாவற்றையும் விளக்கும் அறிவுரசம் வாய்ந்த சர்வபிரத்தியக்கபின்ன பரப்பிரஹ்ம நமஸ்கார இலக்கணம் வாய்ந்ததும் ஆகிய மங்களத்தைச் செய்துகொண்டு பொரு ளானே சாஸ்திரத்தினது விஷயப் பிரயோஜனங்களேக் காண்பிக்கின்ருர் :—பொன்.

பொன்னுல கத்தினிற் புவியி லந்தரத்
தென்னுடை யுட்புறத் திலங்கு கின்றது
மன்னுசிற் சோதியே வடிவ மியாவுமாய்த்
துன்னுவ தப்பொருள் தொழுதிறைஞ் சுவாம்.

(பதவுரை.) பொன்னுலகத்தினில்=சுவர்க்கலோகத்தி லும், புவியில்=பூலோகத்திலும், அந்தரத்து=பூ சொர்க்க மத்திய அந்தரிக்ஷ லோகத்திலும், என்னுடைய=எனது, உட்புறத்து=உள்ளிலும் வெளியிலும், மன்னு=விபுவாயுறை யும், சிற்சோதியே=(எந்த) ஞானவடிவமாகிய ஆன்மா,

இலங்குகின்றது=விளங்காநிற்குமோ, வடிவம் யாவுமாய்த்
துன்னுவது=சர்வான்மகமாகச் செறிகின்றதோ, அப்பொ
ருள் = அவ்வான்மாவை, தொழுதிறைஞ்சுவாம் = மீண்டும்
மீண்டும் வணங்குவோம். (எ - று.)

விசேஷ உரை.

(ஸ்ரீ-வீ-ம்) எது என்பது பிரசித்தப்பொருளை யியம்
புதலான் ஆன்மாப் பிரசித்தமாக விருத்தலின் ஆன்மா விசே
டியமாகச் சம்பந்திக்கும், என வுணர்த்தற்பொருட்டு எந்த
ஞானசொரூபமெனப்பட்டது ; எவ்வான்மா எனக்குணர்த்
தியவா றிலங்குகின்றதோ அதன்பொருட்டு நமஸ்காரமா
மென வுணர்க. அதன்வடிவமறிவிப்பான் அறைந்ததாம் சிற்
சோதியென்பது. சிற்சோதி=யாவையுமிலக்கும்அறிவுவடிவ
மாம். தேகபரிச்சேதம் இன்றென் றுணர்த்தியது மன்னு
மென்றது, சகலதேச வியாபியாமென்க. வியாபகத்தைச்
சாதிக்கின்றது பொன்னுலகத்தினிற் புவியிலந்தரத்து என்
பது. தொகுத்து வகுத்துச்சொல்லிய பொருள் கேட்போர்
மதியில் எளிதாக ஏறுமென வெண்ணி விஸ்தாரமாகப் பிரதி
பாதித்த பொருளைச் சுருக்கிக் காட்டுகின்றது உட்புறத்தென்
றது. அல்லது லோகத்திரயத்திலும் உள்ளிலும்வெளியிலும்
யாதிலங்குகின்றதோ அதன்பொருட்டு நமஸ்காரம; "உள்
ளும் புறம்பும் அவை யாவற்றையும் வியாபித்து நாராயணர்
விளங்குவர்" என சுருதியுமறைகின்றது, "பூதங்களினுள்ளி
லும் புறம்பிலும் அசரத்திலும் சரத்திலுமே பரமனுளன்"
எனமிருதியுமறைகின்றது. இத்தகைய ஆன்மசொரூபத்தில்
ஞானிகளி னனுபவமே பிரமாணமாமென ஸ்ரீ வான்மீகிபக
வான் குறிப்பிக்கின்றார் எனக்கிலங்குகின்றதென்பதாக ; அற்
றேல் ஆன்மாவிற்கயலாய்ப் பொருள்களிருத்தலின் பொருள்
களினுலே பரிச்சேதம் வருமேயெனின், வாராதாம், வடிவமி

யாவுமாய்த் துன்னுவதாதலின், கற்பிதமாய சர்வதுவைதப்
பிரபஞ்சத்திற்கும் வெள்ளிக்கிப்பியேபோல வடிவமாக
எந்தப் பரமாத்மா விருக்கின்றதோ அதன் பொருட்டு
நமஸ்காரம், வஸ்து பரிச்சேத நிராகரணஞ் செய்தமாத்
திரையானே ஆன்மாவிற்குக் காலபரிச்சேதமும் நிராகரிக்கப்
பட்டதேயாமென வுணரற்பாற்றும் ; காலத்திற்கு முண்மை
யாகத் தன்னிடத்திற் கற்பிதமாந் தன்மையுண்மையின்
ஆன்மா இருப்பு விளக்கங்கொடுத்தலின் ஆன்மாவை யது
பரிச்சேதப்படுத்த முடியாதாம். அல்லது, விளங்காநின்ற
லிங்கசரீரத்திலும் பூமிகாரிய தூலசரீரத்திலும் அவ்யா
கிருத ஆகாச காரிய காரண சரீரத்திலும் அவற்றின் சாக்ஷி
வடிவமாக யாது ஒளிர்கின்றதோ அதற்கு நமஸ்காரம் ; பிற
முன்போலவேயாம். "அன்னியனிவனே யன்னியன் யானே
என்னத் தேவதை யெவனுபாசிப்பனோ, அன்னவன் சிறிது
மறிந்திலனந்தோ, இன்னவன் றெய்வப் பசுவென வியம்ப
லாம்" என்னும் சுருதியினுனே ஆன்மாவிற் கயலாகத்
தேவதையைக் காணில் நிந்தை காணப்படுதலினுலும்
"ஆன்மாவே தேவதை யனைவர்கடமக்கும்" என்னும் மனு
மிருதியினுனும், ஆன்மாவையே யிஷ்ட தேவதையாக
நமஸ்கரித்தன ரென வறியலாம். அல்லது, பரமான்மா
விசேடியமாகச் சம்பந்திக்கின்றதாம், எப்பரமாத்மா வென்ப
தாக ; அதற்கு ஈசுரத்தன்மையானே பிரசித்தமுண்மையின்
அதற்கு ஜீவர்களிடத்தினின்றும் வேற்றுமை நீக்கப்படுகின்
றதுவடிவமியாவுமா யென்பதால், சர்வஜீவர்களின் பரமார்த்த
சொரூபமாயிருக்கப்பட்டதன்பொருட்டுநமஸ்காரம், மற்றவை
சமானமாம். அல்லது பூமியாகாசமென ஆதியந்தங்களைக்
கவர்தலான் மத்தியிலிருக்கும் முப்பூதமும் சந்தம்சநியாயங்
கொண்டு கவர்ந்ததேயாம், காரணபூதக்கவர்ச்சியானே காரி
யமுமாம், ஆகவே பொருளிதுவாம் :—ஆகாசாதிரூப பூத

பௌதிகங்களிலும், க்ஷேத்திரஞ்ஞ வடிவமாக வுள்ளிலும் சம்சாரத்தின் வெளியிலும், தனது மகிமையிலும் யாது விளங்குமோ அதற்கு நமஸ்காரம். "இதனது பாதமொன்றே இகபரவுலகங்கள், பதமது மூன்றூநற்பர வறிவமுதந்தான்" எனச்சுருதியு முளதாம். ஆக விங்ஙனம் மூவித பரிச்சேத ரகிதமாய் நித்திய அத்விதீயபரிபூர்ணமாய் சிதான்மகமாயிருக்கும் வஸ்துவே சாஸ்திரங்களாற் பிரதிபாதிக்கப்பட்டதாம் எனக் காண்பிக்கப்பட்டதென் றுணர்க. மற்றும், சுவர்க்கத்தில், பூவுலகில், அந்தரிக்ஷ லோகத்தில் அதிபூதத்தில், அத்தியாத்மத்தில், அதிதைவத்தில், எவ்விபுவானவர் நானாவடிவமாக எனதறியாமையால் எனக்கிலங்குகின்றாரோ, உண்மையாயோ இலங்கும் வடிவதாய் நிர்விகார சின்மாத்ர இயற்கையதாய எல்லாவற்றின் வடிவாய அதன்பொருட்டு நமஸ்காரம். அல்லது, பிருதிவி பூர்வரூபம் துறக்கம் உத்தரரூபம் என்னுஞ் சுருதியிற்போல, ஈண்டும் பொன்னுலகத்தில்= பிரஹ்மாண்டத்தினது மேற்கபாலமாகிய சுவர்ணமய வத்துவில், புவியில்=கீழ்க்கபாலமாகிய வெள்ளிமயவத்துவில், அந்தரத்து = அவ்விரண்டன் சந்தியாகிய சூக்ஷ்ம ஆகாசத்தில், பிரஹ்மாண்டத்தின் வெளியிலும் உள்ளிலும் யாது விசேடமாக = சூரியசந்திர அக்கினி வாக்கு முதலியவற்றினும் அதிசயமாக, சுவப்பிரகாச அபரிச்சின்ன இயற்கையானே யாதிலங்காநிற்குமோ! அஃதெங்ஙனமெனின், "இவ்விலங்காநின்ற ஆன்மாவானது சூரியாதிகளையும் விளக்குவதும் அவற்றின் வடிவமும் ஆகுமாதலின், எதனாற் சூரியன்றபிக்கின்றானே தேயுவொளிர்கின்றதோ, ஆன்மாவே யிதனது ஜோதியாம், ஜோதிகளுக்குமது ஜோதியாகும்" என்பதாதி சுருதி மிருதிகளானே யெனவுணர்க. எல்லா வஸ்துக்களினது பாரமார்த்திக சொரூபபூதத்தின் பொருட்டு நமஸ்காரம். அல்லது, பொன்னுலகத்தினில்=இலக்குவிக்கும் ஏகரசம்வாய்ந்த

பூமானந்த வடிவ துரியவடிவமத்தில், இரண்டவஸ்தைகளினுற்பத்தி பூமியில், அவ்வியாகிருத ஆகாசத்தில், வெளிப்பிரஞ்ஞைப் போக்கியமாகிய ஜாகரத்தில், உட்பிரஞ்ஞைப் போக்கியமாகிய சொப்பனத்தில், அவற்றின் சந்திகளாகிய மரண மூர்ச்சை முதலிய அவத்தைகளிலும் யாது நானாவிதமாக இலங்குகின்றதோ, தூலசூக்கும காரண அபிமானியாகவும், அவற்றின் போக்தாவாகவும், அவற்றின் சாக்ஷியாகவும், நிஷ்பிரபஞ்ச பூரணானந்த சின்மாத்ர இயற்கையதாகவும், விளங்குகின்றதோ என்பதாம். ஆயினென், நானா இரசமேயின்றுவெனக் கடாவிக் கூறுகின்றார்:—இலங்கும் வடிவது அறிவு மாத்திர இயற்கையது. திருசியமானது திருக்குமாத்திர வடிவமாய்த் திருக்கினும் வேறாக இராமையின் அவித்தையோடு கூடியதும் அவித்தை யற்றதும் ஆகிய எல்லா வடிவத்தின்பொருட்டு நமஸ்காரம். அல்லது, பொன்னுலகத்தினில் = சர்வஞ்ஞத்தன்மை முதலியவற்றின் சம்பத்துண்மையின் இலங்காநின்ற காரணவுபாதியின் கண்ணே, புவியில் = கருமபீஜமுண்டாகும் பூமியாகிய காரிய வுபாதியின் கண்ணே, அந்தரத்து = எங்குமிலங்காநின்ற சொரூபமிகப்பிரகாசத்தில், ஜீவன் முக்தி தசையில், வெளியில்=நிருபாதி சொரூபத்தில், உள்ளில்=காரியகாரண வுபாதியுள்ளடங்கிய மாயாந்தக்கரணவிருத்தி பேதங்களிலும், எவ்விளங்கு மியற்கையுடையது விளங்குமோ சருவ உபாதிசாரமாய அவ்வான்மாவின் பொருட்டு நமஸ்காரம். அல்லது, விளக்கும் வடிவதேஜசில், பிருதிவியில், விண்ணில், உள்ளடங்கிய நீர் காற்றுகளில், பகிர்ப்பூதமாகிய அவ்வியாகிருதத்தில், நிருபாதிகத்தன்மையானே சப்தாதிகட்குத் தகுதியல்லாத பாரமார்த்திக வடிவத்திலும் யாது தொடர்ந்து நின்று சன்மாத்திர வியல்பதா யிலங்குமோ அதுவே இலங்கும்பிரத்தியக்கான்மாவாம். அச்சர்வவடிவமாகியபூர்ணானந்த

சொரூப என்பொருட்டு நமஸ்காரம். அல்லது, தேவலோகத்தில் வெளியே தடஸ்தமாகப் பூஜ்யதேவதா ஈசுராதிவடிவமாக, புவியில் உள்ளே, உடம்பிலிருப்பதாய்ப் பூஜகவடிவமாக, ஆகாயத்தில்=இரண்டனிடையில் கிரியாபலசாதனுதி வடிவமாக, என்னுடைய வடிவம், விளங்காத காலத்தில் பரிச்சேதமாகி வேருக விளங்கினும் யாது இப்போது தத்துவதிருஷ்டியுதயத்தானே வெளிப்படையாய் விளங்கும் வடிவதாய, மூவிதபரிச்சேத சூனியவிபு, வெளிப்படையாய் விளங்கும். அத்தகைய பூர்ணுனந்த வடிவின்பொருட்டு நமஸ்காரம். அல்லது, மேல் கீழ் இடையில் கிழக்கு முதலிய திசைகளில், உடம்பினுள் பூர்வோத்திர காலங்களில் எவ்விலங்குமான்மாவாகிய சிதேகரசமானது தத்துவ வித்தாகிய எனக்கு விளங்குமோ, “ஆன்மாவே கீழும் ஆன்மாவே மேலும்” என்பதாதி சுருதியினுனே யென்க; ஆன்மாவே இவ்வி யாவுமென்னும் சர்வ பிரபஞ்சபாதத்தால் எஞ்சி நிற்பதாய பரமான்மாவின்பொருட்டு நமஸ்காரம். இவ்வாறு வேறுபொருள்களும் மதிவைபவப்படி ஊகித்துக்கொள்க. ஈண்டுப் பொருளால் அவ்வகையாய அறியப்படாத பிரஹ்மமே சாஸ்திரத்தின் விடயமாம். ஞானத்தால் அவ்வடிவமாய் நிலைபெறுதல் பரம நிர்வாண ரூபமாகிய பிரயோஜனமாம் எனக் குறிப்பிக்கப்பட்டது. மேலும் மேலும் இதுவே வெளிப்படையாய்க் காட்டப்படும்.

நூற் பெருமை.

திகழுநான் முகன்முதற் றேவர் மூவருஞ்
சகலவே தங்களும் சாத்தி ரங்களும்
புகலுஞா னத்தினுற் புரண மானது
நிகரில்வா சிட்டமா நிபுண ஞான நூல்.

(ப - ரை.) திகழுநான்முகன்=ஸ்ரீ வசிஷ்டர் மரீசியாதி சகல முனிவர்கட்கும் ஞானுசிரியராய் விளங்கும் நான்கு வேதங்களையும் நான்குமுகத்தா லருள்புரியும் பிரஹ்மா, முதல்=முதலிய, தேவர் மூவரும்=பிரஹ்மா, அருச்சுனற்கும் பிரஹ்மாதிகட்கும் அருளும் மகாவிஷ்ணு, சனகாதிகட்கும் பிருங்கி ரிபு முதலியவர்க்கும் அம்பிகை நந்தி முதலியவர்க்குந் திருவருள்புரிந்த மாகாதேவர், என்னும் முத்தேவரும் அருளிய கீதாத்திரயங்களும், சகல வேதங்களும்=கருமம் பக்தி ஞானமென்னுங் காண்டத்திரய வடிவமாய் அநேகமாயிரம் சாகைகள் நிறைந்து விரிந்த தருமத்தையும் பிரஹ்மத்தையும் பிரதிபாதிக்கும் அபௌருஷேயப் பரமப்பிரமாண வாக்கியங்களின் வடிவமான சுருதிகளனைத்தும், சாத்திரங்களும்=அவ்வேதங்களையே யாதாரமாகக்கொண்டு மகரிஷிகளாலே செய்யப்பட்ட அநேகம் ஸ்மிருதி யிதிகாச அத்தியாத்ம சாஸ்திரங்களும், புகலு ஞானத்தினுல்=பிரதிபாதிக்கப்பட்ட விஸ்தாரஞான ஞானசாதனங்களால், நிகரில் வாசிட்டமாநிபுண ஞானநூல்=தன்னிடத்திலேயே சகல கிரந்தங்களின் அருத்தங்களு மிருத்தலின் உவமையற்றுப் பிரஹ்மபுத்திர வாக்கியாமிருதமாய்ச் சகலமாண்பானும் அலங்கரிக்கப்பட்டு மிகவுமாழ்ந்து கம்பீரமாய் மகத்தான தீர புத்திகட்கே சாத்தியமாய் விளங்கும் இந்த ஞானவாசிட்ட நன்னூலானது, புரணமானது = பூரிக்கப்பெற்றுப் பொலிகின்றது.

தலைமைநான் முகன்மனத் தாமரைக் கினன்
சிலையில்ரா கவன்றிருச் செவிக்குத் தெள்ளமு
துலைவில்வான் மீகிவாக் குதித்த தத்துவ
நிலைமைவா சிட்டமா நிபுண ஞான நூல்.

(ப - ரை.) தலைமை = பிரஹ்மாண்டம் அவரது நுகர் வினைப்பயனுதலின் இதன்கண்ணியாவருக்குமே பிரதானமா

யிலங்கும், நான்முகன்=நாற்றிசையினும் படைக்கச் சதுவ தனங்களையுடைத்தாய் பிரஹ்மாவினது, மனத்தாமரைக்கு= திருவுள்ளமாகிய தாமரைமலருக்கு, இனன்=அலறிபோன்ற தாம், மனத் தாமரையை மலர்த்தமைந்தன் மதலைமொழி மாண்புடைத்தேயாம், சிலையில்=வில்வித்தைக்கில்லமாயிருப் பவரும், சிரவணிக்குங் காலத்தில் ஆத்தாதி பணிவிடைகளை மேற்கொண்டொழுகலின் சிலையில்லாதவரும், சிலையாகிய அக லிகையைத் தமது திருவடிப்பரிசத்தான் மீண்டும் கௌதமர் இல்லத்திற்குத் தருமபத்தினியாக்கியவரும், அவர் வைராக் கியப் பிரகரணத்திற்கூறிய சில ஐயங்கள் உண்மையிலில்லாத வராயிருந்தும் இருப்பதுபோ னடித்தவரும், ஜட இயற்கை யின்றிச்சந்ததம் சேதன இயற்கையையேயுடையவரும், சீதா பிராட்டியை யுத்தேசித்துக் கோதண்டச் சிலையைச் சிதைத் தவரும், ஸ்ரீ வசிஷ்ட உபதேசானந்தரம் சிலைபோல நிருவி கற்பசமாதியையடைந்து காஷ்டலோஷ்டம்போ லானவரும், அசங்கமா யசலமா யிருக்குந் தம்மிடத்தி லுண்மையில் யாதொரு ஆரோபமுமில்லாதவரும், மேலும் அநந்தவிதமான கல்யாண குணங்க ணிறைந்தவரும், ஆகிய இராகவன்=ஸ்ரீ காமதேனுவின் கன்றாகிய நந்தினியின் திருவருளால் வந்து மகாதீரவீரனா யிந்திரனையும் வெற்றிகொண்டு குருதக்ஷிணை கொடுக்கும் நிமித்தம் யாகானந்தரம் அடைந்த குமரனை யுத் தேசித்துக் குபேரன்பேரில் படையேவிய இரகுவினது உத்தமோத்தம குலத்தவதரித்த ஸ்ரீ இராமச் சந்திரரது, திருச்செவிக்கு=இலக்குமி தேவியின் அமிருத மொழிகளை யெப்போதுங் கேட்டுக்கொண்டிருக்கும் அழகிய சுரோத்தி ரங்கட்கு, தெள்ளமுது=பாற்கடலிலுதித்தமாய அமுதமும் கற்பாந்தபரியந்தமே வாழ்க்கை நல்குமாதலின் அதனினும் மிகத்தெளிவுற்ற இது அழியாத பரமபதத்தையே கரதலா மலகம்போலத் தருதலின் பரமாமிருதமானதாம், உலைவில்

வான்மீகி=முன்னனேககாலம் ராமஜபத்தாற் றவம்புரிந்து கெடாதவித்தையையும் பிரஹ்மவித்தையையு மடைந்திருந்து திருமேனி புற்றான் மூடப்பட்டு புற்றினுள்ளேயே ஸ்ரீ ராம சரிதங்கூறிய ஆதிகவியாகிய மகாமுனிவரர்தம், வாக்குதித்த தத்துவம் = திருவாக்கியமிருதமாய் வெளிப்பட்டு அநேக தத்துவங்களையும் சாகித்ய நவரசங்களையும் பொழியும் பெருமை வாய்ந்ததாம், இத்தகைய விசேடங்கள் வாய்ந்தது யாது கொலாமாலோவெனின் ? நிலைமை = சொரூபத்தின் யதாஸ்திதியையும் சாதகமாகிய சர்வஞான நிஷ்டைகளையும் நித்திய மோக்ஷத்தையும் அனுக்கிரகம் புரிவதில், மா = மாக்ஷிமைதங்கிய, வாசிட்ட நிபுண ஞான நூல்=ஸ்ரீ வாசிட்ட ராமசம்வாதமாகி அதிவித்தககன கம்பீரமான இந்த ஞான சாஸ்திரமேயாம். (எ - று.)

பெரிய வாறிவுறு பெருமை சான்றது
விரிவுறு சிறியவர் மேவொ ணாதது
வரிசையி லுயர்ந்தது வசிஷ்ட சங்கிதை
யரியமெய்ஞ் ஞானநூ லனைத்தின் மிக்கதே.

(ப - ரை.) பெரியவாறிவுறு=சாதனங்கள் நான்கும் நிறைந்து சிசுருஷை சிரவணாதி தொடங்கி யெப்போதும் ஆந்தரவிருத்தியிலும் சித்தவிசிராந்தியிலும் விருப்பமிகுந்து பரதியராகிச் செயற்கரியசெய்யும் மகான்கள்மாத்திரம், அறி வுறுத்த ஆசிரியர் அரிதிலெளிதிலறிந்து கொள்ளும்படியான, பெருமைசான்றது=அத்தகைய மேன்மையைத்தான் பிரதி பாதிக்கும் சூக்குமப்பொருளால் உடையதும்; விரிவுறு= விடயங்களிலிந்திரியங்களை இஷ்டப்படி போகுமாறு செலுத் திப்பின்னேகி மொத்துண்டலையும், சிறியவர்=அற்பமதியும் அற்ப முயல்வும் அதைரியமும் நம்பிக்கை யின்மையும் தேகான்மமதியும் பிரபஞ்சசத்தியபுத்தியும் உடைத்தாகி

மோக்ஷ ஆவலின்றிய அற்பர்கள், மேவொணுததது=சிறிதுங் கிட்டிக் கரத்தினுந்தீண்ட அருகமல்லாததும்; வரிசையி லுயர்ந்தது=ஞானப்பொருள்களையும் கதைமேற் கதைகளை யும் உபாக்கியானத்துள் ளுபாக்கியானங்களையும் திருஷ்டாந் தங்களையும் ஊகங்களையும் ஆரோப அபவாதக்கிரமங்களையும் ஜகன்மித்தியாத்துவத்தையும் பரமாத்ம சாக்ஷாத்காரத்தா லெய்தும் பரமானந்தத்தையும் சமாதிகளையும் போகங்களை யும் பிறவற்றையும் அடுக்காக அடுக்காக அறைவதும், எல்லா ஞானநூல்களினும் பரமப்பிரமாணமா யெடுத்துக்காட்டாய் நின்று மிகவும் பூசிக்கத்தக்கதும்; ஆகிய, வசிட்ட சங் கிதை=ஸ்ரீ வசிஷ்ட பகவானது இனிமையைத் தருமிதோப தேசம், அரியமெய்ஞ்ஞான நூல்=அதிதுர்லபமாகி யாச்சரி யம்போற் கண்டுங் கேட்டும் பேசியு மனுபவித்தும் வரும் மெய்யான சிதானந்த பூரணத்தைப் பிரதிபாதிக்கும் வேதா ந்த சாஸ்திரங்கள், அனைத்தின்மிக்கதே=யாவற்றுள்ளும் சர்வார்த்த போதகமாதலின் மிகவும் உயர்ந்ததே. (எ - று.)

தெருளுறு மகர்க்கிதஞ் செய்யு மன்பினு
லருமைவா சிட்டநூற் கன்னை யொப்பளோ
வுரியதாய் பிறவியை யுள்ள தாக்குவள்
பெருமைவா சிட்டமிப் பிறப்பை மாற்றுமே.

(ப - ரை.) தெருளுறுமகர்க்கு = ஞானத்தையடைய வேண்டுமென்று மிகவும் முயல்வையுடைய முமுக்ஷுக்கட்கு, இதஞ்செய்யு மன்பினல்=பக்குவநோக்கி யவரவர்க்குத் தக்க படி இதோபதேசம் செய்யாநின்ற கருணையைச் சீர்தூக்கிப் பார்க்கின், அருமை=சொல்லாலும் பொருளாலும் மிகவும் அருமை வாய்ந்த, வாசிட்டநூற்கு=ஸ்ரீ வசிட்ட கீதமாய் மனக்கோட்டம்மாற்றும் இச்சாத்திரத்திற்கு, அன்னையொப் பளோ=பெற்று வளர்த்திடும் பெருங்கருணைத் தாய்தானும்

சமமாவளோ, ஆகாள்; என்னை, உரியதாய்=சரீரத்தைப் போற்றற்குத் தக்கதாய், பிறவியை யுள்ளதாக்குவள்=ஜனன மரண சமுசாரத்தை மேலும் மேலும் மனைவிமக்களாதி வாசனையை யுண்டுபண்ணி விருத்தியே யடையுமாறு செய்து வைப்பள், பெருமைவாசிட்டம்=திருசிய தோடத்தையகற் றிச்சனனமரண சமுசாரமகற்றுவதில் மிகுவலியுடையதாய் பெருமை வாய்ந்த ஆசிரியர் வசிட்டரதுபதேசம், பிறப்பை மாற்றுமே = ஜனித்தற்குமூலமாய வாசனைக்கிருப்பிடமான அவித்தையையே யில்லாமற் செய்யும்; செய்யவே அன்னை யுவமை யாகாளாம். (எ - று.)

அவையடக்கம்.

எண்ணுறு பெருங்குணத் திராமன் றன்மய
நண்ணுற வசிட்டனே நவின்ற ஞானநூல்
பண்ணுறு தமிழினுற் பாடுகேன் சுதை
மண்ணுறு கலத்தினும் வைக்கு மேழையேன்.

(ப - ரை.) எண்ணுறு=அநந்த நல்ல கல்யாணகுணங்க ளும் தம்மிடத்து முந்தி வரவுத்தேசித்துப் பரஸ்பரம்பொரு மையுற்று நின்றனவெனவெண்ணத் தக்கனவான, பெருங் குணத்து=அரும்பெரும் பொறுமையாதி யளவின் மகத் தான குணங்கட்காஸ்பதமாக விலங்கிய, இராமன்=சந்ததம் சொரூபத்தின்கண்ணே யியல்பாகவே இரமித்துத் தம்மை யடைந்தவரையும் சொரூபாநந்தத்தில் இரமிக்கச் செய்பவரா யிருந்தபோதினும் அதிகாரி போனடித்த ஸ்ரீ இரகுகுலதில கன், தன்மயம் நண்ணுற=இயல்பாகவே சித்தித்திருக்குந் தன்னுடைய சைதன்ய இயல்பை ஞாபகஞ் செய்துகொண்டு அதன்கண்ணே சதாசுகிக்க, வசிட்டனே=சூரியகுல குருவா

யும் திரிகாலஞ்ஞராயும் சர்வசாஸ்திர சுதந்திரராயும் எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீ பிரஹ்மாவின் மானசீய புத்திரரே நேராகத் தமது வாக்கியாமிருதத்தால், நவின்றஞான நூல்= ஸ்ரீ இராமச்சந்திரரை முன்னிலைப்படுத்தி அனைத்தாய அதிகாரிகட்கும் அமலஞானமுண்டாகப் பொழிந்தருளிய அரிய பெரிய இந்த ஞானசாஸ்திரத்தை, சுதை=க்ஷீராப்தியாற் கடைந்தெடுத்த தேவாமிருதத்தை, மண்ணுறுகலத்தினும்= மண்ணாலாய சாமானிய பாத்திரத்தினும், வைக்கும்=வைக்கும்படியானஉயர்வுதாழ்வின்பகுப்பிலாத,ஏழையேன்=அற்ப அறிவினனாகிய யான், பெரிய மகரிஷியின் திருவாக்கியாமிருதத்தை, பண்ணுறு தமிழினற் பாடுகேன்=அநேகவித சந்தங்களோடுகூடிய செந்தமிழ்ப் பாஷையில், என் புன்கவியாற் கொள்வ தவடிறமையன்றே யென்ற அருமைத் தந்தை வசனம்போல என் அற்பசெய்யுளாகிய மட்கலத்தில் வைக்கின்றேன் குணமே கொள்க. (எ - று.)

அதிகாரியை யறிவித்தல்.

நூலின்முதலில் கேட்பவனுக்குப் பிரவிருத்தியுண்டாகுமாறு செய்விக்க விடயத்தைக் காண்பித்து அதிகாரியைத் தரிசிப்பித்துக்கொண்டு பிரயோஜன சம்பந்தங்களைக் குறிப்பிக்கின்றார்:—பந்த. மற்றும், இனி யிந்நூலின்கண்ணே அதிகாரியாவன், அறியானா? அறிவுடையவனா? ஆதியனல்லன், அவனுக்குத் தேகாதிகளிடத்தில் ஆன்மமதி திடமாக விருத்தலினாலும், ஆசையதிகரித் திருத்தலினாலும், முமுக்ஷுத் தன்மை யில்லாமையின்; விடயங்களிடத்திற்றோட தரிசனத்தாலும், ஜனனமரணாதி துக்க தரிசனத்தாலும் அவனுக்கே வைராக்கிய உதய இச்சையால், முமுக்ஷுத்தன்மையுண்டாகி

அதிகாரமாமென்னற்க; இராகமுடையவர்கள் மிகவும் விடயங்களை இரக்ஷிப்பதாகக் காணப்படுதலின் விடயங்களிருக்கும்போதே அவற்றிலுள்ள தோடத்தை நீக்கு முபாயத்தை முயல்வதுடன் நல்லநல்ல விடயங்களையும் தேடுதலின் இகலோக சம்பந்தி பரலோக சம்பந்தியுபாய இச்சையோடு முயலுதலின் என்க. அறிஞனுமாகான், அவனுக்குக் கிருதகிருத்தியத்தன்மை யுண்மையினனே கிரந்தத்தாற் சாதிக்கப்பட்ட பிரயோஜன ஆசையின்மையினனே கிரந்தத்திற் பிரவிருத்தி கூடாமையின் என வினவி விசிஷ்ட அதிகாரியைக் காண்பிக்கின்றார்:—பந்த.

> பந்தமுற் றனன்பர பதத்தைச் சேர்கவென்
> றந்தநிச் சயமுளா னறிவிலா னலான்
> சிந்தனைத் துயர்கெடச் சித்தைச் சேர்ந்துளா
> னிந்தநூற் குரியவ னென்று கொள்கவே.

(ப - ரை.) பந்த முற்றனன் (நான்)=நான் பந்தத்தை யடைந்திருக்கின்றேன், பரபதத்தை = மேலாகிய மோக்ஷ பதத்தை, சேர்கவென்று = இனி யடையவேண்டு மென்று, அந்த = அம் மகிமைவாய்ந்த, நிச்சயமுளான்=நிச்சயத்தை நன்றாகவுடைய முமுக்ஷுவே, இந்த நூற்கு = இந்த ஞான சாஸ்திரத்திற்கு, உரியவன்=பொருந்திய அதிகாரியாவன், என்றுகொள்க = முத்திவாஞ்சை யுண்டா யிருத்தலின் இந்திரியங்கள் விடயங்களி னின்றும் அவசியம் உபாதி யடைந்திருக்கும் இருக்கவே இக பரபோக வைராக்கிய மின்றியமையாது எய்தியிருக்கலாம், ஆகவே நித்தியமின்னது அநித்தியமின்னது என்னும் பகுப்பும் ஒருதலையாக வுண்டாகியுளதாமென்க, எனவே நான்கு சாதனமுடையவனே இந்நூற் கதிகாரியாவான் என்று மனதிற் கவர்ந்து கொள்க. அறிவிலான்=அஞ்ஞான மிகுந்தவனும், அலான்=அதிகாரி

யலன், சிந்தனைத் துயர்கெட=சங்கற்பதுக்க நீங்க, சித்தைச் சேர்ந்துளான் = சைதன்யான்மகமான தன்னை யுணர்ந்த ஞானியும், அலான்=அதிகாரியலன், என்று கொள்க=என்றுணர்தற்பாற்று. (எ - று.)

(ஸ்ரீ - வீ.) பத்தன்யான் விடுபடவேண்டும் என எவனுக்கு நிச்சயமதியுளதோ அவனிந்த நூலில் நூற்கேட்கு மதிகாரமுடையவ னென வறிக. அவனுக்குக் கேட்குதலாதியின் சாதகமாக ஆரம்ப விவேகம் வேண்டுமெனக் காட்டுகின்றார்:—அறிவிலானலன் என, சித்தைச் சேர்ந்துளான் = அதனை யுணர்ந்தவன் எனப் பொருள்படும் தத்ஞன் என்பது மூலபதமாம், அலன்=நோ, ஒருங்குகூடி நோதத்ஞன் எனவாம், ஆகவே, அது என்பது பிரஹ்மமெனப்படும், ஓம் தத்சத்தென்னும் நிர்த்தேசம் பிரஹ்மத்தை மூவிதமாய்க் கூறியது என்னு மிருதியினால்; அதனை யுணர்ந்தவன் தத்ஞன் பிரஹ்மவித்தாவன், நோதத்ஞன் என்பதில் ந-உத-ஞ என்றேனும் பதப்பிரிவு செய்யலாம், உம்மைப் பொருளில் உத, வரும், வரவே ஞோபிந=அறிஞனும் அலன், பிரஹ்மத்தைப் பெரிதறிந்தவனும், பெரிதறியாதவனும், கேள்வியாதியில் முயலுதல் கூடாமையின் சிறிது விவேகியே யதிகாரியாவன். பரபதத்தைச் சேர்க வென்பதனால் பந்தநீக்கம் இந்நூலின் கேள்வியாலுறும் பயனாமெனக் குறிப்பிக்கப்பட்டது. அறிவிலான் அலன் என்பதாதியாலும் சாஸ்திர பிரஹ்மங்கட்குப் பிரதிபாத்திய பிரதிபாதகபாவ வடிவ சம்பந்த முளதாமென அறிவித்ததுமாகும். மற்றும், அத்தியந்தம் அஞ்ஞனும், அறிஞனும், இந்நூலின்கண்ணே அதிகாரிகளல்லர்; மற்றோ, யான் பத்தன்=இச்சம்சாரத்தில் அநாதிகாலந் தொடங்கிச் சிறையிற் கட்டுண்டு கிடப்பவனைப் போலப் பரிச்சேத பரவச ஜந்ம ஜரா மரணாதி துக்க மனுபவித்துக்கொண்டு சோகிக்கின்

றேன். முற்றினுஞ் சோகத்தைக் கடக்கவேண்டு மானாலோ ஆன்மஞானமே உபாயமாம். "ஆன்மவித்தானவன் சோகத்தைக் கடக்கின்றான்" என்னுஞ் சுருதியினானென்க. அவ்வான்ம ஞானத்தானே யான் முக்தனாவேன் என்னும் முதிர்ச்சியாய அறியும் வேட்கையோடு கூடிய நிச்சயமானது எவனுக்குளதோ அவன் விநய உபாய முதலியவற்றானே குருவைச் சரணாகதியாக அடைவன் இந்நூற் கதிகாரியுமாவன் சாஸ்திர சிரவணாதி பலத்தைச் சேவிப்பவனாவ னென்பதாம்; எனவே அளவிறந்த புண்ணியங்களானே இராகாதி தோடங்களற்றவனும் விவேக உதயத்தானே அறியும் வேட்கையனும் ஆகிய அஞ்ஞனுக்கே அதிகாரம் என்பது கருத்தாம். அற்றேல் இராகாதி தோடமற்றவன் மூவருணத்தினனாயின் சந்யாசவாயிலாக வேதாந்த சிரவணத்தின்கண்ணே யதிகாரியாவன்; முற்காண்ட அடுத்த அனுஷ்டானத்திற்கு மனத்தூய்மை வாயிலாகப் பிற்காண்ட அதிகாரத்தை யடைவிக்குந்தன்மை "அவ்விதனை வேதவசனத்தானே" என்பதாதி சுருதியினானே துணியப்பட்டிருத்தலின் மூவருணத்தின னல்லாதவனுக் கிண்டதிகார மில்லையாம்; "அம்மகத்தாயதை வேதமுணராதவன் மனனியான்" என அதிகார நிடேதங் காணப்படுதலின்; ஆகையால் அதிகாரி சுலபனல்ல னெனின்? அற்றன்றாம், ஸ்மார்த்த கருமம்போற் கூடலின் மூவர்ணமுடையவனுக்கு மூன்றக்கினியிற் சாதிக்கத்தக்க கருமத்தின்கண் ணதிகார மிருந்தபோதினும் அக்கினியாதானஞ் செய்யாதவனாகிய சாதாரணன் ஸ்மார்த்தகருமாதிகாரத்தை யடைவதேபோலும்; சிரௌத ஞானாதிகாரி யிருந்தபோதினும் அசந்யாசியாகிய முமுக்ஷு சாதாரணன் இந்நூலின்கண் ணதிகாரியாவன்; அஞ்ஞான மிருக்கும் வரையாம். இந்நூற்கும் மிருதியைப்போலும் வேதவியாக்கியானத்தன்மை யுண்மையின், அங்ஙனமே கூறவும்பட்டுளது:—

வேதம் விளம்பாநின்ற பரபுருடன் தசரதர் மதலையாயுண்டாம் போழ்து வேதமும், ஸ்ரீ வான்மீகி பகவானுடைய வாக்கினின்றும் சாக்ஷாத் திராமாயண வடிவமாகியது. ஆண்டுப் பூர்வகாண்டத்திற்கு, ஸ்ரீ இராமசரிதகதை முன்னிலையாக வியாக்கியானமாகிய ஆறுகாண்ட பூர்வ ராமாயணம் சமானமாம் உத்தர காண்டத்திற்கு இவ் வைராக்கியாதியாறு பிரகரணமும் சமானமாம் சில ஸ்மார்த்த கருமங்களில் ஸ்திரீசூத்திரப் பொதுவாக அதிகார முண்டாவதே போல இதனது சிரவணத்தினும் புராணப்போலுமாம். "மறையவனை முதன்மையாகக்கொண்டு நான்கு வருணங்களையும் கேட்பிக்க" "சூத்திரரும் மகத்துவத்தையடைகுக" என்பதாதி வசன லிங்கங்களானும். "அப்பெரும்பொருளை வேதமுணராதவன் மனனியான்; அவ்வுபநிடப் பிரதிபாத்திய புருடனை வினவுகின்றேன்" என்பதாதி வசனமோ அவேதவித்திற்குச் சிரௌத ஞான அநதி காரபரமாமென்பர் சிலர்; அபரோக்ஷஞான முடிவுபேரிலதாம் பரமென்பர் மற்றையர்; வேதவாயிலாந்தன்மைத் துதிபரமாமென்பர் சிலர். எல்லாவாற்றானுமே மற்றையருக்கும் புராண சம்பந்த சாதாரணமாகிய ஞானத்தின்கண்ணே அதிகாரமுளதேயாம் "எல்லா வருண ஆசிரமங்களானுமே அவ்வான்மா அறியத்தக்கதாம்" என்பதாதி வசனங்களானு மறிக. ஆண்டுச் சிரௌத ஞானத்தில் பூர்வகாண்டத்திற் கூறிய தருமானுஷ்டான ஜன்னியமனத்தூய்மையைப்போல, ஈண்டும், பூர்வ இராமாயணத்திற் காட்டப்பட்ட தத்தம் வருணாசிரமத்திற்குத் தகுதியாய நிஷ்காம தருமானுஷ்டான ஜன்னிய மனத்தூய்மை அறியும் வேட்கையை யுண்டாக்கும் வாயிலாகக் காரணமெனப் பூர்வோத்தர இராமாயணங்கட்கு ஹேது ஹேதுவுடைமைச் சம்பந்தத்தைக் காண்பித்துக்கொண்டு சர்வாநர்த்த நிவிருத்திவடிவ வேறு பிரயோஜனத்தைக்கூறுகின்

றார்:—தருமதத்துவஞான அனுஷ்டானங்களாகிய, ஞானாதிகாரங்களை யடைவிக்கும் ஈசுர ஆராதனைகளில் கதையே யுபாயம் இந்நூலின்கண்ணே அந்தப் பூர்வ இராமாயணக் கிரந்தம் கதையுபாயமாம். அநேக காண்டங்களோடு கூடிய அவற்றை ஆதியில் விசாரித்து அதனதனுஷ்டானத்தி லதிகாரத்தை யடைந்து எவ்வதிகாரியானவன் இவ்வியம்பும் ஆறுபிரகரணரூப மோக்ஷோபாயங்களை ஆராய்கின்றனனோ, பிரஞ்ஞையால் காம கருமவாசனை அஞ்ஞான பீஜங்களையெரித்த அவன், மறுபடியும் ஜன்மாதி துக்கத்தை யடைவதில்லை முக்தனே யாகின்றான்.

ஸ்ரீ பரத்துவாசர் வினாதல்.

இங்ஙனம் பொன்னுலகத்தினில் என்பதனால் மங்களாசரணத்தையும் விடயசூசனத்தையும் விதித்து, பந்தமுற்றனனென்பதனானே அதிகாரியையும் பிரயோஜனத்தையும் சம்பந்தத்தையு முணர்த்திச் சாஸ்திரத்தைத் தொடங்குபவராகி இதற்கு முதலில் சம்வாத கதைரூபத்தன்மையை விளக்குவிக்கும் பொருட்டுக் குருசீடமுறையைத் துதிக்கின்றார்:—மற்றும் 56000ங் கிரந்தவடிவ இராமாயணத்தில் அநாதிகாலந் தொடங்கிப் பயின்ற இராகாதி தோஷத்தைக் கெடுக்கு மாற்றலுடைமையின் மகாபலம் பொருந்திய இராமகதை வடிவமாகிய 24000ங் கிரந்த வடிவ 6 காண்டங்களை முதலில் ஸ்ரீ வான்மீகி பகவானியற்றி வணக்கமுடையவனும் மதிமானும் திருவருள்பெற விரும்பியவனும் சீடனும் ஆகிய பரத்வாஜர் பொருட்டுக் கடலானது யாசகனுக்கு இரத்தினத்தைக் கொடுத்ததேபோலக் கொடுத்தார் ஒருகாலத்தில் அறிவின் மிகுந்த பரத்வாஜர் மேருகிரியின்பாலுள்ள ஒரு ஆரணியத்தின் கண்ணே வீற்றருளியிருந்த ஸ்ரீ பிரஹ்மாவின் சந்நிதியிற் கீர்த்தித்தபோது சந்தோஷத்தை யடைந்த வுலகபிதாம

கராகிய பிரஹ்மதேவர் வரமுன்னிலையால் உலகைக் காக்குஞ் சாதனமாகிய மோக்ஷசாஸ்திரத்தைச் செய்விக்கவேண்டு மென்னும் பெருங் கருத்துடையராகி அந்த பரத்வாஜரை நோக்கி ஹே! குழந்தாய்! உனக்கு வேண்டிய வரத்தைக் கேட்டுக்கொள்ளென, பரத்வாஜர் ஹேபகவன்! பூதபவ்ய ஈசுரரே! பூர்வ இராமாயண அர்த்தானுஷ்டான ஜன்னிய சித்த நற்றாய்மையை யடைந்த இப்போது எதனுலிம்முமுக்ஷுக்கள் சமுசார துக்கத்தினின்றும் விடுபடுவார்களோ அதைத் திருவாய் மலர்ந்தருளுவீராக என்னும்வரத்தைத்தான் தேவரீரை வேண்டிக்கொள்ள அடியேனுக்கு இச்சை யிருக்கின்றதென்றனர், இதைக் கேட்ட பிரஹ்மதேவர் நீ வினவிய இப் பொருளில் உனதாசிரியராகிய வான்மீகரையே மிகமுயல் வுடன் விரைவில் பிரார்த்தித்துக் கொள்ளுவாயாக வென வருள்புரிய அவரது ஆணையைச் சிரமேற் கொண்டு வந்து தமதாசிரியரைச் சரணுகதியடைதல் சாற்றப்பெறுகின்றது.

பிரஹ்மானந்தத்தை யினிதுபருகும் பொருட்டு ஏகாந்தத்திருந்த சமதரிசன சீலரான ஸ்ரீ வான்மீகி யாசிரியரைப் பரத்வாஜராகிய சீடர் நமஸ்காரஞ்செய்து விநயத்துடன் அடங்கிய குரலால் வினவினர். ஸ்ரீ இராமர் ஜீவன்முக்த பதத்தையடைந்து எங்ஙனம் சமுசாரசங்கடத்தில் விவகரித்துக்கொண்டிருந்தனர். ஆனல் இப்பொருளையே பரத்துவாஜர் வினுவினர் என்று எங்ஙனம் அறிய முடியும் எனின், கேட்டி! பெரிய வாசிட்டத்தில் எங்ஙனம் சம்சார சங்கடத்தில் ஸ்ரீ இராகவர் விவகரித்தனர் என முன் வினுச் செய்து அதன் அடுத்தபின்னரே ஸ்ரீ இராமர் முதலியோர் ஜீவன் முக்தராய் விவகரித்ததுபோலவே நீயும் விவகரிப்பாயாக எனத் தங்களாற் கூறப்பட்டதே அந்த ஜீவன் முக்தஸ்திதி யடைவினுபாயத்தில் ஸ்ரீ இராமருக்குக் கிடைத்த முறை தெரிந்தால் யானுமதைப் பின்பற்றலாம், அன்றியும்,

ஸ்ரீ இராகவரை வருணிப்பதற்காக முன்னிலையாய் முக்கியமாக்கி ஜீவன்முக்தஸ்திதியை முறையாக ஹே பிரஹ்மத்தை யுணர்ந்த பெரியவரே! கூறுவீராக, அதைக் கேட்டுப் பின் அடியேன் நித்தியம் சுகியாயுலவுவேன், ஸ்ரீ இராகவருக்கு முறையாக ஜீவன் முக்தாவஸ்தையைக் கற்பித்து அடியேனுக்கு முதவினின்றும் மொழிவீராக, அம்முறையானே யான் நித்தியம் சுகியாய் வாழ்வேன்; என வினவி யிருத்தலினுனும், ஜீவன் முக்தபதத்தை யடைந்து மகா மனத்தை யுடைய ஸ்ரீ இராகவர் எவ்வாறு விவகரித்தாரோ அவ்வாற்றை யாம் கூறக்கேட்பாயாக என விடை தொடங்கலானும், மேலும் இச்சமுசார சங்கடத்தில் ஸ்ரீ இராமரும் மகாமனத்தையுடைய பரதரும் சத்ருக்நரும் இலக்குமணரும் புகழ்பெற்ற சீதையம்மனும் ஸ்ரீ இராமரைப் பின் றொடர்ந்திருந்த மந்திரி மைந்தர்களாகிய மகா மதிமான்களும் தசரதரும் அவர் பரிவாரமும் எங்ஙனம் விவகரித்துக் கொண்டிருந்தனர் அஞ்ஞானிகளாய் மற்றையரைப்போற் சோகித்துக்கொண்டா? அல்லது ஜீவன் முக்தரைப்போலவா? என்பதை யருளவேண்டும், அவர்கள் துக்கமடையாமற் சுகிகளாயிருந்த விதத்தை அடியேனுக்கு என்மதியிற் படும்படி வெளிப்படையா யருள் செய்யின் அவ்வாறே அடியேனும் தங்களுபதேச சிரவணத்தானே கிருத்தியத் தன்மையை யடைந்த திருக்கூட்டங்களுடனே சுகியாயுலவித்திரிவேன் என ஸ்ரீ இராமபரதாதி விடய வினுவின் பின்னர் மந்திரிமைந்தர் நிர்துக்கித்தன்மை வடிவ ஜீவன்முக்தி யடைவுவகையை வினுதலினுனும் அறியப்பெறுகின்றதாம், பெறவே இப்பொருளே பரத்வாஜராற் கேட்கப்பட்டது.

இவ்வாறு மிகவும் பணிவுடன் வினவிய வித்யா விநய சம்பன்ன பரத்வாஜரை யாசீர்வதித்துக் கிருபாதிருஷ்டி யுடன் ஸ்ரீ வான்மீகி பகவான் கூறுகின்றூர்:

நின்னுலியாது வினவப்பட்டதோ அது சாதுவாம். சிரவணத்தின் பொருட்டு நீ யோக்கியனாக விருக்கின்றாயாகவின் உன்பொருட்டுக் கூறுகின்றேன். சிரவணிக்கும் ஸ்ரீ இராகவ ஜீவன்முக்திலாப வுபாயத்தாற் சம்மோகமென்னும் அஞ்ஞானமலத்தை முற்றிலுமே நீ தூரஞ்செய்யலாம் இனிமேல் வாராமலே யத்தியந்தங் கெடுக்கலாம், அல்லது சம்மோக மலமாம் ஹேயத்தகைமையால் அதனானே அதைத் தூரத்திலெறிதலுசிதமாம். அன்றியும், குழந்தையாகிய ஹே பரத்வாசனே! கேட்பாயாக! நீ கேட்டபடி கூறுகின்றேன், அதைச் சிரவணித்த மாத்திரையானே ஆன்ம தத்துவத்தையறியாத மலமானது அத்தியந்த தூரத்தில் ஓடுமாறு செய்துவிடலாம், யாவற்றினும் பொய்யென்னும் புந்தியானே பற்றின்றிச் செந்தாமரைக் கண்ணராகிய ஸ்ரீ இராமபிரான் சுகியாயிருந்து விவகரித்ததுபோலவே, பிராஞ்ஞனாகிய நீயும் விவகரிப்பாயாக. அபரிச்சின்ன வஸ்து மனதிற் புகுதலானே பெருமனத்தை யுடையவராகிய இலக்குமணர், பரதர், சத்ருக்னர் கௌசலை சுமித்திரை சீதை தசரதர் அவர்தம் பரிவாரம் இராமசகாயர்களாகிய கிருதாஸ்திரன், அவிரோதனென்போர் யாவரும் எதன்பின்னறியவேண்டியதயலொன் றெஞ்சாதோ அத்தகைய முடிவான மெய்ஞ்ஞானத்தை யடைந்தனர். ஸ்ரீ வசிஷ்டரும் வாமதேவரும் மந்திரிமா ரெண்மரும் அயலாரும் அவ்வாறே யடைந்தனர். திருஷ்டிஜயந்தன் பாசன் உண்மையுரைக்கும்விஜயன் விபீஷணன் சுஷேணன் அனுமான் சுக்கிரீபனுடையமந்திரியாகிய இந்திரஜித்து என்பரே எட்டு மந்திரிமாரென எண்ணப்படுவர். இவர் யாவரும் உள்ளேசாந்தராகி இராகமற்ற மனத்தராய் வெளியிற் பிராரப்தப்படி கிடைத்த வற்றின் கண் மகிழ்வுடையாராய், மகான் மாக்களாய்ச் சீவன் முக்தர்களாய் வாழ்ந்தனர். இவர்கள் ஹோம முதலிய சிரௌதகருமங்களை

யும், தான முதலிய ஸ்மார்த்த கருமங்களையும் கொள்ளல் தள்ளன் முதலிய அவ்வக்காலத்திற்குத்தக்க இலௌகிக நல் விவகாரங்களையும், நினைதலையும் மேற்கூறிய இரண்டன் ஆலோசனையையும், செய்ததேபோலச் செய்துகொண்டு நீ வாழ்வையாயின் மைந்த! இச்சங்கடத்தினின்றும் முக்தனே ஆவாய்; கரையற்ற குடும்பக்கடலில் விழுந்தவன் இவ்வுயர்வாகிய ஊகத்தை யடைவனாயின் மிகுந்த சத்துவ குணமுடையவனாய், சோகத்தையு மடையான், தைன்னியத்தையுமடையான் யாதொரு விதமான தாபமுமில்லாதவனாகி நித்திய திருப்தனாய் நிலைப்பன்.

சமுசார சங்கடத்தில் ஸ்ரீ இராகவர் எங்ஙனம் விவகரித்தனர் என்னும் வினாவிற்கு, ஜீவன் முக்தபதத்தை யடைந்த இராகவர் மகாமனத்தராய் எங்ஙன் விவகரித்தனரோ என்பதாதியாக விடையளித்து ஆதியில்கூறப்படும் ஜீவன்முக்தி சாதனபூத ஆத்ம அபரோக்ஷ ஞானத்தினுபாயம், சித்தமானது சின்மாத்திரமாகச் சேடித்து நிற்கும் வடிவத்தியானமும் அதன் முதிர்ச்சியாற் கையுறும் அசம்பிரஞ்ஞாத சமாதியும் ஆமென்பது பிரசித்தமாம். ஸ்ரீ இராகவ விருத்தாந்தத்தைக் கூறும் வாயிலாக விஸ்தாரமாயினி யடிக்கடி பிரதிபாதிக்கும்படியாக விழைந்துள்ளசோபாயத்தை யுணர்வின் சௌகரியப் பொருட்டுச் சுருக்கிக் கூறுகின்றார்:—அல்லது ஜீவன்முக்த பதத்தையடைந்த ஸ்ரீ இராமர் என்பதாதியால் வினாவினுத்தரத்தைக் கூறி ஆதியில் முக்தியையும் அதனுபாயவடிவ சாஸ்திரார்த்தத்தையும் மதியிலெளிதாக ஏறும்பொருட்டுச் சுருக்கிக் கூறுகின்றார்: ஆகாயத்தின் சியாமளத்தகைமைபோல ஜகத் சம்பந்தியாய மோகத்தை மறப்பதே மேன்மையான பேருபாயமென வெண்ணுகின்றேன் என்பது வருஞ் சம்பந்தமாம்.

ஸ்ரீ வான்மீகி பகவான் இலக்கணம் சொரூபம் சாதனம் பலம் என்பவற்றுனே ஜீவன் முக்தியினிலைமையை விரிவாகக்கூற இச்சித்தவராய் முதலில் எளிதாகத் தெரிந்து கொள்ளும் பொருட்டுச் சுருக்கி முத்தியிலக்கண சொரூபங்களைக் காண்பிக்கின்றார்.

கற்பிதமாகிய திருசியம் அதிஷ்டானமான காண்போனுக் குயலாகவில்லை யாகமாதிகளா லுண்டாக்கப்பட்ட போதத்தால், சங்கற்ப வடிவமாய மனமென்னும் அந்தக்கரணத்தினின்றும் திருசியநீக்கம் உண்டாகுமானல் மோக்ஷ சுகமான துண்டாகி விளங்கிநிற்கும். அதுவிடய சுகம் போலச் சாதிசமயமன்று. திருசியமித்தியாத்வ நிச்சயந் திடமானவழி அவ்வாதனை நீங்கிப் போதலின் ஆண்டு இராகம் அனுதயமாதலின் அதனினின்றும் திரும்பிய சித்தம் பிரஹ்மானந்தத்தை யறிந்தனுபவிக்கும்; அதனலே தடையாவுமுடைந்து அவிரும் அபரோக்ஷ ஞானத்தால் மோக்ஷமான துண்டாமென்பது கருத்தாம். அன்றியும், ஆகாயத்தில் நீலம்போல முற்றினும் அசம்பவமாயதும், கற்பனையா லுண்டாகியதும் ஆகிய உலக சம்பந்தியத்தியாச வடிவ இம்மயலே, இதன் மூலமாகிய அவித்தை வாசனை யழிவானே மீண்டு மெண்ணுமை யுண்டாகுமாறு மறத்தலே யாவற்றினும் மேலாகிய முக்தியிலக்கணமும் சொரூபமுமாம், எனப் பிரமாண அனுபவங்களானே துணிந்திருக்கின்றேம்; பரோக்ஷ ஞானிகட்கும் துயிலினும் நிருவிகற்ப சமாதியினும் திருசியத்தின் மறப்பிருந்தபோதினும் அது மீட்டு மெண்ணமில்லாமை யாகாதாம். அல்லது மீண்டும் நினைத்தல் எம்மனத்தால் அது மீட்டு மெண்ணமாம், அது எதன்கண்ணின்றே அது மீட்டு மெண்ணமில்லாமையாம். மறப்பு என்பது நினைப்பின்மையாம், துவைதத் தோற்றமாத்திரமுமில்லா திருத்தலென்பதாம். அல்லது மறந்திருத்தலே

போல மறந்திருத்தலாம், அனுபவிப்பவன்பால் மறந்தவிடயமிருந்தபோதினும் தோற்றுததேபோலச் சைதன்யத்தின் கண்ணே திருசியமிருந்தபோதினும் தோற்றுதிருக்கும். ஆயினென் பரமார்த்த சத்தியமாகிய திருசியத்திற்கே சாங்கியர்கொண்ட முக்தியைப்போலத் தோற்றுமை மாத்திரமாயிருத்தலா முக்தி யெனின்? அல்லவாம், அத்தியஸ்தமாகிய அது தோற்றுமையே முக்தியாமென்க. சமஸ்காரத்தா லஃதுண்டாகாமையின் யாங்ஙனம் அதற்கு மயலாந்தன்மையெனின்? பூர்வ பூர்வ ஜகத்து விவகாரத்தாலுண்டாய சமஸ்காரத்தால் நிலைபெறல் கூடுமென்றுணர்க. அற்றேலாயின், தோடத்தாலுண்டாகாமையானும், அதிஷ்டானமின்மையானும் மயற்றன்மை கூடாதெனின், ஆகாயத்தில் வர்ணம்போலுண்டாய தென்க. தூர ஆராய்ச்சி யின்மைத் தோடத்தானே ஆகாசவர்ண மயலுண்டாவதேபோல் அவித்தைத் தோடத்தாற் பிரஹ்மத்தின்கண்ணே யவித்தை மயற் கூடுமென்றுணர்க. எனவே முற்றினுந் திருசியத்தை மாற்றுவதாம் மொழிந்த இவ்விலக்கணம், அதனுற்குறிப்பிக்கப்பட்ட சின்மாத்திர நிலைபேறு சொரூபமாம். அவை தமத அனுபூதியினுனே துணியப் பெற்றனவெனக் காண்பிக்கப்பட்டன, அவ்வாருயின் நம்மனேரால் அவையே னனுபவிக்கப்படவில்லை யெனின்? திருசியத்தினது அத்தியந்தாபாவ போதமாகிய பாதமில்லாமல், கூறிய இலக்கணமும் சொரூபமும் எப்போதும் எங்கும் அனுபவிக்க முடியாவாம். ஆயின், திருசியபாதமானது எவ்வேதுவிலாமென் றுசங்கைவரின், சர்வ ஜகத்திற்கும் அதிஷ்டான பிரத்தியக்கபின்ன ஆன்மதத்துவ சாக்ஷாத்காரத்தானே அஃதாம், என்பதனுனே அச்சாக்ஷாத்காரத்தைத் தேடவேண்டும்; உபாயத்தாலதைச் சாதிக்கவேண்டுமென்பதாம். ஆயினதற்கென்ன வுபாயமெனின், அது இச்சாஸ்திரத்தை யுணரின் அவசியம் சம்பவிக்

கும் அதன் பொருட்டே இஃதுண்டாயதாம் தத்துவத்துணி புண்டாகும்வரை சாஸ்திரத்தைச் சிரவணஞ் செய்குவாயா யின் தத்துவத்தையடைவாய் வேறுவிதமாய் முடியாதாம். உலகமயலாகிய இதுகாணப்பட்டபோதினும், இந்நூலிற் காண்பித்தபடியாராய்தலினனே யாதொருதுயரமுமல்லாமல் ஆகாயத்தில் வருணத்தைப்போலும் இல்லவே யில்லையென அனுபவிக்கலாம். அனுபவிக்கலாமென்றால் அனுபவம்ஆன்ம சைதன்யமேயா? அல்லது அயலா? அயலென்பது கூடாது, ஏனெனின், அறிவிற்கு வேறுயது ஜடமாய் விடயமாதலின் அனுபவமென்பதுபொருந்தாதாம். ஆன்மாவேயெனின், அது முன்னரே யிருக்கின்றதாதலின் சாஸ்திரத்தாலாகவேண்டிய தென்னுளது ? எனின், உண்மைதான், ஆன்மாவே யனுப வமாயினும் இது திருசியத்தோடு கூடியிருத்தலின் அவ்வனு பவமாகாதாம் ; மற்றோ, விருத்திரூபமாகிய ஆன்ம தத்துவ சாக்ஷாத்கார போதத்தானே அவித்தையினழிவால் அதனு லுண்டாய திருசியநீக்கமானது, திருசியம் முக்காலத்திலு மில்லையென்பதாக மனத்திற்குக் கிடைப்பின் நித்தியசித்த ஆன்ம வடிவமாக இருப்பினும் மேலாகிய மோக்ஷஆனந்தமா னது தத்துவஞானத்தாலுண்டாயதேபோல ஆகின்றதாமெ னக் கேவலம் அதன்வாயிலாகச் சொரூப பூதமாயினும் அனுபவம் சாஸ்திரபலமாம்.

வித்தையின்வலுவினலே சித்தத்திற்கு விடயத்தினின் றுந் திரும்புதலைச் சம்பாதியாதவர்கள்பாற் றோடங்கூறு கின்றார், அல்லது வேறுசாஸ்திரந்தெரிவித்த உபாயங்க ளானே முக்தியேனுண்டாகமாட்டாதெனின் கூறுகின்றார்.

கூறியமுறையே உண்முகத்தைச்சம்பாதிக்காமல் வெளி முகமாகச் சாஸ்திரங்களாகிய படுகுழிகளில் புரளும் காய சேஷ்டையைச் செய்து கொண்டு அக்கிருத்திரிமத்தை யறி

யாத அதாவது அப்பிரஹ்ம வித்துக்களாய பரத்வாஜாதி யுங்களைப்போன்றவர்கட்குப்பெரும் பெரும்போது சென்ற போதினும் மோக்ஷசுகமுண்டாகாதாம். அல்லது, அறியா தவர்கட்கு மோக்ஷசுக முண்டாகாதாமென்க. குழியிற் புர ளும் புரட்சியானது, சேறுபூசிய காத்திரபங்காதியாலு ளவாம் துக்கத்தின் பொருட்டே யாதல்போல, வெளிமுகர் தங்கள் நூலின் கேள்வி துயரப்பொருட்டேயா மல்லாமல் இன்பப்பொருட் டிறையுமாகாதாம் என்பதபிப்பிராயம். அன்றியும், கூறியவுபாயத்தைக் கவராவிடின் பிறப்பில்லாத அனுதியஞ்ஞானத்தை யுடையவரும், வெவ்வேறு வகையாய அநான்ம சாஸ்திரக்குழிகளிற் புரளுபவரும், இச்சையையு டைய குருடுகள் விழுவதற்கேதுவாதலின் குழியெனப்படும் அவ்வச் சாஸ்திரமுணர்த்திய உபாயங்களானே இகபர லோக விடயவிருப்பத்தானே முயல்பவரும், அதனனே, அதனை யனுபவிக்கும்பொருட்டு, மீண்டு மீண்டு இச்சம்சார த்தில் பிறப்பெடுப்பவரும் ஆகிய கீழ்மக்கட்கு அளவில்லாத பிரஹ்ம கற்பங்களானும், இளைப்பாறுஞ் சுகமானதுண்டாகா தாம். அநாதியஞ்ஞானமானது ஞானத்தினும் வேறாகிய ஆயிரஞ் சாதனத்தானும் நீங்க மாட்டா தென்பது கருத்தாம்.

போதத்தாற் றிருசியநீக்கம் திருசியவாசனை நீக்கவாயி லாகவே யாமாகலின் வாசனைத்தியாகம் திருசியநீக்கமுதலிய வற்றின் வாயிலாக மோக்ஷத்திற்கு உத்தம உபயோகமாக இருத்தலின் அனுஷ்டிக்கத்தக்கதாம் எனக் கூறுகின்றார். அற்றேல், உபாசனைமுதலிய வேறு உபாயங்களானே சாதிக் கப்படுவனவாகிய சாலோக்கிய முதலிய அன்னிய மோக்ஷங் களும் பிரசித்தங்களாம் அவற்றாலவர்கட்கு எங்ஙனம் ஆன ந்த முண்டாகாமற்போகும் எனின் கூறுகின்றார்.

வாசனைத்தியாகத்திற்கு எங்ஙனம் மோக்ஷத்தன்மையாதல் கூடுமெனவாசங்கித்து உபசாரத்தாலாமெனக்கருதி விடையளிக்கின்றார். வாசனைத்தியாகமே நிர்மலவுபாயமாம் மோக்ஷத்திற்கென்பது பொருள். பிறப்பிற்குவிரையாய வாசனைகளின் சேடமின்றிய யாதொரு பரித்தியாகமுளதோ, அதாவது, மூலத்தைக்கெடுத்தலானே முற்றினுங் கெடுத்தல் யாதோ அது முக்கியமோக்ஷமாம்; மோக்ஷசப்தத்திலிருக்கும் முச என்னும் பகுதிக்குப் பந்த நீக்கத்தில் இடுகுறித்தன்மை யுண்மையின் வாசனைகளே முக்கிய பந்தமாதலின், சாலோக்கியாதிகளில் அவ்வாசனை நீக்கமில்லாமையின், மோக்ஷசப்தங் கௌணமாம்; அந்த முக்கியமே அவித்தை முதலிய மலம்நீங்கியோரா லடையப்படும், மற்றையரான் முடியாதாம், கருமங்களானும் உபாசனைகளானும் சிரவணாதிகளானும் நாடோறும் மன நற்றூய்மையே சர்வவாசனைகளும் அழியும் வரைசாதனமுறையாமெனவுணர்க. வாசனை நீங்கிய போதிலும் அதனேதுவாகிய மனமிருத்தலின் மீண்டும் வாசனை யுண்டாம் உண்டாகவே பந்தமு மாமெனின், ஆகாதாம், சீதசந்ததியானது சென்றொழியவே பனிக்கணம் பட்டழிவதேபோல, வாசனையானது கழிந்தொழியவே வாசனையின் கூட்டமே மனமாதலின் விரைவாகவே மனங்கெடும்; மனம் நஷ்டமாயினும், தூலதேகமே பந்தமாக நிலைபெறுமே யெனின், பெறுதாம், பூதக்கூட்டத்தாலாகிய பிராணிகளாகிய பறவைகட்குக் கூண்டுபோன்ற இத்தேகமும் வாசனையால் மெல்லியதாகி யுட்பிரவேசித்த நூலினாலே, முத்துக் கூட்டம் நிலைப்பதேபோல நிலைக்கும்; ஆகலின் வாசனையழியவே அத்தேகமும் நீங்கிவிடும்.

வாசனைத்தியாகம் மோக்ஷவுபாயம் என்னும் பொதுக் கூற்றால் எஞ்சுதலின்றி எல்லாவாதனையின் நீக்கம் எய்துறத் தூயவாதனை விடத்தக்க தன்றாம் என்று காண்பிக்கும் பொருட்டு வாசனை யிருவகையாமெனக்கூறுகின்றார், அல்லது இங்ஙனம் உபோற்காதத்தானே பரமுக்தியை வருணித்து பிரகரணத்திற் றுதிக்கப்பட்ட ஜீவன்முக்தியை விளம்பும் வேட்கையராகி அதன்பொருட்டு வாசனையின் இருவகையை வழங்குகின்றார், சுத்தம் மலினம் எனவாசனை யிருவகையாக வழங்கப்படும், மலினமானது பிறப்பிற்கேதுவாம், சுத்தமானது பிறப்பையறுப்பதாம்.

அவற்றுண் மலினவாசனையின் இலக்கணங்கூறுகின்றார்.

அஞ்ஞான மிருந்தாலன்றோ வாசனைக்கு நிபிடத்தன்மையாதல், மற்றையபோதாகாதாம், கன அகங்காரசாலினியாமிது அதாவது நிபிடமாயாதல் திடமாயாதல் அகங்காரத்தால் அழகுடைத்தாகும் என்பதாம். இனிச் சுத்தவாசனையினிலக்கணமாவது, இனிது வறுத்த விதைபோலும் மீண்டும் உண்டாக்கத்தகாததா யிருக்கும். அன்றியும், மலினவாசனையானது அஞ்ஞானத்தினன்குபெருத்த ஆகாரத்தையுடையதாம், கன அகங்கார இயற்கையதாம், மீண்டும் மீண்டும் பிறப்பினும் வித்தாம், என்பர் மூத்தோர். வாசனை விரைகள் இனிது முளைப்பதற்கு அஞ்ஞானம் நல்ல நிலமாம், அதன்கண்ணே விடயத்தைச் சந்ததம் சிந்தித்தல் வடிவப்பயிற்சியால் விருத்தி யடைந்த நல்ல கனாகாரததை யுடைய வாசனை விரையாம். இராகத்துவேடாதிகளானே வளர்தலால் நெருங்கிய அகங்காரம் நீர் தெளிக்கும் நிலமுடையவனும்; அவனாலேயே அது விருத்தியடைவதாகி விரிந்து விளங்குகின்றது. சுத்த வாதனையானது மறுபிறப்பை யுண்டாக்கு மங்குரத்தை விடுத்து வறுத்தவிதைபோ லிருப்பதாம்.

கூறிய பொருளையே விரித்து விளம்புகின்றார் அல்லது பலத்தோடுகூடி வியந்த ஜீவன்முக்தியை யாசிரயத்தோடுங் கூறுகின்றார்.

வர்த்தமான தேகஸ்திதியின்பொருட்டுத் தாங்கப்படுவதும், எதன் நிமித்தத்தினலே அறியவேண்டிய பிரஹ்மம் அறியப்பட்டதோ அதுவும் சுத்த வாசனையாமென்று மறிக. யாவர் தூயவாசனை யுடையவராய் அறிய வேண்டிய தமது யதார்த்த சொரூபத்தை யறிந்து மகாமேதாவிகளா யிருக்கின்ருர்களோ அவர்கள் ஜன்மமேயாய அனர்த்தத்தின் பாத்திரமாக மறுபடியாகமாட்டார்கள் ; அவர்களே ஜீவன்முக்தர்களென்றும் சொல்லப்படுகின்ருர்கள். சுத்த அசுத்த வாசனைகட்கு இவ்வாறு இலக்கணங்களமைந்தவழி முமுக்ஷுவால் தூயவாசனை விடத்தக்கதன்ரும், மற்ருே, மலினவாசனையே விடத்தக்கதாம், தூயதோ பெருமுயற்சியினலே சம்பாதிக்கத் தக்கதாம் என்பது சமுதாயப் பொருளாம். விதையினுள்ளே சூக்குமமாகிய அங்குரங்களிருந்தே காலஞ்சல முதலியவற்றின் சம்பந்தத்தான் முளைக்கின்றன, அதுபோல, வாசனையின்கண்ணுள் ளடங்கிய ஜன்மபரம்பரைகளிருந்தே காமகருமாதி நிமித்த வசத்தால் கிளம்புகின்றன. முற்றினுமில்லாததற்குச் சன்மஞ் சம்பவியாமையின் ஆண்டுத் தத்துவ ஞானத்தானே அவித்தைநிலஞ் சுட்டப்படுதலின் அதனுள்ளடங்கிய பிறப்பங்குரங் கெடினும் தனது பிராரப்தத்தானே தடைப்பட்ட, வறுத்த விதைபோலும் தேகத்தைத்தாங்குவதின்மாத்திரம் பயனுடையதாயவாசனை எஞ்சும் அதுவே சுத்தமாம். ஜீவன் முக்தர்களாகிய தேகிகளிடத்தில் தேகமிருக்கும்வரை மீண்டும் பிறப்பைத் தாராததாகிய சுத்த வாசனையானது, சுழன்ற சக்கரத்தில் சுழற்சியிருப்பதேபோல விருக்கும். தேகத்தைத் தாங்குங்காரியத்தானே அவர்களிடத்தும் வாசனையினிருப்பு அனுமிக்கப்படுமென்பது கருத்தாம். மிகுதியாகச் சுத்தவாசனை யுடையவர்களாகி மீண்டும் பிறப்பாகிய அநர்த்தத்தை யடையாதவர்களாகி யிருக்கும் அவர்களே மகாமதியுடையவர்களும் ஜீவன் முக்தர்களும் அறியவேண்டியதை யறிந்தவர்களும் ஆவர்கள் எனப்படுவர்கள், படவேதத்துவஞானத்தால் தகிக்கப்பட்ட பிறப்பின் முளையாற்றலையுடைய வாசனை மாத்திரத்தானே தரித்த சரீரத்தன்மை, ஜீவன்முக்த இலக்கணமென்பதுதுணிபாம்.

இதுகாறும் இயம்பியவகையே ஜீவன் முக்திசாதன விஞ்ஞானஉபாய பூதசமாதியையும் உபாயசகித முக்தியையும் அதனுபாய இலக்கண சாஸ்திரார்த்தத்தையும் சுருக்கமாகக் கூறி இப்போது எம்முறையானே ஜீவன்முக்தபதத்தை யடைந்து இச்சமுசார சங்கடத்தில் விவகரித்துக்கொண்டிருந்தனர் ஸ்ரீ இராகவர் என்னும் வினவிற்குத்தரத்தைப் பிரதிஞ்ஞைவாயிலாக உத்தரகிரந்த சந்தர்ப்பங்கொண்டு கூறுகின்ருர்:— அல்லது ஜீவன்முக்தியின் சாதன நிரூபணத்தைப் பிரதிஞ்ஞை செய்கின்ருர்.

ஜீவன்முக்தர்களுடைய ஸ்தானத்தை அதாவது சுவாராஜ்ய மென்னும் நிர்வாண பரமானந்தவடிவ சொரூபத்தை எம்முறையானே ஸ்ரீ இராகவரடைந்திருந்தாரோ அம்முறையை. அத்தகைய ஜீவன் முக்திப்பதத்தை மகாமதியை யுடைய ஸ்ரீ இராகவர் எச்சாதனமுறையானே சாதித்தாரோ அதனை நினக்குக்கூறுகின்றேன் கேட்குதி கேட்பின் ஜனன மரணமேமுதலாயிருந்த அநர்த்தங்களியாவும் நீங்குவதாகிய பயன்கிடைக்கும்; மேலும், இச்சுயமாகிய ஸ்ரீ இராமர் முறையைக்கூறுகின்றேன் இதனை நீ கேட்பதனுனேயே எப்போதுமே யாவற்றையுமே யுணர்வாய், இதனுனே, ஒன்றனுணர்வானே எல்லாவற்றி னுணர்வுமாமென்பதும் அதன்பயனுயதாம்.

அற்றேல் ஏககாலத்தில் வெகுவித சாஞ்சல்லியமான வாலியமும், அன்றியும் அகிலமான ஆசையென்னுந் தோடத்

துக்கடிமை புகுந்தாருண்யமும், அன்றியும் சார்வபௌமசம்
பத்தோடுகூடிய மகாகீர்த்தியும் வலியுமுள்ளபிதாவும், முன்னி
லையி லனுதினமு மனுபவித்தற்குரிய சுகசாதன சாமக்கிரி
யும் இருப்ப ஸ்ரீ இராமருக்கு வைராக்கியாதி யோக்யதை
யெங்ஙனமாம், எங்ஙனந்தான் அநதிகாரியாகிய அவருக்கு
ஸ்ரீ வசிஷ்டபகவா னுபதேசங்கூடல், உபதேச மில்லாதவ
ருக்குச் சீவன்முக்தியினயடைவுதான் எங்ஙனமோ தானுதல்
எனச் சங்கித்து, நிரந்தரந்தடையற வியற்றும் ஞானசாஸ்
திர விசாரத்தால் நித்தியாநித்தியவஸ்துவிவேகமும், தீர்த்
தாடன மூர்த்தி வழிபாடு முதலியவற்று லுண்டாகாநின்ற
அகண்ணிய புண்ணியத்தானே பரிசுத்தமான சித்தத்திற்கு
விடயங்களிலுள்ள தோட தரிசனத்தால் வைராக்கியமும்
ஸ்ரீ வசிஷ்டாதி மகாமுனீசுரர்கட்கு அன்புடன் செய்யும்
பணிவிடையாற் சமதமாதி சம்பத்தும் முத்திவிருப்பும் என்
னுஞ் சாதனசதுட்டய சம்பத்துள்ள அதிகாரியான ஸ்ரீ
இராகவருக்கு ஆசிரியாது அநுக்கிரகத்தாலும், தமதுபோத
வலியாலும் ஜீவன்முத்தி சித்திப்பதிற் றடையாதாமெனக்
கருதிக் கூறுகின்றார்.

தீர்த்த புண்யாசிரமங்களின் வரிசைகளைக் காண்பான்
அநுராக முண்டாயதாம். எங்கும் பயமின்றிய செந்
தாமரைக் கண்ணராகிய ஸ்ரீ இராமர் பாடசாலையினின்றுங்
கிளம்பி வீடுவந்து சேர்ந்து நாட்களை விளையாட்டாற்
கழித்து வந்தனர். பிரஹ்மசரிய ஆசிரமத்திற்குத் தக்க
குருகுலவாசத்தினின்றும் கிளம்பி யென்றதனானே சர்வ
வித்தைகளின் தானங்களையும் கவர்ந்ததன்பின்னென்னலாம்.
சுரமுதலியவற்றுச் சோகமின்றியவராய்ப் பிரஜைகளிருக்
கும்படியாகத் தசரதர் பூமியைக் காத்துக்கொண்டிருக்குங்
காலத்தில் ஈண்டு இராஜ்யத்தின் இனிமையானே பிரஜை
கட்குச் சுரமுதலிய பீடையுமில்லையாயின் அன்னிய பீடைக

ளில்லாமலிருந்தன வென இயம்பவேண்டுவ தில்லையாம்.
அக்கால் ஸ்ரீ இராமருடைய மனமானது, தீர்த்தங்கள் புண்
ணியாசிரமங்கள் முதலியவற்றைக் காணவேண்டுமென்னும்
பேரவாவைப் பெரிதுமடைந்தது. அற்றேல், இவ்வத்தி
யாத்ம சாஸ்திரத்தில் தீர்த்த யாத்திரையை வருணித்தற்
கும், இனிக் கூறப்படும் வேட்டையை வருணித்தற்கும்
யாது சம்பந்தம்? ஸ்ரீ இராம சரித்திர மாதலினானே ஈண்டு
வருணிக்கப்பட்டதென்பது கூடாது, ஏனெனின் ஸ்ரீ இராம
ரது அவதாரத்தை வருணிக்க நேர்தலினானும், பூர்வ இரா
மாயணம் வீணாகப்போதலினானும் என வினவின்? விடை
வருமாறு:—கதையி னுபாயத்தை விசாரித்து என்பதன்
கண்ணே தத்தம் வருணத்திற்குத்தக்க யாகாதிகருமத்தா
லுண்டாய மனத்தூய்மையானது பிரஹ்மவித்தையினதிகா
ரத்திலினிது பொருந்துகின்றது என இயம்பப்பட்டது;
வயது வித்தை முதலியவை கிடையாமையின் யாவன் யாகா
தியை அநுஷ்டிக்கச் சாமர்த்திய மில்லாதனுவனே அவனுக்
குத் தீர்த்தயாத்திரை முதலியவற்றானும் யாகாதிபலமாகிய
மனத்தூய்மை யதிகாரம் ‘பூமிசம்பந்தமாய இந்நீர்மய யாகங்
கள் தீர்த்த ரூபங்களாக உண்டாக்கப்பட்டன’ என்னும்
வசனத்தானே சித்தமாம் என்பதை குறிப்பிக்கும்பொருட்
டுத் தீர்த்தயாத்திரையை வருணித்ததாம். இதனானே ஸ்ரீ
இராமரைக் கிழவயதுடையவராக இனிது கற்பித்து ஆன்ம
ஜிஞ்ஞாசையை வருணிக்கவில்லை, கூறியபொருள் குறிப்பிக்
கப்படாமற்போதலின். வேட்டையைவருணிப்பதோ, கண்ட
உற்சாக தரிசன அவாவும் ஆன்மஜிஞ்ஞாசைக்குத் தடை
யாதலின் அவ்வுற்சாகத்தை யனுபவியாமல் அவ்விச்சை
யகலாவிடின் அதையனுபவித்தேனும் அஃதசாரமென்னுந்
துணிபானே அவ்வாசையை யகற்றித் தடையில்லாமல் சிரவ
ணாதிகளில் நிலைபெற்று நிற்றல்வேண்டும் என விசேடமாகத்

தெரிந்து கொள்ளும் பொருட்டு ஆமென யாவுமே மண முடைத்தாம்.

ஆண்டு ஒருகால் நற்குணங்கட்கிடமாகிய ஸ்ரீ இராகவர் இவ்வாறு கூறியபொருளைச் சிந்தித்துத் தந்தையினது நக மாகிய தாதுக்கணிறைந்த நவீன சரணகமலங்களை அன்னப் பக்ஷியைப்போல அணைந்து வணங்கிக் கூறுவதாவது, ஹே நாதனே, தீர்த்தங்களையும், தேவாலயங்களையும், முனிவர் வாழும் வனங்களையும், அவரது பன்னகசாலைகளையும் காணும்பொருட்டு எனது மனம் மிகவும் விரும்பியது. நாதனேயென்றது தமது பரதந்திரத்தைக் குறிப்பிக்கும் பொருட்டாம். தந்தையின்பால் வாழ்பவனுக்குத் தந்தை யின் சந்நிதியில் தந்தையின் ஆணைவாயிலாகவே தரும அதி கார மிருத்தலின் என்பது கருத்தாம்.

உம்மால் எந்த யாசகனுவது இப்புவனத்தில் இச்சித்த வற்றை யடைதலாற் சன்மானிக்கப்படாமற் போனனென்ப தாக இல்லையாதலின், முதலதாகிய இவ்வெனது பிரார்த்தனை யைப் பலனுடையதாகச் செய்யவேண்டும், என வேண்டிக் கொள்ளப்பட்ட அரசரானவர் ஸ்ரீ வசிஷ்டபகவானேடும் ஆலோசனைசெய்து முதல்முதல் வேண்டிக்கொண்ட ஸ்ரீ இராமரைப் போகுமாறே ஆஞ்ஞை தந்தனர். மைந்தன் பிரியும் துயரால் அங்கிகரித்திலர் என்பதாக இல்லை.

சுபவாரத்தில் சுபதிதியில் சுபநக்ஷத்திரத்தில் சுபயோ கத்தில் சுபலக்கினத்தில் ஸ்ரீ இராகவர் தம்பிமார்களோடும் சுபசகுனங்களோடும் மங்கள அலங்காரத்தோடுகூடிய திரு மேனியை யுடையவராகி, மறையவர்களா லாசீர்வாதம்பண் ணப்பட்ட மார்க்கமுடையவராகி ஸ்ரீ வசிஷ்டபகவானுற் றேர்ந்தெடுத்தனுப்பப்பட்ட சாஸ்திரமுணர்ந்த பிராஹ்மணர் களோடு கூடியவராகி மிகநேயத்தோடுகூடியமேன்மைதங்கிய

இராஜபுத்திரர் சிலரோடுகூடியவராகி, தாய்மார்களால் பன் முறை தழுவித் தழுவிச் செய்யப்பட்ட ஆசீர்வாதங்களோடு அலங்கரிப்பட்டவராகித் தீர்த்தயாத்திரை செய்யவேண்டு மென்னு முயற்சியுடையவராகித் தமது அரண்மனையினின் றும் வெளிப்போந்தனர். தமது கோசல மண்டலத்தினின் றும் முறையாகத் தொடங்கி ஸ்நான தான தவத்தியான வாயிலாக நதிதீரங்கள், புண்ணிய வனங்கள், புண்ணிய ஆசிரமங்கள், தேவாலயங்கள், காற்று நிறைந்த பாலை வனங் கள், கிராம முடிபுகளிலிருக்கும் கடற்கரைகள், மருத்தலங் கள், மலைத்தோற்றங்கள், இந்துசம மந்தாகினி நிலோற்பல சம யமுனை முதலிய விசேட புண்ணிய நதிகள், ஸ்ரீ வாரா ணசி முதலிய விசேட புண்ணிய ஸ்தலங்கள், ஸ்ரீ விசுவேசர் முதலிய புண்ணிய மூர்த்திகள், 64 சிவாலயங்கள், 64 விஷ் ணுவாலயங்கள், நானுவித ஆச்சரிய விசித்திர நாற்கடற் கரைகள், விந்திய மந்திர ஹிமாசலதலங்கள், இராஜ இருடி கள், பிரஹ்ம இருடிகள், தேவர்கள், பிராஹ்மணர்கள், புனித மங்கள புண்ணியாசிரமங்கள் முதலிய யாவற்றையும் மிகவும் ஆதரவோடும் இனிது நோக்கினர்.

ஆண்டாண்டு சந்தித்த அமரர், கின்னரர், மனுடர் முதலியோரானே பூஜிக்கப்பெற்றவராகி, ஜம்புத்தீவு வடிவ மாய இச்சர்வ பூமியையும் இனிது கண்ணுற்றுத் தமது அயோத்திமாநகரை ஸ்ரீ இரகுநந்தனர் திசைகளில் பரம பக்தானுக்கிரக விலாசமாகச்சென்ற ஸ்ரீ பார்வதி நாயகர் தமது சிவலோகத்தை யடைந்ததுபோல அடைந்தனர். புரவாசிகளால் லாஜபுஷ்பாஞ்சலிமாரியால் நிறைக்கப்பட்டவ ராகி, ஸ்ரீமான் ஜயந்தனுகிய தேவேந்திரன் மைந்தன் றனது சுவர்க்கத்தை யடைந்ததேபோலத் தமதரண்மனையை யடைந்தனர்.

மேலும் சந்தோஷத்தா லுன்மத்தர்களாகிய ஜனங்களால் மிக மேன்மையாகச் செய்யப்பட்ட கம்பீரமாகிய கோலாகலத்துடன் ஸ்ரீ இராமரது விஜய மகோற்சவம் பரமானந்தத்துடன் எட்டு தினங்கள் கொண்டாடிய பின்னர் ஸ்ரீ இராகவர் இங்குமங்குங் கண்ட நானாவகையாய தேசாசாரங்களை யிங்குமங்கும் வருணித்துக்கொண்டு அரண்மனையிலேயே அதுமுதற் சுகமாக வசித்து வந்தனர். அதிகாலையில் தினம்தினம் எழுந்து விதிப்படி சந்தியைச்செய்து கொலுமண்டபத்தில் வீற்றிருக்கும் இந்திரசமமாகிய தமது தந்தையைத் தரிசித்து ஸ்ரீவசிஷ்டர் முதலியவரோடுமிருந்து மிகவும் விசித்திரத்தோடு கூடிய அத்தியாத்மஞானக் கதைகளானே மகிழ்ந்தும் இருந்தனர்.

தினத்தின் நான்காவது பாகத்தில் தந்தையினது கட்டளைப்படி பெருஞ்சேனையோடு கூடியவராகி வேட்டையின் விருப்பத்தால் காட்டுப்பன்றி, காட்டெருமை முதலியவற்றானேகலக்கமிகுத்தகாட்டையடைந்து வேட்டையாடி வீட்டிற்குத்திரும்பிவந்து முறையாக ஸ்நாநாதிகளைச்செய்து மித்திரர் பந்துக்களோடும் அமுதுசெய்து நேயர்களோடும் நிசியை நீக்குவர். ஸ்ரீ இராகவர் இலக்குமண சத்ருக்நர்களோடும் தீர்த்தயாத்திரையி னின்றும் வந்தது முதற்கொண்டு இவ்வாறு பெரும்பாலும் தினசார முடையவராய்த் தந்தையினது அரண்மனையில் பெருமகிழ்வோடும் வாழ்ந்து வந்தனர். பெரும்பாலும் என்றது வேட்டை முதலியவற்றிற்கு குடிகட் குபத்திரவமேற்பட்டாற் செல்லுதலும், படாவிட்டாற் செல்லாமைபற்றியாம். அரசர்கட்குத்தக்க விவகாரத்தால் மனோகரமும், நல்லோருடைய உள்ளத்தில் சந்திரிகையைப் போலும் மகிழ்வைத்தருவதும், அதனானேயே புகழத்தக்கதும், அமுதரசம்போல ஆற்றலுற்றதும், கோமளமும் ஒழுகாநின்ற அமுதரசம்போலும் மாதுர்யமும், ஆகிய

ஒழுக்கத்தானே ஸ்ரீ இராமர் தினங்களை நன்கு கழித்து வந்தனர்.

ஈண்டிது சுருதி புகன்ற நிச்சிரேய சோபாய பரிபாடியாம், பல அபிப்பிராயம் பொருண்மை வாயிலாகத் தத்தமது வருண ஆசிரம கரும அனுஷ்டானத்தால் அறம்பிறக்கும் அதனானே மறமழியும், “அறத்தான் மறத்தை யறுத்தே யகற்றலாம்” என்னும் சுருதியினெல்லைக், மறமழிந்தவழி மனத்திநுக்கு விவேக [illegible]ற்றலாம், பின் சமுசாரதத்துவ பரிஞானம் அதனால் வைராக்கியாதி அதன்பின் முமுக்ஷுதை, அதனான் மோக்ஷசாதனந்தேடுதல், பின்சருவகருமசந்நியாசம், பின் குருசரணத்திற் சரணடைதல், பின்சிரவணாதியனுஷ்டானம், பின் பிரஹ்மான்ம சாக்ஷாத்காரம், அதனால் அஞ்ஞானவிநஷ்டி, அதன்பின்னரோ சுவாராஜ்யத்தின்கண்ணேயே யெழுந்தருளி யிருத்தலாம். “இச்சம்பிரசாதம் இவ்வுடம்பினின்று மினிது கிளம்பிப் பரஞ்சோதி ரூபத்தைப்பற்றித் தன்வடிவத்தானே தானே யிருக்கும்” எனச் சுருதியு மறைகின்றது. அறை அவ்வித்தொடர்ச்சி ஜகத்குரு ஸ்ரீ இராம சரண கமல பஜனத்தின்கண் மூழ்கிக்கிடக்குஞ் சிற்சில மஹாதீர புருடர்களிடத்தின் மாத்திரமிருப்பதாகும், புருடோத்தமனாகிய உலகர்க்கெல்லாந் திருவருள் செய்யவேண்டு மென்னு மிச்சையினானே பிரஹ்மவித்தையின் அதிகாரிதுரந்தரத்தகைமையைத் தரித்திருந்ததாசாதியின்மாட்டும் கூறியமுறையைக் காண்பிப்பான் விரும்பி, அவரிடத்தில் நிஷ்காம கருமானுஷ்டான மிருப்பதாக அறைந்த கிரந்த சந்தர்ப்பத்தால் அறைந்து இஞ்ஞான்று அதன் பயனாய விவேக வைராக்கிய இலக்கணத்தைக் காண்பிக்கின்றார்:- இவ்வாறு ஸ்ரீ இராமருக்கு மனத்தூய்மையினுபாய அனுஷ்டான ஒழுக்கத்தை வருணித்து, அதன் பயனாகிய! வைராக்கி

யாதி சாதன சம்பத்தியை விளம்பும் வேட்கையராய்த் தொடங்குகின்றார்.

தீர்த்தயாத்திரையை முடித்துவந்து தமது வீட்டில் வசித்துக்கொண்டிருக்கும் ஸ்ரீ இராமர் தமக்குப் பதினைந்தே முக்கால் வயது நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும்போது நாடோறும் சரத்காலத்தில் நின்மலமாகிய தடமானது குறைவதேபோல இளைத்துக்கொண்டே வந்தார்; இளைத்தன் முதலியவை வைராக்கிய சிந்தாதுக்கத்தை வெளிப்படுத்திக்கொண்டிருந்தன. குமாரருடைய விசால நேத்திரத்தோடுகூடிய வதனமானது, பக்குவமாகி மலர்ந்த விதழோடு கூடிய வதனமானது, பக்குவமாகி மலர்ந்த விதழோடுகூடிய வண்டு மாலைகள் சூழ்ந்த வெண்டாமரையைப்போலும் வெளுப்புற்றது. விசாலநேத்திர விசிஷ்ட உவமானப் பொருட்டே வண்டின் மாலைகள் சூழ்ந்த என்றதாம், கபோலத்தைக் கரத்தாற்றாங்கிப் பத்மாசனத்தில் வீற்றிருந்து சிந்தைபரவசராகி மௌனியாகிச் சேட்டையற்றிருந்தனர்.

இளைத்த யாக்கையராய் சிந்தையோடு கூடியவராய், துக்கிதராய், மிகவுந் துன்பமுறுமுளத்தராய், எவரோடும் எதனையும் இயம்பாதவராய் சித்திரத்தினெழுதிய பதுமைபோலும் ஆயினர். தாதர்களான் மீண்டும் மீண்டும் வேண்டிக்கொள்ளப்பட்டபின் அவசியம் செய்யத்தக்க தினசாரத்தை மிகவும் மலினமுற்ற முககமலத்தைபுடைய அவர் கஷ்டத்தோடுஞ் செய்தனர்.

குணகணங்கட்கிடமாகிய ஸ்ரீ இராகவர் துக்கத்தோடு மிளைத்து வருவதை நோக்கிப் பத்தினிமார்களோடும் தசரத மன்னவர் மிகவுஞ்சிந்தாவசராகி வினவுகின்றார்.

இங்ஙனம் நிஷ்காம கருமபலமாகிய வைராக்கியத்தைச் சுருக்கமாகப் பிரதிபாதித்து இதனையே பிரசன உத்திரங்களால் விஸ்தாரமாகப் பிரதிபாதிப்பான் விரும்பிப் பிரசனப் பிராப்தியின்பொருட்டுப் பிரசங்கத்தைக் கூறுகின்றார் :— ஹே மைந்த ! நினக்குப் பெருஞ் சிந்தையுண்டானதென்னே யென அடிக்கடி மிகவும் அன்போடு கூடிய மொழியினானே கேட்டும் அவர் யாதொன்றுஞ் சொல்லவேயில்லை ; சொல்லியும் பயனில்லையே யென்னும் நிச்சயமிருத்தலின் என்பது கருத்தாம். தந்தையின் மடிமீதிருந்த தாமரை யிதழ்போலும் நேத்திரமுடைய ஸ்ரீ இராமர் ! ஹே தந்தையே எனக்கு யாதொரு துயரமுமில்லை யெனக் கூறி மௌனமாகவே யிருந்தனர் ; வந்திருக்கப்பட்ட துயரம் அரசராற் பரிகரிக்க முடியாத தென்பது கருத்தாதலின் மித்தையாகாதாம். மன்னவர் ஸ்ரீவசிஷ்டபகவானைப் பார்த்து இராமசுவாமி யேன் றுயருற்றுளரெனக்கேட்ப, முனிநாதர் இதன்கண்ணே காரண மிருக்கின்றது நீர் துயரப்படவேண்டாம் எனச் சாமானியமாக வுரைத்தலும் விசேஷ சந்தேகத்துடன் அரசரிருந்த அவ்வேளையில், தவசிரேஷ்டராகிய ஸ்ரீ ஜகன்மித்திரமகரிஷி ஆண்டெழுந்தருளினர். அம்முனிவரைத் தூரத்திலேயே கண்ட பூபாலர் வணங்கிய ஆகிருதியுடையவராகி மவுலிமணி கழன்று பூமியை யலங்கரிக்குமாறு நமஸ்கரித்தனர். மகாமகிமைவாய்ந்தவரும் பால சூரியனைப்போற் பிரகாசிப்பவரும், செஞ்சுடர்ச் சடாசூடரும் தவ இலக்குமியை யுடையவரும் புருடோத்தமரும் ஆகிய அம்முனீசுரரும் அவனி காவலரை யாசீர்வதித்து மதுரகம்பீர உதாரவாணியால் விஸ்தாரமா யனுக்கிரகித்தனர். ஸ்ரீ வசிஷ்டபகவானும் ஸ்ரீ ஜகன்மித்திரமகரிஷியும் பரஸ்பரம் அநாமயமுரைத்துக்கொண்டபின் றங்கத் தங்கப்பீடந்தந்து தவ இலக்குமியா லலங்கரிக்கப்பட்ட அவரைக் கண்டஞ்சி அந்த உத்தமோத்தமமாகிய மகரிஷிக்கு மகிழ்ச்சியோடு கூடிய வதனராய் அரசர் தாமே அர்க்கியத்தை நிவேதித்

தனர் ; அதாவது, அர்க்கியத்திற்குவேண்டிய நீரைப் பிற ரைக் கொண்டுவரச் செய்யின் அபராதம் வருமென நினைந்து தாமே கொணர்ந்து அருக்கியங் கொடுத்தனர். முனிநாதரும் விதிப்படியாய கருமத்தால் அருக்கியத்தைக் கவர்ந்து வலம் வந்து போற்றும் அரசரைப் புகழ்ந்தனர். நிராசையுடைய விவர் அரசர்பால் வருவானேனெனின், மாயாவீரியபலத் தால் உன்மத்தராகிய அரக்கர்களானே, தருமமே யவசியஞ் செய்யத்தக்க காரியமெனக்கொண்டு நடத்தும் மகாமதியை யுடைய அவரது தருமயாகமானது சிதைவுற்றது அதைக் காக்கும்பொருட்டு அரசரைப் பார்க்கவேண்டு மென்னு மிச்சையான தவருக்குண்டாயதால் வருமாறு நேரிட்டதென் றுணர்க.

ஆசனத்தி லெழுந்தருளிய மகாமதியையுடைய ஸ்ரீ விசுவாமித்திர மகா முனிவருக்குப் பாத்தியம் அர்க்கியம் சந்தனம் புஷ்பம் வஸ்திரம் தக்ஷிணை பழந் தாம்பூலம் கோக்கள் முதலியவற்றை அளவிறந்தனவாகச் சமர்ப்பித்து, விதிப்படி அருச்சனைபுரிந்து அம்முனிவரை நோக்கித் தசரதர் இரு கரஞ் சிரங்குவித்து அன்போடும் புனிதமாகிய இவ்வாக்கியத்தைக் கூறத்தொடங்கினர்.

நினையாமலிருப்பக் கிடைத்த தங்களது வரவினாலும், ஒளிவாய்ந்த தரிசனத்தானும், ஆசீர்வாதத்தானும் ஹே மகா முனிவரே ! கதிரவனைக்கண்ட கமலாகரங்கள் போலு வந்தோம். தங்களுடைய அனுக்கிரகமே எங்களுக்கினிவரும் பாக்கியமன்றோ ; காரணமற்றதும் உண்டாதல் வளர்தல் அயலொன்ருய் மாறல்களற்றதும், குறைவழிகளற்றதும், ஒளபாதிக தனது அங்கிச லேசத்தானே யாவரையும் ஆனந்திக்குமாறு செய்விப்பதும் ஆகிய அந்தப் பிரசித்த பரமபுருடார்த்தசுகத்தையே தங்களுடையதரிசனத்தால்நாங்களடைந்

தோம். தங்களுடைய வரவுக்குரியராகிய யாங்கள் இன்று தன்னியர்களாகிய கிருதகிருத்தியருக்குள் முதன்மைத் தானத்தை யடைந்தோம். மேழிச்செல்வனுக்கு மழை யிலா நாளில் மழையுற்றதுபோலும், அந்தகனுக்கு அழகிய விழி கிடைத்ததேபோலும் ஆம் தங்களுடைய திவ்ய தரிசனம். அபாயவர்ச்சிதம்=நாசமின்மை.

கமலமொத்தேன், மகா புருட தரிசனத்தினுற் பிரசன்ன சித்தர்க்குச் சொரூபம் பிரகாசிக்கும் அதனல் கமலங்கள்போற் பந்த நீங்கி மனம் பரிபூரணமா மென்பதாம். இவ்வாறே “ கண்களுக்குக் கதிரவன் கடுப்பச் சாதுக்களும், சமசித்தர்களும், அத்தியந்தம் தத்சொரூபமாய்ப் பிரகாசிப்பவர்களும் ஆகிய மகானுபவர்களது தரிசனமட்டும் புருடர்க்குப் பந்தமுண்டாம் ” என ஸ்ரீமத் பாகவதத்தும் கூறப் பட்டுளது. சொரூபம் பிரகாசிக்குமெனின் சொரூபசுகமு முதிக்கலாமே யென்ருல், உண்மையே இனையதோ ரின்ப மென்று மியைந்திலேன் ; இதன் கருத்திதுவாம் :—அநாதியுந் துர்லபமும் அபாயவிவர்ச்சிதமும் ஆகிய வித்தன்மை யான ஆனந்த சுகமிப்போ தடைந்தனன் என்பதாயிற்று. அவற்றி லநாதி யென்பது முதலியவற்ருன் விடய சுகத்தினின் றும் விசேடந்தெரிவித்ததாம். சுழுத்திச் சுகமு மநாதி, அதுவுஞ் சொரூபசுக மாதலின், அதனை நீக்குவதற்காகத் துர்லபமென்ருர் என்பார் என்று மியைந்திலேன் என்ருர். இதனுற் சர்வசகத்தையும் ஆனந்தாத்மகமாக்குங் கைவல்லிய சுகம் பெற்றே னென்பதாம். இஃதன்றியுந் தன்னியனுனேன் எனல், மழையிலா என்பதாக.

மேலும் மேலும் உபமானங்களை யுரைத்துத் தன்னியனுனேன் என முனிநாதரது வரவை யரசர் கொண்டாடுகின்ருர்.

ஆகாசக மனத்தா லுண்டாய அரிய மகிழ்ச்சியைப் போலவும் இறந்தவன் மீண்டெழுந்த சந்தோடம்போலவும், மனுடனுக்கு அமுதங் கிடைத்ததேபோலவும், ஹே பிரஹ்ம சொரூபமாகிய மகா முனிவரே ! தங்களுடைய வரவால் அடங்கா மகிழ்ச்சியை யடைந்தேன். பிரஹ்மலோகத்தின் வாழ்வானது யாருக்குத்தான் பிரீதியை யுண்டாக்காது. அதுபோலத் தங்கள் நல்வருகையென் றுண்மையாகவேகூறு கின்றனன். தேவரீருக்கு அடியேன் கொடுக்கத்தக்க எப்பொருளில திகப்பிரியம்! அடியேன் செய்யத்தக்க சேவை யாது! ஹே பரம தரும மூர்த்தியாகிய விப்பிரசிரேஷ்டரே ! நீர் நற்பாத்திரமாக அடியேனுக்குக் கிடைத்தீர் முன்னர் இராஜ இருடி சப்தத்தானே விளங்கிய ஒளியுடையவரானீர், தவத்தாலே பிரஹ்ம இருடித் தன்மையைப் பின்னெய்தினீர் ! ஹே பகவன் ! அடியேனாற் பூஜிக்கத்தக்கவராயுள்ளீர் ! ஆகலின் பூஜாபாத்திரமாயுள்ளீர், ஸ்ரீ கங்காஜல அபிடேகத்தானே எனக்கெவ்வாறு பிரீதியுண்டாமோ அவ்வாறு தேவரீரது தரிசனத்தானே யுண்டான உட்பிரீதியானது எனது தாபங்களைப் போக்கிச் சுகத்தையே யுண்டாக்கியது. ஹே பிரஹ்ம சொரூபரே ! தங்கட்கு நமஸ்காரம்.

தேவரீரது வரவு புதுமைத்தா யிருத்தலின் அவசியம் தாங்கள் விரும்பியதை அடியேன் முனஞ்செய்தேவிட்டேன் என அரசர் கூறுதல்.

இச்சை = அர்த்தமாத்திர விடயஞ்செய்யும் ஆசையாம், இராகம் = ஸ்திரீ முதலிய விசேட விடயங்களின் ஆசையாம். சிலர், கிடையாத வத்துவானது கிடைக்கவேண்டுமென்பது மாத்திரமான ஆசை இச்சையென்றும், அடைந்ததிற் பிரார்த்தனை இராகமென்றும் கூறுவர். என்ன பிரயோஜனத்தை யுத்தேசித்துத் தேவரீரிங்குற்றதோ அதன்

பொருட்டு யான் என்ன செய்யவேண்டுமோ அது செய்து முடிவுற்றதாகவே எண்ணிக்கொள்ளலாம் ; ஏனென்றால், எங்களாற்றுங்கள் பூசிக்கத் தகுந்தவர்களல்லவா! மயிர்சிலிர்த்துக் குலுங்கல் = மிகுந்த சந்தோஷத்தால் என்றுணர்க. இச்சை பயம் குரோதம் விடய நேய அதிசயத்தால் விடயாகாரமாகச் சித்தம் இரமிக்கும் இராகம் நோய் முதலியவையற்றவராக இருந்துந் தாங்கள் என்பால் வந்த இவ்வருகை மிகவும் அற்புதமாக விருக்கிறது ; இச்சையாதிகள் இருப்பினன்றோ பிறன்பாற் செல்லல்வேண்டும். ஹே முனிபுங்கவரே ! எக்காரியத்தை யெண்ணி வந்தீரோ அது செய்யப்பட்டதாகவே எண்ணுவீராக, எப்பொருளை வேண்டி வந்தீரோ நிரந்தர மென்னாற் பூசிக்கப்பட்டவரா யிருத்தலின் அதை யடைந்ததாகவே எண்ணுவீராக; என ராஜசிங்கம் முழக்கிய ஆச்சரிய அருத்தத்தோ டுற்ற அதிவிஸ்தாரமாகிய அவ்வாக்கியத்தை, மகாதேஜஸையுடைய ஸ்ரீ விசுவாமித்திர மகரிஷியானவர் கேட்டு மெய்புளகெறிந்து விளம்பலுற்றார்.

ஸ்ரீ விசுவாமித்திரர் கிருதகிருத்தியரேயாயினும் உலக திருஷ்டியை யனுசரித்துக் கூறுகின்றார். காரியகாரண சங்காதத்திற்கு ஞானநிஷ்டை யோக்யதையடையவே சித்தியாம், கருமத்தாற் சாக்ஷாத் முக்திலக்ஷண சித்தி சம்பவியாமையின், அத்தகைய எனது நியமத்திற்கு விக்கினஞ் செய்கின்றார்கள் அரக்கர்கள் என்பதாம் ஹே மன்னர் மன்னரே ! மகா வம்சத்திற்பிறந்து குலகுருவாகிய ஸ்ரீ வசிஷ்ட பகவானது ஆணையைச் சிரமேல் வகித்துவளரும் உமக்கே தகு மிப்பூமண்டலத்தில், எனது மனத்திற் சொல்லவேண்டுமென் றுள்ள வாக்கியத்தின் காரிய நிர்ணயத்தை ; அதாவது, அதன் சம்பந்தியாகச் செய்யத்தக்க பொருணிச்சயத்தை ; நீர் முதலிற் செய்வீராக, அஃததருமமாயின் செய்யத் தகாததுதான், ஆனாலது தருமமாதலின் அதை யினிது

காக்க வேண்டும். சித்தியை யடையும் பொருட்டு யான் யாகத்தை யாரம்பித்தேன் அதற்கிடையூறு செய்யக் கோர மாகிய அரக்கர் அங்குவந்து சேர்ந்தனர். யான் யாகத்தாற் றேவர்குழாங்களைப் போற்றும்போதெல்லாம், அம்மகத்தை யந்நிசாசரர் அழிக்கின்றனர். என்னுன் மிகவும் அனுஷ்டிக் கப்பட்ட அந்த யாகபூமியைத் தசையாலும் இரத்தத்தாலும் பேரரக்கர் கெடுக்கின்றனர். இடையூற்றின் மிகுதியாற் கெடுக்கப்பட்ட அத்தகைய அம்மகக்கூட்டத்தில் அளவிறந்த கஷ்டப்பட்டு உற்சாகமற்று அங்கிருந்திங்குவந்து சேர்ந் தேன். சாபத்தினுலேயே இடையூறுகளை நீக்கிக்கொள்ளலா மெனினே, ஆண்டென்மதி கோபத்தைச்செய்ய முயற்சிக்க வில்லை, அக்கருமம் அத்தகையதாக விருக்கின்றது, அதன் கண்ணே சாபம் புகலாகாது. அம்மகாயாகத்தில் எனது யாகதீக்ஷையானது இத்தகைய கோபசாபமற்றதா யிருக்கின் றது ; அதன்கண் மகாபலத்தைத் தங்களுடைய அருளால் இடையூறில்லாமல் அடையலாமென் றெண்ணுகின்றேன்.

ஸ்ரீ விசுவாமித்திர மகரிஷியானவர் தாம்வந்த காரிய மானது இன்னதானத்தாற் கைகூடுமெனல்.

துக்கிதனுய்த் தஞ்சமென்றடைந்த என்னைக் காத்தல் உமது கடனுகும், வேண்டிக்கொண்டவர் வேண்டியது பெரு மற் போவது, மேன்மைதங்கியவரின்பால் பெருமிகழ்ச்சி யையே கொடுக்கும். ஆகலின், மதத்த வெம்புலிபோல விக்கிரமத்தையும், மகேந்திரருக்குச் சமானமாகிய வீரியத் தையு முடையவனும், அரக்கர்குல காலனும், சத்தியத்தை யும் அமோகபராக்கிரமத்தையு முடையவனும், காகபக்கத் தைப்போற் சிகைமுடியனும், சூரனும், மூத்தவனும் ஆகிய உமது மைந்தனுன ஸ்ரீமான் இராமச்சந்திரமூர்த்தியை எனக்குத் தரவேண்டும். காகபக்கமென்னுங் காதடிச்சிகை க்ஷத்திரிய ஆசாரசித்தமாம்.

வில்வித்தையிற் றேர்ச்சியில்லாத பாலகனுகிய ஸ்ரீ ராம சுவாமி கரதூஷணுதி யரக்கரைக் கொன்று எங்ஙனந் தங்க ளுடைய யாகசித்தியைச் செய்தல் கூடுமெனின் இங்ஙன மென்கின்றுர்.

தூட்படுத்துவன் = அபகாரிகளாகிய அவர்களின் றலை களைப் பொடிப்பொடியாக்குவதி லாற்றலுடையனென்க. தேவரிற் றேசுமிக்கதனுலும்=தான் தானே ஸ்ரீமந் நாரா யணரானபடியால் எல்லாத் தேவதைகளினும் மிகுந்த திவ்ய தேஜசுடன்கூடி மகா வல்லவனு யிருத்தலாலும், என் பெருஞ் சேமந்தன்னுலும் என்று பிரித்துப்பொருள் கொள் ளவே திவ்ய தேஜசால் ஆற்றலுடைமையும், இருடியாற் காக் கப்படுந் தன்மையும் முரண்படுமாலோ வெனின், படாதாம். அஞ்ஞானுவதாரத்தில் இருடியும் அஸ்திரதானுதிகளால் அவரது திவ்யதேஜசை விளக்குதல் பொருத்தமா யிருத்த லின், என்போன்றுர் சந்திக்தமான கிரியையில் திடப்பிர விருத்தி யுடையவர் ஆகார். மற்றும், என்னுற் காக்கப்பட்ட இராகவன் தன்னுடைய திவ்ய தேஜசினுனே யாகத்திற்கும் உலகிற்கும் அபகாரஞ் செய்யப்பட்ட அரக்கர்களுடைய சிரச்சேதம் செய்தவன்கண்ணே வல்லமையுடையவன் ; அவனுக்கு அஸ்திரவேற்றுமையானே பலவேறுவகைப்பட் டதும், எல்லையில்லாத அழிவற்ற மகிமையோடு கூடியதும் ஆகிய அஸ்திரவித்தையை யினிது கொடுத்தல் வடிவமேன் மையைச் செய்வேன் அதனுல் மூன்றுலகங்களும் பூஜிக்கு மாறு ஆய்விடுவன். ஆயினுந் தந்தையார் மைந்தரைவிடல் எளிதல்லவே யெனின், உண்மையே, மைந்தன்மேல் வைத்த என் மைந்த னிவனென்னும் நேயத்தை மிகுதிப்படுத்திக் கொள்ளுதல் நலனன்றும். என்போலிய அறிஞர் ஐயப் பட்ட காரியத்தில் மெய்ம்முயற்சியைச் செய்யார்.

அரக்கர்களை யழிக்கமுடியு மென்று கூறினீர்களே பால கனுகிய இராகவனுக்கு இத்தகைய சாமர்த்தியம் எங்ஙனங் கூடுமெனின், கூறுகின்றூர்.

ஸ்ரீ இராகவனே, சங்கற்பமாத்திரையானே உலகமாங் குட்டியாவை யுண்டாக்கவும் ஒழிக்கவும் வல்லமைவாய்ந்த பரமாத்மாவென்று யாங்களறிந்திருக்கின்றேம். தன்ம முத லியவை உம்முடைய உள்ளத்திற் றள்ளத்தகாதனவாக வுள் ளனவாயின் உமக்கதிகப்பிரியனுன ஜேஷ்டமைந்தனைத் தரல் வேண்டும் என்பதாகத் தருமான்மாவாய் மகாதேஜசோடு கூடி விளங்கும் ஸ்ரீ விசுவாமித்திர முனீசுரர் தருமார்த்த சகிதவாக்கியத்தை விளம்பிவிட்டுச் சும்மா யிருந்தார். செந் தாமரைக்கண்கள் வாய்ந்து மகா மகிமையோ டிலங்கும் ஸ்ரீ இராமனே ஜீவ உபாதியாற் பரிச்சின்னப்படாத பூரண வடிவ ஈசுரனென்று, யானும் மகா தேஜசையுடைய ஸ்ரீ வசிஷ்டபகவானும் யோகசித்தியினுனே எல்லா விடங்களி லிருக்கும் பொருள்களையும் அறியுந்தன்மைவாய்ந்த மற்றைய இருடிகளு மறிவோம், அறத்தையும் மேன்மையையும் கீர்த் தியையும் காக்கவேண்டுமென்னும் எண்ணம் உமதுள்ளத் திருப்பின் அதிகப்பிரிய மைந்தனுன ஸ்ரீ இராமச் சந்திரனை நன்னிச்சயத்துடன் கொடுக்கவேண்டும். எனதுயாக வைரி களாக விக்கினங்களையே செய்யும் அரக்கர்கள் ஸ்ரீ இராம னுற் கொல்லப்படுபவர்களாய் நடக்குமெனது யாகம் பத்து நாளிரவும் பகலும் செய்யத்தக்கதாம். அசக்தத்தன்மையை யங்கீகரித்துக் கூறுகின்றூர். இவ்வுலகில் மகாத்மாக்கட்குக் கொடுக்கத்தகாத பொருளுமொன்றுண்டோ! "கன்னனே கவசந்தந்தான் கவின்றசைசிபிசீமூதன் இன்னுயிர்அலர்க்கன் கண்ணே யீந்தனன் றதீசிதேக, வென்னென்பு தந்தான் வேண்டில் விழுமிய பெரியோர்க்காக, வென்னதான் கொடுக் கலாகா விரும்பொருளுலகிலம்மா!" என்பது ஸ்மிருதியாம்.

சிபி ததீசியலர்க்கன் முதலியோர் தமதுதேகம் விழி முதலி யவற்றையுங்கொடுத்தனர் என்பதுமக்குத்தெரியாததல்லவே, இவ்விடயத்தில்அபாயம்வருமெனநினைத்தலும்கூடாது,வெற் றியும் மேன்மையுமே யுண்டாம். அற்புதம் அவ்வரக்கர்களை மடிந்தவர்களாகவே என்றவத்தால் நான் நிச்சயமா யறிகின் றேன் என் வாக்கியத்தால் நீரும் அதை நிச்சயமாக வுணரு திர். ஸ்ரீ இராகவனை யனுப்புவதில் ஸ்ரீ வசிஷ்டாதியரும் சம்மதிதருவர். காலத்திற் செய்த நன்றியே ஞாலத்திற் பல பரியந்தம் மேன்மையதாம் என்றனர்.

ஸ்ரீ இராகவனுக்குப் பருவமின்மையின் வலியின்றென் றும் யானுவதுவந்து போர்செய்யலாமா வென வெண்ணு கின்றேனென்றும் மன்னவர் கூறுதல்.

ஊனசோடசம் = பதினாறு வருடங்களின் பூர்த்தி சோடசமாகும், அப்பதினாறுவது வருடஞ் சிறிது குறைவா யிருத்தலே ஊனமாகும் என்பதாம். அவ்வரக்கர்கள்பாற் றுஷ்டத்தன்மைக்குக் காரணம் மாம்சபக்ஷணமே யாமென் றறிக. விசுவாமித்திரர் கூறியதைக்கேட்டு அரசர்க்கரச ராகிய தசரதர் விடை யில்லாமையின் செயலற்று, முன் மொழிந்த ஸ்ரீ இராமாது தசையை எண்ணுதலால் பிர திஞ்ஞைசெய்த பொருளிற் சாமர்த்தியமின்மையினுலும், முனிவரது வசனத்தைத் தாண்ட முடியாமையானும் தைனியத்தோடு கூடிய இவ்வசனத்தைக் கூறுகின்றூர். தாமரை விழியையுடைய இவ்விராமனுக்குப் பதினைந்தே முக்கால் வயதுதானுகின்றது. போர்செய்யத் தகுதியே யில் லாதபோது அரக்கரோடு போர்செய்வானென்று நினைக்கவே முடியாது. ஆனுல் கேட்டது வீண்தானே என்பீரேல் ஹே பிரபுவே! பூரணமாகிய அக்ஷௌஹிணிக்குக் கருத்தா வாகிய யான் அச்சேனையோடு கூடிச்சென்று தசைதின்னு

அரக்கரோடு போர்புரிவேன், அக்ஷௌஹிணியின் இலக்கணமிதுவாம் :—ஆனை 1, தேர் 1, குதிரைகள் 3, காலாட்கள் 5, இது பத்தியெனப்படும், இத்தொகை மூன்று மூன்று கொண்டன முறையே, சேனாமுகம், குல்மம், கணம், வாகினி, பிருதனை, சமூ, அநீகினீ, யெனவாம் ; 10 அநீகினீ சேர்ந்து அக்ஷௌஹிணி அதாவது, ஆனைகள் 21870, தேர்கள் 21870, குதிரைகள் 65610, காலாட்கள் 109350 என்பதாம். இஃதமரசிங்கத்தானே ஸ்ரீமத் மகாபாரதாதியில் வெளியாயிருப்பது தொகுத்துக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இச்சேவகர் சூரர்வெற்றி நிறைந்தோர் மந்திரத்தெளிஞராவர், வில்விளங்குங் கையனாகிய யானே இவர்களைப் போர்முனையிற்காப்பேன். இவர்களோடுகூடவே சென்று சிங்கமானது மதம்பொழியும் யானைகளோடு போரிடுவதேபோல மகேந்திரரினும் வலுமைவாய்ந்த போர்வீரரோடும் போரிடுவேன். பாலகனாகிய இராமனோ பகையாளிகளின்பலாபலத்தை யறிந்துகொள்ளமாட்டான், நகரத்துள் அம்பு பயிலுமிடத்தில் விளையாட்டின்பொருட்டுக் கற்பிக்கப்பட்ட போர்க்களத்தினும் வேறாகிய போர்க்களத்தை யவன் கண்டதேயில்லை. மேலான சஸ்திரமாகிய விடாப்படையோடு கூடினவனுமல்லன், போர்விடயம் முற்றுந் தெரிந்தவனுமல்லன், விடும்படைகளோடு கூடினவனுமல்லன், சூரகோடிகணிறைந்த போர்க்களத்திற் போருணர்வு மவனுக்கில்லை, போர் ஞானமுமில்லையாயின் போரின் முற்றுமுணர்ச்சி அதிதூரத்ததன்றோ. அன்றியும், இப்போது எனது பாக்கியக்குறைவால் பனியினாலே பதுமாகரம்போல மிகமிகவும் வெளுத்திளைத்து வருகின்றான், அன்னமுண்ணவும் ஆற்றலில்லை, வீட்டினுட் சஞ்சரிக்கவு முடியவில்லை, உள்ளே நிரம்பிய துயரோடுகூடிய வடிவினனாகிக் கேவலம் சும்மாவே யிருக்கின்றான். அனுப்புதற்கே தகுதியற்ற அவனைப் போர்க்கனுப்புதல் எங்ஙன் ?

அதனினும் அரக்கரோடு போர்க்கென்பது அத்தியந்தம் தகுதியற்ற காரியமன்றோ ! வஞ்சகமாகப் போர்செய்வதிற் சமர்த்தும், கொடுந்தொழிலும் உடைய அரக்கர்களோடு கூறிய இத்தன்மையிலிருக்கும் இராமன் போர்புரிகவெனக் கூறும் தங்கள் யுக்தியே மிகவும் சகிக்கமுடியாததாக விருக்கின்றது, என விரிவாயுணர்க.

முன்னவனைத்தந்தால் பெரும் பெரும் ஆபத்துக்கள் வருவதுடன் தங்கட்கும் தருமம் வளர்வதற்கயலாக அதருமமே யேற்படும் என்று தசரதர் கூறுகின்றார்.

அரக்கர்பொருட்டு என்னருமை முதன்மைச் சுதனை வலுவில்கொண்டு செல்வீராயின் உயிர் துறப்பேன். இராகவனைக் கொடுக்கமுடியா தென்பதில் வேறுநிமித்தமும் சங்கிக்கப்படுகின்றது. இராமனைப் பிரிந்து ஒரு முகூர்த்தமேனும் வாழ விரும்பிய யான் வாழச்சகியேன், ஆகையால் இராமனை யழைத்துச் செல்லுதல் தகுதியன்றாம், இராமனை யழைத்துச் செல்வீராயின் ஆக்கர் வதமோ உண்டாகப் போவதில்லை, மாறாகவோ மைந்தரோடுகூடிய வெனக்கே யும்மால் அவ்வதமேற்படும், படவே யாகதருமத்தைக் குறித்து உமக்கு மகா அதருமமன்றோ ஏற்படும். ஒன்பதினாயிர வருடங்கள் புத்திர இச்சையால் வருந்திக்கழிந்த எனக்கு மிகவும் கஷ்டப்பட்டுச் சாதித்த அசுவமேத புத்திர இஷ்டியாதிகளானே இந்நான்குமைந்தர்உண்டாயினர். பூர்வ இராமாயணத்தில் "ஹே கௌசிகரே! அறுபதினாயிரம் வருடங்கழிந்த எனக்கு"என்றது, தனக்குக்கடந்த வயதைக்காட்டலின், ஈண்டொன்பதினாயிரவருடம் புத்திர வாஞ்சையாற் கழிந்ததோடு விரோதியாதாம். அந்நால்வருள்ளும் கமலலோசனனாகிய இராமனே முக்கியனாவான், தேகத்துட் பிராணனேபோலும் முக்கியமாய அவன் அதிகப் பிரீதிக்கு

விடயனுயிருக்கின்ருன்; ஆகலின் ஈண்டு அவனில்லாமல் மற்றைய மூவரும் உயிர் தரிக்கமாட்டார்கள். எவனை யழைத்துச் செல்வதால் மற்றைய மூவரும் மரணத்தை மருவுவரோ, அத்தகைய இராமனே, யமன்வடிவமாய அரக்கர் பொருட்டுத் தங்களாலழைத்துக்கொண்டு போகப்படுவனேல் நான்கு மைந்தர்களையுமிழந்தயான் இறந்ததாகவே நீரறிந்து கொள்ளவேண்டியது. நால்வர் மரணத்தாலென நான் சொல்லவேண்டிய தென்னே, இராமன் ஒருவனை யழைத்துச் செல்லன்மாத்திரையானும் நானிறப்பேன்; ஏனெனின், இந்நால்வருள்ளும் இவனிடத்திலேயே எனக்குப் பரமப்பிரீதியான திருக்கின்றது. ஆகையால் மூத்த தருமமயமாகிய இராமனை யழைத்துச் செல்லுதல் தங்கட்குத் தகுதியன்ரும். நல்லது இராமனை யழைத்துச் செல்லாமற்போவனுயின் எனது காரியசித்தி எப்படியாகுமெனின், ஹே மகாமுனிவரே! நிசாசரர்களுடைய சேனையைக் கொல்லத் தங்கட்கு விருப்பமிருக்குமாயின் என்னேடுகூடச் சதுரங்க சேனையை யழைத்துச் செல்லுங்கள். பகைவர் பலமறியாமல் எதிர்க்கலாகாதன்ருே, அவ்வரக்கர் எவ்வளவு வீரியமுடையவர் எவர் மைந்தர் எங்ஙனமிருக்கின்றனர் எவ்வளவு பேரிருக்கின்றனர் அவர்கள்பெயர்கள் தானென்னேஎன்பதை நன்ருய்த் தாங்கள் கூறவேண்டும். அவ்வரக்கரோடு இராமனுற் போர்புரிய எங்ஙன் முடியுமா? என்னுலேனும் எனது பாலகர்களாலேனும் பெரும்போரில் அத்துஷ்ட பாக்கியமுள்ள வஞ்சகப்போர் ;செய்யும் அவரோடு எவ்வாறு எதிர்த்து நிற்க முடியும்? இவ்வியாவற்றையும் தாங்களே கூறவேண்டும்; வீரிய மிகுத்து வலுத்தவரன்ருே அவ்வரக்கர், நேரே குபேரனுடைய சகோதரனும், விசிரவசுவின் மைந்தனும் ஆகிய மகா வீரியத்தையுடைய இராவண னென்னும் அரக்கன் ஒருவனிருக்கின்ருனென்று கேள்விப்பட்டுளேன்

தங்களுடைய யாகத்தில் அந்தத் துன்மதியானவன் ஒருவேளை யிடர்செய்ய வருவானுயின் அந்தத் துராத்மாவோடு போரினெதிர்த்து நிற்க எங்களான் முடியவே மாட்டாது.

இராவணனுக்கு இத்தகைய வீரியமெங்ஙனம் வந்தது, எங்ஙனந்தான், காகுத்தாதி வமிசத்தில் வந்தவர்களாய் இராவணுதிகளைப் பார்க்கினும் அதிக பலத்தோடு கூடிய தங்கட்கு வீரியக்குறைவு ஏற்பட்டது எனக் காரணத்தை வினவத் தசரதர் கூறுகின்ருர்.

அன்னியோன்னியம் விலக்ஷணங்களான பகுவீர்ய சௌர்ய சம்பத்துகள் அபிவியக்த அநுகூல அவ்வச்சமயத்தில் பிராணிகளிடத்தில் வெளிப்பட்டு விளங்குகின்றன; பிரளய அநுகூல காலத்திலோ யாவும் உட்பட்டு ஒய்கின்றன. எம்போலிய சற்சனர்கட்குப் பிரதிகூலமாகவுள்ள இக்காலத்தில் இராவணுதிகளாகிய சத்துருக்கள் முன்னிலையில் யாங்கள் எதிர்த்து நிற்கச் சமர்த்தராகேம், இவ்விதி ஈசனுலே விதிக்கப்பட்டதாம்.

இப்போழ்து முப்போழ்தைக்குறித்து அத்தியந்தம் அயலாய் விபரீதமாயிருக்கின்றது. விருத்தத்தன்மையும் சர்ச்சரத்தன்மையும் எனக்கு மேலிட்டுவிட்டது, இராகவனே ஊனசோடச வருடத்தோடுகூடினவனுயினும் விருத்தஅவஸ்தையிற் போலச் சர்ச்சரமடைந்தவனு யிக்கால் தீனபாவத்தையடைந்து துக்கியாக விருக்கின்ருன். கௌசிகர்=குசிக கோத்திரத்தில் வந்தவர்.

ஒவ்வொரு பிராணிகளிடத்தில் ஒவ்வொரு காலத்தில் தனித்தனியாக மிகுந்த வீரியங்களும் விபூதிகளும் உண்டாகின்றன, ஒவ்வொரு காலத்தில் ஒடுங்குகின்றன, ஆகையால் இக்காலத்தில் அதனினு மிப்போது நாங்கள் இராவணுதி

சத்துருக்கள் முன்னின்று போர்புரிய ஆற்றலுடையவர்களல்லேம், இஃதீசர் நியதியென்பது நிச்சயமாகும். ஆகலின் ஹே தருமத்தை யுணர்ந்த மகா முனிவரே! என்னுடைய மைந்தன்மீது திருவருள்புரியவேண்டும், யாசகரது எண்ணத்தைப் பூர்த்திசெய்யு மாற்றலற்ற அற்ப பாக்கியமுடைய அடியேனுக்குத் தாங்களே மேலாய தெய்வமாக இருக்கின்றீர்கள்; ஏனிவ்வளவு அதைரியமெனின், தேவர் தானவருங்கூட இராவணனோடு போர்புரியச் சமர்த்தராகார் ஆயின்மனுடராகிய யாங்கள் அவன்முன் னென்செய்வோம். போரின்கண்ணே இந்திராதிகளையும் துச்சமாக்குகின்றனன், அத்தகையனோடு பாலகன் என்ன செய்வான். நல்ல மேலோர்களும் பலமற்றவர்களாக வாழும் இஃதொரு விபரீதகாலமாக இருக்கின்றது; யானோ கிழத்தன்மையானே தளர்ந்திருக்கின்றேன். இராமனோ கிழவனைப்போல எளிமையையுந் தளர்வையு மடைந்துளான். ஆகையால் இராமனைக் கொடுக்கமுடியாது, யான் கொடாமலிருந்துந் தாங்கள் தவமகிமையாற் கொண்டு செல்வீர்களேயாயின், உங்களால் யானே கொல்லப்பட்டவனுவேன் என்பதாக அவ்விரகுகுல திலகராகிய தசரதர் என்னும் மேன்மை மிக்க அரசர் மெதுவாகக் கூறி மகாமுனிவருக் கிஷ்டமாகிய ஸ்ரீ இராகவரை யனுப்புதலினும் அரக்கர் வதத்தினும் செய்யத்தக்கதா? தகாததா? அனுப்பலாமா? வேண்டாமா? என்பதாதி வடிவச் சம்சயமாகிய பேரலைக்கூட்டத்தில் உயர்ந்தெழாநின்ற அலைமிகுத்த கடலில் மூழ்கி மோகமுற்றவனைப்போல மூழ்கினவராகித் தன்னின்பத்தையும் நிச்சயத்தையும் அறியாதவரானர். நேயத்தால் வியாகுலமுற்ற விழிகளோடு கூடிய அவரது அவ்வாக்கியத்தைக் கேட்டுக் கோபத்தோடு கூடிய ஸ்ரீ கௌசிக மகாமுனிவர் மகிபதியை நோக்கிக் கூறுகின்றார் என்பதாம்.

இப்போது ஸ்ரீ விசுவாமித்திர மகரிஷியானவர் வெகுண்டு கூறுதல் கூறப்படுகின்றது.

காகுத்தனெனக் குறிப்பிட்டது ஏசிக்காண்பித்ததாம்; ஹே மன்ன! செய்கின்றேன் என அங்கீகரித்த பிரதிஞ்ஞையைக் கெடுக்க நினைத்தல் தகுங்கொல்! மகா மகிமை வாய்ந்த நீ சிங்கமாக விருந்து மான்றன்மையை மருவ வாஞ்சித்த லென்னே!! இராகவர் குலத்தி லிப்பொய்பேசும் விபரீதமானது பொருந்தாததே யன்றே! ஒரு காலத்திலுஞ் சந்திரனிடத்தில் உஷ்ண கிரணங்க ளுண்டாகாவாம். நீர் சாமர்த்தியமுடைய ரல்லராயின் நாம் வந்தவாறே செல்கின்றேம், ஹே காகுத்த! பிரதிஞ்ஞை யற்றவனுகிப் பந்துக்களோடும் சுகமாக வாழ்ந்துகொண் டிருப்பீராக வென்றனர், தவமகாத்மிய சாலியாகிய ஸ்ரீ விசுவாமித்திரர் இவ்வாறு கோபத்தினல் வியாபிக்கப்பட்டபோது நமது பதியின் அபராதத்தாலேனும், அபராதியைத் தாங்கிக்கொண்டிருக்கும் அபராதத்தினுலேனும் என்னையே எங்குசபிக்கப்போகிருரோ வென்னும் பயத்தானே பூமிமுழுதும் நடுநடுங்கியது. தவத்தால் வேருகவே இராவணுதிகளைக் கொல்லு மொருவனை யெங்கு சிருஷ்டித்து விடுகின்ருரோ, அவன் நம்மனோரையும் எங்கு துன்புறுத்தப் போகின்ருனோ வெனத் தேவதைகளும் நடுநடுங்கினர். இத்தகைய சக்கிரவர்த்திக்கு ஏதாவது முனிவர் சினத்தாற் றீதுண்டாயின் அவனியானது காப்பற்றுத்தவிக்குமேயென இவ்வுலகிலுள்ளவர்களும், புண்ணியமூர்த்தியாகிய ஸ்ரீ இரகுநாயகற்கு ஏதாவது தடைவரின் இராவணுதி சங்காரமிலதாகி யாம் பெருந்துயரன்றே முன்னினும் அதிகமாக அனுபவிக்க நேரிடுமென அவ்வுலகிலுள்ளாரும் பயந்தனர் எனினும் அமையும்.

உலகிற்கு நேராகிய மகா முனிவர் கோபத்தால் வியாபிக்கப்பட்டதை யுணர்ந்து, தைரிய முடையவராதலின் ஸ்ரீ

விசுவாமித்திரரது கோபத்தை தமதுகோபத்தானே தடுக்காமல், பேரறிவாளியும் பரம சாந்த சொரூபரும் நல்ல விரதமும் உடையவராய ஸ்ரீ வசிஷ்டபகவான் கூறுகின்றார் :—

இக்ஷுவாகு குலத்திற் பிறந்தும், சாக்ஷாத் தருமமே வேற்றுருவங்கொண்டு வந்ததேபோல இருந்தும் ஸ்ரீமான் தசரதப்பெயர் பெற்றும் மூவுலகிலுமுள்ள குணவான்களினுடைய குணங்களை யெல்லாம் ஒருங்கே யலங்காரமாக அடைந்தும் தைரியமுடையவனாகி நல்ல விரதமுடையவனாகியிருந்தும் தருமத்தைக் கெடுக்க நினைப்பது தகுதியன்றாம். இதுகாலம்வரை பிரதிஞ்ஞாபாலனமாகிய விரத அலங்காரம் பெற்றும் இப்போது மாறுதல் தகுதியாமோ, தருமத்தோடுங் கீர்த்தியோடுங் கூடியுள்ளது மூன்றுலகினுமன்றோ விளங்குகின்றது உங்களுடைய குலதருமமாகிய பிரதிஞ்ஞா பாலன தருமத்தைக் காப்பாற்றவேண்டும். தருமத்தைக் கெடுப்பது தகுதியன்றாம், மூவுலகிலும் விரும்பியதைச் சம்பாதிப்பதில் ஆற்றன்மிக்க மூவுலகேசராகிய முனிவருடைய வாக்கியப்படி செய்வதே தகுதியாம், செய்கின்றேனென அங்கீகரித்துப் பின்னதைச் செய்யாமலிருப்பது உனது இஷ்டபூர்த்தங்களாகிய யாகாதி தடாகாதி தருமத்தை யழிக்குமாதலின் இராமனை யவசியம் அனுப்பவேண்டும். எந்நெறியோடு மன்னவர்கள் வாழ்கின்றார்களோ அந்நெறியே குடிகள் என்னும் நியமமிருத்தலின், குடிகள் மரியாதையைக் காக்கும்பொருட்டேனும் பிரதிஞ்ஞாவாக்கியத்தைக் காப்பாற்றுவாயாக இக்ஷுவாகு குலத்திற் பிறந்தும் சுயம் தசதிசையினும் தேரைச் செலுத்திப் போர்செய்தலினால், தசரத ஆரூடமாகி மாறிமாறிப் போர்செய்தலினால், தசரதனெனப் புகழ்பெற்றும், முனிவருக் குரையைக் காப்பாற்றாமல் பொய்யாக்குவையாயின் வேறு யாவர் காப்பாற்றுவர், உன்னால் நியமித்த விவகாரப்படி நீதியாக அஞ்ஞானிகளாகிய பிராணிகளும் மரியாதையைக் கடவாராயின் நீ கடத்தல் நீர்மை யாமோ என்பதாம்.

ஆனால் சிறு பாலகனாகிய இராமனுக் கேதாவது ஆபத்து வந்தால் யாவரே காப்பர், வில்வித்தையினும் இவன் பாலகனாயிற்றே யெனின் கூறுகின்றார்.

பயிற்சிசெய்து சாதிக்கப்பட்ட அஸ்திரங்களோடு கூடியவனேனும், அவ்வகைகூடாதவனேனும் ஆகுக இராகவன், ஆயினும் அவனைத்துயர்ப்படுத்த அரக்கரான் முடியாதாம். இந்திரரது கிருகத்தில் வைத்திருக்கும் அமிருதமானது நாற்புறமும் வளைந்திருக்கும் அக்கினியால் பிரசித்தமாகக் காக்கப்படுவதே போலப் புருடசிங்கமாகிய இம்முனிவரானே இராமன் அஸ்திரவித்தை பயின்றவனாயினும் பயிலாதவனாயினும் அவனை அரக்கர் தீண்டவும் வல்லரல்லர். இவர் தரும விக்கிரகமாக விளங்குபவர் வீரியவான்களுக்குள் உயர்ந்தவர், இவ்வுலகில் மதியினும் உயர்ந்தவர் தவத்திற்குமேலாய இடமாகவிருப்பவர், பலவேறு வகைப்பட்ட அஸ்திரங்களையு முணர்ந்தவர் என்பது சராசரமாயுள்ள மூவுலகத்திலும் வெட்டவெளியேயாம் என்றறிதி. இத்தகைய இவ்விசுவாமித்திரமுனிவர் வீரியத்தையும் பெருந்தேஜசையும் யோகபலத்தால் உலக முழுவதையும் நேரேகாணு மாற்றலுடையவரும் ஆவர், அதனானே இராமனது எதிர்காலவிஷயத்தையும் தெரிந்தேவந்திருக்கின்றாராதலின் இராமனது செல்கையில் மதியைச் சஞ்சலப்படுத்திக்கொள்ளுதல் தகுதியல்லவாம்; என்றிவ்வாறு ஸ்ரீ வசிட்டபகவான்கூற அரசர் மிகமகிழ்வுற்ற மனத்தராய்-அருமை மைந்தராகிய ஸ்ரீ இராமரை இலக்குமணரோடும் அழைத்துவருமாறு சேவகனை விளித்து, பெருந் தோளையும் பராக்கிரமத்தையும் உடைய இராமனை

இலக்கு மணனேடும் விரைவில் இடையூறின்றி முனிவரது யாகஞ் சித்திக்கும்பொருட்டும், உண்மை மொழியைக் காக்கும்பொருட்டும்,அத்தகையமகாபுண்ணியகாரியத்தில் முன்னுண்டாய பொய்ச் சோகம்போலக் காலதாமதத்தால் வேறேதேனும் விக்கினமுண்டாகாம லிருத்தற் பொருட்டும், அழைத்து வருவாயாகவென்றனர். இவ்வரசரால் ஏவப்பட்ட அவன் சென்று அந்தப்புரத்திலிருக்கும் ஸ்ரீ இராமமந்திரத்தினின்றும் முகூர்த்தமாத்திரத்தில் வந்து அரசரை நோக்கி ஹே தேவரே! ஸ்ரீ இராமர் தமதுமந்திரத்தில் இரவிற்றுமரையில் வண்டிருப்பதே போலத் துக்கமனத்தரா யிருக்கின்றனர், ஒருபோது கணத்தில் வருகின்றேனென்கின்றார், ஒருபோது தியானத்திலிருக்கின்றார், கூறுதல் வாக்குமாத்திரத்தானேயிருக்கின்றதேயன்றி மனப்பூர்வகமாகவில்லை முக்கியமாகத் தியானமே செய்கின்றார், (கணங்கடிகையி னறிலோர்பாகம்) சமீபத்திலொருவருமிருக்க இச்சிக்கின்றாரில்லை மதிவடிவாயுள்ளார் என்றனன் சேவகன், என்றபோது அரசர் அச்சேவகனேடு ஸ்ரீ இராமரது சமாசாரத்தைத் தெரியப்படுத்த வந்திருக்கும் அவரது சேவகரையதட்டிக்கேட்பின் அனைத்தையும் சரியாய்ச் சொல்லாரென் றெண்ணி அவர்பால் மிகப்பிரீதிகாட்டி முறையாக யாவற்றையும் கூறவேண்டுமெனக் கேட்டனர். இராமன் எவ்வாறு ஒழுகுகின்றனன். இளைத்தல் துயருறல் முதலியவற்றின் நிலைமை யெங்ஙனிருக்கின்றது என அரசராற் கேட்கப்பட்ட ஸ்ரீ இராமரது சேவகர் அரசரை நோக்கித் துக்கிதராயிவ்வாறு கூறத்தொடங்கினர். ஹே தேவரே! தங்களுடைய மைந்தராகிய ஸ்ரீ இராமர் இளைத்த யாக்கையோடுந் துயருற்றிருத்தலைக்கண்டு மெலிந்த இந்த யாங்களுந் துக்கிதரா யித்தேகக்குச்சியைத் தாங்கிக் கொண்

டிருக்கின்றோம், காணப்பட்ட எங்கட்கும் இத்தகைய துக்க இளைப்புகள் உண்டாயிருப்பின் அவருக்கிவைகளைப் பற்றி யாங்கள் கூறவுமாவேண்டும், கமலபத்திர நேத்திரமுடைய ஸ்ரீ இராகவர் மறையவரோடுந் தீர்த்தயாத்திரைக்குச்சென்று வந்தநாள் முதலாக மனைவியாகூலத்தோடு கூடியவராகவே யிருக்கின்றனர் என்பதாம். புருடசிங்கமாகிய மகரிஷியால் ஸ்ரீ இராகவர் கருடனாலமுதம் போலக் காப்பாற்றப்படுவர் என்றும் பாடமுள தெனக் காண்க.

இப்போது உழையர் ஸ்ரீ இராகவர் அடையுந் துயரத்தை விளம்புகின்றார்.

பரிவிராட்டுகள் என்று சொல்லப்பட்ட சந்நியாசிகளின் றருமமாகிய நிரபேக்ஷை முதலியவற்றையே நமது ஸ்ரீ இராகவர் கைக்கொண்டுள்ளார். எங்களுடைய முயற்சியினாலும் பிரார்த்தனையினாலும் தினந்தினஞ் செய்யும் தமது போஜனாதி வியாபாரத்தை வாடிய முகமுடையவராய்ச் செய்தாலுஞ் செய்வர், செய்யாமலு மிருப்பர், அதில் விருப்பமே கிடையாது, ஸ்நானம், தேவார்ச்சனை, தானம், ஆதனம், போஜனம், முதலியவற்றில் மனமேயில்லை; வேண்டிக்கொண்ட போதிலும் திருப்தியுண்டாம் வண்ணம் உண்ணுவதே கிடையாது. போஜனம், சயனம், வாகனம், விலாசம், ஸ்நானம், ஆசனம்; என்னுமிவ்வாசற்றவைகளிலும் உன்மத்தன் விவகரிப்பதேபோல மகிழ்வதே கிடையாது; சம்பத்தாலென்னே! விபத்தாலென்னே! மனையாலென்னே! மனோரதங்களா லென்னே! யாவுமே சாரமற்றனவாம், என்பதாக வியம்பி மவுனமாகத்தனியே யிருப்பர். பரிகாசங்களில் மகிழ்வதில்லை, போகங்களில் மூழ்குவதில்லை, தொடங்குங் காரியங்களில்

அவாவுமில்லை, மவுனியாகவே யிருக்கின்றார். ஏகாந்தங்களிலும், திகந்தங்களிலும், தீரங்களிலும், ஆரண்யங்களிலுமே அவர் மகிழ்கின்றனர்; உடுத்தல் குடித்தல் உண்ணல் நண்ணல்களில் வெளிப்படையாக உபேக்ஷயாயிருத்தலின் தவமுடைய எதையுமே யேலாத யதிகள் போலவே யொழுகுகின்றனர். ஜனசூனியமாகிய தேயத்தில் ஒருவராகவே யிருந்துகொண்டு முக்கியமாகிய மதியினுனே நகைத்தல் பாடுதல் அழுதல் முதலன வொன்றுமே செய்வதில்லை, மற்ருே பதுமாதனத்திருந்து இடது கையாற் கபோல தலந்தாங்கிக் கேவலம் பரமார்த்தப் பற்றுதலானே தியானத்திலேயே யிருக்கின்ருர். அபிமானத்தை யடைவதே கிடையாது, மன்னவனுந்தன்மையையும் வாஞ்சிப்பதே கிடையாது. இஷ்ட அநிஷ்ட வஸ்துக்கள் கிடைக்கும்போ துண்டாம் சுகதுக்கங்களில் மகிழ்ச்சி வாட்டங்களையும் அடைவதேகாணேம். இவர் செல்கின்றதென்? செய்வதென்? விழைகின்றதென்? தியானிக்கின்றதென்? வருகின்றதென்? எங்ஙனமென் னனுசரிக்கின்ருர் என்பதை யாங்கள் அறிய முடியவில்லை. தினந்தினம் இளைத்தே வருகின்றனர், வெளுத்தே வருகின்றனர், சரற்கால முடிவிலுள்ள காயுந்தருவைப் போலத் தினந்தினம் வைராக்கியத்தையே யடைக்கின்றனர் என்பதாம்.

ஆயின் என்னதான் சொல்கின்ருன், என்னதான் செய்கின்ருன், அவன் கருத்துத்தானென், அவனைத் திருத்தத்தான் முடியாதோவெனிற் கூறுகின்ருர்.

ஹேயாசகனே! ஆபத்திற்கு முக்கிய வாசஸ்தானமாக இருக்கும் தனத்தை யாதின் பொருட்டு வாஞ்சிக்கின்ருய் என் றனுசாசனஞ் செய்துகொண்டே சர்வ ஐசுவரியங்களையும் உச்சம் நீசம் நாடாமல் கேட்டவர்கட்

கெல்லாம் இவ்வாபத்து நம்மைவிட்டுத் தொலைந்தாற் போதுமென்னும் மதியால் ஈவதே வேலையாக இருக்கின்ருரென்பதாம். அத்தகைய சித்தமுடைய இவர்க்கு யாங்கள் என்னசெய்வ தென்பதாகத் தீர்க்கமாக ஆராய்ந்தும் தெரியவில்லை. பிராகிருத விவகாரத்தின் கண்ணே இவ் விராமச் சந்திரரை பிரவேசிக்கும்படிசெய்ய யாவர் சமர்த்தரோ, அத்தகைய பேராற்றலை யுடையவர் இம்மகிதலத்திற் சுற்றினும் யாவர்தாங் கிடைக்கப்போகின்ருர் என்பதாம். இந்திரியங்களா லனுபவிக்க ஆரம்பிக்கும்போது மாத்திரம் மனோரம்மியமாகிப் பின்பு விடம்போலாம் போகங்களில் மனத்தை யழுத்தாதீர்கள் எனச் சமீபத்திலிருக்கும் இனியநேயர்களாகிய விவேகிகளை நோக்கிச் சிக்ஷிப்பர். ஆயாசமில்லாம லடையத்தக்க மோக்ஷபதத்தை யடையாமற்போம் புருடரானே பாகியப் பிரவிருத்திகளால் ஆயுள் வீணே கழிக்கப்பட்டதென்றும், அநாயாசமாக அடையத்தக்க பதத்தை யடையாமற் போம்படியான தொழில்களால் என்னல் ஆயுள்வீணே கழிக்கப்பட்டதென்றும், மாதுரியமும் வெளிப்படாததும் ஆகிய வாக்கினுனே யடிக்கடி பாடாநிற்பர்; ஆபத்துக்கட்கு முக்கிய வாசஸ்தானமாகிய தனத்தையா விரும்புகின்றீர்கள் எனக் கூறி எல்லாத்தனத்தையும் யாசகர் பொருட்டு வாரிவாரித் தருகின்ருர். இஃதாபத் திதுசம்பத்தென்னும் கற்பனைப் பெருக்கான மோகம் மனத்தினின்றும் உண்டாயதென்னும் கவிகளைப் பாடுகின்ருர். தங்களுக் கிட்டமானவை நழுவிவிடின், யான் ஹதஞ்செய்யப் பெற்றேன், யான் நாதனற்றவனுயினேன், எனப் பெருந்துய ரடைந்தபோதினும், அதாவது உடன்பா டெதிர்மறைகளானே இராக முதலியவை துயரமெனக் கண்டபோதிலும் இவ்வுயிர்கள் வைராக்கியம் அடைவதேகிடையாது. அகோ! ஆச்சரியம்

எனக் கூறுகின்றார். ஸ்ரீ இராமர் நிரந்தரம் இவ்வாறிருத்தலினானே யாங்கள் துயரத்தை யடைந்துள்ளோம். இத்தகைய மனத்தையுடைய இவருக்கு என்ன செய்வதென எங்களுக்குத் தெரியவில்லை இவ்விடயத்தில் நீர்தான் எங்கட்குக் கதி. மேற்கூறிய இயற்கையோடு கூடியிருக்கும் ஸ்ரீ இராமருக்குச் சம்பூர்ண ஐசுவர்யத்தோடுகூடி வஞ்சக வேடம் புனைந்த இச்சம்சார ஜாலமானது பிரதிகூலமாகிய விடம்போ லிருக்கின்றது. இத்தகைய இவரை உலகவிவகாரத்தில் புகுத்திவைக்கும் ஆற்றலுடைய. மகானுபாவர் இவ்வுலகில் எங்கே யிருக்கப்போகின்றார், இரார், இரார், உங்களையன்றி வேறுயாரிருக்கின்றார். உங்களைப் போன்றாவது யாவரேனு மிருப்பின் இது முடியக்கூடியதேயாகும்; எங்ஙன மிருளையகற்றும் சூரியர் பூமியின் கண்ணே தனது ஒளியைப் பயனுடையதாகச் செய்கின்றனரோ, அங்ஙனம் விவேகத்தைத் தடுக்கும், துயரமாகிய இருளையுண்டாக்கும் சகல மோகத்தையும் ஸ்ரீ இராமருடைய மனத்தினின்று மகற்றி இவர் விடயத்தில், தமது சாதுத்தன்மையை யுபதேசிக்கு மாற்றலைப் பயனுடைய தாக்குகின்ற மேன்மை வாய்ந்த மனத்தின ரெங்குளார்?

ஸ்ரீ விசுவாமித்திர மகரிஷியானவர் ஸ்ரீ இராமர்தம் வசமாம் வகையை நினைந்து மிகுந்த குதூகலத்துடன் ஸ்ரீ இராகவரைச் சபைக்கழைத்து வரும்படியாகப் பிருத்தியருக்குக் கட்டளையிடுகின்றார்.

விளம்பியவண்ணம் துயரத்தையும் மோகத்தையும் அடைந்திருப்பின், அவ்விடயத்திற் சோதிக்கும் ஆற்றலுடைய பேரறிவாளர்களாகிய நீங்கள் இரகுநந்தனைத் தலைமானைப் பின்றொடருமான்கள்போல இங்குவிரைவிற் கொண்டுவாருங்கள், இம்மோகம் அவனுக்கு ஆசையா

லேனும் ஆபத்தாலேனும் வந்ததன்றாம், விவேக வைராக்கியவானுக்குப் போதமே மகோதயமாம். ஆபத்துக்களாலேனும் இராகங்களாலேனும், உண்டாம் ஜடத்தன்மையே மோகமாம். இதோவிவேக முதலியவை யுடையவனுக்குப் போதபல முண்மையின் போதமாகிய பெருஞ்செல்வமேயாம். இராமனிங்கு விரைவில் வருவானாயின் வந்த இந்த இடத்திலேயே யாங்கள் சீக்கிரத்தில் அவன் மோகத்தை மலையின் மருவும் மங்குலை மாருதம் மாற்றுதலை போல மாற்றி விடுகின்றோம். மோகமகன்றபோதினும் அவருக்குக் கிடைப்பது யாதெனின் கூறுகின்றார்:—

தளர்வறுமென. இம்மோகமானது ஊகத்தா லகற்றப்படவே இரகுநந்தனன் எம்மனோரைப்போல, முன்னின்ற "அது விஷ்ணுவினது பரமமாம் பதமாம்" என்னுஞ் சுருதிப்பிரசித்த உத்தமபதமாகிய தன்னான்மாவின்கண் இளைப்பாறுவன், அபரிச்சின்ன ஞானரூபத் தன்மையையும், ஆனந்தம் வெளிப்பட்ட போதுண்டாம் பிரஞ்ஞையையும், கெடாத வஸ்துத்தன்மையையும், பரமானந்தரூபத்தகைமையையும், இளைப்பாறுதலையும், தாபமின்மையையும், தேகத்தின் பருமையையும், பேரழகையும், அமுதபானஞ் செய்தவன் மறையறைந்த அறப்பயனைக் கண்கூடாய்க் காண்டலின் மெய்ம்மையையும் சுவர்க்க சுகித்தகைமையையும், தெய்வஞான அடைவையும் உறுவதேபோலடைவன்.

விவகாரம் அவித்தையாலுண்டாயதெனப் பிரசித்தமாதலின் குடை நீங்கவே நிழல்நீங்கினாற்போல அதனீக்கமுமாம், அதோ பிரஜைகட் கிட்டமன்று, இராஜ்ஜியத்தைத் தனக்குப் பின்னாளுவதற்கு எவ்வளவோ பிரயாசப்பட்டு விருத்தாப்பியத்திற் பெற்றமைந்தன் விவகாரியாமற் போவது மன்னவற்கு மிட்டமன்று எனின் கூறுகின்றார்.

தனது வருணாச்சிரமத்திற்குத் தகுதியாய்த் தொடங்கிய விவகார பரம்பரையையே யிடையீடிலாது நிறைந்த மனத்தனாகி மானியனாய்ச் செய்வன். அவாவிய அனைத்தையு மடைந்தவனாயினும் வாழுமவன் சர்வவிவகாரத்தையும் விடமுடியாமையின் இன்றியமையாது கொள்ளத்தக்கதாய தொடங்கிய விவகாரத்தை விடுத்து வேறொன்றைக் கொள்ளக் காரண மின்மையினானும், தனது நடையைக் கண்டு நடக்கும் பிரஜைகட் கனுக்கிரகித்தற் பொருட்டும் தனது விவகார பரம்பரையைத் தடையிலாது செய்வன். அவற்றைச் செய்து அவற்றிற் பற்றறின் அதனால் முன்போலச் சுகதுக்க தசையுடையவராகவும் ஆவரேயெனின் மனனதியாலாகிய ஞான திடவலிமை யென்னும் மகா சத்துவத்தை யுடையவனாகியும் உலகிற் காரணதத்துவம், காரியதத்துவம், பிராணிகளின் பரமபுருடார்த்த ரூபம், சமுசாரத்துற்ற சுழல்கை வடிவமென்னும் பராவரங்களை விவேகத்தா லுணர்ந்தவனாகியும், உலகவடிவமாகிய விராட்டையும், அவ்யாகிருதத்தையும் ஹிரண்ய கருப்பரையும் உண்மையாகப் பிரஹ்மமே யல்லவென அறிந்தவன்; இதனானேபற்றறவே சுகதுக்க தசையற்றவனாகியும், ஓடு கல் பொன்களின் சமமதியுடையவனாகியும் ஆவன்; என்றிவ்வாறு முனிநாதர் கூறவே அரசர்நிறைந்த மனத்தராகி ஸ்ரீ இராமரையழைத்துவரும் பொருட்டுத் தூதபரம்பரையை மீண்டு மீண்டும் அனுப்பினர். தூதர் வந்ததும் ஸ்ரீ இராகவர் தமதரண்மனை யுள்ளாசனத்தினின்றும் தந்தைபால் வந்து சேவிப்பான் அசலத்தினின்றும் அருக்கன்போல எழுந்து தேவேந்திரரது சொர்க்கம் போலிருக்கும் ஸ்ரீ வசிஷ்ட விசுவாமித்திரரது திருவடிபடலாற் புண்ணிய மயமாகிய தமது பிதாவினுடைய அக்கொலுமண்டபத்தை நோக்கிப் பலதாசர்களும் சகோதரர்களும், சூழத்தந்தை

யின் பாதவந்தனஞ்செய்யும் பொருட்டு வந்தனர். முதலிற் றந்தையையும், பின்பூஜிக்கப் பெறுபவரானும் பூஜிக்கப் பெறும் ஸ்ரீ வசிஷ்டவிசுவாமித்திர மகரிஷிகளையும், பின் மறையவரையும், பின்பந்துக்களையும், பின்குருமார்களையும் அழகிய இருதயத்தையுடைய ஸ்ரீ இராமர் வணங்கினர். பின்பார்வையினாலும் தக்கவர்களிடத்தில் விநயத்தைக் காட்டும் சிறிது வணங்கிய சிரமசைத்தலினாலும் வாக்கினாலும் அரசக்கூட்டங்களாற் செய்யப்பட்ட நமஸ்கார பரம்பரையை யேற்றுக்கொண்டனர்.

மகிபதியானவர் புத்திரரைத் தழுவி யுச்சிமோந்து அன்புகாட்டி மடிமீதிருத்த முயன்றும் இராமற் பூமியிலிருத்தல்.

மகீபதியானவர் மடியில் வந்திருத்தி மைந்தவெனக் கூறவும், பூமியில் வேலையாட்களால் விரிக்கப்பட்ட வத்திரத்தி லுட்கார்ந்தனர்; விவேகியாகிய நீ மங்கலங்களையெல்லாம் மருவவேண்டியவனாக இருந்தும் அவிவேகியைப்போலச் சிதிலமாகிய மதியினானே உயிரைத் துயரப்படுத்த வேண்டாம்.

ஸ்ரீ இராகவருக்குத் தசரதமன்னர் கவலையற்றிருக்கும்படியான விவேகத்தைப் போதிக்கின்றார்.

மோகத்தை யடையாதவர்களாகிய நின்னைப் போன்றவர்கள் பிதாமுதலிய பெரியோர் மறையோர் ஆசிரியர் அருளிய பிரஜைகளைக் காக்குந் தருமசாதனமாதலிற் புண்ணியமாகிய இராஜஸ்தான சுவர்க்காதி பதத்தையடைந்து வாழுகின்றார்க ளல்லவா. மோகத்திற்குவிரிய இடங்கொடாயேலாயின் ஆபத்துக்களானவை தூரத்திலேயே மிகக் கோமளங்களாக விருக்கும், சம்பந்தியாதனவோ தூரத்திலேயே நிற்கும் தொடரா, சம்பந்தித்தன

வோ முற்றினும் மிருதுவாகி யிருக்கும் தமது காரியத்தைக் காட்டமாட்டா. மோகம் விரியினோ மொழிந்தவை மாறாகி வந்துவிடும் என்றரசர் கூறினர்.

ஸ்ரீ வசிஷ்டபகவான் ஸ்ரீ இராகவரது வைராக்கியத்தை மெச்சி மோகக்கடலின் மூழ்குதல் எற்றினுக்கு யாமிருப்பவெனல்.

சங்க்ஷேபமாகப் பூர்வம் பிரதிபாதித்த வைராக்கியத்தை விஸ்தாரமாகப் பிரதிபாதிக்கும் உத்தரகிரந்த சந்தர்ப்பம் கிளம்புவதற்கு ஹேது பூதமாக ஸ்ரீ விசுவாமித்திரர் வினாக்களை யுதிப்பிக்கின்றார். மூஷிகங்கள் கிருகத்தைக் கிலப்படுத்துவதேபோல மனப்பீடையிலக்கண ஆதிகள் நினது மனத்தை விசேஷமாகத் துன்புறுத்துகின்றன. அவை எவ்விடயங்களில் நிரந்தரம் நிற்கின்றன, எவ்வடிவமுடையன, எக்காரணத்தாலுண்டாயின, எவ்வளவுள்ளன என்பதாம். வினவிய வினாக்கட்கு விடை யளிப்பது பிரயோஜனமற்றதாமாலோவெனக் கடாவக் கெடுக்கின்றார். ஹே அநக! எதனை யடைந்த மாத்திரையானே காதலித்ததுகிடைத்த அதனால் எல்லா ஆதிகளுமே நின்னைப் பேதிக்கமாட்டாவோ அத்தகையவாய அபிப்பிரேத பதார்த்தத்தைக் கூறுதி, காதலித்தவை வெகுவாயினும் அவ்வியாவுமே நீ யடைந்து கொண்டதாகவே யெண்ணலாம். பெரும் புயங்கள் வாய்ந்த அரசகுமர! உன்னால் கெடுக்க முடியாதனவும், துக்கத்தைத் தொடங்குவனவும், ஆக இவ்விடய சத்துருக்க ளிருந்தபோதினும் வெற்றிகொள்ளப் பட்டனவாதலின் நீ சூரனே யாவாய், என்னை, பிரசித்தமாய சத்துருக்கள் கெடுக்க முடியாதவர்களே யாயினும் அவர்கள் தன்னால் துக்கத்தோடும் சம்பாதிக்கப்பட்டவர்களல்லர் விடயப்பகைகளோ, தன்னாலேயே சம்பாதிக்கப்பட்டவைகள், வேறுதுக்க

பரம்பரையை யுண்டாக்குபவைகள், கெடுக்கமுடியாதவைகளன்றோ; இங்ஙனமிருந்தும் நீ விக்ஷேபங்களாகிய பேரலைகணிறைந்ததும் ஆவரணத்தான் மூடப்பெற்றதும் அஞ்ஞானிக்கு யோக்கியமும் ஆகிய அருமோகப் பெருங்கடலில் ஆன்மாவை யறியாதவர்கள்போல ஏன் மிக மூழ்குகின்றனை, என ஸ்ரீ வசிஷ்டபகவான் கூறினர். துக்கமடைந்ததாலாக்கப்பட்ட அசையாநின்ற கருங்குவளைக் கூட்டத்தோடொத்த விழிகளின் சாஞ்சல்யத்தை விடுத்து எவ்வேதுவினாலே நீ மோகித்து மயங்கியிருக்கின்றாயோ அதனைக் கூறுதி! நினது மயக்கினுக்குக் காரணமியாது, வீட்டை மூஷிகங்கள் குடைவதேபோல எம்மனோவியாதிகள் நின் மனத்தைத் துன்புறுத்துகின்றனவோ அவை எதன்கண் முடிவுபெறுபவை, விரும்பிய எதனை யடைந்தாலவைதீரும், எவற்றைப் பற்றியவை, எவ்வடிவமுடையன, எக்காரணத்தால் வந்தன, எத்தனை வகையின, மனோவியாதியின் காரண முதலியவை உலகிற் பிரசித்தங்களே யாமாதலின் அவற்றையேன் கேட்க வேண்டும்? எனின், பிரசித்த மென்பதுண்மையாயினும் தகாதனவாகிய மனோவியாதிகட்கு நீ யுத்தமபதமாகமாட்டாய்; ஆபத்துடையவனேனும் தரித்திரனேனு மிடமாவன், என்றெண்ணுகின்றோம், தந்தையின் மகிமையினாலே உனக்குயாதொரு ஆபத்துங் கிடையாதாதலின் நீ யகற்ற வேண்டிய ஆபத்தேயில்லை. மேலும் சர்வ சௌபாக்கியமுமுனக்கு நிறையக்கிடைத்திருத்தலின் சுயமாகவே ஆபத்துக்கள் நீங்கியிருக்கின்றன. மனோ வியாதிகளும் நீங்கியேயுள்ளன. ஹே பாவமற்ற குழந்தாய் நீ விரும்பியது யாதோ அதனை மறையாமல் அறைவாயாக! பாவமுனக்கில்லாமையானுமே விரும்பிய யாவற்றையுமே யடைவாய்.

ஸ்ரீராகவர் முனிநாயகர் கூறியதைக் கேட்டானந்த

முற்று அவர் ஆக்ஞையின்படியே தமது குறையைத் தெரிவிக்கத் தொடங்கல்.

இராகவர் = இரகுவம்சகேதுவாவர், தேர்க்குக் கேதுவானது அலங்காரமாக இருத்தலேபோல இரகுவம்சத்திற்கு அலங்காரபூதமானவ ரென்க, ஸ்ரீ விசுவாமித்திர மகரிஷியருளிய வாக்கியமானது உசிதமான அர்த்தங்களின் விஸ்தாரத்தைக் கர்ப்பத்தி லுடைத்தாகியிருந்தது. மயூரமானது எங்ஙனம் தான்விரும்பிய பிரயோஜனத்தை யனுமித்துத் துயரத்தைத் துடைக்குமோ அங்ஙனமே ஸ்ரீ இராகவரு மென்றறிக. நீ விரும்பியவண்ண மடைந்திடின் மீண்டுமுன்னை மனைவியாதிகள் பிளக்கமாட்டா. இரகுவம்சகேதுவாகிய ஸ்ரீ இராமர் இவ்வாறு மகாமதியையுடைய ஸ்ரீ விசுவாமித்திரர் கூறிய, தாம் விரும்பியவை போன்ற பொருள்களின் பிரகாசத்தைத் தாற்பரியத்தில் வைத்திருக்கும் வாக்கியத்தை இருசெவிகுளிரக்கேட்டு விரும்பியபொருள் கைகூடிவிட்டதாகக் கருதி மேககர்ஜனையைக்கேட்ட மயூரம்போல அத்துயரத்தை யடியோடு விட்டனர். முனிநாதரா லிவ்வாறுகூறக்கேட்ட ஸ்ரீ இராகவர் நன்கு சமாதானத்தை யடைந்து பரிபூரண அர்த்த கவுரவத்தானே மந்த நடையை யடைந்து அதனானே யழகு பெற்ற வாக்கியத்தைக் கூறத் தொடங்கினர். ஹே பகவன்! தங்களால் கேட்கப்பட்டது முழுவதையும் உள்ளபடி யிப்போது தங்களுடைய ஆணையைக் காக்கும் பொருட்டு அஞ்ஞனயினும் யான் கூறுகின்றேன்; என் முட்டியத்தைக் காண்பிக்கும்பொருட்டல்ல. பெரியோர் வாக்கியத்தை யாவரே கடப்பர்.

மேற்கூறியவண்ணம் விநயமாகக்கூறி முனிவரை வயஞ்செய்து தமது விருத்தாந்தத்தை யனுவாதஞ் செய்

யும் வாயிலாகத் தருமானுஷ்டானத்தா லுண்டாய மனத்தூய்மையானே யுளதாய விவேக வைராக்கியங்களால் தமக்கு விசாரமுதித்ததைக் காட்டுகின்றார் ஸ்ரீ இராகவர்.

இந்நான் இந்தத்தந்தையி னரண்மனையிற் பிறந்து முறையாக விருத்தியடைந்து வித்தையையு மடைந்திருந்தேன். பின்னர், ஹே முனிநாயகரே! நல்லொழுக்கமுடையவனாகி ஆர்கலியை மேகலையாயுடுத்த பூமியைத் தீர்த்தயாத்திரையின் பொருட்டுச் சுற்றிவந்தேன். இவ்வாறிருக்குங் காலத்தில் இச்சமுசாரவாசை அடியோடழிந்து என்மனதில் இனிக்கூறும் வகையாய விசாரமுண்டாயது. விவேகம் நிறைந்தயான் இன்று சுயமாகவே போகங்களிலிச்சையின்றிய புந்தியானே இதனை விசாரித்தேன்:—அந்தோ! இவ்விஸ்தாரமாகிய சம்சாரத்தில் யாது சுகமிருக்கின்றது ஒன்றையுங்காணேமே! பிராணிகள் இன்பின்மைக் கேதுவாகப் பிறக்கின்றன இறப்பதற்கு: இறப்பதுவே பிறப்பதற்கேயாம். மரிப்பதற்கு விரையாயாம்பிறந்திடுதல், பிறத்தற்கு விரையாயாம்மரித்திடுதல், என்னும் வசனமுமுளதன்றோ!

அற்றேல் அவ்வாறாக, ஆயினும் இடையில் வைபவபூமிகளில் சுகமனுபவிக்கப்படுகின்றதே யெனின் கூறுகின்றார்.

பாவங்கள் என்னும் புத்திரபாரியாதி லக்ஷண பதார்த்தங்கள் கேவலம் தன் மனக்கற்பனையால் என்மைந்தனிவன் என்மனைவியிவள் என்பதியிது என்பதாதி வடிவமாய்ச் சம்பந்திக்கின்றன. சரீரம், இந்திரியம், மனம், புத்தி, அகங்காரம், சித்தம், அஞ்ஞானம், சித்பிரதிபிம்பம், பிம்பம், கேவலம் என்பவற்றின் மத்தியில் யான் யார்? வாராநின்ற அபிவியக்தமாயது இவ்வுலகம்; அசத்தியமா?

அல்லது சத்தியமா ? என்று நன்கு விசாரிக்குங்கால் இவ்வுலகமானது பொய்யேயாயிருக்கின்றது. பொய்யாயிருக்கப்பட்ட இது ஒரு காலத்திலும் மெய்யாக மாட்டாது. சரங்கட்குப் பிரவிருத்தி நிவிருத்தி அதீனமான சாதனத்தானே சாதிக்கப்பட்டவை யெனவும் அசரங்கட்கோ தெய்வத்தாற் கிடைத்த சாதனுதீனமானவை எனவும் இருவகையன்றே போகப்பிரவிருத்தி அவ்வடிவ சேஷ்டையோடு கூடிய வைபவ சமயத்தில் மாத்திரம் இருப்பனவாய மாலை சந்தன அன்னபானுதி விடயங்கள் யாவுமே இன்ப மீவனவாகாவாம்; திரமற்றவையாகலின்; இலாபமற்ற போதும் கைவிட்டபோதும் துக்கத்தைக் கொடுப்பனவாம். நினக்கும் அனுபவிக்குங் காலத்தில் அவற்றுற் சுகந்தானே யெனின் ராகாதி தோஷத்தைப் பயத்தலானே பரம ஆபத்தை அடைவித்தலின் ஆபத்துக்குச் சுவாமிகளாகி மேன்மை மிக்கனவாம். இவைகள் சாஸ்திர நிஷித்தங்க ளல்லாதவைகள். இனி நிடேதிக்கப் படுவனவோ பாவத்தைப் பயத்தலின் பாவங்களாம், ஆகவே விடங்கலந்த அன்னம்போலாதலின் அதன் யோகத்திற் சுகமிருன் என்பதாகச் சம்சாரத்திலும் சுகமின்றுமெனத் துணிவேன். அவைசுகங் கொடுப்பன வல்லனவாயின் சுகம் செய்விப்பனவாய் ஒன்றற்கொன்று யாங்ஙனம் பற்றி நிற்கின்றன வெனின் எல்லாவிடயங்களும் தாம் இருப்புச் சலாகைகளாகிய ஊசிகள் முதலியவை போல ஒன்றற்கொன்று சம்பந்த மற்றனவேயாம். ஆனுல் இம்முறையாக எனக்கிது போகசாதனம் இதனுல் இவ்வகை இதனைச் செய்வேன் என்பதாதியாய்த் தன் மனக் கற்பனையானே கேவலம் கிரியை காரகாதித் தன்மையானே இவை சம்பந்திக்கின்றன; இவ்வாறே அந்வயமும் வியதிரேக

மும் காணப்படுதலின். யான் யார் ? இத்திருசியக்கூட்டத்திற்கு வடிவம்யாதாம்? யாதின்பொருட்டு வந்தது, எனக்கு இவ்விராஜ்யத்தாலென்னே, போகங்களாற்று வென்னே, அவற்றுள் யாது மித்தையேயாமோ அதுவே மித்தையாகுக; மாறுகவாகா தொழிக.

யாவும் பொய்யேயாதலின் எப்பொருளிலும் ஆசையானது இன்றெனகின்றுர்.

பொய்யாகிய அதனுல் யாருக்குத்தான் என்ன தான் வந்தது. பொய்ப்பொருளானே அபகாரமாதல் உபகாரமாதல் எவருக்கும் உண்டாவதில்லை. மரீசிகையின் உதகத்தால் பூமிக்குப் பூஷணமேனும் அபூஷணமேனு முண்டாவதின்றும். அதிஷ்டானபூத ஆத்மாவிற்குக் கற்பிதப் பிரபஞ்சத்தால் ஒரு சிறிதும் உண்டாவதில்லை யென்பது கருத்தாம். இவ்வண்ணம் சம்சாரத்தின் உண்மைவடிவை விசாரஞ் செய்வதாற் சித்தித்த பலம் யாதுகொலாமாலோ வெனின் கூறுகின்றுர்; எண்ணி யெண்ணிப் பார்ப்பதால் இரமித்தல் ஒய்ந்தது. இச்சம்சாரதுக்கம் எவ்வுபாயத்தானே நீங்கியொழியும் என்னுஞ் சிந்தையால் தாபமுற்றுத் துக்கிதனு யிருக்கின்றேன். எக்காரணத்தால் ஆதிகள் துன்புறுத்துகின்றன என்னும் வினுவிற்கும் சம்சார சாந்தியுபாயத்தை நன்கறியாத காரணத்தானே எனவிடை, பொருளால் ஈண்டேயியம்பப் பெற்றதெனஇனிதுணரற் பாற்றும். அது மித்தையாயின் யாவர்க்கு என்னவந்தது, யாதொருகோதும் வாராதாம். இவை யாவும் பொய்யா? அல்லது சிறிது மெய்யுமாமோ? அவற்றினுள்ளும் திருஷ்டியுண்மையா ? அல்லது திருசியமுண்மையா ? ஹே பிரஹ்மசொரூபரே ! மேற்கூறிய வகையானே ஆராயுமெனக்கதனுல் எல்லாவிடயங் களினுமே

வழிப்போக்கனுக்கு நீரின்றிய பூமியிற் பிரீதியில்லாததே போலப் பிரீதியில்லை. இவ்வாறெனக் காராய்ச்சி யுண்டா யிருத்தலினாலும் ஆராயுங்கால் அசாரத்தன்மை யிருத்தலி னாலும் தங்களை வினவவேண்டிய அங்கிசம் மிகவுமுள தென்பதாம். எவ்வேதுவினாலே மோகிக்கின்றாயெனின்? பெருந்தருவானது தனது பொந்திலிருக்கும் உக்கிரமான அக்கினியினாலே வேதலேபோல இத்துயரமானது எங்ஙனம் நீங்குமென்னுஞ் சிந்தையானே வேகின்றேன். சமுசாரதுக்கத்தால் கற்போல இடைவெளியில்லாமல் நெருக்கி நிரம்பப்பெற்ற இருதயத்தை யுடையவனா யிருக்கின்றேன்.

எவ்விதத்தாலேனும் இத்துயரை நீக்கிக்கொள்ள லாமேயெனின்? கூறுகின்றார்.

சர்வபோக்கியங்களோடுகூடி விளங்காநின்ற நீ தரித்திரனைப்போல துக்கத்தையே வர்ணிப்பது எவ்வாறு ஒவ்வுமெனச் சங்கிப்ப, யாவும் அனர்த்தத்தைச் செய்யும் துஷ்டங்களே, எனக்காண்பித்து ஆதியில் அநேக அனர்த்த ஹேதுவான தனத்தை நிந்திக்கின்றார்: சிந்தைகளின் சமூகங்களே சக்கரங்களென்னும் ஆயுதவிசேடங்களாய்ச் சுழற்றுமிடமாம். தனங்களால் உண்டாக்கப் பட்டவை களேயாய சிந்தைக்கூட்டங்கள் நேமிபோலப் புருஷனைப் பிளந்தெறியும். நன்றாகவிசேஷமாய்ப் பிரசவித்திரா நின்ற தாரங்கள் இல்லங்களி லிருப்ப மிகவும் விருத்தியான உக்கிர ஆபத்துக்களாற் பீடிக்கப்பட்ட குடும்பிகட்குச் சக்கரதுல்லிய சிந்தைச் சமுதாயங்களை உண்டாக்கும் அநேகங் குழந்தைகள் சூழ்ந்த மனைவிகளும் மனைகளும் சுகத்தின் பொருட்டாகாவாம்; மற்றோ துக்கத்தின் பொருட்டேயாம்: அதுபோலத் தனங்களும் ஆம். தன நிந்தையின் பின்னர் தனஹேதுவான ஸ்ரீயை நிந்திக்

கின்றார். இச் சம்சாரத்தின் கண்ணே அச்செல்வம் உதாரமென்னும் மகத்தாயிருப்பதாம்; எங்கும் திரமற்றதாம், அச்செல்வமும் சுகத்தைக் கொடுப்ப தாகாதாம். நிச்சயமாய் மாறாகப் பரிமோகத்தின் பொருட்டு ஆம். குணமுடையவர்களையே ஆசிரயிக்கின்றது இலக்குமி என்பதாக நியமமின்மையின் அதற்கு ஆசிரயத்தன்மையில் துஷ்டத்தன்மையுளது மூடமையாக்குவதாம் துன்பத்தை யீவதாம், பெறுதற்கரியதாம் இவனிடத்திற் குணமிருக்கின்றது, இவனிடத்திற் றோஷமிருக்கின்றது, என்னும் ஆராய்ச்சியில்லாமலே பக்கத்துறுபவனைப் பற்றாநிற்குமென்பது உலகவதந்தியாம். எங்ஙனமென்னின் அரசரியற்கையைப் போலுமென்க. அரசரியற்கை துர்ச்சனமேனும் சற்சனமேனும் பக்கத்திலிருந்தால் பகுப்பின்றியே பற்றுதலாம். துராரூடமுமாம், அல்லது அரசரியற்கை ஆமாத்தியாதியரைப் பற்றுமென்க. எனது பந்துக்களும் என் பொருட்டாக அழுவார்களே யென்னும் பயத்தானே கண்ணீர்பெருக அழவில்லை. தரித்திரம், சத்துரு, நோய், முதலிய தீவிரமான ஆயிரம் ஆபத்துக்களாற் பீடிக்கப் பட்டவர்கட்குப் பிரசவித்த அநேக மனைவியரோடு கூடிய கிருகங்கள்போலத் தனிகரைச் சிந்தைகளாகிய முனைகளால் எள்ளெள்ளாகத் துண்டித்துக் குவிக்கும் பொருட்டு முயன்ற சக்கரங்களாகிய தனங்கள் அடியேனுக்கானந்தத்தின் பொருட்டாகவில்லை. இவ்வாறு விடயங்கள் அசாரங்கள் அநர்த்தங்கள் விடய சம்பாதன காரணமாகிய தனமும் அவ்வாறாதும், இச்சம்சாரத்தில் நீங்காதவளாகி மிகமிகச் சுகவேதுவாகலின் மேலானவள் என இவ்விலக்குமி மூடர்களா லினிது கற்பிக்கப்படுகின்றாள். உண்மையாயோ, அவளும் கொலைபந்தம் நரகமுதலிய நிந்தைக் கிடமானவற்றையே கொடுத்தலானே அனு

வளவின்பமுங் கொடாமையானே, பெருமோகப் பொருட்டேயாவள். பெருமோகப்பொருட் டடைவுறினும் அடையாமற் சென்றிடினும், இகழுந்தனத்தைக் கொடுத்து விவேகத்தைக் கொடாமையினானும் நிந்தைக் கிடமே யாவள், இலக்குமி=செல்வம். அநேக மூர்க்க அரசர் தருமமும் குணமு முடையவரோடு நேயஞ்செய்வதிலலை; மற்றோ, எவன்முற்பட்டானோ அவனோடு நேயஞ் செய்தலேபோலத் துயருற்றுச் சம்பாதித்தபோதினும் தருமமுடையவரே யனுபவிக்கின்றாரென்பதாக இல்லாமல் குண அகுண ஆராய்ச்சியின்றியே முற்பட்ட எவனையேனும் பற்றுவள்.

இலக்குமியால் தோஷங்கூறி அபிவிருத்தியின் கண்ணும் எல்லா மூடர்கட்கும் பிரியந்தந்து சந்ததம் போகானர்த்தங்களை ஈந்து வெகுவித தோஷங்களோடு கூடியிருக்குமெனக் கூறுகின்றார்.

அவ்வச் சாதுவான கருமத்தாலேனும் அசாதுவான கருமத்தாலேனும் அபிவிருத்தியை யடையாநிற்கும், அபிவிருத்தி யடைந்தபோதினும் அஃதனர்த்தத்தின் பொருட்டேயாம். இலக்குமிரூபக்ஷீரம் தோடங்களாந் தர்ப்பாதி விடப்பாம்புகளின் விடவேகத்தினுடைய விசர்ப்பணம் போல ஆசிரிக்கின்றது. எங்ஙனம் பால் உரகத்தின் விடவேகத்தை வளர்ப்பதாமோ அங்ஙனம் தோஷ சர்ப்பங்களின் பிரபாவரூப விடவேகத்தை வளர்ப்பதாய இலக்குமிரூபப்பாலுமாம்.

எக்கருமத்தின் பலம், தன இராஜ்ஜிய இலாபாதியின் உலோபத்தானுண்டாம் இம்சை பொய்முதலிய தோஷ சர்ப்பவிஷ வேகத்தின் பொருட்டாமோ; போர், சூது, வாணிச்சியம் முதலிய அவ்வக்கருமத்தானே இவ்விலக்

குமி விஸ்தாரத்தை யடைவளேயன்றி யாகதானுதியானே யடையாள்; மாறாக, அவை அழிவின் காரணங்களேயாம். வாயுக்கூட்டத்தாற் பனியேபோல எதுவரை யிலக்குமியானே பெருங்கஷ்டப்படுத்தப் படவில்லையோ அதுவரையுயிர்கள் தம்மவரிடத்தும் பிறரவரிடத்தும் தயை, தாக்ஷிண்யம், நேயம் முதலியவற்றோடு கூடியிருப்பர். மேலும் செய்ந்நன்றியறிவோர், விவேகியர், சூரர், குசலர், இனியவர், முதலிய யாவரும், இலக்குமியினாலே, பெரும் புழுதியாற் பதிந்த அருமணிபோல மலினத்தை யடைவர்.

ஸ்ரீமான்களுள்ளும் அநேகர் தருமமுடையவராயும் கீர்த்தியுடையவராயும் காணப்படுகின்றாரெனின்? உரைக்கின்றார்.

நாகஞ்சூழ் குழிக்கொடியானது, சர்ப்பபந்திகள் புரளும் தேகத்தோடு கூடியிருப்பதேபோலச் சடர்களின் பந்தியால் காத்திரங்களிற் புரளும்படியான தேகத்தை யுடையவளாவள். இலக்குமியை இகழ்ந்ததின் பின்னர் இலக்குமியின் போக நிமித்தமான ஆயுளை நிந்திக்கின்றார். இலையின் ஈற்றுக்கூற்றின் நுனியில் தொங்கும் உதகலேசம்போல பங்கசீலம் வாய்ந்த ஆயுளானது அசமயத்தில் சரீரத்தை விட்டோடிவிடும். இதன்கண்ணே திருஷ்டாந்தம் இயம்புகின்றார். அநுன்மத்தன் உன்மத்தனை விடுதல் போலவாம், அல்லது உன்மத்தனைப்போல விருக்கும் சரீரத்தை யென்றேனுங் கொள்க. உலகராலிகழப்படாத ஸ்ரீமானும் மொழிதவறாத சூரனும் சமதிருஷ்டியை யுடைய பிரபுவும் ஆகிய மூவரும் கிடைக்கக் கூடாதவரே யாவர். மனதுக் கினிமையானவளும், மனோவிருத்தியைக் கவர்பவளும் அதோகதி மரண முதலியவற்றை யுண்டாக்குங் காரியங்களானே தேடத்தக்கவளும், ஒரு கணத்தி

லழிபவளும், பாம்பின் மாலைகளை யாகத்தி லலங்கரித்துக் கொண்டிருக்கும் பாழுங்கிணற்றிலும் படுகுழியிலும் எழுந்தமலர்க்கொடி போன்றவளுமாவ ளிந்தஇலக்குமிதேவி. இலக்குமியைப் போலவே ஆயுளும் சுகத்தின் பொருட்டாகாதாம், ஆயுளானது மூங்கிலிலை நுனிமேற் றாங்கும் பனிநீர்போலக் கணத்தில் நீங்குவதாகும். உன்மத்தனைப் போன்ற ஆயுள் உன்மத்தமாய உடலினின்றும் அகாலத்தி லோடிவிடும்.

சிலபால் தீர்க்கமான ஆயுளும் காணப்படுகின்றதேயெனின், உண்மையே, அதுவும் ஆத்மஞான உபயோகமற்றதா யிருப்பின் வியாதி, ரோகம், ஜரை, முதலியவற்றோடுகூடி காமாதிகளாற் கலக்கமுற்று, அனர்த்தத்தின் பொருட்டேயாம் என்கின்றார்.

விடயப்பாம்பு தீண்டலானே எங்குஞ் சிதறுண்ட சித்தத்தையுடையவரும், அதிதிடமாகிய ஆன்மஞானமில்லாதவரும் ஆகியோர்க்கு ஆயுளானது ஆயாச காரணமாம். பிரஹ்ம வித்துக்கட்கு மிவ்வாறேனகாதெனின்? யாவர் நன்கறிய வேண்டியதை யறிந்துளாரோ, அபரிச்சின்ன வஸ்துவின் கண்ணே இளைப்பாறி யுளாரோ இலாப அலாபங்களிற் சித்தசமாதான மடைந்துளாரோ அவர் தம்மாயுள் சுகத்தைக் கொடுப்பதாம். நாங்கள் தேகாதிகளிடத்தில் இவ்வளவுதா னுன்மரூபமெனத்துணிந்து சம்சாரமேக மின்னற் கூட்டமாகிய ஆயுளிற் சுகிகளாகிலேம். எளிதாக ஆகாயத்தைப் பிளக்கலாம், வாயுவைக் கட்டலாம், அலைகளைக் கோர்க்கலாம், ஆனல் ஆயுளின் கண்ணே நம்பிக்கை வைக்கமுடியாதாம்.

மேலும் அற்பவாணுளின் பயனை நாடில் நிற்பது ஆபத்தே என்கிறார்.

சரற்காலத்திருக்கும் அற்பமேகம்போலவும், தைலமில்லாதவிளக்கே போலவும் அலையாகின்ற அலைபோலவும் சென்றதாகவே கருதவேண்டும். முற்றினும் ஆசை நீக்கமாகிய இளைப்பாறுதலை யடையாத மகாமூடன், சுகப் பொருட்டல்லாத விஸ்தாரமாய ஆயுளைத்துக்கத்தின் பொருட்டே, ஆண்குதிரைக்கும் பெண்கழுதைக்கும் பிறந்த அசுவதரியானது தனது கருப்பம் தன் வயிற்றைக் கிழித்துக்கொண்டு வருவதாயிருந்தபோதினும் கருப்பந்தரிக்க இச்சிப்பதேபோல இச்சிப்பன்.

ஞானத்திற்குச் சாதகமாகாத ஆயுளை விசேஷமாய் நிந்தித்து அதற்குச் சாதகமாகும் ஆயுளைக் கொள்ளத் தக்கதாக ஸ்துதிக்கின்றார்.

இச்சம்சாரத்தின் கண்ணே வாழும் வாழ்க்கையானது எனக்குப் பிரியமாகத் தோற்றவில்லை. அவசியம் அடையவேண்டியதாகிய பரம புருடார்த்தத்தை அடைந்து எப்போதும் துயரமே சிறிதும் அடையாமல் மேலினும் மேலாய ஜீவன் முத்திச் சுகத்தானத்தையுற்று வாழும் வாழ்க்கைதான் வாழ்க்கை யெனப்படும். மரங்களுந்தான் வாழுகின்றன, பசுபறவைகளுங்கூட வாழுகின்றன; அதுபோல் மனனத்தின் மனஞ் செலுத்தாமல் வாழும் வாழ்க்கையும் வாழ்க்கையாமோ? மனனத்தின் பயனாகிய தத்துவஞானமேனும் வாசனக்ஷயமேனும் அடையாமல் வாழும் வாழ்வு துச்சமேயன்றோ? மீண்டு மீண்டும்பிறவாத பெரியவரே புகழும் வாழ்க்கையை உலகிலுடையவராவர். மற்றையர் நெடுநாள் வாழ்பவராயினும் அசுத்தமாகிய தேகாத்மபுத்தி யுடைத்தாயிருத்தலின் கிழக்கழுதையொப்பக் கீழான இகழும் வாழ்க்கையுடையவரே யாவர். அந்தமொன்றில்லா ஆநந்தம் பரமானந்தமாம்.

அஞ்ஞஜீவிதத்திற்கு விருக்ஷாதி ஜீவிதம்போலத் துர்ஜீவிதத்தன்மையைத் தரிசிப்பித்து அச்சரீராதிகட்கும் துஷ்டத்தன்மை அர்த்தத்தாற் றரிசிப்பிக்கப்பட்டது, அதனைத் தெளிவிக்கின்றார்.

பாரம் எங்ஙனம் தரிக்கமுடியாததாய்ச் சுவாதீனமாகாதோ அங்ஙனம் அவிவேகியாதிகட்குச் சாஸ்திராதிகள் சுவாதீனமாகாவாம் என்றுணர்க. ஈண்டு அவிவேகி என்றது விவேக சாமர்த்தியமில்லாத மந்தபுத்தியென விளம்ப விழைந்ததாம். அற்றேல் ஆத்மவித்துக்கும் தேகம் பாரமே, ஆக ஆண்டு அனாத்மவித்துக்கு உடம்பு சுமையென உரைத்ததென்னே யெனின்? இங்ஙனமன்றும், ஆத்மவித்துக்குச் சரீரமே இன்றாதலின் உண்டெனினும் பிராதிபாசிகமாய அதன் கண்ணே முன்போல் அபினிவேசமின்மையின் அதன் சம்பந்தமாய் வாராநின்ற லாபசேதங்களில் உதாசினமுண்மையின் என்க. திரசேட்டைகள் என்பதில் சேஷ்டைக்குத் திரத்தன்மை திரகாரிய விஷயத்தன்மையாலாம். திதசேஷ்டையெனினும் இதேபொருளாம். அவிவேகிகட்குச் சாஸ்திரம், பாரம்போல வீணன சிரமகாரணமாம், ஆசையுடையவருக்கு ஞானம் பாரமாகும், சர்வ சிரமங்களையும் நீக்குவதிற் பிரசித்தமாகிய ஞானமும் பாரமாயின் மற்றவற்றைப் பற்றிப் பேசுவதெங்ஙன். சாந்தியற்றவனுக்கு மனது பாரமாம்; ஆன்மாவை யறியாதவனுக்குத் தேகம் பாரமாம்; சிறந்தரூபம், வாணாள், மனது, மதி, அகங்காரம், தொழில்கள் முதலியயாவுமே கெட்டபுத்தியுடையவருக்குச் சுமைசுமப்பவர்க்குச் சுமையேபோலத் துக்கப்பொருட்டேயாகும் என்பதாம்.

யௌவன அவத்தைகளின் ரூபாதிகள் சுகத்தின்

பொருட்டாமே யெனின் அதற்கஸ்திரத்தன்மை புண்மையின் இங்ஙனமின்றாமென்கின்றார்.

புருடார்த்தத்தில் உபயோகிக்கவில்லை எனவுணர்ந்து ஆதரவு செய்யாத யவ்வனத்தால், துஷ்டனென்று தெரியாதவரையுமே சாதுவால் துஷ்டன் ஆதரிக்கப்பட்டுத் தெரிந்தபின் கைவிடப் படுவதேபோலச் சில தினங்களிலேயே கைவிடப்படும். ஜீவன் முத்திச் சுகத்தினானும் நிலைபேற்றினானும் எப்போதும் விடுபட்டதும் மிகவும் துச்சமாயதும் குணமற்றதும் மரணத்தைச் சேவிப்பதும் இவ்வாயுள் எவ்வாறாமோ அவ்வாறு இவ்வுலகில் ஒரு பொருளுங் கிடையவே கிடையாது. மேற்கூறிய வகையே எல்லா அனர்த்தங்களும் தொடங்குதற்குக் காரணமாகிய தம்பமும் மமதையாகிய கொடிக்குக் காரணமும் ஆகிய அகங்காரமும் சுகவேதுவாகாதாம்; மாறாகச் சர்வ தோஷங்கட்கும் அபிமான மூலமாயிருத்தலின் அனர்த்தமே செய்கின்றது. அதன் விஸ்தாரமெங்ஙன மெனின் அஞ்ஞானமாகிய நிமித்தத்தானே வீணாகவே அகங்காரமானது எழுகின்றது, வீணாகவே நாற்புறமும் வளருகின்றது, அதனாற் புருடார்த்த மின்றாம். அதனது காரணமும் மோகமேயாகும். பொய்மயமாயும் நோய்மயமாயு மிருக்கும் கெட்ட அகங்காரமாகிய சத்துருவினாலே மிகவும் அஞ்சுகின்றேன்.

அகங்காரம் துர்வைரி என்பதையே சாதிக்கின்றார்; அல்லது அகங்கார வயத்தினாலேயே கொடியவை யாவையும் எய்தலின் அதன் பலத்தையே ஒருவாறு காண்பித்து விஸ்தரிக்கின்றார்.

அகங்காரவயத்தானே ஆபத்தாகிய சரீரதுக்கமாம். அகங்காரவயத்தானே கொடிய மானச துக்கங்களாம்;

அகங்காரவயத்தானே இச்சையும் கெட்டதொழிலுமாம்; அகங்காரமே எனக்கு நோயுமாம்; மேலாயதும் நெடுநாள் வைரியுமாய அவ்வகங்காரத்தைப்பற்றி அன்னமுண்ணேன் தண்ணீருமருந்தேன் எனின் இனி யரும் போகங்களைப்பற்றிப் போகிக்கும் விடயத்தில் அறையவேண்டியதென்னே! அகங்கார வயத்தினுனே என்னால் யாவை புசிக்கப்பட்டனவோ, ஆகுதி செய்யப்பட்டனவோ, விவகரிக்கப் பட்டனவோ, அவை யாவுமே துச்சங்கங்களும் அசாரங்களும் ஆகிய பொய்களேயாம்; அகங்கார மில்லாமையே மெய்யாம். நானென்னும் தோற்ற முண்டாயின் ஆபத்தில் துயரடைகின்றேன் இலதாயினோ இன்பமடைகின்றேன். ஆதலின் அகங்காரமின்றி யிருத்தலே மேலானதாம்.

அகங்காரவசத்தாலென்று கூறியதையே விஸ்தரிக்கின்றார்; அல்லது அகங்காரம் திரும்வனை எல்லாக் கிளர்ச்சிகளும் மேலும் மேலும் விளைந்துகொண்டே யிருக்கும் என்கின்றார்.

அகங்காரத்தியாகத்தால், அதன் சாக்ஷியாகச் சேடித்த அநிதமம்சமாயிருக்குமாறு நன் குபதேசித்தருளுவீராக. ஈண்டுத்தொனித்த பொருள் கூறப்படும்:— அகங்கிருதிபதம், அகமெனச் சப்தித்தலால் அகங்கிருத் கோவாம் அதன்கண் நிகழும் பதம்; அல்லது அகம்சப்தவிஷயாகிருதிப் பிரயத்தனம் எக்கோவிற்கோ அது அகங்கிருதியாம் அதனது பதம், பாதமாம். ஆகவே சஞ்சலமாய், குக்ஷிப்பிரதேசத்திருப்பதாய், உத்தமமான ரஜ்ஜுவினால் விடுபட்டதாய், எப்புறத்தும் அடிமுதலிய வற்றானே அதிசயமாய துக்கத்தைக் கொடுக்கும், கோவின்பதத்தை விவேகி பற்றுததேபோல அவ்வகங்காரபதத்தை யான் பற்றுதிருக்குமாறு உபதேசித்தருளுவீராக. விவேக ஜோதிக்கூட்டத்தை மறைக்கும் அகங்காரமாகிய மேகம் நாற்புறத்தும் சரீரங்களை விரிக்கின்றகாலம்வரையுமே ஆசை மல்லிகைப்பூங்கொத்தானது மலர்ந்துகொண்டிருக்கும். அகங்காரமாகிய மேகம் சாந்தமானபோது ஆசை யென்னும் நவமின்னற்கொடியானது அணையுந் தீபச்சிகை யொடுங்குவதேபோல மிக விரைவில் எங்கேயோ ஓடிவிடுகின்றது. மூர்க்கத்தன்மையினுலே சோகத்தாற் றுக்கிக்கும் நிரகங்கார விருத்தியோடு கூடிய எனக்கு யாதுபதேசிக்கத் தக்கதாமோ அதனை ஈண்டு தேவரீர் உபதேசித்தருள வேண்டுகின்றேன். இவ்வாறு அகங்காரத்தையும் அஃதுண்டாக்கிய அனர்த்தத்தையும் அதைக்கெடுக்கி னுண்டாம் பயனையும் இனிது வருணித்துத் தமக்கு அதன்றியாகத்தாலுண்டாம் சிரவண அதிகார அடைவைக்கூறி ஸ்ரீ இராகவர் உபதேசிக்கும் பொருட்டுப் பிரார்த்திப்பார். எல்லா ஆபத்துக்கட்கும் இடமும், நிலையில்லாததும், உள்ளே யிருப்பதும், சாந்தியாதி உத்தம குணங்களானே விடப்பட்டதும், நாற்புறமும் மிகத்துயரை உண்டு செய்வதும், ஆகிய அகங்கார வடிவ அடையாளத்தை விவேகத்திறத்தானே பற்றுமல் ஒழித்துவிடும் வகையையும், மற்றுமின்னும் என்ன சம்பாதிக்க வேண்டுமென்பதையும், ஆன்மதத்துவத்தையும், தேவரீர் உபதேசிக்க வேண்டுமென்பதாம்.

அகங்கார நிந்தையின் பின்னர் அகங்காரத்தின் காரியமான மனத்தை நிந்திக்கின்றார்; அல்லது அநேக ஊகங்களாலும் திருஷ்டாந்தங்களாலும் விஸ்தாரமாக மனத்தோடங்களைக் கூறத்தொடங்குகின்றார்.

அகங்காரத்தைப் போலச் சித்தமனங்களும் சுகஹே

துக்க ளாகாவாம் ; மற்ருே, துக்கஹேதுக்களே யாகும் ; "மகத்துக்கள் சேவையை முத்திக் கேதுவாய் மலர்வர்" என்னும் வாக்கியத்தானே நல்ல முமுக்ஷுக்களால் இன்றியமையாது செய்யதக்கதாய ஆரியசேவையைவிடுத்துக் காமாதிகளானே சிதிலத் தன்மையாகிய புருடார்த்த சாதன ஆற்றலின்மையைச் சித்த மடையும் ; வாயுப் பிரவாகத்திடையிலகப்பட்ட மயிற்ருேகை நுனியின் சஞ்சலம்போலச் சஞ்சல சுபாவமுடையதாதலிற் சலிக்கும் மனதும் பிராணவாயுவின் அதீனமாய்ச் சலனமாகவேயிருக்கும். எவ்வாறெனின்? பொருத்தமா, பொருத்தமின்ரு என விசாரியாமல் மிகுந்த வியாகூலத்துடனே மேலும் மேலும் வீணுகவே, எவ்விடத்தும் தனக்கு நிறையுங்காரணங் கிடையாமையின் தீனமான நகர் நாயானது மிகுதூரத்திலும் தூரமாகச் சுற்றித் திரிதல்போலச் சுற்றித்திரியும். எவ்விடத்தும் ஒரு சிறிதும் அடைவதேயில்லை. பெருந்தனங்களை அடைந்தபோதினும் மூங்கிற்பிரம்புப் பெட்டிகள் தண்ணீரால் நிறையாததேபோல உள்ளே நிறைவையடைவதே கிடையாது. குரூரம் = நிஷ்டூரம்.

மேலும் அச்சித்தம்செய்யும் பேரனர்த்தத்தையே விரிவாகக் கூறுகின்ருர்.

சந்ததம் உதரம் நிறையாத மனைவியாகிய பெண்ணுயைப் பின்ருெடரும் கோரமான நாயால் பெரும்பாரம் வாய்ந்தபிணம் தின்னப்படுவதேபோல ஆசையாகிய மனைவியைப் பின்ருெடரும் சித்தத்தால் யான் தின்னப்பட்டேன். ஆற்றங்கரைத் தருவானது, அலைமிகுத்துச் சஞ்சலித்துக் கரைக்கும் நீர் வெள்ளத்தால் வீழ்க்கப்பட்டிழுக்கப்படுவதேபோல, அலைபோற் சலித்துக் கிடையாத விடயத்தின் மொத்துண்டுழலும் விருத்திகளோ

டுற்ற சடவடிவமாய சித்தத்தால் இழுக்கப்பட்டேன். சூறைக்காற்றினுலே துரும்பானது இடையில் வீழ்த்தற் பொருட்டும், சூனியத்திற் சுழற்றும் பொருட்டும் இழுக்கப் படுவதேபோல யான், தருமப் பிரவிருத்தியானே சுவர்க்கத்திற் செல்லில் அகாலத்தில் வீழ்தற் பொருட்டும், அஃதில்லையாயின் சுகலேசமுங் கிடையாத இவ்விடத்திலேயே புழுபறவை முதலிய பிறப்புக்களானே சுழலும் பொருட்டும், மனத்தால் நெடுந்தூரம் இழுக்கப்பட்டவனுயிருக்கின்றேன். அவ்வாறே:—"இந்நெறி தன்னினேயிறங்குவர் மீண்டே" எனவும் "பின்னிவ்விரு நெறியுளொன்றேனும் பெற்றில, அன்னவிவை துச்சமாம் பிராணியா யநேகமுறை, பின்னும் பிறக்கும் பிறத்திபிறத்தி, யென்னுமிது மூன்ருவது தானமாம்" எனவும் சுருதிகளும் புகல்கின்றனவன்றே.

துஷ்ட சித்தமானது என்னைக் கீழும்மேலுமாய்க் கிருகிருக்கின்றது என. "பிராணனற்றது, மனமற்றது, சுப்பிரம், அக்ஷரத்தினும் பரத்தினும் பரம்" என்னும் ஆத்மதத்துவப் பிரதிபாதக சுருதி இருத்தலின் உனக்குச் சித்தமே இன்று. இலதாகவே எங்ஙன் அதனுல் ஏவப்படுந் தன்மையென ஆசங்கித்துக் கூறுகின்ருர்.

பாலகன் தன்மேனிச்சாயை முதலியவற்றில் வேதாளத்தை ஆரோபித்து அதனுற் பீடிக்கப் பெற்றவனுவன். பொய்யாகவே செறிதலும் அதன் விசாரத்தால் மாருதலும் சித்தத்திற்கும் வேதாள சம்பந்திக்கும் சமானமாம், உருளையானது கயிற்றினுற் சுற்றப்படுவதே போலத் துஷ்டசித்தத்தாற் பாதாளத்தினின்றும் பிருதுவியிற் செல்பவனுகியும் பிருதுவியினின்றும் பாதாளத்திற் செல்பவனுகியும் சுற்றப்படுகின்றேன். பாலன் பயப்படக் கற்

பிக்கப்பட்ட வேதாளம், பாலபுத்தியினுனே இருப்ப தாய்த் தோற்றி அவனுக்கே பாலியம் நீங்கினவுடனே விசாரத்தால் அசத்தாவதேபோல அஞ்ஞான மதியி னுனே வெற்றிகொள்ள முடியாததாகியும், பொய்யாகவே தோற்றுவதாகியும் விசாரத்தால் விவேகமுதித்த அளவில் வடிவமே யில்லாததாகும் துஷ்டசித்தத்தானே பீடிக்கப் பட்டுளேன்.

ஹே ராகவ! நீ கூறியவாறு சித்தமானது துஷ்ட சேஷ்டையைச் செய்யும்பக்ஷத்தில் நிக்கிரகித்துவிட்டாமே எனின் முடியாதகாரியமா யிருக்கின்றதென்கின்ருர்,

ஆகாசாதி பதார்த்தங்கட்குச் சித்தம் உபாதான காரணமாம். அங்ஙனமே சங்க்ஷேபசாரீரகத்தின்கண் ணும் கூறப்பட்டுளது:—“முத்தொரொ டமுத்தர்கின்னி னய லறி வாளர்மூடர், மத்தக மாதிமண்ணீ ருகியமகி தா னெல்லாம், அத்தம தவித்தைபெற்ற வகப்பொறி யாக்குமத்தை, மைத்ததை யறிகமாருய் மன னுணர் வடைந்திடாதே” (இ—ள்) அற்றேல், நித்திராதி தோஷ ஜன்னியமாய சொப்பனம் அவித்தை அத்தியாசத்தானே அதைக் காண்பவனினும் அயலாக அசத்தென்பது கூடும், அதனுனே யாங்ஙனம் ஜாக்ரத் பிரபஞ்சத்தின் சாமிய மாதல், அதனுனே வைதர்மியத்தானும் சொப்பனுதி போலாகாதாம் எனச் சொப்பனவைஷம்மியம் சூத்திரக் காரர் கூறினர் எனக்கடாவ, பிரமாதா விருப்பப் பாத மாவது கொண்டும் பாதமாகாதது கொண்டும் சொப்பன ஜாக்கிரங்கட்கு வைதர்மிய மிருந்தபோதினும் அத்தியஸ் தத் தன்மையானே, முக்காலத்தினு மில்லாமற்போதலில் யாதொரு விசேடமுமின்ரு மென்னுங்கருத்தோடும் விடை யிறுத்த வுத்தேசித்துக் கூறுகின்ருர்:—முத்தரென,

சுகாதி முக்தர் சைத்திராதிய முக்தர் இங்ஙனம் குரு முதலிய அறிஞர் தேவதத்தாதி அறிவிலர், மண்பிருதிவி, என்பதை யந்தமாகவுடைய விசுவமா மிதுமுழுதும் தன்னவித்தையி னுண்டாய அந்தக்கரணகத வாசனே நிமித்தத்தானே அதனது சேஷ்டை மாத்திரமேயாம்; அவித்தையின் காரிய அந்தக்கரண பரிணுமமென்றேனும் அறியத்தக்கதாம், மாருய் = சொப்பன விலக்ஷணமாகச் சத்தியமாய் நீயறியவேண்டாம், அல்லது இங்ஙனம் தள் ளத்தக்க சமுசாரப் பிரபஞ்சத்தை யவித்தையாலாயது என்பதை நிரூபித்து முன்னர் விவர்த்ததிருஷ்டியினுனே ஏக அநேகஜீவவிடயமாக இருவகைமை யியம்பப்பட்டது, ஆண்டுச் சுகர்முக்தர், நம்மனேரல்லவாம் என்பதாய், வைதிக இலௌகிக விவகாரத்தை யனுசரித்து ஜீவநாநாத் தகைமையே பொருந்துமென வினவித் திருஷ்டிமாத் திரம் அங்ஙனமே சொப்பனம் போலும், உண்மையாக வேனும், வியாவகாரிக மாகவேனும் ஜீவபேத மில்லை யாம். அங்ஙனமன்ருே:—அவித்தையின் கண்ணேபிரதி பிம்பிதமான சைதன்யமே ஜீவனும், அவித்தையும் எளி திற்கோடல் என்னும் யுக்தியா லனுக்கிரகிக்கப்பட்ட அஜை ஏகை” எனபதாதி சுருதியால், அதனனுபவத் தால், அதனது பேதத்திற் பிரமாண மின்மையினுனும் ஏகமாகவே சித்தமாகின்ற படியால் ஜீவனும் ஒருவனே யாவன். அவனும், அவித்தியாகாரிய அநேக அந்தக்கரண வரைவினுனே அநேகரூபப் பிரமாதா கருத்தா போக்காத் தன்மையை யடைவன், என இலௌகிக வைதிக விவ காரம் யாவுமே எவ்வாறு வேண்டப்படுமோ அவ்வாறு ஒரு ஜீவனே யுடன்படினும் ஒத்தே யிருக்கின்றதாம், ஆகவே அநந்த ஜீவகற்பனேசெய்தல் அடாதாம்; வேருே

ராற்றாற் பெறப்படாத அளவை யின்மையினானும், அரி திற்கோடலானும் என்க. அந்தக்கரண நானாத்தன்மையும் ஏகஜீவவாதத்திலும் பிரசித்தமாய் விவஸ்தையோடுகூடி விளங்கும் விவகாரத்தை யனுசரித்துக் கற்பிக்கப் பெற்ற தாய் லோககந்தித் தன்மையையும் கவர்வதின்றாமென் னுங் கருத்துடன் கூறுகின்றார். முத்தரோ டமுத்தரென என்பதாம். அக் காரணசித்தமுளதாயவழி அதன் காரிய மாகிய முப்புவனம் நிகழாநிற்கும், அக்காரணம் நஷ்ட மாகிய வழியோ அதன்காரிய பூதஜகத்தும் க்ஷீணமேயாய் விடும். ஆகலின், அச்சித்தமே புருடார்த்த மடைவான் பிர யத்தனத்தாற் கூறப்போதலின் சிகிச்சை செய்து வயப் படுத்தற்குரியதா மென்றுணர்க. துயரமடைந்தும் கவரத் தகாத மனமாகிய பேயானது எப்போதுந் தகித்தற்கேது வாதலின் தீயினுமிக்க வெப்பமுடையதாம்; மலைகளைத் தாண்டுவதினும் இதனை வயப்படுத்தல் மிகவுங் கஷ்ட மாம்; இதுவயிரத்தினும் வலியதாகும், இடியினுங் கொடூர முடையதாம். பெருங்கடலைக் குடிப்பதினும் மேருகிரி யைப் பெயர்த்தெடுப்பதினும் அக்கினியை விழுங்கு வதினும் சித்தத்தை யடக்கல் மிகவும் கஷ்டமாம். பொருள் கட்கெல்லாம் சித்தமே காரணமாம். அஃதிருந்தால் மூன் றுலகுமுளது, அஃதடங்கின் அகிலமுமடங்கும், எம் முயல்வானும் அது நோய்போல அவசியம் அகற்றத்தக்க தாம்.

கூறியதையே திருஷ்டாந்த முகத்தால் நன்குகூறு கின்றார்,

சித்தமானது மெலியமெலியச் சுகதுக்காதிகளும் அத்தியந்தம் தோற்றாமல் நசித்துவிடும் என்றெண்ணு கின்றேன். மனத்திற்குத் திருஷ்ணைவாயிலாக அநர்த்த

ஹேதுத்தன்மை யுண்மையின் மனநிந்தையின் பின்னர் நீக்கும் பொருட்டுத் திருஷ்ணையை நிந்திக்கின்றார். மோக விருள் = ஹார்தாந்தகாரம், இருதயத்திருக்கும் அந்த காரத்தோடு கூடிய சந்திரிகையில்லாத இரவு திருஷ்ணை யாகிய ஆசையாம். ஆசையாலே தொழில்கள் அதிக மாகத் துயரமாய் முடியும். அறிவேயாய ஆகாயத்தில் குரோதிகளேயாய கௌசிகங்களின் பந்திகள் உலவும், பிரசித்த அந்தகார இரவு பிரசித்த ஆகாச உலூக பந்தி கட்குப் புரணவேது வென்பது பிரசித்தமேயாம். பெரும் பர்வதங்களினின்றும் பெருங்காடுகள் உண்டாவதே போலச் சித்தத்தினின்றும் நூற்றுக்கணக்கான இச்சுக துக்கங்களியாவும் திரமாயுண்டாகின்றன; விவேகமிகுதியி னானே அம்மனம் இலயமடையுமாயின் அவைகள் அடி யோடுந் தொலைந்து விடுமென எண்ணுகின்றேன். எல் லாப் பாவங்களையும் உண்டாக்குவதும், தீனலோப மர ணங்களை யீவதும் உலகமுழுவதும் உலாவுவதும் ஆகிய ஆசையையிகழ்தல் செய்கின்றார். பரமப்பிரீதிக் கிடமான ஆன்மதத்துவத்தையும், இருதயத்திலுதித்த விவேகாதி களையும், மறைக்கும் கெடுக்க முடியாத இருளினாலே, இச் சேதனாகாசமாகிய ஜீவன்பால், இராகாதிதோடக் கூகை களின் கூட்டம் குலாவித்திரியும்.

திருஷ்ணையானது கேவலம் தோஷத்தையே யுண் டாக்குகின்றது என்பதாகமாத்திர மின்றாம், மற்றோ, குணங்களையும் நாசஞ்செய்கின்ற தென்கின்றார்.

சுதைகளானும் தாகஉபசமனம் ஆகாதென் றெண் ணும்வண்ணம் தகிக்கப்பட்டேன். விவேக வைராக்கி யாதி குணங்களுக்குள் எவ்வெதன்பால் யான் அதிக ஆவற்படுகின்றேனோ அவ்வதை யெனதாசை, வீணையின்

நரம்பைத் துஷ்ட எலி கடிப்பதேபோலக் கெடுக்கின்றது. சுழலாநின்ற பிரவாகத்திற்பட்ட இலைபோலவும், சண்ட மாருதத்தின்கண்ணேபட்ட துரும்பேபோலவும், ஆகாயத்தின்கண்ணே சரற்கால வெண்மேகம்போலவும், சிந்தையாகிய சக்கரத்திற் சுழலுகின்றேன் யான். எங்களுடைய பாரமார்த்திக வடிவத்தை யடையமுடியாத மதியையுடைய யாங்கள் வலையிற் பறவைகள்போலச் சிந்தையாகிய வலையிலகப்பட்டுக்கொண்டு பெருமயக்கத்தை யடைகின்றோம். ஆசையெனப் பெயரிய அழலினுனே யழற்றப்பட்டயான், அமுதத்தானுந் தாகசாந்தியை யடையமாட்டேனென வெண்ணுகின்றேன்.

அற்றேல் தீரனுய் விசாரவானுய் திருஷ்ணைக் கனுகூல வியாபார ரகிதனுயிருக்கும் நின்னை யெங்ஙனம் திருஷ்ணை தாகப்படுத்துவதாகும் எனக் கூறுகின்றூர்.

ஆசையானது, அறிவுமிகுந்து தைரியத்தோடு கூடியிருக்கு மென்னையும் பயமுறுத்துகின்றது, விவேக நேத்திரங்களோடும் வெளி விழிகளோடுங் கூடியிருந்தபோதினும் குருடாக்குகின்றது, அபரபக்ஷத்திரவேபோல ஆனந்தத்தோடுகூடி யிருந்தபோதினும் பெருந்துயரப்படுத்துகின்றது. ஒருவனது மனத்தையும் வயப்படுத்த முடியாமலிருந்தபோதினும் யாவர் பின்னும் தொடர்ந்து யாதொரு போகலாபப் பயனையும் சிறிதும் அடையாமல் விருத்த விலைமாதைப்போன்ற விருப்பம் துயரையே யடையும். விரிந்தபுவன நடனசாலையின்கண்ணே சோகமோக கருணை நகைப்பு முதலிய பலவித ரசங்களோடு கூடிய சமுசாரப் பெருங்கூட்டத்தில் ஆசையாகிய கிழத்தாசி யாடுவள்.

வேறு வகையானே திருஷ்ணையை நிந்திக்கின்றூர்.

ஆசையோ சுகமொன்று மின்றிய கஷ்டத்துடன் சேட்டிக்கும். அசாத்திய விடயத்திலும் உண்டாந்தன்மை, துன்புற்றும் நிறைவின்மை, திரமின்மை வடிவ வேறு தோடங்க ளிருக்கின்றன வென்பார், எதிர்கிடைத்தற் கென்றூர். நடக்கவுஞ் சாதிக்கவும் முடியாதவளா யிருந்தாலும், நடனகதியை முயல்பவளான, ஆசையாகிய கிழக்கூத்தியானவள் வலுவின்மையினுனே மனமகிழ்விலாமலானந்தமின்றிக் கூத்தாடா நிற்பள். ஆசையாகிய அதிசஞ்சலவானரம் அடையத் தாண்டமுடியாததன்கண்ணும் எண்ணமாகிய பாதத்தை வைக்கின்றது; திருப்தியடைந்திருந்தபோதினும் இலாபமென்னுங் காய்கனியை விரும்பிக்கொண்டேயிருக்கும். ஓரிடத்தில் நீள்காலம் நிலைத்திருப்பதே கிடையாது. பிராணிகளின் கருமானுசாரமாக விருக்கும் பிரஹ்மாவின் சேஷ்டையைப்போல ஆசையானது சுபமா யுசிதமானதைத் தொடங்கி அதனை முடிக்காமலே அசுபமா யனுசிதமாய்த் தொடங்கியதற்கு மாறுய எல்லாக் காரியங்களையுமே அதிவிரைவி லனுசரிக்குமாயினும் இளைப்பாறுவதே கிடையாது மற்றோ, எப்போதுமே சுப அசுபப் பலப்பொருட்டு முயன்றுகொண்டே யிருக்கும்.

ஓரிடத்தில் நிலையாமையையே காண்பிக்கின்றூர், எப்போதுமே சுப அசுபப்பலப்பொருட்டு முயன்றுகொண்டே யிருக்குமென்பதை விரிக்கின்றூர்.

விரித்துக் கூறுவதாலென்னே! தொகுத்துக் கூறக் கேளுங்கள் திருஷ்ணையின் றுஷ்டத்தனத்தையெனக் கருதிக்கூறுகின்றூர். சருவசமுசார தோடங்களின் மத்தியில் ஆசையொன்றே பொல்லாததாம். ஆயின் என்னதான் றிருஷ்ணையைத் தியாகிக்கு முபாயமெனின், கூறுகின்றூர்.

உலகத்துள்ள இச்சனம் பாபவடிவமா யிராநின்ற சிந்தை
யைத் தியாகஞ்செய்த மாத்திரையானே அகில துக்கங்
களையும் விட்டொழிக்கின்றது என்பதவிவாதமேயாம்.
ஆண்டுச் சிந்தையின்றியாகம் துக்ககாரணபூத திருஷ்ணை
யின் றியாகசம்பாதன வாயிலாகவே அகிலதுக்கத்தின்
றியாகவேது வென்பது பொருத்த முடைத்தாம்; ஆக
லின் அறைகின்றார்.விடயசிந்தையின் றியாகமே திருஷ்ணை
விடூசிகையின் மந்திரமெனப் பிரசித்தமாகக் கூறப்படும்.
திருஷ்ணையே விடூசிகையெனப் பெயரிய ரோகவிசேஷ
மாம்;அதையகற்றும் மந்திரம் திருஷ்ணை விடூசிகை மந்திர
மெனப்படும். விடயங்களில் இரமணீயத்தன்மைச் சிந்தை
யினானே ஆண்டுத் திருஷ்ணையுண்டாகின்றது, ஆண்டுச்
சிந்தைப் பரித்தியாகத்தால் இராகமெனு மயற்பெயர்
வாய்ந்த திருஷ்ணை யுண்டாகாதாம், ஆகலின் சிந்தையின்
றியாகம் திருஷ்ணை விடூசிகைமந்திரம் என்பதாகப்
பொருத்தமாகவே புகலப்பெற்றதாம். இருதயதாமரையி
லிருக்கும் வண்டாகிய ஆசையானது கணப்போதிற்
பாதாளஞ் செல்லும், க்ஷணத்தில் மேலுலகங்கட்குப்
போம். கணத்திற்றிக்குக் குஞ்சங்களிற் சுழலாநிற்கும்.
அந்தப்புரத்தி லிருப்பவனையும் அதிக சங்கடத்திற் சேரு
மாறு செய்யாநின்ற ஆசையொன்றே சமுசாரத்துள்ள
சர்வதுக்கங்களுக்குள்ளும் நீண்ட தூண்டிற்கயிறு கொல்
பவனது அருகாமையிற் கொண்டிழுத்துக் கொல்லன்
முதலியவற்றைச் செய்வதேபோலப் பெருந்துயர்களை
நெடுங்காலீயும் விடவிசேடத்தா லுண்டாய விடூசிகை
ரோகம்போல மரணஹேதுவாகிய ஆசையை எதுவரை
யினும் அனுசரிக்கின்றார்களோ, இனிது தரிக்கின்றார்
களோ, விடுகின்றார்களில்லையோ, அதுவரையும் அத்தி
யாத்ம சாஸ்திரக்கதையே கேளாத பிராணிகள் வியாகூல

சித்த முடையவர்களாகி மோகிக்கின்றார்கள். ஆயின
தன் றியாகத்தில் யாதுதானுபாய மெனின், விடயத்தைச்
சிந்தித்தலை விடுதலானே உலகர் எல்லாத்துயரங்களையும்
விடுப்பர். காதலாகிய விடூசிகைக்கு மகாமந்திரம், சிந்தை
செய்தலை விடுதலே யாமென்பர். "விடயந் தமைநினைக்
கின்றவன் விரகொன்று வனவையில்" எனக்கீதையுமருள்
கின்றது.

சர்வதோஷங்களின் மத்தியில் திருஷ்ணை தீர்க்கதுக்
கத்தைத் தருவதென் றியம்பப்பட்டது திரப்பெறும்
பொருட்டு மீண்டும் திருஷ்ணையை நிந்திக்கின்றார்.

ரோகபீடையும், மோக மங்கையும், சோக ஆசையும்,
கம்பீரதீரவீரரையும், சூரியகிரணங்கள் தாமரையை
மலர்த்துவதேபோல விரைவில் அதீரத்தன்மை மேன்
மலர்ச்சி யடையுமாறு செய்யும். கெடுக்கவே முடியாத
தான இவ்வாசையையும் மகாமதிமான்கள் விவேகமாகிய
ஒளிபொருந்திய வாளினாலே கெடுத்துவிடுகிறார்களே!
அற்புதம் அற்புதம் இஃதொரு பெரிய சித்திரமாயன்றோ
இருக்கின்றது. கூர்மையாய வாளின் முனையும், வச்சிர
வொளியும், வெந்த இருப்புப் பொறியினொளியும், இரு
தயத்தின்கண்ணே யிராநின்ற இவ்வாசையைப்போலக்
கூர்மையுடைய தல்ல; ஏனெனின், வாளின்முனை முதலி
யவை வெளியிலிருத்தலினானே ஒவ்வொருகாலே யனர்த்
தத்தைச் செய்யும்; ஆசையோ, இருதயத்தின்கண்ணே
யிருத்தலின் எப்போதுமே துயர்தரும்; ஆகையால் அவற்
றினின்றும் ஆசையை யதிகமென்றே சொல்லவேண்டும்.
கவுரவத்தானே மேருகிரிக் கொப்பானவரையும், மிகுந்த
அறிவுடையவரையும், சூரரையும், வேண்டாமை யென்
னும் விரதத்தானே நிலைபெற்றவரையும், புருடோத்த

மரையும், இவ்வொரே யாசையானது ஒரு நொடிப் போதில் துரும்புபோல உபேக்ஷிக்கத்தக்கவராகவும், சஞ் சலமுடையவராகவும் யாசகதைனிய அடைவினனே இருக்குமாறு செய்துவிடும். "துரும்பினுந் தூல மெலி தினு மெலிதாம், விரும்புறு மிரப்போ னதனினு மெலி யோன், தரம்பெறு வாயுத் தானடித்திலையென், இரும் பெரு மெனயு மிரப்பானெனவே" என்றுமன்றே கூறு கின்றார்.

இவ்வண்ணம் வாளாவந்தெங்கும் என்பதாதியாய் மேருவொத்தோர் சுந்தர ஞானியர் என்பதந்தமாய்க் கொண்டு தருமத்தோடுகூடிய லிங்கசரீரத்தை விசேடமாக நிந்தித்துத் தூலசரீரத்தை நிந்திக்கின்றார், அல்லது உள் நோய் வெளிநோய்களாகிய, அநேகவிதக் கிலேசங்கட் கிடமாகியும், ஜரைமரணதியானே யழிவுறுவதாயும், அபி மானம் ஆசைமுதலியவற்றிற்குக் காரணமாகியும், இரா நின்ற தேகத்தை நிந்திக்கின்றார்; நல்லது ஆசை துக்க ஹேதுவாமெனில், ஆகுக, ஆயினும், "வாழ்ந்துவளனை வயங்கவே காணும்" என்னும் நியாயத்தால் ஆகத்திற்கே சுகபோகங்களை யனுபவித்தற் கிடனாகி யிருக்குந்தன்மை வெளிப்படையாதலினாலும், யாவருக்குமே தேகத்தி லதி கப்பிரீதி காணப்படுதலினாலும், சுகவேது வாகலாமே யெனின், அதுவுந்துக்கவேதுவே யாகுமென்கின்றார்.

ஈரமாய மலமூத்திராதிகள் நிறைந்த குடல்களோடு கூடியதும், நரம்பினால் நிறைவுற்றதும், அநேக விகார முற்றதும், எங்கும் விழுதல் கழிதல் அழிதல் முதலியவற் றோடு கூடியதும், ஆகிய தேக மிச்சம்சாரத்தி லிலங்கு கின்றது. அதுவும் கேவலந் துக்கத்தின் பொருட்டே யாம். அற்ப அன்னபானதிகளானும் சீத உஷ்ணதிக

ளானும், ஆனந்தத்தை யடைகின்றது, துயரத்தையு மடை கின்றது தேகத்திற்குச் சமானமாகச் சோகிக்கத்தக் கதும், அசுசியானதும், குணமில்லாததும் உலகிற் கிடை யவே கிடையாது.

அகங்காரமாகிய இல்வாழ்வானுக்கு இல்லமாக நிகு மும் இக்காயத்தாலென்னே யெனல்.

அசங்கனாகி யிருக்குமெனக்கு இக்களேவரத்தா லாவ தென்னே, யாதொன்றுமேயாவது கிடையாதாம். அக் கிருகத்தில் இருவகையிந்திரிய பஞ்சகங்களும் வரிசை வரிசையாகக் கட்டப்பட்டிருக்கும் பசுக்களாம். அக்கிரு கத்தில் வேலைமிகுதியா லிங்குமங்கும் திரிபவளாவள் திருஷ்ணையேயாய இல்லறக்கிழத்தி. சித்தமேயாய சேவ கன் வேண்டிய காரியங்களைச் சாதித்துச் சுகத்தைச் செய்துகொண்டிருப்பதற் கிடமாயதா மக்கிருகம். உல கத்தில் அடங்காத அநேகபசுக்கள் நிரைநிரையாய்க் கட் டப்பட்டு இடத்தை யடைத்துக்கொண்டிருப்பதும், மற் றையகிருகங்களிற் சென்று சுற்றுவதே வேலையாகவுடைய மனைவியோடு கூடியதும், வேலைக்காரனுக்கே சுகித்தற்கிட மாயிருப்பதும் ஆகியகிருகமானது விவேகிகட் கிட்டமாக மாட்டாது, அவ்வாறே யெனக்கும் தேக மிட்டமாகமாட் டாது. நாவேயாய பெண் கோத்தியாடிக் கொண்டிருக் கும் வக்திரவாயில் பார்ப்பதற்குப் பயங்கரமாக விருக் கும். காணப்பெற்ற பல்லெலும்புத் துண்டங்களே கோர்த் துக் கட்டப்பட்டிருக்கும் மாலையே தோரணமாம். அகங் காரமாகிய இல்வாழ்வோனுக் கித்தேகம் பெரியவீடாம், இதுபூமியில் விழுந்துருண்டபோதினும், நிலைத்தபோதி னும் இதனால் ஹேமுனிவரே! அடியேனுக் காகவேண்டிய தென்னே! வரிசை வரிசையாகக் கட்டியிராநின்ற இந்திரி

யங்களாகிய பசுக்களையுடையதும், மீண்டு மீண்டுலவா நின்ற ஆசையாகிய இல்வாழ்க்கைத் துணைவியையுடையதும், அதனுனே காமமாங் காவிக்கன் முதலியவற்ருனே அலங்கரிக்கப்பட்ட முழுமேனியையுடையதும் ஆகிய இத் தேகவீடானது எனக்கிஷ்டமாகத் தோற்றவில்லை. சித்தமாகிய வேலைக்காரனுற் செய்யப்பபட்ட அநந்தஞ் சேஷ்டையினுலே விழாமற்றடுக்கு முயற்சியுண்டாக இருப்பையுடையதும், பொய்யும் அஞ்ஞானமுமாகிய இருபெருமாதாரத் தூண்கள் தாங்கியதுமாகிய இத்தேக வீட்டை யான்விரும்பேன். நாவாகிய குரங்கைக் கட்டிவைத்திருக்கும் கபாடத்தடையாய காட்டம்போட்ட பயங்கரமாகிய தலைவாயிலையுடையதும், பிரத்தியக்ஷப் பல்லென்புத் துண்டுகளின் ருேரணங்களையுடையதும், ஆகிய இத்தேகத்தை யான்விரும்பேன்.

அநித்தியமாய் அத்தியந்தம் அசுத்தமாய் அறிவற்றதாய் அற்பமாயிருக்கும் ஆகத்தில் அபிமானமடைவது யாங்ஙனமென்கின்ருர்.

தனத்தாற்ருனென்? இராச்சியத்தாற்ருனென்? தேகத்தாற்ருனென்? சேஷ்டைகள் மநோரதங்களாற்ருனென்? சிலதினங்களிலேயே காலன் யாவற்றையுமே யழிப்பன். அழிவையே யியற்கையான தருமமாகவுடைத்தாகிய உதிர மாமிசமயமான இத்தேகத்தை யுள்ளும் புறம்பும், ஆராய்ந்து நோக்கின் என்ன இரம்மியமிருக்கின்றது கூறுங்கள். மரண சமயத்தில் எக்காயங்கள் ஜீவனை யனுசரிக்கவில்லையோ, காத்துக் கொழுக்கவைத்த உபகாரத்திற்கு மறுஉபகாரஞ் செய்யாமையாயின் செய்ந் நன்றி கொன்றனவாய அவைகளிடத்தில் மதிமான்கட்கு எவ்வாறுபற்றுதலுண்டாகும். ஜரைவரும் போழ்தில்

ஜரையேவரும், மரணகாலத்தில் மரணமேவரும் ஆதலின் போகிதரித்திரர்களின் விசேடத்தை யறியாததாய்ச் சமமாகவே இக்காயமிருக்கும் என்பதாம்.

அத்தியந்தம் அநித்தியமாய பொருள்களில் நித்திய புத்தியைச் செய்யும் அறியாதவனே இக்காயத்தை நிலையென மருள்வனென்கிருர்:—

பொய்யாயிரா நின்ற அஞ்ஞானத்தின் விகாரமாயும், கனவிற்காணும் நகர்க்கொப்பாயும், "தன்றேகத்தி லிஷ்டப்படி யுலவுகின்றனன்" என்னும் மறைப்படி கனுமயல் கட்காதாரமாயும் வெட்ட வெளியா யழிவை யடைவதாயும் இருத்தலின் இக்காயம் அத்தியந்தம் அசத்தியமாம், இத்தகையதி லிச்சையுற லெங்ஙனமேலும். மின்னலின் கண்ணும், சரற்கால மேகத்தினிடத்திலும், கந்தர்வ நகரத்தின் கண்ணும், நன்னிலைமையை நாடுபவனெவனே அவனே இக்காயத்தின் கண்ணும் நம்பிக்கை வைக்குக. விரைவிற் கெடுவதிற் றன்றிறமையைக் காண்பிக்கும் பொருட்டு வலுவின்முயன்ற பதார்த்தங்களுக்குள் எப்போது மழியுங்காரியக் கூட்டத்தை வெற்றி கொள்வதாய எவ்வெம்மின்னல் சரற்காலமேகம் முதலியனவுளவோ அவற்றினும் வெற்றிபெற்று மேன்மையை யடைந்ததும், நாச ஹேதுவாய தோஷசாமக்கிரி மிகுத்திருத்தலின் பிரபலதோஷத்தோடு கூடியதும் ஆகிய இக் களேபரத்தைத் துரும்பிற் கொப்பாகத் துச்சபுத்தியினுனே நீக்கி யான் சுகமாக விருக்கின்றேன் என்பதாம். அறியாமை பசிதாகம் நோய் சுசியிலாமை சஞ்சலம் என்பவற்ருேடு கூடித் தாடிக்கப்பெறுவதும், விலங்கு பறவைகட்கு ஒப்பாயிருப்பதும் ஆகியபாலியம் நிந்திக்கத்தக்கதாம். அற்றேல், தேகத்திற்குண்டாம் பாலிய அவஸ்தை

யானது யாவராலும் விரும்பும்படியான மிக இரம்மியமா யிருத்தலின் உடம்பின் எல்லா அவத்தைகளுமே துக்க ரூபங்களெனக் கூறுதல் முடியாது ; மேலும் "பேரிறைய வனும் பெருமறையவனும், சீரிளங்குமரனும் சிறந்தபே ரின்பையுற், றார்தரவுறங்க லெவ்வாருமோ" என்னுஞ் சுருதியினாலும் பாலியமானது மிகுந்த ஆனந்தத்தோடு கூடியதெனப் பிரதிபாதிக்கப்பட் டிருத்தலினானே மிகத் துக்கமெனல் எங்ஙனங் கூடுமெனின் ? விஸ்தாரமா யது செய்யும் அனர்த்தமிகுதியைக் கூறுகின்றார், பலவிதமாய்ச் செய்யவேண்டு மென்னும் அபிமானத்தால் அலைந்து கொண்டிருப்பதும், நான்குவித சரீரங்களோடு கூடித் திர மற்ற ஆகாரத்துடன் சஞ்சல இயற்கையுடையதும், ஆகிய சமுசாரசாகரத்தில் மனுடஜன்மங் கிடைத்தபோதினும் "அரியமானுடம் பெறலரிதரி தரிதே" எனமறை கூற லின் மனுடப்பிறவி கிடைப்பதற் கருமையினும் அரு மையா யிருந்தபோதினும் பாலியம் கேவலந்துக்கத்தின் பொருட்டேயாகும். மாலைப்போது வானின்மேகம் பல திறப்பட்டுப் பொலிதலும், மரணகாலத்தில் நகரம்பொலி தலும் கந்தர்வநகரமா மென்பர்.

பதிஞ்ஞை செய்ததையே விரித்துப் பகர்கின்றார்.

சக்தியில்லாமை, ஆபத்து, பக்ஷணாதி விடயங்களில் விருப்பு, பேசமுடியாமை, மூடமதியுடைமை, விளை யாடல் குதூகுலமாய்த் திரிதலாதியிலாசை, கிடையா விடிற் றீனத்தன்மை, அதிசஞ்சல முடைமை, என்னு மிவையாவும் பாலியத்தில் நிகழ்கின்றன, கோபம் அழுகை, கொடூரம், தைனியம், இளைப்புமுதலிய தசை களையும் வேறு அநந்த துர்த்தசைகளையும், பாலியமானது யானைகட்குக் கட்டுந் தம்பமிருப்பது போலக் கட்டுமிட

மாயிருக்கும். மனதின் சஞ்சல மிகுதியானே துக்கம் மிகுத்துவருதல் வெட்டவெளியேயாம், மனமியல்பாகவே சஞ்சலமானதாம், பாலியமோ அதிசஞ்சலமுடையதாகும், ஆகவே யவ்விரண்டுஞ் சேர்ந்ததனாலுண்டாம், அனர்த்தத் தில் தன்னைக்காப்பாற்றிக் கொள்பவன் யாவனானிருக் கின்றான். சைசவத்தோடுகூடிய சித்தத்தினின்றும் சஞ் சலத்தை மங்கையர் கண்களும், மின்னற் கூட்டங்களும், சுவாலைமாலைகளும், அலைகளும், கற்றுக்கொள்ளுகின்றன. சைசவமும் மனதும் எப்போதும் சஞ்சலசுபாவங்களுடை யனவாய்ச் சகல வியாபாரங்களிலுமே சகோதரர்கள் போலவே குறிப்பிக்கப் படுகின்றன. அற்பத்தினாலேயே பாலகன் வயமாகி விடுகின்றான், அற்பத்திலேயே விகாரத் தையு மடைகின்றான், மலத்திலேயே இரமிக்கின்றானாதலி லின் இப்பாலன் நாய்போலவன்றோ திரிகின்றான்.

மேலும் பாலியத்தினது சாபல்யத்தையே விரித்துக் கூறுகின்றார்.

ஆகாயத்தினின்றும், உப்பு, பச்சைமிளகாய், பச்சைக் கொத்துமல்லி, இஞ்சி, பெருங்காயம், பிஞ்சுமாங்காய், கட்டித்தயிர் கலந்து கடுகுமுதலியவற்றால் தாளிக்கப் பெற்று மணம்வீசும் தத்தியோதன கவளமென்னும் எண்ணத்தால் இந்துவை வரவழைக்க முயலும்படியான வாஞ்சையானது எம்மூர்க்கத்தன்மையா லுண்டாகின்ற தோ அம்மூர்க்கத்தன்மை வாய்ந்த மௌட்டியாதி அபர பரியாய பால்யம் சுகத்தின் பொருட்டு எங்ஙனமாம் ? ஒரு போது மாகாதென்பதாம்.

சகலதோஷதசைகளால் உபத்திரவம் பண்ணப்பட்ட அந்தக்கரணம் அப்பாலியத்திலிருக்கும் அவிவேக விலா சிக்கு சுகமாகவாழும் மனையேயாயினும் பாலியம் இச்சம்

சாரத்தில் எப்புருடனுக்கும் மிகவும் மகிழ்ச்சியின் பொருட்டு ஆகாதாம். மாருக அத்தியந்தம் துக்கத்தின் பொருட்டே ஆம். ஒருகால் போஜன இச்சையானே அழும் பாலகனைநோக்கிப் புவனத்தை யுனக்குப் போஜனமாகத் தருகின்றேன் என்னும் வஞ்சகவாக்கியத்தாற் சந்துஷ்டனுகிப் பின்னதையே புசிக்க ஆசைப்பட்டழுவதும், மூர்க்கத்தன்மையினுலே ஆகாயத்திலிருந்தும் நிலவைப் பிடித்துவர விழைவதும், ஆகியபாலியமானது இன்பப் பொருட் டெங்ஙனமாகும். மனத்திற் குளிர் வெப்ப முதலியவற்றை நீக்கிக்கொள்ள வேண்டுமென்னு மெண்ணமிருந்தும் முடியாமையின் இப்பாலனுக்கும் மரத்திற்கும் யாதுபேதமிருக்கின்றது. பறைவைக்குஞ்சேபோலப் பாலகன் இறகுகளாகிய புயங்களால் எழும்புவதற் கிச்சிக்கின்றனன், பசியோடு கூடியவனுயுளன் நித்தியம் பயாகார பரனுகியேயிருக்கின்ருன். தந்தை தாய் ஆசிரியர் மூத்தோர் மற்றையர் முதலியோரால் சைசவத்திற் பயம் இருந்துகொண்டே யிருக்குமாதலிற் சைசவம் பயத்திற்காலயமாம். சகல தோஷதசைகளானே தூஷிக்கப்பட்ட மனத்தையுடையதும், அவிவேகவடிவ தடையிலாமற் சஞ்சரிக்குஞ் சீவனுக்குவீடும், ஆகிய பாலியமானது ஈண்டு எவர்க்குமே இன்பத்தைத் தரத் தகுதியுடையதாகாதாம்.

அநேகதோஷ ஆஸ்பதமான பால்யம் துக்கத்தின் பொருட்டாம் என்ருலாகுக. யவ்வனமோ ஆற்றலுடைமை படுவாக்குப்பான்மை, முதலிய குணங்களாலலங்கரிக்கப்பட்டிருத்தலின் சுகத்தின் பொருட்டாம் எனச் சங்கிப்ப அதனை நிந்திக்கின்ருர் ; உலோபம், துவேடம், மதம், அசூயை, அபிமானம், மாச்சரியம் முதலிய வற்ருனே தூடிக்கப்பெற்றதும் காமம்முதலிய அனர்த்தங்களின் இல்லமும் ஆகிய யவ்வனத்தை நிந்திக்கின்ருர்

பாலியமானது மிகமூர்க்கத்தன்மையோடும் ஆசையோடும் பரதந்திரத்தோடுங் கூடினமையின் மிகுதுயருக் கேதுவென்பதாக, ஆனபோதிலும் யவ்வனமானது அவ்வாருகாமையினுனும் பலவிதமாய்ப்போகரச ரஞ்சிதத்தன்மையினுனும் சுகவேதுவேயாகலாமென இச்சிக்கத்தக்கதேயாகுமெனின் யவ்வனம்போல வனர்த்தத்தைக் கொடுப்பது யாதுளதா மென்கின்ருர்.

பாலிய அனர்த்தத்தை விடுத்துப்போக உற்சாக மயக்கத்தானும் மேற்கூறப்படும் காமப்பேய் முதலியவற்ருனும் கெடுக்கப்பட்ட மனத்தையுடையவனுகிய புருடன் இடர்ப்படும் பொருட்டு யவ்வனத்தி லேறுகின்ருன். பதினன்குவருடமென மாண்டவ்யமகரிஷியால் பால்யம் எல்லையிடப்பட் டிருத்தலின் அத்தகையபாலியம் இடர்ப் பொருட்டாகாதாம். யவ்வனமோ இடர்ப்பொருட்டேயாம். யவ்வனத்தில் மூர்க்கனுனவன் அனந்த விலாசத்தோடு (சேட்டையோடு) கூடிச் சஞ்சலமாயிராநின்றதனது மனதின் இராகத்துவேஷாதி பரிணுமங்களை யனுபவித்து ஒரு துயரினின்றும் மற்ருெருதுயரை யடைந்துகொண்டே யிருக்கின்ருன். தனது மனதாகிய துளையுட்புகுந்து நானுவித சம்பிரமங்களைச் செய்துகொண்டிருக்கும் காமப்பேயினுலே பலாத்காரமாய்த் தன்வயமற்றவனுகி விவேகத்தைவிட்டு அதன் வயப்படுகின்ருன். இதனுனே சுதந்தரமின்றிய மனமானது தருணிகளைப் போலுஞ் சஞ்சல வியற்கைவாய்ந்த சிந்தைகட்கு நிதிமுதலியவற்றைக் காணும்பொருட்டுக் குழந்தைகளின் கையிற் கொடுத்த சித்தாஞ்சன மானது சஞ்சல வியற்கைவாய்ந்த அவர்கள் விழியொளிகட்குத் தடையிடாமல் பூமிசிலை முதலிய மறைப்பையகற்றி இஷ்டப்படி நிதியைக்காணும்படி ஆற்றலைச் செய்விப்பதே போலத் தடையிலாம லிட்

டப்படி சுழலவழிதரும். யவ்வனத்தில் உள்ளமானது தோடத்தைக் கொடுத்தலானே நிர்மலமா யிருந்தபோதினும் உதாரத்தன்மையானே விஸ்தீரணமா யிருந்தபோதினும் குணத்தைத் தருதலானே புனிதமா யிருந்தபோதினும் இன்னும் தண்மை இனிமை முதலியவற்ருேடு கூடியிருந்தபோதினும் மாரிகாலத்தில் தெளிந்த நதியானது கலக்கத்தை யடைவதேபோலக் கலக்கத்தையடையும்.

யவ்வனத்தி லுண்டாம் அனர்த்தங்களையே வருணிக்கின்ருர்.

யவ்வனமானது எவ்வளவுகாலம் எத்துணை உயர்ந்து விரிந்து பெரிதாகுமோ, அவ்வளவுக் கவ்வளவு மேன் மேலாகக் காமஜன்னிய ஜ்வரமும், காமங்களும், காமிகளும், அபிவிருத்தி யடைந்து கொண்டே போவார்கள். காயமாகிய மருப்பூமியில் காமவெயிலா லுண்டாகித் தோற்றுநின்ற யவ்வனமாகிய கடிய கானனீரைக் கண்டோடி மனமாகிய மானனது விஷயப் படுகுழியில் விழும்; எக்காலெக்கால் யவ்வனமானது உயர்ந்த நிலையை அடைகின்றதோ அக்காலக்கால் சந்தாபத்தோடுகூடிய காமங்கள் கேவலம் நாசப்பொருட்டே விருத்தியடைகின்றன.

இவ்வண்ணம் யவ்வன தோஷங்களைச் செவ்வையாய்ப் பகர்ந்து அதனுலுண்டாய காமாதியால் இகபரங்களில் துக்கபீஜம் சம்பாதித்து அதனினின்றும் கடந்து சென்ருேரை, அதனைக்கடப்பதில் பெருமுயற்சி செய்ய வேண்டும் முமுக்ஷுவால் என்று காண்பிக்கும் பொருட்டுத் தோத்தரிக்கின்ருர்.

யாவர் கொல்லாமை, மெய்ம்மை, கள்ளாமை, பிறர் மனை நயவாமை முதலியவற்றை விடாமற் சுகமாக யவ்வன சங்கடத்தினின்றும் ஏறவல்லரோ இவ்வுலகில் அவரே

தொழற்குரியோர்; அவரே புருடர் அவரே சான்ருேராவார். பெரும் பெரும் முதலைகட்கு வாசஸ்தானமாம் பெருங்கடல் தாண்டுதற்கெளியதாகும். ஆனல் இராக முதலிய அலைகளின் வலுவான உல்லாசத்தோ டுற்றதும் இகழத்தக்கதும், தோடத்தோடு கூடியதும் ஆகிய யவ்வனக் கடலைத் தாண்டல் அரிதினும் அரிதாம். இவ்வாறு யின் பாலியமும் விருத்தாவஸ்தையும் மூர்க்கத் தனத்தினுலும் முடியாமையாலும் புருடார்த்த சாதன மாகாமையின் யவ்வனமும் அநேகந்தோடத்தோடு கூடியிருத்தலின் ஒருகாலத்திலும் புருடனுக்குச் சாதன அடைவினுனே புருடார்த்தத்தின் பொருட் டாசைசெய்யமுடியவே மாட்டாதன்ருே வென்றுசங்கிப்பின் எல்லாயவ்வனத்தையும் யானிகழவில்லை, மற்ருே, கெட்டயவ்வனத்தையே யாகும்; நல்ல யவ்வனமோ புருடார்த்தையே கொடுக்கும், விநயத்தி லலங்கரிக்கப்பட்டதும், புகழத்தக்க முனிவர்பாலிருப்பதும், சாதுக்களின் வாசஸ்தானம்போல இளைப்பாறுதலைத் தருவதும், கருணையானே கவின்வாய்ந்திலங்குதும், சாந்தி தாந்தியாதி குணங்களானே பிரகாசிப்பதும் ஆகிய நல்லயவ்வனம் இவ்விலக்கணத்துடன் இவ்வுலகிற் கிடைப்பது அரிதன்ருே; ஏனெனின், பறவைகளாற் சூழப்பெற்ற கற்பகதருக்கள் நிறைந்தலங்கரிக்கப்பட்டதும் தேவதைகட் கிடமாயும் அதனுனே தயையினுற் பிரகாசிப்பதும், பலம், புஷ்பம், ஐசுவர்யம், முதலியவற்ருனும், கற்பகக்கொடி முதலிய குணங்களானும் சூழப்பெற்றதும் ஆகிய ஆகாய நந்தவனமானது இவ்வுலகின்கண்ணே மிகவுந் துர்லபமன்ருே? இந்நந்தன வனத்தைப் போல இம்மனுடஜன்மத்திலும் கூறிய யவ்வனங் கிடைப்பதரிதாயின் பிறவிடத்தி லின்றெனக் கூறவும் வேண்டுமோ.

யவ்வனனுக்கு ஸ்திரீவாயிலாகப் பெரும்பான்மையும்

அனர்த்தம் வந்து சேர்தலின் அதனை நிந்தித்தபின்னர் அதன் அனர்த்த காரணத்துவாரமாய ஸ்திரீயை நிந்திக்கின்றார்: பிரத்தியக்ஷ நரகக்கூட்டங்களா வுண்டாக்கப்பட்ட சர்வ அங்கங்களை யுடையவர்களும் புருடர்கட்கு நரகத்தையும் ஜன்மத்தையும் எப்போதும் கொடுத்துக் கொண்டே யிருப்பவர்களும் ஆகிய மங்கையர்கள் நிந்திக்கத் தக்கவர்களே யாவர்கள் என்கின்றார். எந்தஸ்திரீ பிண்டத்தில் காளையர்களுக்கு ரமணீயத்தன்மை புத்தி யுண்டாகின்றதோ அதன் சொரூபத்தைப் பிரித்துத் தெரிவிக்கின்றார்.

வஸ்திராதி நிர்மித பதுமைபோலும், மாமிசாதி நிர்மித இப்பதுமை நரம்புகளாற் கட்டப்பட்டு நடிக்கும். நரம்புகளாலும் என்புகளாலும் மாமிசக் கிரந்திகளாலும் சோபிக்கும், தோகையின் ஜல எந்திராதிபோலச் சஞ்சலமான அங்கநீடத்தில் அழகென்கொ லென்பதாம். அற்றேல் மங்கையர்தம் விழிகள் சஞ்சலத்துடன் கருங்குவளையொத்து அதிரமணீயங்களாகி யிருக்கின்றன, ஸ்தன்னியங்களோ புரளாகின்ற வெள்ளிய முத்து ஹாரங்களோடு கூடிக் கனககலசங்கள்போலத் திரண்டு விளங்கி மனத்தையிழுக்கின்றன, இவ்வாறிருக்க அம்மங்கையர்தம் அங்கபஞ்சரத்தில் இனிமை யென்னே யென எங்ஙனமாக்ஷேபித்தல் கூடுமெனச் சங்கிப்பப் பரிகரிக்கின்றார்:—கந்த மென்னென. சுகந்தம் ஆங்காங்கு அவயவங்களிற் சேர்க்கப் பெறுதலினாலே இயல்பா யங்க முழுவதும் துர்க்கந்தமயமா மென்பது விளங்கும். பாஷ்பம் = விழியிலொழுகும் கனிநீராம். தோன்மாங்கிசாதி சமூகவடிவமேயன்றோ லோசனம், அது உணர்விலி திருஷ்டியால் இரம்மியமாகுமாயின், தோன்முதலிய வற்றைத் தனித்துப் பிரித்து அவ்வறிவான் நன்காலோசனை செய்து பார்க்கட்டும் அப்போது லோசனம் சோபனமாகின்றதா பார்ப்போம் வாளா மோகிக்கின்றனன். நரம்பு எலும்பு பருத்த முடிச்சுகளோடு விளங்கும் மாம்சமயப் பாவை போன்ற மங்கையரின் யந்திரங்களாகிய சக்கிரமுதலிய வற்றைப்போலச் சந்ததஞ்சுழலும் சரீரக்கூண்டில், இரமணீயமதியைச் செய்கின்றனரே இஃதென்னே, யாதொன்றையுங் காணேமே. இதன் விஸ்தாரத்தைப் பின் பார்ப்போம்; முதலில் காளைகட்கு எதன்கண்ணே நேத்திரமயக்கமாமோ அதை யாராயின் அமங்கலமாகத் தானன்றோ வுளது; தோல் மாம்சம் புண்ணீர் கண்ணீர் என்பவற்றைப் பிரித்து நோக்கின், நோக்கமானது இனிதாகத் தோற்றும் பக்ஷத்தில் மோகிப்பாம், அல்லாக்கால் ஏன் வீணாய் மோகிக்கவேண்டும். இதுமயிர் இது இரக்தம் என்னும் இவைதாமே பிரியகாதலியின் நாரச்சரீரம்; இகழத்தக்க இதனானே விவேக விஸ்தீர்ணமதியுடையவர்க் காகவேண்டுவதென்னே.

அடிக்கடி கஸ்தூரி புனுகு சவ்வாது சந்தனம் முதலியவற்றைப் பூசி வாசனைகளானே மினுமினுக்கும் குயக்குன்றங்களைக் கழுகு குள்ளநரி முதலியவை கொத்திமுழுத்துப் புரட்டுகின்றன வென்கின்றார்.

எத் தனத்தின்கண் முத்துமாலையின் உல்லாசசாலித் தன்மையானது, மேருசிருங்க தடவுல்லாசி ஸ்ரீ கங்கையின் பிரவாகம்போன்றதாகக் கண்டதாமோ அந்தலலனை யின்றனமே திக்கந்தங்களிலும் ஸ்மசானங்களிலும் அன்னத்தில் லகுபிண்டம் போலக் காலத்தில் ஞாளிகளாலே தின்னப்படும். மேருகிரி முடியிடத்தில் மிளிர்கின்ற தன்மைபற்றி மேருசிருங்க தடவுல்லாசி யென்றதாம். அல்லது மேருகிரியினது சிருங்கத்திடத்தில் குதித்துக்கொங்

தளித்து விளையாடிக் கொண்டுவரும் ஸ்ரீகங்கையினது தீர்த்தத்தின் வேகத்தோடுவமையுற்ற உல்லாசமாய் முலைமேற் குதித்துருண்டு சோபிக்கும் பான்மையெனினும் அமையும். பொன்மலையின் கொடுமுடியினின்றும் பெருகியுல்லாசமாய் வரும் விரிதிரைக் கங்கைப் பிரவாகம்போல முத்துமாலையானது கிடந்து புரளு முல்லாசத்தோடுகூடிய மங்கையரின் மலைமுலைகள் யாவை காணப்பட்டனவோ அவையே மயானங்கடோறும் திசைதிசைளில் அதிவிரைவில் நாய்களானே சோற்றுச் சிறுபிண்டம்போல மிகவுருசியாகப் பட்சிக்கப்படும்.

நாரியர்கள் மகத்தான பாபரூபங்களென்கின்றார்.

இந்தனமானது உலகத்தில் ரசமுற்றதாகவேனும் ரசமற்றதாகவேனும் உண்டாம். உபயவடிவமாய் உண்டாவதின்றாம். ஸ்திரீகளோ சரசராயினும் நீரசராயிருத்தலின் சாரு இந்தனமாவர். தூரத்திலிருந்தபோதினும் நரகலக்ஷண அக்கினியை மிகச் சொலிக்கச் செய்தலாலும் சாருவிந்தனமும் தாருணவிந்தனமுமாவர்கள். கூந்தலாகிய மையைத்தரித்தவரும் தீண்டத்தகாதவரும், கண்ணிற்குமாத்திரம் அழகாயிருப்பவரும் ஆகிய தீவினைச் சுடர் சுவாலையா மங்கையர் மனுடனைக்காய்ந்த துரும்பிற் கொப்பாகக் கொளுத்துகின்றனர். அதிதூரத்திலிருக்கும் நமனூர்புரியிற் கொரேமாயெரியும் நரகாக்கினிக்கும் மங்கையரிங்குள்ளவராயினும் காய்ந்த கட்டையா யிருக்கின்றனரென்னும் காரியகாரணத்தால் இரசத்தோடு கூடியவராயினும் இரசமற்றவரே யாவர்; துஷ்டவாசனையோடு கூடியிருத்தலின் பார்வைக்கு ரசத்தோடுகூடியவராயினும் உண்மையில் இரசமற்றவரேயாவர், பார்வைக்கழகா யிருப்பவராயினும், பயனுங்காற் பாவமயமேயாவர்.

மாதர் வலைக்கும் தூண்டிலிரைக்கு மொப்பா ரென்கின்றார்:—

மூடமனத்தையுடைய நரர்களாகிய பறவைகளினங்கத்தைக் கட்டக் காமவேடனாற் பரப்பப்பட்ட பெருவலைக் கொப்பாவர் இக்கருங்கண் மடந்தையர். குமரிப் பெண்ணாகிய பெரியகட்டுத்தறியில் இரதியென்னுங் கொடிய சங்கிலியால் மனமென்னும் உன்மத்த மதயானையானது கட்டுப்பட்டு ஒன்றுந் தோன்றாமல் ஏமாந்து நிற்கின்றது. சித்தமாகிய சேறுநிறைந்த சென்மமென்னுஞ் சிறு குழியில் மீன்களைப்போன்றுழலும் மூர்க்கர்கட்குத் துர்வாசனையே தூண்டிற்கயிறும், பெண்களே தூண்டின் முள்ளில் வைத்தமாவு மாவரென்பதாம்.

இங்ஙனம் பெண்டோடங்களைக் காட்டி அவற்றை யறிந்துகொள்வதால் வரும்பயனை யறிவிக்கின்றார்:

எல்லாத்தோட ரத்தினங்கட்கும் சிமிழாயும், எப்போதுந் துயரைத்தரும் பெருஞ்சங்கிலியாயும், இராகின்ற மங்கையராற் பெற்றபயன் போதும், எனக்குப்போதும், மாம்சமாத்திர முக்கியசாரமாய்ப் பொய்யாயிருக்குந் தனங்களாலும், கண்களாலும் அல்குலாலும் புருவங்களாலும் எனக்காக வேண்டுவதென்னே ! எனக்காகவேண்டுவ தென்னே !! இதுமாமிசம், இது இரக்தம், இவை யெலும்புகள் என ஆராயிற் சில தினங்களிலேயே பெண்களினாசை இருந்த இடந் தெரியாமல் மறந்துபோம்.

அற்றேல், போகேச்சையானதிருப்ப எனக்குப் பெண் வேட்கை யலவெனக் கூறியது எங்ஙனங் கூடுமெனிற் கூறுகின்றார்.

எவனுக்குப் பெண்பேய் பிடித்ததோ அவனுக்கே போக இச்சையாம், பெண்ணற்றவனுக்குப் போகமெவ்வா

றுண்டாம்; பெண்ணாசையை விட்டொழித்தாற் பெரிதான வுலகம்போகும்; பெரிதான வுலகம் போனாற் பேரின்பந் தானே யுண்டாம்.

பிரகரணப் பொருளை யுபசங்கரிக்கின்றார்.

கிடைத்தபோது மாத்திரம் இரமணீயமாயிருப்பதும், வண்டின் சிறகுபோல மிகச் சஞ்சலமுற்றதும், விழுந்துவிட்டாற் றூண்டமுடியாததும், ஆகிய பொய்ப்போகங்களில் பிறப்பிறப்புச் சரைமுதலிய பீதியினால் யான் இரமிக்கவே மாட்டேன்; தங்கள் ஆசிர்வாதத்தாற் பெருமுயற்சி செய்து ஹே மகா முனிவரே! சாந்தியையடைவேன், பரமபதத்தையு மடைவேன்.

யவ்வனத்திற் பெரும்பான்மையும் அநர்த்தகாரணத் துவாரமாகிய ஸ்திரீயை நிந்தித்து, பாலியாதிகட்குப் பாத்தியபாதக பாவந் தரிசிப்பித்துக்கொண்டு, யவ்வனத்தின் பின் வரத்தக்க ஜரையை உத்தரகிரந்த சந்தர்ப்பத்தால் நிந்திக்கும்பொருட்டு நன்கு துதிக்கின்றார்:—சோகம், மோகம், பிரிவு, பீடை, வாட்டம், நோய் முதலியவற்றோடு கூடியதும், பெருஞ்சிந்தைக்கும் அவமானத்திற்கும், இருப்பிடமும், ஆகிய வயோதிகத்தன்மையானது நிந்திக்கத்தக்கதே யாமென்கின்றார்: மேற்கூறிய வாறேலாயின், காமாதிதோஷப் பிரபலத்தன்மையினானே யவ்வனத்திற் சுகமில்லாதிருக்குக, வயோதிகப்பருவத்திலோ காமாதிகள் குறைந்துபோனதாலும் அடக்கமுதலிய சற்குணசம்பன்ன புத்திர பௌத்திராதிகளால் வீட்டிற் சேவிக்கப்பட்ட வயோதிகனுக்கு அதிக சுகமானது உண்டாகக் கூடுமல்லவாவெனின்? அந்த அவஸ்தையானது அநேக துக்கங்கட்கு இடமா யிருந்தபோதினும் அவ்வியாவற்றையும் பின்னாராய்வாம், முன்னர், "தன்னினந்தின்னும் பாம்

பினங்கட்கு, இன்னினமயலிற் றயை யெங்ஙனமாம்" என்னும் நியாயத்தாற் பெருங் கொடூரமுடைய தென்பதைக் கூறுவாமென்கின்றார்.

ஜரையானது அநாயாசமாகவே கிலேசந்தருவதாம். விளையாடல் மகிழ்ந்து திரிதல் முதலியவற்றிலாசை நிறைவடைதற்கு முன்னரே, பலாத்காரமாய்ப் பாலியத்தை யவ்வனமானது விழுங்குகின்றது; பின்பு பெண்முதலிய போகஆசை நிறைவுறுதற்கு முன்பே பலாத்காரமாய்த் தாருண்யத்தை ஜரை விழுங்குகின்றது தாங்களே பாருங்கள், பரஸ்பரம் பெருங் கொடூரத்தன்மையை. ஆயாசமில்லாமலே தீனத்தன்மையைத் தரும் ஜரையாற் கவரப்பெற்றவரானபோது சக்களத்தியால் மூத்தவள் தள்ளப்படுவதே போலப் பேரறிவானது அவரைவிட்டோடியேவிடும். பானஞ்செய்தல் என்றது உட்கொள்ளும் வேகம் பற்றியாம்.

அச்சரையில் வரும் நானாவிதமான துயரையே விரித்துரைக்கின்றார்.

அநேக குற்றங்களுடன், பெருஞ்சோகமும் தளர்ச்சியும் தைன்யமும்; கண்டவற்றிலெல்லாம் ஆசையும் லோபமும், அநேகவிதமான துயரங்களும், இயல்பாகவே மாசோடுகூடிய ஒருசிறு தொழிற் செய்வதன் கண்ணும், சாமர்த்தியமில்லாமையும், மறைந்திருந்த கொடியகுன்மக்ஷயாதி வியாதிகள் ஆக்கமுற்றெழுதலும், நாடிய பொருளைச் செய்ய முடியாமையும், விரும்பிய பொருளை யுண்ண முடியாமையும், அளவிட்ட திரவியத்தைக்கூடச் சம்பாதிக்கமுடியாமையும், புத்திரன் முதலியவருங்கூடச் செய்ந்நன்றி மறந்து நிந்தை செய்தலும், ஆகிய அநேக வகையான துக்கங்களை, தோற்சுருங்கி வெண்மயிர் வேய்ந்

தவயோதிகம், தான் வரும்போது கொடா நிற்கும். ஆசை = விசேட விடயங்களிலிச்சை.

வயோதிகப்பவருத்தால் நடுங்காநின்ற கிழவனைப் பைத்தியகாரனைப்போலப் பார்த்துத் தாசர்கள் மைந்தர்கள் பெண்கள் பந்துக்கள், நேயர்கள், முதலியோர்கள் நகைக்கின்றார்கள். பார்க்கச் சகிக்கக்கூடாதவனாய், இருக்கும் கிழவனைப் பேராசையானது, மிகநீண்டதும் பலத்தோடுகூடிய சாகை தூர் முதலியவை நிறைந்து விரிந்ததும் வேறு பக்ஷிகள் வந்து வசியாததுமாகிய மிக நீண்ட விருக்ஷத்திற் கழுகு வந்தடைவதே போல வந்தடையும்.

பேராசை வளர்தலும் பெறமுடியாமையும் சீரேதுமில்லாமற் சிறுமையே யுறுதலும் பார லௌகிகமே பற்றிற் பயமிகவுறுதலும் ஆமென்கின்றார்.

தீனத்தன்மையாகியதோஷமிகுந்ததும்,இருதயத்தின் கண் ணெப்போதுந் தாபத்தைக் கொடுத்துக் கொண்டேயிருப்பதும், மிகவும் நீண்டதும், சர்வ ஆபத்துக்கட்கும் முக்கியமாகிய தோழியும், ஆகிய ஆசையானது, வயோதிகத்தில் வந்து வளர்ந்துகொண்டே யிருக்கும், பரலோகத்திற்காக என்னால் என்னசெய்யத் தக்கது, ஆ! கஷ்டம், எனமிகக் கொடூரமா யெவ்விதத்திலும் நீக்கமுடியாத பெரும்பயத்தின் விருத்தியானது வயோதிகத்தில் மிகவுமுண்டாகின்றது. வயோதிகத்தில் வருந் தீனத்தன்மையானது யானோ மிகமுடியாதவன் என்னதான் எவ்வாறு தான் செய்வேன், மௌனமாகவே யிருக்கின்றேன், என இவ்வாறு பலவகையாம்.

அவ்வயோதிகத்தில் அருந்தலாதி யாசை யதிகரிக்க வனுபவிக்க முடியாமையும், முடிவின் மடிதலும், துயரத்தையே தருமென்கின்றார்;—

ஜரையே வெண்ணரைப் பயனொடும்விரவிப் பஸ்மத்தால் அற்பவெண்மையை யடைவிக்கும், கூஷ்மாண்ட பலமானது மேற்பாகத்தில் விபூதிக்கொப்பான வர்ணத்தால் அற்பபாண்டுரத்தை யடைந்திருப்பது வெளியேயாம். எவ்வாறு எக்காலெனக்கு என்ன போஜனம் உருசியாயிருக்கும் என்பதாக ஜரையானது பிராணிகளைப்பற்றி வயோதிகத்தில் நிரந்தரம் சித்தத்தைத் தகிக்கின்றது; எவ்வாறெனின், போகங்களை யனுபவித்தற்காக உல்லாசத்தோடும் பேராசையானது கிளம்புகின்றது, ஆனாலனுபவிக்க முடியவில்லை, போகிக்கச் சமர்த்திருந்தால் ஜீரணமாவதில்லை. ஜீரணிக்கும் ஆற்றலிருப்பினோ போகிக்க முடியவில்லை யெனச் சக்தியின் கெட்ட நிலைமையானதுண்டாம, அதனாற் கிழ அவஸ்தையில் அத்தியந்தம் இருதயமானது வெந்து புழுங்கும் ஜரையாகிய லவணமுதலிய வற்றானே யுபகரிக்கப்பெற்ற, புருடர்களுடைய சிரமாகிய வெண் பரங்கிக்காயை நன்றாகப் பக்குவமாயிருப்பது நோக்கிக் காலசுவாமியாரானவர் தாமே யதனையுண்டாக்கி வளர்த்தவராதலின் இனிது புசிப்பர்.

மரணமன்னவன் விஜயமாகைக்கு ஜரையே முன் ஜாக்கிரதைப்படுத்து மென்கின்றார்.

மரணமாகிய மன்னவர் வருவதற்கு முன்னர் ஜரையாகிய வெண்சாமரையை வீசிக்கொண்டு உள்நோய் வெளிநோய்களாகிய தமது சேனைகள் வெளியே செல்லாநிற்கும், ஜரையாகிய சுண்ணம்புப் பொடியாற் பூசப்பெற்று வெளுத்த சரீர அந்தப்புரத்தினுள்ளே முடியாமை பீடை ஆபத்து என்னும் ராணிமார்கள் சுகமாக வாழ்வர்.

அதிகமாகக் கூறுவதானேபயனென்னே, ஜரையோடு கூடியவன் அநேக துயரங்கட்கிடமா யிருந்து வாழ்

வதைப் பார்க்கினும் வீழ்தலே நலமாம் ஜரையவமானப் படுத்த மரணமெதிர்பார்க்க வாழ்தலி லென்னபயனும் மந்தமதியையுடைய தத்துவமறியாதவெனக் கென்கின் ருர்.

அஞ்ஞானத்தினலே மூடர் மயலுடையவராகி, இஃ தென்னுடைய போக்கியம், யானிதன் போக்தா, இவை யதன் சாதனங்கள், இதனலிதைச் சம்பாதித்து நெடு நாளைக்கனுபவிப்பேன், இஃதின் றென்னலெய்தலாயது, "இஃதினி யெண்ணுமாறெய்துவலினிதே" என்பன முத லிய அளவில்லாத மனேவிகற்ப கற்பனைகளானே மிகமிக வும் விவகாரவசனங்களை வசனிப்பவரும் அற்பதேகத்தி லான்ம மதியைச் செய்பவரும் அற்ப சுகலேசங்களிற் பரமபுருடார்த்த மதியைச் செய்பவரும் ஆவர். ஆகிய மூர்க்கமூடர்களால் சத்துருமித்துரு உதாசினர் முதலிய பேதங்களானும், தள்ளத்தக்கது கொள்ளத்தக்கது உபே க்ஷிக்கத்தக்கது என்பது முதலிய பேதத்தானும், அவற்ரு லுண்டாகிய இராகத் துவேடாதி பேதத்தானும், சம் சாரத்தைப் பெருக்கும் பிரமாண்டப் பொந்தில் ஒன்றை மற்றென்ருகக் கவரும் பெருமயக்கமானது ஒருவரானுங் கெடுக்கமுடியாத விதமாக அடைவிக்கப்பட்டுளதாம். இத்தகைய அஞ்ஞானமயமாகத் தோற்றும் அவஸ்து வான சமுசாரத்தில், குழந்தைகள் கண்ணடிக்கனியை யுண்ணக் கருதுவதேபோல மூடரே இரமிப்பரன்றி விவே கியர் இரமியார், இத்தகைய மித்தியா சமுசாரத்தின் கண் ணும் எம்மூடர்கட்குத் துச்சமாகிய சுகவாசனையும் ஆசையுமுண்டாகின்றதோ அம்மூடர்களையும் எளியானது கெல்லும் வளைக்கருகிருக்கும் அறுகம்புன்னுனியை மாத் திரம்பற்றி வாழவேண்டு மென்றெண்ணி நால்நாற்று அந் நால் நுனியிற்ருெங்கும் நூற்புழுவினது நூலை அடியோ

டும் அறுப்பதேபோலக் காலன் அடியோடு கெடுத்துவிடு வன். நூல் ஆகுபெயராற் பட்டாடையைத் தொட்டு நின்றது.

சுகஜனக விடயசமுதாயத்திற்கு நித்தியத்தன்மை யிருக்குமாயின் சுகத்திற்கும் பிரவாகரூபத்தால் நித்தியத் தன்மை சம்பவிக்கும் எனக்கடாவ விடைதருகின்ருர்.

பூரண நிலவெழுந்தவுடனே பொங்கிப்பெருகும் பெருங்கடலை வடவாமுகவனற் குடிப்பதேபோலச் சகல மும் விழுங்குங்காலன் விவகாரபூமியானஜகத்திடை விழுங் காததுமுளதோ! இல்லவேயில்லை உண்டாயயாவற்றையுமே விழுங்கிவிடுவன். இச்சருவதிருசியசத்தைகளையும் ஒரே கவளமாய் விழுங்கமுயன்றகாலனே, சர்வ பதார்த்தசாதா ரணமாக அதிபயங்கர சங்கார உருத்திரனுவன், வல்லமை பேரறிவுமகிமைமுதலியவற்ருனே மிகப்பெரியோராயிருப் பினும் ஒரு கணப்பொழுதாயினும் தாழான், உடனே கொண்டுபோய்விடுவன். அநந்த விசுவத்தையும் தானே கவளீகரித்து விசுவவடிவமாய்க்காலனே விளங்காநிற்பன்.

இரமணீயத்தன்மை, சற்கருமத்தன்மை, குணகரத் தன்மை முதலியவையும் கால நிவாரகங்களே யாவதில்லை யென்கின்ருர்.

மிக அழகாயிருப்பவர்களும், நல்லொழுக்கத்தவர் களும், மேருகிரிக்குச் சமானமாய் வல்லமையுள்ளவர் களும், சர்ப்பங்கள் கருடனல் விழுங்கப்படுவதேபோலக் காலனல் விழுங்கப்படுவார்கள். தயையின்றியவனும், கற்போலக் கடினமானவனும், புலி முதலியவற்றைப் போலக் குரூரமானவனும், இரம்பாதிபோலக் கூர்மை யானவனும் உலோபியும் அதமனும், தன்வயிற்றை நிரப்பு வதிலேயே கருத்தையுடையவனும், ஆகியகாலன் புழுதி,

இலை, துரும்பு, பொன்மலை, மஹேந்திரம், அலைகடல், முதலியயாவற்றையும் தன் வயமாக்கி விழுங்கும் பொருட்டு முயலுகின்றனன். இவன் இதுவரை விழுங் காதவஸ்துவே கிடையாதென்பதாம்.

யாவற்றையும் தன்மயமாக்க முயல்கின்றனன் என் பதனானே காலன் சர்வ சங்கார கர்த்தாவெனக் கூறப்பட் டது, அதனையே விரிக்கின்றார். பெருங்கற்பந்தனில் விளங்கா நிற்கும் என்பதந்தமாய கிரந்த சந்தர்ப்பத்தால், ஆண்டுப் பிரதமம் பிராகிருதப் பிரளயத்தில் பிரஹ்மாண்ட சங்காரத் தன்மையைக் கூறுகின்றார்.

பிராணிகளாகிய கொதுகுகள் கும்கும் என இரை யும் பிரஹ்மாண்டங்களாகிய அத்திக்கனிநிறைந்த பெரிய மரமாயிக்காலனிருப்பன். தினமாகிய இமைதிறத் தலானே சூரியனாகிய கண்ணாற் பழுத்ததைப் பார்த்து ஜகத்தாகிய பழைய வனத்திலிக்காலனானவன் பக்குவமா யிருக்கும் லோகபாலர்களாகிய பழங்களைப் புசித்துக் கொண்டே யிருப்பன் இது பாலக சங்காரத் தன்மையாம். வித்தைவிநய முதலிய நூற்களானே நோக்கப்பட்ட சற் புருடர்களாகிய இரத்தினமாலையை நிரந்தரம் அலங்காரப் பொருட்டுத் தனதவயவங்களாகிய கிருத திரேதாயுக முத லியவற்றில் அணிந்தணிந்தடிக்கடி அறுத்தெறிவன், யாவ ரையுமே யறுத்தெறிவதாயினும் குணவான்களுடைய விநாசமே லோகப்பிரசித்த மாகுமன்றோ! = இது பாலிய சங்காரத் தன்மையாம்.

பாலக சங்காரத் தன்மையைப் பகர்ந்து பாலிக்கத் தக்கவற்றின் சங்காரத் தன்மையையே இன்னும் பகர் கின்றார்.

ஜகத்தாகிய பழையகுடிசையிற் சிதறுண்டிருக்கும்

குணத்தோடு கூடிய் உலகமணிகளையுக்கிரமாகிய பொந் தினையுடைய யமனாகியசிமிளில் முறையாக அடைத்துக் கொண்டே யிருப்பன் சண்டிகாதேவி யென்னும் பிராண நாயகியோடும் கூடிய அக்காலனே வேட்டைக்குதூகலத் தோடு விளங்கும் அரசகுமாரனாக வருணிக்கப் படுகின் றார். அக்காலனே வேட்டைமகிழ்வால் விளையாடும் மகா மன்னவன் மைந்தனாக விளங்குவன்; இச்சம்சாரத்தில் அடங்கா மேன்மையான லீலையை யுடையவனும், சர்வ ஆபத்துக்களும், மிகுதூரத்திலேயே நீங்கப் பெற்றவனும் எண்ணவொண்ணாத பராக்கிரமத்தை யுடையவனும், பிர சித்தமாகிய சூரிய சந்திராதிகளையும் பிரகாசிப்பித் தொளி ரும் அரசனாகிய பரப்பிரஹ்மத்தினுடைய அநாதிமாயை யென்னும் பட்டமகிஷியின் சம்பந்தத்தாற் கிடைத்த வடி வத்தானும் யுவராஜ்ஜிய பட்டாபிஷேகம் பெற்றுச் சம்பத் துக்க ளியாவற்றையும் அனுபவித்தலினானும் மைந்தனு மாகிய காலனுடைய சரித்திரமானது வருணிக்கத்தக்கதே யாம். மிகவும் பழைமையா யிராநின்ற ஜகத்தாகிய பெருங் காட்டுக் கூட்டத்தில், தீனர்களும் அறிவில்லார்களும் ஆகிய பிராணிகளென்னு மிருகக் கூட்டங்களோடு வேட்டை விநோதத்தைச் செய்யும், இவனுக்கே அக்காட் டின் ஏகதேசத்தில் விரிந்து விளங்கும் அழகிய வடவா முகாக்கினியாகிய தாமரையா லலங்கரிக்கப் பெற்ற கற்ப காலப் பெருங்கடலானது மனோரம்மியமான விளையாடுந் தடாகமாகச் செய்யப்பட்டுளது.

வேட்டையாடியதா லுண்டாய சிரம அபநோதப் பொருட்டுப் புஷ்கரணியைக் காண்பித்துக் காலராஜகுமார னுக்கு வேட்டை நிர்க்கமனத்தின்முன் போஜனங் காண் பிக்கின்றார்.

கைப்பாகவும், காரமாகவும், புளிப்பாகவும, இரா

நின்ற அப் பூதங்களோடும், தயிர்பான் முதலிய கடல்களோடும் தனித்தனி ஏகவடிவமாகி நெடுநாளா யிராநின்ற இந்த ஜகத்தானது அவனுக்குக் காலைப்போஜனமாம். கைப்புக் கார்ப்புத் தயிர் முதலியவற்றோடு பழைய அன்னத்தைக் காலையிலுண்ணல் திராவிடர்பாற் பிரசித்தமேயாம்.

வேட்டம் ஆட்டமாகவுற்ற காலனுக்குச் சுனியின் றுனத்துற்ற பெண்புலியைக் காட்டுகின்றார்: சுனி = பெண்ணுய். அவனுக்கு அனுரூபமான பிரியையைக் கூறுகின்றார்.

பிராசீனமான உலகத்தில், பிரதீதியாகப்பட்ட, ஸ்தாவரஜங்கம ரூபமான சகலவஸ்துக்களையும், சங்கரித்து வேறுபடுத்தி, யாவரானும் ஜயஞ்செய்தற்கு முடியாத, சண்டிகா தேவியானவள், அதிகோர பயங்கரமான, சதுர சஞ்சார முடையவளாகி, சர்வமாத்ரு கணங்களும் பின்றொடரப் பெற்றவளாய், பற்றுதற்கரிய துயர்மய வுலகமயல், இந்திரியங்கள் உலாவித்திரியும் மாவனத்தில், பெண் புலியைப்போல வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும்.

சர்வதாய்க் கூட்டங்களோடு கூடியவளும், புலியைப் போலப் பிராணிக் கூட்டங்களைக் கொல்பவளும், சமுசார வனத்தில் விளையாடும்பொருட்டு ஏவப்பட்டவளும், மகா சாமர்த்தியத்தோடு சஞ்சரிப்பவளும், ஆகிய சண்டியென்னும் மகாகாளராத்திரியம்மையே யவனுக்கு மனைவியாம்.

மத்தியபானப் பொருட்டு அக்காலனது கரதலத்தில் வைத்துக்கொண்டிருக்கும் பான பாத்திரத்தைக் காண்பிக்கின்றார்.

இரசத்தோடு கூடியதும், மதுவானது சுகந்தமாயும் அழகாயு மிருக்கும் பொருட் டுலகவழக்கம்போ லலங்கரிக்கப்பட்ட செந்தாமரை கருங்குவளை செங்குவளைகளோடும் கூட்டமா மாலைக ணிறைந்ததும், ஆகிய பூமியென்னும் பெரிய அகன்ற மதுக்குடத்தைக் கரதலத்தில் வைத்திருப்பன். மகாகர்ச்சனத்தோடு கூடியதும், சகிக்கமுடியாத தோள்தட்டு மோசையை யுடையதும் கேசரங்களானே பார்க்கமுடியாதபடி நிறைந்து, பெருத்த கழுத்தோடு கூடியதும் ஆகிய நரசிங்கத்தைத் தோளிற் றுங்கவிட்டிருக்குங் கூண்டில் அசுரரைக் கொல்லும் பொருட்டு விளையாட்டுப் பறவையாக வைத்திருப்பன்.

நரசிங்கம்போல உருத்திர அனுசரபூத மகாகாலனெனப் பெயரியதேவனும் காலனுக்குக் கிரீடோப கரணமாமென்கின்றார்.

சிலைக்கதையில் மேற் கூறப்படும் சங்கார பயிரவனென்னும் மகாகாலனை விளையாட்டின் பொருட்டுக் குயிற் குஞ்சாகக் கொண்டிருப்பன், அக்குஞ்சானது பிரஹ்மாண்டங்களையே மாலைகளாகத் தரித்துக்கொண் டிருத்தலின் அநேகஞ் சுரைக்குடுக்கைக ளடங்கிய வீணையைப் போல வடிவத்தானும் ஓசையானும் இனிமையா யிருக்கும், அதன் சொரூபமுந் தொனியும் பிறருக்குப் பயத்தை யுண்டுசெய்வதேயாயினும் அதனினும் உக்கிரமிகுந்தவரது திருஷ்டியில் அதுமதுரமாகவேதா னிருக்கும், சரற்காலத்திருக்கும் ஆகாயம்போல நிர்மல நீலமேனி யுடையதுமாம். எப்போதும் டங்காரத்தொனி தொனித்துக் கொண்டே யிருப்பதும், துயரந்தரம் அம்புமாலைகளை யளவில்லாமற் கக்குவதும், ஆகிய சங்காரமென்னும் கோதண்டமானது எப்புறத்தும் விளங்கிக்கொண் டிருக்கும். சர்வசங்கார சாமர்த்தியமுள்ள தமப்பிரதான சக்திகாளராத்திரி யெனப்படும்.

கிரியை அதன்பல வடிவனும் கரையற்ற மற்றவனும், நியதியின் மணாளனும் ஆகிய காலனுடைய சித்திரநடனங் காண்பித்து, அவனுடைய சந்நிதியில் நித்திய காமினியாய நியதியென்னு மம்மையானவள் இடைவிடாமல் முயல்பவளாய்ச் சர்வப் பிராணிகட்கும் போக அனுகூலகாரியங் தொடங்குபவளாய் மிகமிகவுங்கூத்தாடுவள்; தடையற்ற கிரியாசக்தி வடிவ அவ்வம்மைக்கு நிருத்திய வுபகரணங் களைக் காண்பிக்கின்றார்.

தேவசகித சர்வபுவனமாலைகளும் அங்கங்களிலணியும் பூஷணங்களாம், பாதாள பரியந்தமிருக்கும் ஆகாசமானது நீண்டு கறுத்துப் பெருத்த குழன் மண்டலமாகும், அழுகைக் கோலாகலத்தால் ஒங்கி யெரியாநின்ற நரக அக்கினிகளானே யொளிராநின்ற நரகமாலையானவை அவ்வம்மையின் பாதாளமாகிய சரணத்திலிருக்கும் பாவ நூலாற் கோர்க்கப்பட்ட பாதகிங்கிணிமாலைகளாம், இங்ஙனம் நியதியம்மைக்குச் சாமக்கிரியோடும் நடனமாயின், அவளுடைய பர்த்தாவிற்கும் அதுவும் பூஷணங்களும் வேண்டுமேயெனின்? முற்கூறிய நாடகசாலையினுள்ளே, கூறப்படும் குண்டல வடிவமாய சந்திரமண்டலத்தாலே அழகு பொருந்தியவனும், நக்ஷத்திரங்களானும் சந்திரிகையானும் தாரகைசந்திரப் பிரதிபிம்பங்களானும் மனோகரமாய விண்ணேயாய மயிற்றேகையால் அலங்கரிக்கப்பட்ட கேசத்தையுடையவனும், நடனஞ் செய்பவனும், ஆகிய கிருதாந்தனுடைய இடது செவியில் என்பு மயமான முத்திரை வடிவக்குண்டலம் கபாலிகரைப் போலலங்கரிக்கப்பட்டுளது, வலதுசெவியில் மகாமேருவாகிய காந்தியையுடைய காஞ்சன கர்ணபூஷணமணியப்பட்டுளது; இவ்விருசெவிகளினின்றும் கன்னத்தலத்தில் சூரிய சந்திரர் குண்டலங்களா யசைந்துகொண்டிருக்கின்றனர், உலோகாலோக பர்வத வரிசைகள் எப்புறத்தும் கடிமேகலாபரணமாய்க் கவின் செய்யும்; வரிசைகள் என்றது, அநேகஞ் சிகரங்கள் கூடிய தன்மையாலேனும், கற்பப் பிரஹ்மாண்ட பேதத்தாலேனும் என்றுணர்க.

காலனாகிய பதியினுடைய முகவிலாசங் கடைக்கண் பார்வை முதலியவற்றா லுணர்த்தப்பட்ட திருக்கருத்தையினிதுணர்ந்து அத்தேவியானவள் கற்பாந்தங்களில், மிக ஆகுலத்தோடு கூடியவளாய் மீண்டும் பர்வதங்களெல்லாம் உரத்த சப்தத்தோடு வெடிக்கும் படியாகப் பெருங்கூத்தாடுமவள், அத்தகைய அவளுடைய ரூபம் லோகத்தைப் பயப்படுத்துவது என்பதன் கண்ணே யியம்பவேண்டுவதென்னுளது கூத்துத்தான் எத்தகைய தென்பது எனக் கருதிக் கூறுகின்றார்.

பின்பக்கத்திற் பொருந்தித் தாழ்ந்து அலைந்து கொண்டு விளங்காநின்ற சுப்பிரமண்யருடைய வாகனமாகிய மயில்களின் இறகுகளை யணிந்தும், மூன்று விழிகளாகிய பெருந்துளைகளினின்றுண்டாகும் பெருத்த பயங்கரமான உரத்த தொனியோடும், நீண்டலையும் மதிச்சடைகள் விரிந்த அரன் சிரங்களை யலங்கரித்தும், மேற்கிளம்பும் அழகொழுகும், மந்தாரமலர் நிறைந்த கௌரியின் கேசசாமரைகள் கொண்டும், பெருந்தாண்டவம் புரியும் பைரவருடைய மலைபோன்ற வயிறாகிய சுரைக்குடுக்கைகளைத் தாங்கியும், (சுரைக்குடுக்கையாற் காபாலிகரதுவிவகாரம் பிரசித்தமாம்) சப்தித்துக்கொண்டு ஆயிரத்தேழு துளைகளோடு கூடியிலங்கும் இந்திரர் தேகங்களாகிய பிக்ஷா கபாலமேந்தியும், கூத்தாடுவள்.

மேலும் அவ்வம்மையின் அலங்காரத்தையே வருணித்து அவள் நடனத்துடன் விளங்கலை முடிக்கின்றார்.

மிகவுங்காய்ந்த சரீரசம்பந்தமாய கட்வாங்கமென்னும் முதுகென்புப் பாரங்களானே விண்ணைநிறைத்தும், பிறரஞ்சும்பொருட்டுத் தன்னானே தன்னைப் பயப்படுத்திக்கொண்டும் சர்வத்தையுஞ் சங்காரஞ் செய்துகொண்டும் பலவகை ரூபங்களோடு கூடிய சிரக்கூட்டங்களாகிய அழகிய தாமரைமாலையால் அலங்கரிக்கப்பெற்று நானாவகையாய்ச் சுழன்றுகொண்டும் மகாகற்பங்களிலுண்டாம் தாண்டவங்களில் அவ்வம்மை விளங்கா நிற்பள்.

இங்ஙனம் இயம்பிய காலாதிகளின் விருத்தாந்தத்தை யனுவதித்துக்கொண்டு அத்தோடத்தை நன்குணர்ந்த பயனைத் தெளிவிக்கின்றார்: காலாதிகளின் பரதந்திரமாயிருத்தலினானே தோடங்களே மிகமிகவும் நிறைந்த இச் சம்சார துர்த்தசையையே வைராக்கியம் உண்டாம் பொருட்டு வருணிக்கத்தொடங்கிக் காலனிவ்வாறு செய்தலினானே காலாதி சர்வவஸ்துக்களிடத்திலும் எனக்கு விஸ்தாரமாய்த் தோடந் தோற்றலின் அதன்பயனாகிய வைராக்கியரூபப் பற்றின்மையி னடைவுண்டாகின்றதாதலின் இச்சம்சாரமெனப்பெயரிய இக்கால முதலியவற்றின் சரிதத்தில் எம்போலியர்க் கெவ்வாறு பற்றுண்டாதல் கூடும் என்கின்றார்.

இந்திரியங்களே பகைவர்களாக இருக்கின்றார்கள், பரமார்த்தமாக ஆன்மாவெனத் தேகாதிகள் கவரப் பட்டிருந்தன. விவேகிக்குங்கால் அபரமார்த்த ஆன்மத்தன்மையை யடைந்து விட்டன; சத்தியஞானாதி யிலக்கணம் வாய்ந்த வஸ்துவோ அசத்தியத்தை யடைகின்றது. பந்தஹேதுவாதலினானே மனத்தையே பகையாகக் கொண்ட ஆன்மாமனோபிமானத்தால் மனோபூதமாந் தன்னை மனோரூபமான தன்னாலே துக்கப்படுத்துகின்றது. விடயங்களோ விரும்பத் தகாதனவா யிருக்கின்றன, அலௌகிக வஸ்துவானது காரியகாரண சங்காதத்தவடிவதாகவே காணப்படுகின்றது, சித்தமோ அகங்காரத்திற்குத் தத்தஞ் செய்யப்பட்டு அபிநிவேசத்தை யடைந்துள்ளது. பொருள்களோ அழிவை யலங்கரித்துக்கொண் டிருக்கின்றன, எல்லாப் பொருள்களின் முடிவிற்கிடமாய ஆன்மாவோ அறியப் பெறவில்லை. மதியானதுள்ளே யாகுலபட்டுக் கேவலம் தபித்துக்கொண்டே யிருக்கின்றது, இராகரோகமானது எப்போதும் விலாசத்தை யடைந்துகொண்டே யிருக்கின்றது உலகில் வைராக்கியத்தை யடைபவரைக் காணோம் மிகவும் துர்லபமாய் விட்டது, பரமார்த்த திருஷ்டியானது இரஜோகுணத்தினாலே யதஞ் செய்யப்பட்டது, தமசோ மேலும் மேலும் விருத்தியாகிக்கொண்டே வருகின்றது சத்துவகுணமடைவதே கிடையாது, கெட்ட முயற்சியினானே யவ்வனங் கழிகின்றது. உபலக்ஷணமாக:—அகங்காரமானது அபிமானித்துக் களங்கமுண்டாக்கிச் சொரூபதூஷணஞ் செய்கின்றது, நிச்சயகாரணமான புத்திவிருத்திகள் வெளிமுகமாகவே திரிதலின் மிகவும் மிருதுவாகிச் சொரூபத்தின்கண்ணே நிலைக்குந் திடத்தன்மை யற்றனவா யிருக்கின்றன. தேகமோ கெடுதலைச் செய்கின்றது, மானசவிலாசங்களோ மங்கையர் மயலைமருவா நின்றன, மெய்ப்பொருளை யுணர்தலோ மிகுதூரமாய்விட்டது, வாழ்வோ மாயமாகின்றது, மரணமோ எதிர்பார்க்கின்றது.

ஆயின் இப்போதே தத்துவவித்துக்களைச் சேவிக்கலாமே சாதுசங்கமே சகலசன்மார்க்க வேதுவாதலின், யெனின் கூறுகின்றார்.

சாதுக்கள் சங்கமோ அதிதூரத்தி லிருக்கின்றது, கதியோயாதொன்றையு மெங்குங்காணோம், நல்லது தார்

மிகனுயிருக்கப்பட்ட உனக்குக்கதி யெங்ஙனமில்லாமற் போம் எனின், எங்கும் எப்பொருளும் சத்தியமாகக் காணப்படவேயில்லை சுவர்க்க முதலிய கதிகளும் அநித்தியங்களாகலின் கனவின்பம்போற் கழிவனவா யிருக்கின்றன. உள்ளேயுள்ளமானது அதிமோகத்தை யடைந்துள்ளது, பிறரின்பத்தைக்கண்டு மகிழ்தலாகிய முதிதையெட்டாமற் றூரத்தேகிவிட்டது, கருணையான துதித்தொளிர்வதே கிடையாது, அதிக தூரத்தினின்றும் நீசத்தன்மையின் காரணங்களாய அசூயை முதலியவைகள் வந்தடைகின்றன, தீரத்தன்மையானது அதீரத்தன்மையை யடைகின்றது, பிராணிகளோ பிறப்பிறப்புகளிலும் கீழ்மேற் செல்வதிலும் தற்பரராகத்திரிகின்றூர்கள். துஷ்டசங்கமோ சுலபமாய் மலிந்துகிடக்கின்றது, சற்சனசங்கமோ துர்லபமாய்விட்டது.

சமுசாரம் யாவுமே துர்த்தசையை யடைந்து மடியுமென்கின்றூர்.

பொருள்களெல்லாம் போக்கு வரவுடையனவாயிருக்கின்றன சென்றொழிந்த போதினும் அவற்றின் வாசனை அகல்வதே யில்லை மேலும் பந்தகாரணமாகவே வளர்கின்றது, பிராணிகளின் கூட்டங்களானவை கேவலம் எப்பொழுதும் காலனல் எங்கோ கொண்டு செல்லப்படுகின்றன. காலனூற் பயமற்றவையாய் திசைகளுங் காணவே காணும், சத்விவகார உபதேசமும் வேறுய அபதேசமாய் முடிகின்றது, பிராணிகட் கவகாசங் கொடுக்கும் தேசமும் அதற்கு மாறுயதைத் தனக்கே யிடங்கிடையாமையிற் செய்யத் தொடங்குகின்றது. மலைகளும் பொடிகளாகின்றன; ஆயின் எம்போலியர்பா லென்ன விசுவாசம். சன்மாத்திர இயற்கைவாய்ந்த ஈசுரரானே ஆகாயமும் புவனங்களும் விழுங்கப் பெறுகின்றன, தரையும் தூளாகுமாயின் எம்போலியர் பாலென்னே விசுவாசம்.

இத்துணை மாத்திரமல்ல மகாமகத்துக்களும் இலயத்தை யடைந்து விடுவர் என்கின்றூர்.

ஞானமின்றி யோகமந்திராசனுதிகளானே சித்தியுற்ற சித்தருஞ் சிதைவர், நக்ஷத்திரங்களும் நாசமாகும், அலைகடலும் வறண்டுபோகுமாயின் எம்போலியர்பா லென்னே விசுவாசம். தானவரும் தத்தளித்தொழிவர், துருவனும் நிலையற்றவாழ்க்கையை யடைவன், அமரரும் அழிந்துபோவராயின் எம்போலியர்பா லென்னே விசுவாசம். இந்திரனும் இனிதுட்கொள்ளப்படுகின்றனன், இயமனும் நியமமா யுபரதியுறுவன், வாயுவுமேயுமாயின் எம்போலியர்பா லாஸ்தையென்னே. சோமனுஞ் சூனிய மெய்துவன், சூரியனும் காரியமாகான், அக்கினியும் மக்கினத்தை யடையுமாயின் எம்போலியர்பாற் பற்றுதலென்னே. பரமேஷ்டியும் முடிபாய பரநிஷ்டையை யடைவர், கரியாத அரியும் கரியிலிரிவர், பவனுமறிவில் அபாவத்தை யடைவராயின் எம்போலியர்மாட் டென்னே நம்புதல். முன்மொழிந்த மூவகைக்காலமுங் கோலமின்றியதாம், நியதியும் வயதாய் முடியும், அந்தமற்ற வெளியாவரண ஆகாயமு மொளியுமாயின் எம்போலியர் மாட்டென்னே விசுவாசம். செவிக்கும் வாக்கிற்கும் செவ்விய விழிக்குமெட்டாத தத்துவமாகிய எவனேவொரு மயக்கத்தைத்தரும் அறியப்படாத மூர்த்தியாந் தூலவடிவனூற் றன்பாலே மாயையினூற் றத்துவ மறைக்கப்பட்டுக் கற்பிதங்களே காண்பிக்கப் பெறுகின்றன. அபிமான அங்கிசத்தை யடைவுற்றுலவும் பிராணிகளுக்குட் சர்வாந்தரியாமியா யெங்குமிருக்கும் பொருளாற் பாதிக்கப்படாததொன்று இம்மூ

வுலகத்திலும் கிடையவேகிடையாதாம், அதற்குச் சர்வத்தையும் பாதிக்குந் தன்மையுண்டு, அதற்கேதுவாய தடையில்லாச் சுதந்திரமுளதாம்.

அதிஷ்டானபூத பரமாத்மாவினாலே கொடுக்கப்பட்ட மயக்கத்தையே பற்றிச் சுழற்றிவைக்கும் அவனையறியாது உலகமானது நசிக்கின்றது என வருத்தப்படுகின்றார்: ஆகாயத்தில் மரமிருக்குமாயின் அதிலிருக்கும் கொடியாற் கழுத்திற் சுற்றப்பெற்றுத் தொங்கிக்கொண்டு இருப்பதற் கொப்பாகச் சாரமற்றதும், பற்றுக்கோடின்றிய துக்கமும் வீழ்ச்சி முடிவினிலையை யுடையதும் ஆகிய சுவர்க்க நரகாதிகளைப்பயனாகவுடைய, முற்கூறிய தோடங்கணிறைந்த கெட்டகாமிய நிஷித்த ஒழுக்கங்களானே இவ்வுலகின் கண்ணே ஜன்மபரம்பரைகளில் இவ்வுயிர்களின் ஆயுளானவை மிகவும் கழிகின்றன; அத னிவிருத்தி யுபாயமோ அதிதூரத்தி னிற்கின்றது அச்சிந்தையு முதிப்பதே கிடையாது விசாரவான்களாகிய யாங்களும் அறியவில்லை யென்கின்றார்.

இன்று மகோற்சவம், இது நல்ல இருது, இது இனிய யாத்திரை, இவர்களுறவினர், இஃதின்பம், சிறப்பாய போகமிது, என்பதாக வீணாகவே மடமையினாலே அநேகங்கோடி விகற்பங்களைக் கற்பித்துக்கொண்டு மகாசஞ்சலத்தையும் அதிமிருதுவையும் அடைந்த மூடரும் அவர் மதியும் இவ்வுலகிற் கெடுமாதலினாலே கெடும் சாமக்கிரிமாத்திரம் கணந்தோறும் அதிசுலபமாம். இயம்பியும் இயம்பாமலும் இராநின்ற மோக்ஷவிரோதியாய பொருள்களில் மீண்டும் வைராக்கியப் பொருட்டு விஸ்தாரமாகத் தோடங்களை மேலுங் கூறத்தொடங்குபவரா யாதியில் சர்வதோஷ நிவர்தகரான பெரியாரைப் பேணாவிடிற் கண்

கண்ட சுகமே காணாதென்கின்றார். இங்குமங்குமாக அதிதூரம் சுற்றித்திரிந்து பொழுது போம்போது வீட்டிற் புகுந்து பகலில் விவேகிகளினது அனுசரணத்தால் நல்ல கரும ஒழுக்கமே யில்லாமலொழியின் மூடனைத்தவிர இரவில் யாவன் நித்திரைசெய்வன்.

சர்வஜனங்களும் புத்திரதாராதிகளை அமிருத சமானமாக நினைந்து அவர்கட்காகவேண்டி யதன்கண்ணே முயலுகின்றனரே யன்றிச் சிரவணாதியின் கண்ணே முயலுவதில்லை, அதுபோலவே நினது பிரவிருத்தியும் ஏன் ஆகக்கூடாதெனின்? அதற்குக் கூறுகிறார்: துராசையினாலே கெடுக்கப்பட்ட சித்தவிருத்தியை யுடையவுலகர் எக்கருமத்தைப்பற்றி இளைப்பாறுதலை யடைவரோ அத்தகையதெக்கருமமும் எங்கும் எக்காலத்தும் கிலேசமும் நாசமும் அற்றதாய்ச் சமுசாரமுடிவு வடிவான மோக்ஷபலத்தை யுடைத்தானமையான அழகியதாய்க் காணப்படுவதேயில்லை, "எவ்வாறிங்கே யெழிற்றொழிலானே, செவ்வாறாக்கிய பயன்றின்றுதீரும், அவ்வாறங்கே யறத்தாற்றரித்த, செவ்வாறாய பயனயின்றேகும்" என்பதாதி சுருதியை யனுசரித்துத் செயற்கையானுண்டான பயனாசமாமென்பது நியமமாம் இட்டங்கெட் டொழியினோ துக்கமே முடிவிலுண்டாகின்ற 'தென்பதும் வெட்டவெளியாம் என்கின்றார்.

புத்திரர்களும், மனைவியரும், தனங்களும் மயலினாலே அமிர்தத்திற்குச் சமானமாகக் கற்பிக்கப் படுகின்றனர், மரணகாலத்திலோ அவர்யாவரும் உதவுவதேயில்லை, அப்போது போகவிடயங்கள் மிக மனோரம்மியமானவையெனினும் விஷமூர்ச்சையைப் போற் றுக்கப்பொருட்டேயாகின்றன.

சிலபாலோ துக்கத்தோடு கூடியதாயினும் அவ்விடய சுகம் அனுபவியாமலும், அதனைச் சம்பாதிக்கும் பிரயாச மாத்திரத்தை யனுபவித்தும் இருக்கும்போதே விடய பரன் மிருத்தியுவினிடத்தி லகப்பட்டுக் கொள்ளுகின்றான், என்கின்றார்.

சாதாரண சங்கேதத்தாற் கட்டுப்பட்ட கருத்துடைய போகாதி விடயங்கள் விவகார மாயையில் ஆம், பொருளிதுவாம்:—பங்குனிமாதத்தில் கிருஷ்ண சதுர்த்தசியில் ஸ்ரீவிசுவேச யாத்திரை செய்யத் தக்கது என்னுஞ் சங்கேதத்தாற் சர்வசாதாரணமாகவே நரர்கள் கட்டுற்ற கருத்துடையராய் க்ஷணிகயாத்திரைச் சமாசங்கமுறுவர்; அவ்வாறே விவாகாதி காலசம்பந்தமுற்ற சாதாரண சங்கேதத்தாற் கட்டுற்ற கருத்துடையராய் களத்திராதி விவகாரமயல்கள் கணிகங்களாக வுண்டாம். எல்லாப்பகைவரையுமினிது வெற்றிகொண்டு அஷ்டலக்ஷுமிகளும் நாற்புறமும் சூழ்ந்து வருமாறு சுகங்களைப் புருடரனுபவிக்கும்போது எவ்விடத்திலிருந்தோ மிருத்தியுவானது வந்தழித்து விடுகின்றது. எவ்விதத்தினும் இன்னதென நிண்ணயிக்கமுடியாத காரணத்தினனே விருத்தியாகாநின்ற துச்சவடிவுமுடையனவும், கண்டகணத்திலழிந்து போவனவும், ஆகிய இவ்விடயங்களானே மயங்கித்திரிபவராகிய ஜனங்கள் இவ்வுலகின்கண்ணே எங்கிருந்துதானுற்பத்தியாகின்றார்களோ, எங்குபோய்த்தான் மடிகின்றார்களோ அறியமுடியவில்லை யென்பதாம். இம்மனுடவுலகத்தினின்றும், சுவர்க்க நரகாதிகளினின்றும் வந்து வீணாகவேயிங்கு நாமெல்லோரும் ஒன்றுசேர்ந்து நெடுநாள் வாழ்வோம் எனப்பரஸ்பரம் அபிப்பிராயங்கொண்டு சங்கேதஞ்செய்து அதற்குத்தக்க வடிவோடுகூடி மித்திர களத்திர விவகாரரூப மாயையானது தேவோற்சவ முதலிய

யாத்திரைகளில் நரர்கள் ஒன்றுசேர்ந்து சுழல்வதேபோற் சுழலுகின்றது.

நம்மனோராதி போக்தாக்கட்குப் போக்தவ்ய போக அவசரத்திற்றானே மிருத்தியு சம்பவிக்கும், சம்பவித்த போதினும் அநேக ஆயிரயுக ஜீவித பிரஹ்மாதிகட்கு அங்ஙனஞ் சம்பவியாதேயெனின், கூறுகின்றார்: ஸ்ரீ இரகுநந்தனர் சம்சார திருஷ்டிகளுக்குள் தோஷமில்லாத திருஷ்டிகளெவை, துக்கதாகமில்லாத திசைகள்தாமெவை, கணத்தில் நாசத்தையடையாத பிரஜைகள்தாமியாவர், வஞ்சனையில்லாத இலௌகிகக் கிரியைதாமெவை, ஒன்றுமில்லவேயில்லையென்று சொல்ல, அன்னியர்களுடைய பிரஜைகட்கு அழிவிருப்பினும் பிரஹ்மாவினுலகத்தை யடைந்த பிரஜைகட்குக் கற்பகால மிருக்குந்தன்மை யுண்மையின் கணத்தில் அழிதலெவ்வாறு பொருந்துமெனின்? கூறுகின்றார்

சென்றனவும் வருவனவும் ஆகிய அநந்தகற்பங்களின் எண்ணிக்கையை யறியாதபோது அநந்தமென்பது சமமாயிருத்தலினாலே கற்பங்களும் விஷ்ணுருத்திராதி திருஷ்டியானே கணங்களே யாமெனவாதலின் பிரஹ்மாக்களும் கற்பமென்னுங் கணவாழ்க்கையை யுற்றவர்களே யாவர்கள், ஆகவே அவயவத்தோடுகூடிய காலசமுதாயத்தில் குறுகல் நீட்சிமதிகளும், அற்ப அதிகவாழ்க்கை மதிகளும், காண்போன் கற்பனையி னதீனமாயிருத்தலின் அசத்தியங்களேயாகும்; இதே நியாயத்தால் பிரஹ்மாண்டங்களும் அநந்தங்கோடி பிரஹ்மாண்டங் கண்டவர்களின் திருட்டியால் அணுக்களேயாமென அணுமகத்தென்னும் மதிகளும் அசத்தியங்களேயாம். இவ்வாறே பிரகிருதி திருஷ்டியில் விகாரங்களியாவுமே அசத்தியங்களே யாமெனத் தோற்றும்; செந்தழல்கொண்ட சிவப்புவர்ணம், அந்த

நற்றேஜசி லண்மியதாகும், தந்திடும் வெண்மையோ தண்ணீரதாகும், மந்தமாங்கருப்போ மண்ணினதாகும், இந்த வாறனற்கண் ணெரியாந்தகைமை, வந்தவாறந்தோ வழிகொண்டேகும், தொந்தவாக்காற் ருெடங்கிய விகாரம் மந்திர நாமமாத்திரமாகும், முந்திய மூன்றுமொழி தருரூபமே, அந்தமற்றுண்மையா யமர்ந்திடுமென்றே' என்னும் மறையும் இதனையே யறைகின்றது. கூறிய பொருளையே யனுவதித்து முடிப்பார் அதனிமித்தமாகத் தமது கிளர்ச்சியைக் காட்டுகின்ருர், காமபற்றுடையவர்களோ பல வகையான குடிலத்தன்மைச் சாதுரியங்களானே விவகரிப்பதிற் றற்பரர்களாக இருக்கின்ருர்கள் என்பதாம்.

இப்போது விவேகிகள் துர்லபமென்றும் ஒரு செயலுஞ் செய்யமுடியவில்லை யென்றும் யாவுமனித்திய மென்றுங் கூறுகின்ருர்.

இவ்வுலகின்கண்ணே கனவிலும் விவேகிகளிப்போது எளிதாகக்கிடைப்பது அரிதாக இருக்கின்றது, தொழில்கள் யாவையுமோ அத்யந்தந் துக்கரகித சாதனங்களோடும் பலன்களோடும், சேராதனவா யவசியம் துக்கத்தையே கொடுப்பனவாகவே யிருக்கின்றன, ஆகலின் இவ்வாழ்க்கை மயமாயிருக்கும் தசையை யெங்ஙனந்தான் கழிப்பதோ தெரியவில்லை. சர்வபோக்கிய வஸ்துக்களினும் வைராக்கியமுண்டாகும் பொருட்டு எலலாப்பொருள்கட்கும் மாறுபாடான இயற்கை யியம்புவார், நல்ல உற்சவ வைபவத்தோடு கூடிய அத்தினங்களும் அப்பெரியோர்களும், அச்சம்பத்துக்களும், அத்தொழில்களும், பிறயாவும், நினைவுமாத்திர நெறியை மருவிகின்றன, இனி யாமுங் கணத்தி லந்தவழியேதான் செல்லப்போகின்றேம். தினந்தினம் அழிந்துகொண்டே யிருக்கின்றது,

தினம் தினம் மீண்டு முண்டாகிக்கொண்டே யிருக்கின்றது. கெட்டுப்போன இந்த வெந்த சம்சாரத்திற் கின்றளவும் அந்தத்தையே காணேம். புருடர்கள் மிருகங்களாகின்ருர்கள் மிருகங்கள் புருடர்களாகின்றன, தேவதைகளும் அதேவதைகளாகின்ருர்கள் ஆகலின் ஈண்டெதைத்தான் நிலையெனக் கூறமுடியும்.

வடவாமுக அக்கினியினனே நீரானது வற்றுவதே போலப் பிரஹ்மா விஷ்ணு ருத்திரன் பிறபிராணிகள் யாவும், லயத்தையே யடைகின்றனர், சுவர்க்கம் பூமிவாயு ஆகாசம் மலையாறு திசையென்னு மிவையாவுமே லயமுறுகின்றன வென்ருல் எவைதாங் கணத்திற் போகாதன வில்லை யென்கின்ருர்.

ஏதுதான் கணத்தில் நசிக்கவில்லை மற்றே எல்லாமே கணத்தில் நசிக்குமென்பதாம்; வரவுபோக்கினையே யுடைத்தாகி யிருப்பதும் கணமிருப்பையும் நாசத்தையும் உறுவதும் ஆகிய இதனல் இச்சமுசாரத்தில் எத்திரன்ருன் அஞ்சவில்லை; கணம் ஆபத்துக்கள் வந்டைகின்றன, கணம் சம்பத்துக்கள் வந்து சார்கின்றன, கணம் பிறப்புறுகின்றது, கணமிறப்புறுகின்றது, கணமாயினும் என்னதான் மாறும லிருக்கின்றது. முன்னர் வேருகவே யிருந்தவொருவன் சிலதினங்களில் வேருகவே யாய்விடுகின்ருன் ஆகலினிவ்வுலகில் எப்போதும் ஏகரூபமாயும் நன்னிலையுற்றதாயும் ஒரு பொருளும் இல்லவேயில்லை சூரனல்லாதவனலே சூரன் கொல்லப்படுகின்ருன், ஒருவனலும் நூறுபேர் கொல்லப்படுகின்றனர். அற்ப அறிவிலர்களும் பிரபுத்தன்மையை யடைந்து விடுகின்றனர் ஆகலின் எல்லாவுலகும் மாறிக்கொண்டே யிருக்கின்றது.

இங்ஙனம் வெகுவிதமாகச் சம்சாரதோஷங்களை நிரு

பித்து அதன்பயனுகிய நிரதிசய வைராக்கியத்தைக் கூறுகின்றூர்:—சர்வ பதார்த்தங்களிலுந் தோடங்களைக் கண்டமையின் தமக்கு வைராக்கிய முண்டாகி யிருத்தலையும் தமது சித்தத்திற் ரோடத்தைக் கண்டமையையும் வருணித்து, அவைசாந்தியாம் பொருட்டும் தத்துவத்தையறியும் பொருட்டுங் உபதேசிப்பான் பிரார்த்திக்கத் தொடங்குகின்றூர்.

கூறியவகையாக உண்டாய தோடதிருட்டியான காட்டுத்தீயாலும், என் விவேகமதியில் நிறைந்த தோடங்களாகிய காட்டுத்தீயாலும் ஆசை விரைகளெல்லாம் அடியோடு தகிக்கப்பட்டும், விவேக விஸ்தாரத்தோடு கூடியும் இராநின்ற என்மதியில் மலர்த் தடாகத்திற் கானனீர் தோற்ருதததேபோலப் போக ஆசையானது தோற்றுவதில்லை; அவிவேக மருப்பூமியிலன்ருே போக ஆசைக்கானனீர் தோற்றும். எனக்குத்யானவனமும் ஆனந்தத்தின் பொருட்டாகவில்லை, மங்கையரும் சுகப்பொருட்டாகார், தனவடைவும் மகிழ்ச்சிசெய்யாது மனஞ்சாந்தியடைவதே நலமாகின்றது, சாந்தியன்றி வேறுசுகவேதுவைக்காணேம். உலகமோ அநித்தியம் ஆநந்தமல்ல, ஆசையோ தாண்டமுடியாமற் பெருகுகின்றது, சித்தமோ அதிசஞ்சலத்தாற் கெடுக்கப்பட்டுளது ஆகலின் எங்ஙன் சுகமுண்டாம். இறப்பதினும் இச்சையில்லை, வாழ்வதினும் வாஞ்சையில்லை, எவ்வாறிருக்கின்றேனே அவ்வாறே தாபமற்றவனு யிருக்கின்றேன்.

விடயத்தில் வீழ்ந்து சுழலும் சித்தத்தின் சிகிச்சை விருத்த அவஸ்தையிற் செய்வதே தகுதியாம் தாருண்யத்தில் யாதின்பொருட்டுக் கட்டப்பட்டு அதைச் செய்ய வேண்டும் எனின் கூறுகின்றூர்.

இந்தப் பாலியவயதில் தெளிவான மதியினனே மனதானது சிக்ஷிக்கப் படாவிடின், மறுபடி சித்தத்தைத் திருத்துவதற்கு அவகாசம் எவ்வாறு கிடைக்கும், "தருத்தனைச் சிறுத்துறத்தரித்திட லெளிதே, பருத்திடின் மரத்தினைப்பறித்திடலெவரே" என்னும் நியாயமுளதாம். விடம் விடமெனக் கூறப்பட மாட்டாது, மிகக்கோணலால் விடயமே பெரியவிடமாம், விடமானது புசித்த தேகத்தை மாத்திரம் நசிப்பிக்கும், விடயமோ ஜன்மாந்தரங்களிலும் கெடுக்கும்.

ஞானவைராக்கிய ஔடதங்களால் சிகிச்சை செய்யப்பட்ட சித்தத்தால் என்னபயன் அடையப்படும், எதனால் நின்றல் சித்த சிகிச்சை செய்யப்படுகின்றதோ வெனின், கூறுகின்றூர்: தத்துவஞானிகளும் விடயங்களைப் புசிப்பவராய்ச் சுகாதிகளை யுடையவராய்க் காணப்படுகின்றனரே அவர்களிடத்தில் யாது விசேடமெனின் கூறுகின்றூர்.

சுகங்களும் துக்கங்களும் மித்திரர்களும் பந்துக்களும் வாழ்வும் சாவும் ஆன்மஞானியின் மனத்தைப் பந்தப்படுத்த மாட்டாவாம். சர்வதுக்கங்களு மில்லாமல் மூலத்தோடுங் கெடுத்தலின் ஞானமுடைமையே மகாபுருடார்த்தமா மாதலின் அதன்பொருட் டுபதேசம் வேண்டிய தவசியமாக விருக்கின்றது, உபதேசங் கிடைக்கின் யான் ஞானியா யிருந்துகொண்டு சோகபய ஆயாசமுதலிய வற்றைக் கடந்து விரைவிற் சுகமடைவேன் சந்திரனலே நீங்காத இரவிருட்டில்லாததேபோல, உத்தமமனத்தையுற்ற மகான்களினுடைய சங்கத்தாலும், சங்கபலமாகிய வுபதேசத்தாலும், அழியாதனவாய கெட்ட மனேவியாதிகள் உலகத்திற் கிடையவே கிடையாவென, சாந்தியாதி தாட்டியமில்லாத பாலகனுகிய உனக்குபதேசித்த போதிலும்

யாங்ஙனம் பலப்படுத்துவா யெனின், சாந்தியாதி தாட்டியம் தங்கள் கிருபையால் மிகவுமுளது, அரசனானவன அதிகாரம் பார்க்கும் ஆவலுடையவர்கள் அநேகர்கள் இருந்தபோதினும் எவர்களிடத்தில் லோபம் அச்சம் முதலிய தோடங்களால் தேசத்தில் பீடை பகைவர் படையெடுப்பு முதலியவையாமென்னுந் தோற்றமுளதோ அவர்களை விடுத்து, எவனேனுமொரு வல்லவனாகிய குணவானுக்கே முக்கிய அதிகார முத்திரையைக் கொடுப்பதே போல என்னாலின்று இந்த வயதிலும், ஆயுள்போகம் யவ்வனம் முதலியவற்றின்கண்ணே, ஆசை சஞ்சலம் முதலிய தோடங்களானே சித்தத்திற்றுக்கம் நாசம்முதலிய அநர்த்தத்தை யெண்ணி அவைகளை விடுத்து எல்லாத் தோடங்களு மற்றதும், வல்லமையுற்றதும், ஆகிய சாந்தியின் பொருட்டுச் சித்தவிடயத்தில் திட அசஞ்சலமாய அதிகாரமுத்திரை கொடுக்கப்பட் டிருக்கின்றது; கூறியவற்றுள் ஆயுளோ வாயுவினா லலைக்கப்பட்ட மேகக்கூட்டங்களிற்றொங்கும் நீர்த்துளிபோற் பொன்றுவதாம், போகங்களோ மேற்கட்டியைப் போல விரிக்கப்பட்டிருக்கும் மேகங்களுக்குள் மின்னாநின்ற மின்னற் கொடிபோற் சஞ்சல மானவையாம்.

பரம சாந்தர்களாகிய தாங்கள் பேரானந்தம் பிரியாதிருப்பத் தேவரீரை யடைந்த அடியேன் பரதந்திரமாய்த் துயருறல் நீதியன்றென்கின்றார்.

யவ்வன சம்பந்திகளாய மனோவிநோதங்கள் நீரின் வேகம்போல மிகவேகமு மலைவு முடையனவாம் என இவற்றை யெல்லாம் விரைவிலெண்ணித் தான் மனத்தின் நீள்சாந்தியின் பொருட்டு உரைத்ததுபோல முத்திரையானது கொடுக்கப்பட்டுளது. தமது சித்தத்தின் கிளர்ச்சி

யையும் உத்வேகத்தையுமே அநேகம் ஹேதுக்களானே விஸ்தாரமாகப் பிரகாசப்படுத்தி அதனீக்கப் பொருட்டும் இளைப்பாறுதற் பொருட்டும் ஹேதுவா யிராநின்ற தத்துவஞான வுபதேசத்தையே விஸ்தாரமாய்ப் பிரார்த்திப்பார், ஜீவநாயகனை யடைந்த காந்தையான சிந்தையானவள் நாயகனது வீட்டில் அவனதீனமா யிளைப்பாறுதலை யடையாமல் வாஞ்சித்த தேயத்தையும் விடயத்தையும் அடையாம லிருக்கின்றனள் என்பதாம்.

சிந்தையுடையவராய் ஸ்திதி ஸ்தானத்தை அதிவாதப் பொருட்டு வினவுகின்றார்: சுயமாகவே சஞ்சலமும் நானாபோகவாசனையால் விஸ்தீர்ணமும் ஆகியசித்தம் புவனத்துவெங்குந் திரிதலானே திடமாகப்பயின்ற சஞ்சலத்தோடு கூடி யிருத்தலின் பலாத்காரமாக நிறுத்தியபோதினும் தத்துவஞானப் பற்றின்மையினானே சஞ்சலத்தை விடுவதில்லையாகலின் விடுமாறடையும் நிலைமையாதென வினவுகின்றார்.

இது கட்டையாகள்வனா என்னும் உண்மையின்மைப் பக்கமிரண்டாற் சலிக்கப்பட்டும் சலிக்கப்படாமலும் இருக்கின்ற சமுசயஹேதுவினாலே புத்தியானது துன்புறுவதே போல இது தத்துவமா அல்லது இது அதத்துவமா என்னும் ஐயத்தாற் றுன்புறுகின்றது தோஷதர்சன ஜன்னிய வைராக்கிய திடத்தால் இராகாதிக ளெல்லாமகன்றும் ஐயம் நீங்காமையின் மூலாஞ்ஞானங் கெடாமையானே வாசனையைக் கிளப்பும் ஹேதுவிருத்தலினாலே வெட்டுப்பட்ட விருக்ஷம் மூலங்கொடாமையின் மீண்டு முளைக்கும் வாயிலாய்த் துன்புறுத்த விரிவதேபோல விரிந்துகொண்டே யிருக்கின்றது; சுயமாகவே சஞ்சலமும் நானாபோக வாசனையால் விஸ்தீர்ணமும் ஆகிய சித்தம்

புவனத்து ளெங்குந்திரிதலானே திடமாகப்பயின்ற சஞ்சலத்தோடு கூடியிருத்தலின் பலாத்காரமாக நிறுத்திய போதினும் தத்துவஞானப் பற்றின்மையினுனே சஞ்சலத்தை விடுவதேகிடையாது; ஆதலின் பரமார்த்த சத்தியமும் ஜன்மமரண ஆயாசமற்றதும், தேகாதி யுபாதி சூனியமும் மயக்கஹேது நீங்கி யிருத்தலின் மயக்கமில்லாததும், இளைப்பாறுமிடமும், அடைந்தவர்க் கென்றுமே சோகத்தை யுண்டாக்காததும் ஆகிய அத்தகைய பதமியாது? சர்வகாரியங்களையும் நன்கு தொடங்கினவர்களாகி எம்மனோரைப்போலவே சர்வதிருஷ்ட அதிருஷ்ட பலங்களைத் தருமாறுமுடித்து அவற்றிற் கனுகூலமாய இலௌகிக வைதிக விவகார தற்பரர்களாயே நின்றும் நல்லோர்களாகிய ஜனகாதியர் எவ்வாறு உத்தமோத்தமத் தன்மையை யடைந்தன ரென்பதாம். மழைகாலத்தில் பெருங்காட்டில் ஜீவிப்பதற்கொப்பான துர்ஜீவன சமுசாரத்தில் எதனுல் சௌக்கியத்தை யடையலாம். மூலிகை ரசத்தோடுகூடிய இரசமானது அக்கினியிற்றகிக்கப் படாததேபோல அக்கினியைப்போற் றகிக்குஞ் சம்சாரத்தில் விழுந்து கிடந்தபோதினும் எந்த ஞானமுத ரசமேய்தலால் எங்ஙன்றகிக்கப்படாம லிருக்கமுடியும்?

சமுசாரத்தில் நிர்வியாபாரமாக அவஸ்தானமே தாக உபாயமென்கின்ருர்: விவகாரந் துக்கமாயின் விட்டுவிடலாமே யெனின் கூறுகின்ருர்.

கடலிலுண்டாகிய மீன் முதலியவற்றிற்கு நீரில்லாமல் நிலைபெறில்லாததேபோல, இவ்வுலகத்தி லிருப்பவர்க்கும் விவகாரத்தொழிற் செய்யாமலிருக்க முடியாது; கெட்ட விவகாரத்திற்ருனே துயரம் உண்டாகின்றது நற்றெழிற் செய்யினே அவ்வாறில்லை யல்லவாவெனின்? தாகமற்றிருக்கும் அக்கினிச் சுவாலையானது இல்லாததேபோல ஈண்டு இராகத்வேஷமற்றதும் சுகதுக்கநீங்கியதும் ஆகிய நற்றொழிற்கிடையாது. பாகியத்தில் நல்லவிவகார மிருந்தாலிருக்குக; மனதினுடைய சஞ்சலமானது மகாதுக்கமா யிருத்தலால், அதனுடைய சிகிச்சையை யருளவேண்டும் விவகாரத்தோடு கூடியிருந்த போதினும் கூடாமலிருந்தபோதினும் எந்தயுக்தியினுல் எனக்குத்துயரம் வரமாட்டாதோ அந்த உத்தமமான யுக்தியைக்கூறியருள வேண்டும். மேன்மையும் பவித்திரமுமாய மனமானது எதனுல்இளைப்பாறுதலையடையுமோ, அந்த யுக்தியால் மோகநீக்கமானது எவ்வுத்தமசித்தமுடையவனுல் முன்னெவ்வகையாற் செய்யப்பட்டது அதனலெதனை யடைந்தான் இவ்வுண்மையைத் தாங்களறிந்தபிரகார முபதேசித்தருளவேண்டும்; எதனுற் சாதுக்கள் துக்கமே சிறிதுமில்லாம லுலவுகின்ருர்களோ அதனைத்திருவருள் செய்யவேண்டும்.

அத்தகைய யுத்தியானவை கிடையாவிடின், எனது தேகத்தியாக பரியந்தம் பிராயோபவேசனத்தையே அதாவது பிராணனீங்கும்வரை யுண்ணுமற் றர்ப்பாசனத்திற் சயனித்தலையே, செய்வேனன்றி ஜீவனவிவகாராதிகளைச் செய்யமாட்டேன் என்கின்ருர்.

மேற்கூறிய யுக்தியாதொன்று மிராவிடின், அத்தகைய திருந்தபோதினும் வெளிப்படையாக எனக்குபதேசியா திருப்பின், அவ்வுத்தமோத்தமமாகிய விசிராந்தி பதத்தை யானே விசாரித்தேனும் அடையாமற் போவேனுயின்,பின்யான் சருவ இச்சை களையும் அகங்காரத்தையுமொழித்து உண்ணேன்; நீருங்குடியேன், வத்திரமுந்தரியேன், ஸ்நானதான அசனமுதலிய எந்தத்தொழிலையுஞ் செய்யேன், எக்காரியங்களிலுமிரேன், சம்பத்து ஆபத்

துத் தசைகளிலுமிரேன், தேகம்விடுவதை யொன்றை யன்றி யொன்றையும் வாஞ்சிக்கவே மாட்டேன். கேவலம், யாதொரு ஆசங்கையுமற்றவஞ்கி மமதைமற்சராதிகளற்ற வனுய்ச் சித்திரக் கிரியைகளாற் பித்தியிலர்ப்பிக்கப்பெற்ற ஓவியம்போல வாக்குமுதலிய சர்வவிவகாரங்களையும் விட்டிருப்பேன் பின்முறையே மூச்சுவிடுதல் வாங்குதல் சத்தாதி ஞானகளை விடுத்து, அவயவச் சேர்க்கை வடிமாயிராநின்ற இவ்வநர்த்தமாகிய தேகத்தைவிட்டொழிப்பேன், யானிதனுடையவனு மல்லேன் என்னுடையது மிஃதல்ல, அன்னியரும் எனக்கில்லை யாதலின், தைலந் தீர்ந்த தீபமேபோலச் சாந்தியையடைவேன்; யாவற்றையுமே பரித்தியாகித்து இக்களேவரத்தை விட்டொழிப்பேன்.

ஸ்ரீ வான்மீகி கூறல்.

ஹேபரத்வாஜ! இவ்வண்ணம் மகத்தினும் மகத்தாகிய விசாரத்தானே மலர்ந்த மனத்தை யுடையவரும் அமல சீதள அமுதகிரண மதிபோன் றழகு வாழ்ந்தவருமாகிய ஸ்ரீஇரகுநந்தனர் இயம்பிக் கேகாரவத்தைச் செய்து கொண்டிருந்த மயூரமானது மேகங்களின் மூன்பாகச் சிரமவயத்தால் மவுனமடைந்திருந்ததேபோலத் தேசிகோத்தமர்களாகிய ஸ்ரீவசிஷ்டமுனிவர் முதலிய பெரியோர்கள் சந்நிதியில் மவுனமாக இருந்தனர்.

சென்ற கிரந்த சந்தர்ப்பத்தால் நித்தியா நித்திய வஷ்து விவேகத்தினின் றும் வைராக்கியம் பிரதிபாதிக்கப்பட்டது, அது வித்வத்ஜனமனோகர மென்பதும், ஆகாசவாசிகட்கும் துர்லப மென்பதும், ஸ்ரீராமரது துதியின் பொருட்டுக் கூறப்படுகின்றது:—ஸ்ரீ இராமரது திருமொழிகளை யிருசெவி குளிரக்கேட்ட மானவர் வானவர்களுடையஅளவுகடந்த ஆச்சரியம் அறையப் பெறுகின்றது.

தமது விவேக நல்விசார மூலமா யிராநின்ற இந்த ஸ்ரீஇராமரது வாக்கியா மிருதங்கள் தாமாக விசாரஞ்செய்யும் ஆற்றலில்லாத முமுக்ஷுக்கட்கு உபதேசரூபமா யிருத்தலின், ஆதர வப்யாசங்களால் உயர்வாகக் கவரத்தக்கதெனக் குறிப்பிக்கும் பொருட்டுப் புகழ்பவராய் அவர் மேலினும் வாதராயண ரமைதலின், அதாவது, மனுடர்கட்கும் மேலாய தேவதைகட்கும் பிரஹ்மவித்தையின் கண்ணே அதிகார முளதென வாதராயண ஆசாரியர் அங்கீகரித்தலின், என்னும் நியாய சித்தமாய தேவதைகட்கும் கூறப்படும் பிரஹ்ம வித்தை யதிகாரத்தைத் தரிசிப்பிக்கும் பொருட்டு அவர்கள் மகிழ்ச்சியை ஸ்ரீவான்மீகி பகவான் கூறத்தொடங்கல்.

தேகருகங்கள் எழுந்து நின்றதோற்றம் சிரவணிக்கவந்ததுபோ லிருந்தது. இவ்வாறு மனோமோகத்தை நீக்கத்தக்கதாய திருமொழிகளைத் தாமரையிதழ்போலும் விழிகளையுடைய இராஜகுமாரராகிய ஸ்ரீ இராமர் கூறிய போது, அச்சபையின் கண்ணிருந்த யாவரும், விஸ்மயத்தால் விரிந்த விழிகளையுடைய வராகவும், ஸ்ரீ இராமபிரானது வாக்கியாமிருதத்தைக் கேட்கவேண்டு மென்று ஜாட்டியத்தைக் கடத்தியெழுந்து வத்திரத்தைத் துளைத்து வெளியேயெட்டிப்பார்க்கும் மயிர்க்கூச் செறிதலையுடையவராகலின், பீறல் ஆடையை யுடையவராகவும், வைராக்கிய வாசனையினுலே சமஸ்த சமுசாரகாரணங்களாய இராகத்வேஷாதி வாசனைகளையும் நீக்கினவர்களாகவும், ஒரு முகூர்த்த பரியந்தம் அமிருதசாகர அலையால் அலைவிக்கப்பட்டவர்கள்போலவும் ஆனுர்கள்; சித்திரத் தமைத்த பதுமையையேபோலக் கேட்குஞ் சமர்த்துடையோர், ஆனந்தத்தைக் குறிப்பிடுவதாகப் பூரித்து ஸ்ரீ இராமபத்திரருடைய திருமொழியை யினிமையாகக் கேட்டனர்.

யாவரானும் ஸ்ரீ இராமருடைய விசித்திரப் பொருணிறைந்த மகா உதாரமான திருவாக்கானது கேட்கப்பட்ட பின்னர். ஆகாயத்தி லிருந்து புட்பமாரியுண்டாயிற் றென்றும், ஸ்ரீ இராகவர் திருவாக்கியங்கள் புகழப்பட்டன வென்றுங் கூறுகின்றார்.

இரகுகுலமாகிய ஆகாயத்திற்குப் பூரணச்சந்திரரும், பூர்ணச்சந்திரர்போல மிகச் சுந்திரரும், தாமரையிதழ் போன்ற நேத்திரத்தை யுடையவரும் ஆகிய ஸ்ரீ இராமர் மவுனமாயிருந்தபோது, நன்றுநன்று என்னுஞ் சொல்லோடு முமுக்ஷுக்களாகிய சித்தாகி தேவகணங்களியாவரும் இறைத்த மலர்மாரியானது விண்ணினின்றும் மேற்கட்டிபோல விழுந்துகொண்டே யிருந்தது. அம்மலர்மாரி வண்டினங்கள் ரீங்காரம் பாடப்பெற்றும் மாதுர்யம் மணம் அழகு முதலனவற்றும் யாவரையும் பரவசப்படுத்தியும் நக்ஷத்திர கணங்க ளுதிரும் அலங்காரத்தைச் செய்து கொண்டும் மற்றும் பலவிதமாயுமிருந்தது. அக்குசும விருஷ்டி என்றுங் கண்டறியப் பெறாததாய் யாவருக்கும் ஆச்சரியத்தை விளைவிப்பதாய் அற்புதமாக அரைநாழிகை வரை பெய்தது, அது அச்சபையையும் அதன்கண்ணிருந்தவரையும் மந்தாரமலர்களால் நிறைத்துச் சாந்தியானபின் அச்சபையிலிருந்த யாவரும் இச் சித்தகணங்களின் இவ் வாக்கியங்களைக் கேட்டனர்:— சித்தசேனைகளுள்ளே சுவர்க்கத்தினுடைய எல்லா இடங்களிலும் கற்பமுடியும் வரை சுற்றிக்கொண்டுதிரியும் நம்மனோரால் அபூர்வமாகிய இச்செவிக்கமுதான வேதசாரம் கேட்க்கப்பட்டது. இரகுகுலநிலவாகிய இந்த ஸ்ரீ இராமரால் யாதுதாரமாக வைராக்கியத்தோடுங் கூறப்பட்டதோ அது பிருகற்பதிக்கும் விளங்காத பொருளுடையதேயாம். மதிமான்கட்கும் மகத்தாகிய மகிழ்வை மலர்விப்பதும் ஸ்ரீ இராமரது முகாம்புஜ

த்தினின்றும் எழுந்ததும் ஆகிய இத் திருமொழியை யின்று கேட்டோம் ஆச்சரியம் ! ஆச்சரியம் !! நாம் என்ன மகத்தாய புண்ணியஞ் செய்தோமோ தெரியவில்லை அந்தோ ! இத்தகைய வாக்கியத்தைக் கேளாத சென்மம் என்ன சென்மம் வீணே.

வீதராகஉக்தி சாரார்த்த விடயம் சுரோதாக்களிடத்தில் உடனே பயன்படும் என்னும் அபிப்பிராயத்தானுரைக்கின்றார்.

ஸ்ரீ இராகவர் வாக்கியம், பரம புருடார்த்தத்தை யடைவித்துப் பரமவுபசாந்தி யமிருதத்தைப் பயப்பதாம். ஞானார்த்திகளான் நன்கு நண்ணத்தக்கதும், சத்துக்களாலினிது சார்ந்து கவரத்தக்கதுமா தலாற் சர்வ அனுகூலமாயிருத்தலின் ஆண்டிருக்கத்தக்கதெனப் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட பொருளாம். ஸ்ரீ இராகவர், தேரின் கொடிபோல இரகுவம்சத்தின் அலங்காரத்தால் இரகுகேதுவெனப்படுவர். ஜாதிகுல ஆசாரதரும ஞானமுதலிய வற்றானே யடைந்திருக்கும் மிகமேன்மைக்குப் பெரும்பயனை நல்கிக் காக்குமிலக்கணம் வாய்ந்ததும், மிகயோக்கிய மானதும், உபசாந்தியமிருதம் பொழியுமழகு வாய்ந்ததும் ஆகிய ஸ்ரீ இராமர் ஆதரவோடுகூடி யுரைத்த இத்திருவாக்கால் விரைவில் யாங்கள் சுவர்க்காதி சுகங்கள்யாவும் சாரமற்றனவென அறிந்தோம். சித்தர்களானே செய்யப்பட்ட ஸ்ரீஇராம வாக்கியாதியின் புகழையே மகிமைப் படுத்திக்கொண்டு வினவியதற்கு நிர்ணயமாகும் உத்தரத்தைக் கேட்டும் அவாவுடையராய அவர்களது சபைப்பிரவேச முதலிய வற்றை வருணிப்பார், பெருந்தகையென்றார். இரகுவம்சத்தைப் பிரகாசிப்பிக்கும் கேதுவாகிய ஸ்ரீ இராமராற் கூறப்பட்ட அதிபவித்திரமாகிய இவ்வாக்கின துத்தரமாக

மகரிஷிகளாற் கூறப்படும் தக்க நிர்ணயம் கேட்கத்தக்கதாதலின் நாரதர் வியாசர் புளகர் முதலிய முனிபுங்கவர்களே சர்வமகரிஷிகளே! விரைவில் விக்கினமின்றிக் கேட்பான் வாருங்கள் "சிறந்தவை தடைகள் சொறிந்தன மிகவே" என்பதால் காலதாமத மாக்காதீர்கள்; என அச்சித்தர்கள் கூறக்கேட்ட விண்ணை வாசஸ்தானமாகவுடைய அவ்விமானங்களிலிருக்கும் திவ்யமுனிக் கூட்டமியாவுமே விஸ்தீர்ணமாய் அச்சபையின்கண்ணே ஸ்ரீ இராமர் முதலியோரிருந்த இடத்திலிறங்கினர். அச்சித்தர்சேனையானது நாரதர் வியாசர் பிருகு அங்கிரர் புலஸ்தியர் சியவனர் உத்தாலகர் உசீரர் சரலோபர் முதலிய முனிநாயகர்களானே யலங்கரிக்கப்பட்டு ஆகாயத்தினின்றும் பூமியிலிறங்கும்போது மகாமுனிவர்கணிறைந்த தசரதருடைய பெருஞ்சபையானது எழுந்தது, விண்ணவரும் மண்ணவரும் கலந்தவராய்ப் பரஸ்பரம் கலந்த தேககாந்திகளானே பத்துத்திசையும் ஒளிர்வித்து விளங்கினர்.

விண்ணினின்றும் வந்துபுகுந்த விண்ணவர்க்கு மண்ணவர் எம்முறையில் மரியாதை செய்தனரென்னும் அவா நிகழக் கூறுகின்றார்.

ஸ்ரீ வசிஷ்ட விஸ்வாமித்திர மகரிஷிகள் வந்திறங்கிய எல்லா விண்ணவர் கூட்டத்தையும் முறையே அருக்கியங்களானும் பாத்தியங்களானும் நன்மொழிகளானும் பூசித்தனர்; அந்த விண்ணவர் மகாகணங்களும் ஸ்ரீவசிஷ்ட விசுவாமித்திரரை யாதரவோடும் அருக்கியங்களானும் பாத்தியங்களானும் இன்மொழிகளானும் பூசித்தனர்; எல்லா ஆதரவோடுஞ் சித்தர் கூட்டங்களைப் பூபதியானவர் பூசை செய்தனர், சித்தர் கூட்டமும் பூபதியைக் குசலம்வினாவும் இன்மொழிகளாலும் அக்காலத்துக் கேற்ற கதைகளாலும் மகிழ்வித்தனர்.

வானவரும் மானவரும் பிரீதிக்குசிதமான தானமானாதி முயற்சிகளானே பரஸ்பரம் பூசித்துக்கொண்டு ஆசனங்களிலுட்கார்ந்ததன்பின்னர் நடந்ததைக் கூறுகின்றார்.

முன்பாக நமஸ்கரித்து நின்று கொண்டிருக்கும் ஸ்ரீ இராமபிரானை, நாற்புறங்களிலும், தக்க கதாலாபமாகிய இன்மொழிகளாலும், புட்பமாரியினாலும், புகழ்தலினாலும், அவர்யாவரும் பூசித்தனர். பின்னாஞ்ஞை பெற்று ஆண்டெருந்தருளி யிருந்த இருடிகள் மத்தியில் இராஜ்ய இலக்ஷுமி வீற்றிருக்கும் ஸ்ரீ இராகவர் வீற்றிருந்தனர். விநயத்தால் வணக்க வதனத்தோடுற்ற ஸ்ரீ இராமச்சந்திரரைப் பார்த்து ஆசிரியரிடத்தில் விதிப்படி அங்கசகித வேதாத்தியயனஞ் செய்த அந்நாரதாதி யிருடியார் இவ்வசனத்தை யியம்புவாராயினார்:—அகோ ஆச்சரியம்! இக்குமரனால், பதினாறு கல்யாண குணங்களோடு கூடியிலங்கும், பரம உதாரமாகியழகுவாய்ந்து வைராக்கியரசத்தை வயிற்றிற்றறித்த வாக்கியமானது வழங்கப்பட்டது; விசாரித்து இவ்வாறேயென விவத்தை செய்யப்பட்டுக் கூறத்தக்கபொருளோடு கூடியதும், கற்பனைமாத்திரையானே விவத்தை செய்யப்பட்ட பொருளோடு கூடாமல் பதார்த்தவயோதத்தோடு கூடியதும் அதனானே வித்வத்சபைக்குத் தக்கதும் வியக்தமாய வர்ணங்களோடு கூடியதும், மேன்மைதங்கிய அநேகங்கருத்துக் கடங்கியதும், இருதயத்திற் கானந்தத்தைச் செய்வதும், பூச்சியர்கட் குரித்தானதும் சித்தசஞ்சலத்தா லுண்டாய தோடமற்றதும், பொருளால் வெளியானதும், இலக்கணத்தாற் பரிசோதிக்கப்பட்ட பதங்களோடுகூடிப் பிரகாசிப்பதும், இதமானதும், வர்ணலோப முதலிய குற்றங்களற்றதும், ஆசையழிதலாலுண்டாய மகிழ்ச்சியோடு கூடியதும் ஆகிய

ஸ்ரீ இராகவராற் கூறப்பட்ட இம்மொழியானது யாருக்குத்தான் விஸ்மயத்தை யுண்டாக்கமாட்டாது?

தீயசமுசாரத்திற் சுகம் வருவது அதி துர்லபமாம் என்பதை ஸ்ரீ இராமரேயல்லது யாவரே யுணர்ந்தாரெனல்.

இச் சமுசாரமானது அதி விஸ்தாரமா யோங்கிக் கெடுக்கமுடியாததாய்த் தடையாதொன்று மின்றித் துர்வடிவமாய் விருத்தியாகி, தைவநிர்மாண நிர்மிதமாய் அதாவது அநிர்வாச் சியமாகி, விளங்குகின்றது இதன் கண்ணின்பம் எளிதினிற் கிடையா. யாதொரு தடையுமற்றுக் கெட்ட வடிவையுடைய தெய்வமென்னும் முற்கருமத்தை யனுசரித்த விதாதாவின் சிருஷ்டியா லுண்டாகிய இச்சாம்பற் சமுசாரத்திற் சாரமாகிய விவேகத்தா லுண்டாம் ஆன்மலாபமானது ஹே துவிஜேந்திரர்களே! அத்தியந்தந் துர்லபமாக விருக்கின்றது. எக்கீர்த்தி நிதிகள் எப்போதுந் தத்துவசிந்தன பரர்களாகி ஆன்மலாப ரூபமாய சாரத்தை யடைவதில் முயலுகின்றார்களோ அவர்களே தன்னியர்கள், புருடோத்தமர்கள், சாதுக்களுள் முதலில் எண்ணப் படுபவர்களாவர்கள், விவேக முடையவரும் உதார கம்பீரவடிவும் மனமு முடையவரு மாகிய ஸ்ரீஇராமருக் கொப்பாக ஒருவருமே யிவ்வுலகிற் கிடையாது; இப்போதுங் காணோம், முற்போதுங் கண்டதில்லை, பிற்போதும் வரப்போவதே கிடையாது, என்பது எமது துணிபாம், ஸ்ரீ இராமரது மனோரதச் சம்பத்தியை அவசியஞ் செய்விக்க வேண்டு மென்பதை அவரைப்புகழும் வாயிலாகவும், உத்தம அதிகார அடைவு அவர்க்குண்டாயிருப்பதை வெளிப்படுத்தும் வாயிலாகவும் கூறி அவரை யுபேக்ஷிக்கிற் றோடமா மென்பார், சாலத்தேசுறுவென.

சர்வஜனங்கட்கும் அதிசய குணசீல விநயாதிகளானும் உசிதமாக வினவத்தக்க இரகசியத்தை வெளிப்படுத்தலானு ஆனந்தத்தைச் செய்வித்த ஸ்ரீ இராகவர் மனத்தில் விரும்பிய தத்துவத்தை யறியும் வேட்கை வடிவமனோரதம், நம்மனோராகிய அறிவாளிகளின் உபதேசத்தாற் பலிக்காமற் போகுமாயின் முனிவர்களாகிய யாமே வெட்ட வெளியாய்க் கெட்டமதி யுடையவர்களாவோம், நமதறிவுண்மையும், பயனற்றதேயாகும்; ஆதலின் அவசியமுபதேசிக்க வேண்டும். செல்வனுக் குணரற்பாற்றேல் = ஸ்ரீ இராகவருக்கு உணரவேண்டிய பரம்பொருளை யுணர்த்தாமலு பேக்ஷிப்பமேயானால்.

பெரியவாசிட்டத்தில் இனி முமுக்ஷு விவகாரப் பிரகரணம்

அஜமொடுஞ் சரையற் றநாதியா யொன்
றா யகிலவின் பங்களுந் தமது
நிஜசுக லேச மெனநிகழ்ந் திதய நிகித
மா யாத்தும சார
யஜுர்முதல் வேத முடிபெழு மமுத
வெழிலிர சாயன வடிவாங்
கஜமுக வீர மாதவன் கமலக் கழன்மலர்
கருத்தில்வாழ்த் துதுமே.

ஸ்ரீ இராமாதிவசன வாயிலாய்ச் சாதன சம்பத்தானது வருணிக்கப் பட்டபோதினும், முமுக்ஷுக்களால் எம்முறையால் விவகரிப்பவர்களாய்ச் சம்பாதிக்கத்தக்கன, அதனால் தத்துவ விசிராந்தி இலாபந்தா னெங்ஙனமுண்டாம் எனத் தனித்தனியாகப் பிரித்து அவற்றை யுபதேசிக்கும் பொருட்டு இரண்டாவது பிரகரணத்தை ஸ்ரீ வான்மீகிபகவான் றொடங்குகின்றார்.

ஆண்டாதியில் மந்த வைராக்கியாதி சாதன முடையவர்கள், எல்லாம் வந்ததுபோலவே விரைவில் அதிகார

அடைவின் மயக்கத்தாற் கேள்வி முதலியவற்றே முயலுதல் கூடாதெனச் சுகர் கதையினானே அந்தப்பரிபாக இலக்கணங்களைக் காண்பித்து, "குருவருளானே குணமதாயறிந்த பெருமொரு வித்தையே பெரும்யனுடைத்தாம்" என்னுஞ் சுருதியினானே குலகுருவாகிய ஸ்ரீ வசிஷ்டபகவானை ஸ்ரீ இராமருக்குபதேசிப்பான் பூர்வவிருத்தாந்த நினைவினாலும், தத்துவவுபதேச வுபக்கிரமத்தாலும் மிகவுமுற்சாகப் படுத்துபவராய்த் தமது பிரயோஜன சித்தியின் பொருட்டே சிரவணஞ்செய்யும் பொருட்டும் விரைந்து ஸ்ரீ விசுவாமித்திர முனிவரே முதலிற் கூறத் தொடங்கினாரென ஸ்ரீவான்மீகி பகவான்கூறல்.

சபைக்கு விஜயஞ்செய்த முனிவர்களானே இவ்வண்ணம் உரத்த குரலோடும் வாக்கியங்கள் வழங்கப்பட்ட பின்னர் முன்னரும் அதிகார எல்லையிலும் உட்கார்ந்திருக்கும், முக்கிய அதிகாரிகள் கிடைப்பது அருமையாதலின் ஸ்ரீ இராமரிடத்திலும் பிரஹ்மரசத்தை யறிந்தவர்களுக்குள் ளுத்தமரானவ ராதலின் நிகழப்போகின்ற பிரஹ்மவிசாரத்திலும், பிரீதியுடையவராய் ஸ்ரீ விசுவாமித்திரர் ஸ்ரீ இராமரை நோக்கிக் கூறுவதாவது:—ஹே இராகவ! ஹே ஞானவான்களுக்குள்ளே மேன்மை மிக்கோய்! அவசியமறியத்தக்கது உனக்கு அயலொன்று மில்லை; சுயமாகவே அதிசூக்குமமான சாராசாரத்தைப் பகுக்கு மாற்றலுற்ற மதியினானே தள்ளத்தக்க கொள்ளத்தக்க இரகசிய முழுவதையும் பரமார்த்த சாரபூத அகண்ட அத்வய சின்மாத்திர ரூபமாகிய ஆன்ம தத்துவத்தையும், நீயறிந்தே யிருக்கின்றாய்; ஆயினேன் இளைப்பாறுதல் உண்டாக வில்லையெனின்? எப்போது மியற்கையாகவே நிர்மலமா யிராநின்ற நினது மதிக்கண்ணாடியிற் கேவலம் அவநம்பிக்கையாலாய ஐய அழுக்கை யகற்றன்மாத்திரம் ஒரு சிறிதே

பொருந்த வேண்டியதா யிருக்கின்றது, தனது மதியாலறிந்த போதினும் பிரமாண ஆசிரியர் முதலிய சம்வாதமில்லாமல் விசுவாசம் வரமாட்டாதன்றோ! "வலுவதாய்ச் சிக்ஷித்து வழங்கிய பேர்க்கும், நலமதாயான்மனி னன்னிலை யுளம்பெறா" எனவுமன்றோ கூறுகின்றனர். ஸ்ரீவியாசபகவானுடைய மைந்தனாகிய சுகனுடைய மனம்போன்றதாம் நின்னுடைய மனதும், அறியவேண்டுவது யாவற்றையும் அறிந்தபோதினும் உள்ளே விசிராந்தி மாத்திரத்தையே யுபேக்ஷிக்கின்றது. ஈண்டு ஸ்ரீ வியாசர் சுகர் என்பவர், ஒவ்வொரு துவாபரமுடிவினும் ஸ்ரீ வியாசாவதார பேதம் பிரசித்த மாதலின் முன்னுள்ளது துவாபரமுடிவிலுண்டானவர் கவரப்படுவர்.

இங்ஙனம் கூறிய முனிநாயகரை நோக்கிச் சுகர்சரிதத்தை வினவுகின்றார்.

சர்வக்கிலேசங்களு மற்றதாய் அளவைகள் விவகரிக்கும் முன்னரே தானே பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும் பரமானந்த ரூபமாய்ச் சொரூபம் அறியப்பெற்றதாகியும் மதியில் இளைப்பாறுதல் ஏன் உண்டாகவில்லை? இவ்வாறியம்பக்கேட்ட ஸ்ரீ இராமர், ஹேபகவன்! ஸ்ரீ வியாசபகவான் மைந்தராகிய சுகருக்கு ஆதியில் தமது விசாரத்தானே தத்துவம் அறியக்கூடியதா யிருந்தும் எவ்வாறு விசிராந்தி வரவில்லை? பின்னர், குரு உபதேசித்த பலத்தோடுகூடிய மதியினானே எவ்வாறு விசிராந்தி கிடைத்தது எனவினாவினார்.

தனது மதியினானே விசாரித்தினிதுணர்ந்தும் தந்தையாலுபதேசிக் கப்பெற்றும் நம்பிக்கை யற்றவராகி ஜனகரது உபதேசத்தாற் சுகர் தத்துவத்தில் இளைப்பாறினாரென்று கூறத்தொடங்குகின்றார்.

மேற்கூறிய பிரகாரம் ஸ்ரீராகவர் வினவியபோது ஸ்ரீ விசுவாமித்திரர் கூறுகின்றார், ஹே இராமச்சந்திர ! உன்னுடைய விருத்தாந்தத்திற்குச் சமமும், மோக்ஷகாரணமும் ஆகிய ஸ்ரீ வியாசமைந்தன் விருத்தாந்தந்தைக் கூறக் கேட்பாயாக, உனதுதந்தைக்குச் சமீபத்தில் பிரசித்த நீலகிரிக்குச் சமானமாய்ப் பொன்னுசனத்திற் சூரியனைப் போற் பிரகாசித் துக்கொண்டு இதோ உட்கார்ந்திருக்கும் ஸ்ரீ வியாசபகவானுக்கு, சர்வசாஸ்திரங்களையு முணர்ந்தவனும், சந்திரவதனனும் சரீரத்தோடு யாகம் எழுந்தருளியதுபோன்றவனும் பேரறிவாளனும் ஆகிய சுகனென்னும் ஒரு மைந்தனுண்டானுன்; இந்தச்சம்சார சங்கடங்களையெல்லாம் இருதயத்தின் கண்ணே நன்ருக் ஆராய்ந்த அவனுக்கும், உனக்குதித்தது போலவே இத்தகைய விசாரமானது உதித்தது. அதனுல் மகாமனத்தையுடைய அவன் சுபமாகவேதனது விவேகத்தினுல் நெடுங்காலம்ஆராய்ந்து மிகவும் அழகாக, எப்பரமார்த்த சத்தியமாய ஆன்மதத்துவம் அத்விதீய சின்மாத்திர ரூபமாயிருக் கின்றதோ அதையறிந் தடைந்தனன். ஞானமேயன்றோ ஆன்மலாபம், தானேயடைந்த பரவஸ்துவின் கண்ணே இதுதான் வத்துவென விசுவாசம் தனக்குப் பிறவாமையானே இளைப்பாறுதலடையாத மனத்தனுயிருந்தான்.

அச்சுகர்விருத் தாந்தத்தையே தொடர்ந்து கூறுகின்ருர்.

பூமியின்கண் ணிருக்கும் நீரருந்துவதிற் றிரும்புவதாய பக்ஷி விசேஷமாம் சாதகம் மகிழ்ந்தபின் மழைத் தாரைகளி னின்றும் உபராமத்தை யடைதல்போலப் போகங்களினின்றும் உபராமத்தை யடைந்தான் என்பதாம். அவனுடைய சித்தமானது சஞ்சலத் தன்மைகளை

யெல்லாம் விட்டுக் கேவலம் அகால மழைத்தாரைகளினின்றும் சாதகப் பக்ஷியானது விலகுவதே போலப் பலவகை விநாச துக்க ஹேதுக்களாய போகங்களினின்றும் வைராக்கியத்தையடைந்தது;ஒருகால் நின்மலப் பிரஞ்ஞையையுடைய அவன் மேருவின் கண்ணே ஏகாந்தமாயிந்தரு தந்தையாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணத்வைபாயனரென்னும் ஸ்ரீ வியாசமகாமுனிவரை நமஸ்கரித்துப் பக்தியோடும், ஹே தந்தையாகிய ஆசிரியரே! பரவஞ்சனையின் பொருட்டு வஞ்சமாக ஆட்டிவிடப்பட்ட இந்தச் சமுசார ஆடம்பரம் எம்முறையாக உண்டாயது? எக்காலிது அத்தியந்தம் எவ்வாறு அழியும்? எவ்வளவு பெரியது? எத்துணைக்காலமிருப்பது? இது யாருடையது? தேகத்தினுடையதா? இந்திரியத்தினுடையதா? மனத்தினுடையதா? பிராணனுடையதா? சங்காதத்தினுடையதா ? அதனினும் அயலாய விகாரியினுடையதா? நிர்விகார சின்மாத்திரத்தினுடையதா? என வினவினன்.

இங்ஙன் வினவிய மைந்தனை விளித்துத் தந்தையருளியது இஃதென்கின்ருர்.

சுகப்பிரஹ்மத்தால் வினவப்பட்ட யாவு முணர்ந்த ஸ்ரீ வியாசபகவானுல் அம்மைந்தன் பொருட்டுப் புகலவேண்டிய தனைத்தும் உள்ளபடியே தெளிவாகப் புகலப்பட்டது. உபதேசித்த அதைச் செவியுற்ற சுகர் அம்ம! இதை முன்னரே யானறிந்துளேன் எனத் தனது தந்தையினது வாக்கியத்தை அபூர்வ அர்த்தமொன்றுங் காணுமெனச் சுயபுத்தியினனே பகுமானிக்க வில்லை. ஸ்ரீ வியாசபகவானும் மைந்தனது கருத்து இத்தகையதென வுணர்ந்து அவன் மதியையே யனுசரித்துப் புத்திரனை நோக்கி மீண்டுங் கூறுவதாவது:—ஹேமைந்த! கூறியதினும் அயலாக உண்

மையா யொன்றையும் யான் நன்றாகவுணரேன்; பூமியின் கண்ணே ஜனகனென்னும் அரசனிருக்கின்றான்; அவனுண்மையாக உணரவேண்டிய யாவற்றையயுமுணர்வான் அவனிடத்தி னின்றும் நீ யாவற்றையும் அறிவாய் ; என்பதாகத் தந்தையாற் கூறக்கேட்ட சுகர் மேருகிரியினின்றும் பூமியிற் சென்று ஜனகனாற் காப்பாற்றப் படும் விதேக தேசத்திலுள்ள மிதிலையென்னும் நகரத்தை யடைந்தனர். ஹே மன்னவர் மன்ன ! வாயிலின் கண்ணே ஸ்ரீ வியாச பகவானுடைய அருமை மைந்தராகிய சுகப்பிரஹ்ம இருஷியானவர் வந்து நிற்கின்றார் என்று மகாத்மாவாகிய ஜனகரிடத்தில் துவாரபாலகர்களாற் தெரிவிக்கப் பட்டபோதினும் ஜனகரும் சுகர் விருத்தாந்தம் தெரிந்தவராய் விரைவி லுபதேசிக்கின் ஸ்ரீ வியாசவசனம்போல அவமதிப்பால் அவனுக்குக் கிருதார்த்தத் தன்மையை யுண்டாக்க மாட்டாது, அவ்வா றென்மொழியும் போகலாகாதென வெண்ணிச் சுகருடைய வைராக்கியாதி சாதனங்களின் விசுவாச திடத்தன்மைகளை அறியும்வேட்கையுற்று உபேக்ஷையாக அவர் ஆங்கே யிருக்குகவெனக் கூறி ஏழுதினம்வரை ஒன்றுங் கூறாமலிருந்து விட்டார்.

பின்னர் என்னுற்ற தென்னும் ஆகாங்க்ஷை யுண்டாகக் கூறுகின்றார்.

ஜனகதரிசன உற்கண்டையோடு மிருந்தாரே யல்லாமல் வேறொன்றையும் எண்ணவேயில்லை. அதன்பின்பு அரண்மனை உண்முற்றத்தில் விடும்படியாகச் செய்தனர், அவ்விடத்திலும் ஏழுதினங்கள் அவ்வாறே தத்துவத்தையுணரவேண்டுமென்னும் இச்சையின் மிகுதியினால் அநாதரவு யாவற்றையுமறந்து இருந்தனர். பின்னர் அந்தப்புரத்தில் விடும்படியாகச் செய்தனர். எதுவரையுணவு முதலிய

வற்றானே நீர் பூஜிக்கப் பெறவில்லையோ அதுவரை யரசர் தெரியார் என்னும் வாக்கின் வஞ்சனையானே ஏழுதினங்கள் வரை அந்தப்புரத்திலேயே யவ்வனத்தால் மதத்துலவும் அழகிய மங்கையராற் போஜனாதிகளானும் போகக் கூட்டங்களானும் பூர்ணசந்திரனுக்குச் சமானமான சுகரை யுபசரிக்குமாறு செய்வித்தனர்.

ஆயின் மேனடைந்த மானாவமானங்கள் மனத்தைக் கனத்த மகிழ்விற் றுயரில் ஆழ்த்தி யிருக்குமே யெனின், திருஷ்டாந்த பூர்வகமின்றென்கின்றார்.

ஜனகர்தந்த அப்போகங்களும் அத்துயரங்களும் ஸ்ரீ வியாசமைந்தராகிய அச்சுகரைத் திடமூலத்தோடு கூடிய பெருங்கிரியைத் தென்றற் காற்றானது அசைவியாததே போல அசைக்கவில்லை. கேவலம் போகங்களிலும் அநாதரவுகளிலும் நல்ல சமமுடையவராகவும் அதனானே சுவஸ்தராகவும் அதற்கு ஹேதுவாக வாக்கு முதலிய இந்திரியங்களை யடக்கிக்கொண்டும் சந்தோஷத்தோடு கூடிய மனத்தை யுடையவராகப் பூர்ண சந்திரன்போல அங்கேயே சுகரிருந்தார்.

இவ்வண்ணம் அரசர் பெருமான் பரீக்ஷை செய்தபின் சத்காரத்துடன் அழைத்து நமஸ்கரித்து வந்தகாரியம் வினவினாரென்கின்றார்.

இவ்வாறு பரீக்ஷித்தலினானே சுகரது தத்துவதரிசனம் வரை நிலையாயிருக்கக்கூடிய விசாரவைராக்கியாதி பரிபாக இயற்கையை யறிந்து அச்சுகரை அவ்வரசர் வரவழைத்து மகிழ்ச்சி பொங்கி யிருக்கப்பட்ட அவரைப்பார்த்து ஆச்சரியப்பட்டு நமஸ்கரித்தனர்; எஞ்சுதலில்லாம லுலகின் கண்ணே அவசியஞ் செய்யத்தக்கனவாய பிரசித்த காரியங்களாகிய பரமபுருடார்த்த சாதனங்கள் முழுவதை

யும் செய்து கிருதகிருத்தியத்தன்மையை யடைந்தவரே! எல்லா ஆனந்த லேசங்களும் ஆன்மசுகத்திலடங்குதலின் அதனடைவினுனே எல்லாமனோரதங்களையுமடைந்தவரே! நீர் விரும்பியது யாதென விரைவிற் சுகமாக விருக்கின் றீராவென வினவிய அச்சுகரை நோக்கிக்கூறினுர்; அரசர் கூறியதைக் கேட்ட ஸ்ரீ வியாசமைந்தர், ஹே குருவே! இச்சம்சார ஆடம்பரமானது எவ்வாறுண்டாயது? எவ் வாறுபசாந்தியையடையும்! என்பதையுள்ளபடி யடியே னுக்கு விறைவிற் கூறுவீராகவென்றனர்.

ஸ்ரீ சுகர் வினவியதற்கு மன்னவர் விடை கூறுதலும் சுகர் அங்கீகரித்தலும் கூறப்பெருகின்றது.

மேலுரைத்த வண்ணம் வினவப்பட்ட ஜனகரால் அச் சுகருக்கு மகான்மாவாகிய அவர் தந்தையாற் பூர்வங் கூறப்பட்ட அதுவே கூறப்பட்டது. அதைக் கேட்டசுகர் கூறுவதாவது:—சுயமாகவே என்னுல் விவேகத்தாலிது பூர்வமுணரப்பெற்றது, இதனையே வினவப்பட்ட எனது பிதாவும் எனக்கு நன்ருக அநேக உதாகரண ஊகங்க ளானே விரித்துரைத்தார்; உபதேசிப்பவரு ளெல்லாம் மேன்மை மிக்கவரே! தங்களாலும் இதேபொருள் கூறப் பட்டது, இதுவே சர்வ உபநிடதத்துள்ள மகாவாக்கி யார்த்தமெனச் சாஸ்திரங்களாகிய வாக்கியார்த்த தாற்பரி யத்தை நிர்ணயிக்கும் நியாயங்களைக் காட்டுவதிற் றற்பர மாஞ் சூத்திரபாடியாதிகளிலுங் காணப்படுகின்றது.

சுகர் தாந்துணிந்து தந்தையருளிய பொருளைக் கூறித்துணிபு வினுதல்.

அவிநாசி கூடஸ்த நித்திய சிதாத்மாவானது சுயம் அத்விதீயமாயினும் சத்விதீயமாகத் தன் சங்கற்பவயத் தாற் பந்தமாம். அங்ஙனமே ஸ்ரீசுரேசுர ஆசிரியராலும்

அருளப்பட்டுளதாம்:—"இக்கிரியாகாரக பலான்மக ஆபாசம் அற்பமும் பரமார்த்தவத்துவைத் தீண்டவே மாட்டாதாம், அதற்கு மோக மாத்திர வுபாதானத் தன்மை யுண்மையின், நாமமில் லபிமான நயத்தினுனேம மெய்ழுதனையே மாற்றுமிங்கிது, தாமமில் லருமைப் பொருடம்மினும், சோமசன்மனின் றந்தையைச் சொல்ல லாம்" (இதன் பொருள்) முரணுறுதருமங்கள் ஆன்மா விற் சம்பவிக்குமாயின் அதற்கு அசங்கத்தன்மை வியாகாத மாம் எனக்கடாவ விடையளிக்கப்படுகின்றது: இக்கிரியை யென முரணுறு தருமங்கள் சுகதுக்காதியாம். அநிர்வச நீய அஞ்ஞான பரிகற்பித துவைதப்பிரபஞ்ச சம்பந்தத் தானே ஆன்மாவினது அசங்கத்தன்மை அழிக்கப்படா தாம், உண்மையாக அதனைத் தீண்டாமையின்: அவித்தை யால் பரிகற்பித நீலப்பண்பாற் ககனம் கருப்பாவதில்லை யாம், அதனுலும் அசங்கத்தன்மையழிவு பெறுதாம் என் பதாயிற்று. நாமமில்=அசத்தியமாய துவைதப் பிரபஞ் சத்தின் கண்ணும் பொய் யபிநிவேசத்தானே யானின்பி துன்பியெனத் தன்னைத்தானே இவ்வுலகம் வஞ்சிக்கின்ற தென்பதாம். அதன் கட்டிருட்டாந்தம் சோம என்பது. ஒரு அதிதரித்திர பேராசைப் பிச்சைக்காரப் பிரமசாரி ஒரு பஞ்சகாலத்தில் சத்துமுட்டியைக்கட்டி யனுதாபத் தோடும் ஒரு மலையிலுள்ள இலைநிறைதருவின் சாயையிற் சயனித்துக்கொண்டு இவ்வண்ணம் மனோராச்சியஞ் செய் வானுயினன்:—சத்து முட்டிக் கட்டைவிட்டு அதனுல் அநேக ஆக்கள் வாங்கிவளர்ப்பேன், அவையும் ஐந்தாறு வருடங்களில் அநேகங் கன்றுகளை யீனும், அதனுல் யதேஷ்டமாய்ச் சேகரிப்பேன், அதனுல் தனதானியாதி சகலமும் உண்டாம், அதனுல் தாசிதாசாதிய கூட்டம் கிருகம் சம்பாதிப்பேன், இத்தகைய பெருஞ் சம்பத்தை

நோக்கி மிகமிகவும் யோக்கியனாகிய எவனேனும் ஒரு
பிரபு தனது கன்னியை என்பொருட்டுக் கன்னிகாதானஞ்
செய்துவைப்பன், பின்னர் விதிமுறையே இல்லறவாழ்க்
கையை யினிதனுபவிப்பேன், அதனால் வங்கிசம் விளக்கு
மிங்கித புத்திரனையீன்று சோமசன்மனென நாமகரணம்
புரிந்து பின்னர், குடும்ப சௌக்கிய அனுபவசமயத்தில்
அழுதுகொண்டு அன்னையைப் பின்றொடரும் சோமசன்
மனைத் தன்காரியபரவசத்தை யடைந்து அவனையநாதரவு
செய்து செல்லும் என்பாரியைப் பார்த்துப் புத்திரநிமித்
தகோபத்தால் அடிப்பேன்எனத் தன்பாரியையடித்தான்,
அதனாற் பயிக்கபாத்திரம் கரகத்தா லிருபிளவாயது, சத்
துக்களும் வாயுவேகத்தால் அடித்துக்கொண்டு போகப்
பட்டன; பின்னர் அந்தோ ! வெந்துயரம் நொந்துகெட்
டேன் மந்தபாக்கியன் யான் சத்துமாக்களும் எனக்கு
வாய்க்கெட்டாமற் போய்விட்டனவே யினியென்ன செய்
வேன் என விழித்துக்கொண்டு தந்தை புலம்பினான்; இது
தான் திருட்டாந்தமாகக் கூறியதின் கதையென்றுணர்க.
இது தன்னிடத்திலிருக்கும் அஞ்ஞானத்தின லுபகிதமாய
தன்பால் நானாவகையைக் கற்பிக்கும் விகற்பமாகிய
அநந்தகாம கருமவாசனைகளாகிய விரைகளானே விருத்தி
யடைந்து பிரளயசுழுப்திகளிற் சமஷ்டி வியஷ்டி சமஸ்கார
பரிசேடமாக அவ்வியாகிருதத்தில் லீனமாகியமனாதி
ஜீவபாவவுபாதி வடிவமாம் அந்தக்கரணத்தினின்றும்
பிரளயமுறைக்குமாறிய முறையாக முதலில்அபஞ்சீகிருத
ஆகாசாதி உற்பத்திக் கிரமமாகச் சமஷ்டி ஹிரணிய
கருப்ப வடிவமாகவும் அதன்பின் பஞ்சீகரண விராட்டு
வடிவமாகவும், அதன் பின் அன்னாதிக் கிரமமாக வியஷ்டி
தூலதேக வடிவமாகவும், அதனுள்ளே தன்புறத்தும்
வியஷ்டிலிங்க சரீரவடிவமாகவும் ஆவிர்ப்பவித்து மகா

அநர்த்தரூபமாக விளங்கும், அதுவும் கரும உபாசனைச்
சமுச்சயமாத்திர அனுஷ்டானத்தால் அத்தியாத்மிக
வியஷ்டிபாவ பரிச்சேதவாசனை மாத்திரம் ஒழியவே
சமஷ்டி ஹிரணியகருப்பபாவமா யெஞ்சாநிற்கும், சிரவ
ணாதி பரிபாகத்தாலுண்டாயதத்துவ சாக்ஷாத்காரத்தா
னே வாசனை யோடு கூடிய காரியகாரண அவித்தை நாச
மாங்காலோ மூலங்கெடலால் அத்தியந்தம் அந்தக்கரணங்
கெடலால் அடியோடும் கெடுகின்றது; ஆகையாலிகழத்
தக்க சம்சாரம் சாரமற்றதென்பதென்றுணிபாம். சுவப்
பிரகாச ஆன்மாவின் கண்ணே நிலைபடாமையினானும்
பொய்யானமையானும் முன்னரே தகிக்கப்பட்ட தன்மை
யை யுடையது தான், ஆதலினானே சாரமற்றதாம், அத்த
கையது மறுபடியும் சாக்ஷாத்காரப் பிரளயாக்கினி யெங்
கும் வியாபிக்கும்போது எவ்வாறிருக்கும்; மேலே தகிக்
கப்பட்ட திருணமானது உள்ளே சாரமானது சேடித்த
லின் மீண்டுமீண்டும் முளைப்பதற்கு முடியும் இச்சம்சார
மோ சாரமில்லாமலே தகிக்கப் படுவதாகத்தத்துவவித்துக்
களின் அனுபவ மிருத்தலின் எங்ஙனுண்டாகும் ? இது
வென்னான் முன்னரே சுயமாகவே விசாரத்தால் அறியப்
பெற்றது, இதுவேயுண்மையாவென் ? ஆயினதைச் சந்
தேகமில்லாம லிருதயத்தி லுறைக்குமாறு ஹே மகாபாகு
வே ! எனக்குக் கூறுவீராக ; நானாவிடயங்களை இதுவா
தத்துவம் அல்லது வேறுவென அவிசுவாசத்தால் உழலா
நின்ற வுளத்தால் உழலாநின்றயான் உமது வசன விசுவா
சத்தினாலே ஆண்டேநிலைபெற் றிளைப்பாறுவேன், எனக்
கூறியதைக் கேட்ட ஜனகர் கூறுவதாவது:—ஹே மகா
முனிவரே ! நீருணர்ந்ததைப் பார்க்கினும் அதி மேன்மை
யானது யாதொன்றும் வேறு நிச்சயிக்கத் தக்கதாயில்லை;
சுயமாகவே நீருணர்ந்தீர் குருவினாலும் மீண்டுங்கேட்டுக்

கொண்டீர் அதுவே திடமெனத் துணிவீராக. அளவு கடந்த அறிவுவடிவ ஒரு புருடனே யிங்குள்ளான்; அயலொன்றுமில்லை.

மேலும் ஜனக மன்னவரே இதோபதேசமாகத் தொடர்ந்து கூறுகின்றார்.

தற்சங்கற்பத்தாலே தளையுறும், நிர்ச்சங்கற்பத்தாலே நீங்கும். என்பதாம். தனது சங்கற்பத்தினாலே கட்டுறுகின்றான் விட்டானேல் சங்கற்பத்தை விடுபடுகின்றான்; அதனால் வெட்டவெளியாக உம்மால் அறியவேண்டியது அறியப்பட்டது, மகான்மாவாகிய உமக்கு முன்னர் எல்லாப் போகங்களினின்றும், இப்போது எல்லாத் திருசியங்களினின்றும் அதிவிரக்தியான துண்டாகி யிருக்கின்றது ஹே பாலகராயினும் விடயத்தியாக சூரராதலின் மகாவீரரே! உமதுமதியானது நீண்ட ரோகங்களாகிய போகங்களினின்றும் விரக்தியை யடைந்துளது, நீர்வேறென்ன கேட்கவேண்டு மென்றிச்சிக்கின்றீர்? உமக்குப் பூர்ணத் தன்மை யுண்டானதே போலச் சர்வஞானங்களின் மகாநிதியாகியும் எப்போதும் அபாரமான தவத்தையே செய்துகொண்டிருக்கும் உம்முடைய பிதாவிற்கும் பூர்ணத் தன்மையானது உண்டாகவில்லை. (இதுவும் இது போன்றனவும் சுகருக்குத் திடப்பொருட்டுக் கூறியவாம்) யான் வியாசரினும் அதிகனே யாவேன், அவருடைய சீடராயும் மைந்தராயும் இருக்கும் நீர் போகேச்சைகள் யாவற்றையும் அடியோடு விட்டிருத்தலின் என்னினும் அதிகமேயாவீர்; பூர்ண சித்தத்தை யுடைய உம்மால் அடையத்தக்க யாவுமே யடையப் பெற்றனவாம், திருசியதரிசனமே சமுசாரத்திற் றள்ளுவதாதலின், பாகிய திருசிய விடயத்தில் விழவேண்டாம், ஹேபிரஹ்மசொரூ

பரே! முக்தராய்விட்டீர், மயக்கத்தை விட்டுத் தொலைத்துவிடும். "அற்பமதேனும் வேற்றுமை யாற்றிடின், அற்பனக் காலேயச்சமதடைவன்" என்னுஞ்சுருதியினானே அறியத்தக்க தயலொன்றுளதென்னும் மயக்கத்தையும், திருசிய தரிசன மயக்கத்தையும் விட்டொழித்து விடும்.

இவ்வாறு மகாராஜாவாலுபதேசிக்கப்பட்டபின் அச்சுக முனிவர் என்ன செய்தாரென்பதை யறியும் அவாநிகழ அறைகின்றார்.

மகாராஜா வுபதேசித்தபின் ஞான அடைவினானே பிரதிபிம்பமெனப்பட்ட தன்பால் அதிஷ்டானத்தன்மையைக்கண்டு சொஸ்தமாய்ச் சுகமாயினரென்பதாம். ஜனகராகிய மகாத்மாவால் அம் முற்கூறிய அளவுகடந்த சிதாத்ம ஏகரேநீர் என்பதாக உபதேசிக்கப்பட்ட அச்சுகர் திருசியமலினமற்ற நிரமலமான பரமவஸ்துவின் கண்ணே சும்மா விருந்தனர். சோகம்பயம் ஆயாசங்கண் முழுவதுமற்றுச் சேட்டையற்றுச் சம்சயமற்றுச் சாத்விக தேவதைகள் வாசஞ்செய்தலான் விக்ஷேபம் யாதொன்றுமின்றி யிருத்தலின் அநிந்திதமாய்ச் சமாதிக்கநுகூலமான மேருவின் சிகரத்தைநோக்கி நிருவிகற்ப சமாதியின் பொருட்டுச் சென்று, ஆண்டு நிருவிகற்பசமாதியிற் பதினாயிரவருடமிருந்து தைலந்தீர்ந்த தீபமேபோல ஆன்மாவின்கண்ணே விதேகமுத்தியையடைந்தார்.

சுகரடைந்த விதேகமுத்தியை வருணித்துக்கொண்டு ஸ்ரீ இராகவரைச் சுகர்க்கொப்பாக்கி ஸ்ரீ விசுவாமித்திர மகரிஷி கூறுகின்றார்.

திருசிய வுன்முகத்தன்மையும், அதற்கு மூலமாகிய அஞ்ஞானமும் அகன்றமையின் சுத்தனாகி, அதனானே சஞ்சித ஆகாமியங்கள் காணப் பெறாமையானும், புண்

ணியபாவங்கள் பற்றாமலும் அற்றும் போய்விட்டமையானும் அமலான்மாவும், ப்ராரப்தகருமந் தேய்ந்துவிட்டமையின், அசுத்ததேகாதி நீங்கிவிட்டமையின், புனிதபதமும் சுயமாகவே நிருமலமும் ஆகிய பரமான்ம வஸ்துவின் கண்ணே நீலமேக சம்பந்தம் விட்டுப்பிரிந்து கடலில் விழுந்து ஒன்றாகும் நீர்த்துளியேபோல மகாத்மாவாகிய சுகர் சர்வவாசனையும் ஒழிந்தவராகிப் பேதஞ்செய்யு முபாதியற்றமையின் உண்மையாய அகண்ட ஐக்கியத்தையடைந்தனர்; பேதத்தையுண்டாக்கும் அஞ்ஞானமானது அடியோடும் அழிந்துபோனபின்பு ஆன்மாவிற்கும் பிரஹ்மத்திற்குமில்லாத பேதத்தைச் செய்விப்பவன் யாவனென விஷ்ணுபுராணமுங் கூறுகின்றது. சுகர்கதையைப் பிரகிருதத்திற் பொருத்திக் கொண்டு ஸ்ரீ இராமருக் குபதேசிக்கும் பொருட்டு ஸ்ரீ வசிஷ்டரை முயல்விக்குமாறு தொடங்கிய ஸ்ரீ விசுவாமித்திரர் கூறுகின்றார், அந்தநெறியென. அந்த வியாசமைந்தனுக்கு மலமாத்திர நீக்கும் எவ்வளவு வகையாய யூகத்தோடு கூடிய வுபதேசம் பொருந்தியதோ அவ்வளவே யுனக்கும் வேண்டியதாக இருக்கின்றது. ஹே முனீசுரர்களே! இந்த நல்லமதிமானாகிய இராமனுக்குப் போகங்களியாவும் ரோகங்களைப்போல ருசிக்கவில்லை யாதலின் இவனால் அறியவேண்டியது முழுவதும் அறியப்பட்டதே யாய்விட்டது. போகக்கூட்டங்கள் யாவும் சுவைக்காமற் கைத்ததே அறியவேண்டியதை யெல்லா மறிந்த மனத்திற்குத் திடமான இலக்கணமாகும்.

வாசனையே பந்தகாரண மெனவும் அது தீர்தலே மோக்ஷகாரணமெனவும் அஃதின்றியவரே ஜீவன் முக்தரெனவும் கூறுகின்றார்

போகவாசனையினாலே பொய்ப் பொருள்களாலாய பந்தம் மிகத்திட மாகின்றது; அவ்வாசனை தேயத்தேயப்

பந்தமும் உலகின்கண்ணே மிகவுந்தேய்ந்து விடுகின்றது. ஹே இரகுவீர! வாசனாக்ஷயமே மோக்ஷமென மகான்களாற் கூறப்படும், பதார்த்த வாசனைகளின் றிடத்தன்மையே பந்தமெனப் பகரப்படும். எத்துணை விடயவாசனையழிகின்றதோ அத்துணை விடுபடுகின்றான்,எல்லாவாற்றானும் அழியினோ எல்லாவற்றினின்றும் முக்தியை யடைகின்றான். அற்பசிரவணாதி யாயாசத்தினாலும் அபரோக்ஷ திருக்கு சொரூபம்திருசியவிவேகமாத்திரத்தினாலும் நன்கு பரிசயித்தல் கூடுமாதலினாலும், தனதாத்ம தத்துவத்தின் தொடக்க ஞானமுண்டாதல்கூடும், விடயவைராக்கியமோ மிகக்கிலேசமுற்றே யுண்டாகின்றது. ஆனாலந்த ஞானமே போதுமே வைராக்கியத்தினால் யாதுபயனெனின்? இராகாதிகளின் றடையில்லாமல் யாவன் காண்கின்றனனோ அவனே தத்துவஞான ஜன்னிய அவித்தையழிவின் பலத்தை யுடையவனுங் அறியவேண்டியதை யறிந்தவனும் பண்டிதனும் ஆவன்: தொடக்கஞானியோ மூர்க்கத்தன்மையை யகற்றாமையின் அத்தகையனாகான். அறைந்த பண்டிதனாகிய மகாத்மாவின் பொருட்டோ போகங்கள் பலாத்காரத்தானும் ருசியையுண்டாக்க முடிவனவாகா; கீர்த்தி பூஜை இலாபம் முதலிய யாதொருபல உத்தேசமுமில்லாமலே, கேவலம் யாவனுக்குப் புவியிலுள்ள போகங்களெல்லாம் அருசியாகத் தோன்றுகின்றனவோ அவனே ஜீவன்முக்த னெனப்படுவன், இடாம்பீகபோகத் தியாகத்தினானே இஷ்டசித்தி யெங்ஙனுண்டாம்? வைராக்கிய ஞானவுபரதிகள் மிக விருத்தியாயின் பரஸ்பர சகாயத்தன்மையினா லுண்டாம் ஞானபரிபாக அதிசயத்தானே மூலமானது கெடுதலின் அத்தியந்த ஆசை நாச முண்டாகும். எத்துணை எத்துணை அறிவு அறியப்பட வில்லையோ அத்துணை யத்துணை ஜந்துக்கட்கு விடயங்களில் வைராக்கி

யம் மருத்தலத்திற் கொடிபோல உண்டாவதில்லை. "இரதமு மிவற்கிங் கிறைகண்டேகும்" எனக்கீதையு மிதையே கூறுகின்றது.

இந்த ரம்மியமான போகவிடயங்க ளியாவும் எதனால் இரகுநந்தனனை இரஞ்சிக்கச் செய்யவில்லையோ அதனையே பாவனையாறிய வேண்டியது முழுவது மறிந்தவனாகவே தெரியவேண்டும் என ஸ்ரீ இராமர் தத்துவ முணர்ந்தவர் ஆயின் உபதேசிக்க முயலல் யாதுகாரணம் பற்றியோ வெனின் கூறுகின்றார்.

ஹே முனிநாயகர்களே! இராமச்சந்திரன் யாதை யுள்ளே யறிந்துள்ளானோ அதுவே வஸ்துவென்பதாகச் சத்புருடர்கள் வாயிலாய், முன்னர் விசுவாச திடமில்லா மையினாலேஅடையாததுபோலிருந்தது,இப்போதுகேட்டு விசுவசித்து அதன் கண்ணே சித்தவிசிராந்தியை யடைவன். அதன் மூலமாய் அன்னிய அதிகாரிகளுங் கேட்டுத் தத்துவத்தை யடையலாம். ஆகவே யுபதேசம் சர்வவுபகாரமாகும். சரத்காலமாகிய இலக்ஷுமி மேகமற்ற நிர்மல ஆகாச மாத்திரமாக எஞ்சியிருப்பதை வாஞ்சிப்பதே போல இரகுநந்தனனுடைய மதியும் துவைதமியாவற்றையும் நீக்கி அத்விதீய சின்மாத்திரமாய்ப் பரிசேடித்து நிற்றலாகிய விசிராந்தியைக் கேவலம் விசுவாசத்தால் வாஞ்சிக்கின்றது. ஈண்டு இம்மகாத்மாவாகிய இராகவனுக்கு இளைப்பாறுதலுள்ளத்தி லுண்டாவதற்காக இப் பகவனாகிய ஸ்ரீமான் வசிஷ்டரே யுக்தியை யுபதேசிக்க வேண்டும் நீரே யேன் உபதேசிக்கக் கூடாதெனின்? இக்ஷுவாகுகுல முழுவதிற்கும் எப்போதும் குலகுருவாகவும் நியந்தாவாகவும் இருப்பவரிவரே; இந்நியந்தாவைக் கடந்தன்றோ, திரிசங்கு முதலியோர் பெருந்

துயரை யடைந்தனர், சர்வசாஸ்திரங்களையு மிவர் அறிந்தவர், உண்மையாகச் சர்வசாக்ஷியா யிருப்பதோடும், யோகபலத்தாலும் பிரிவுபிரிவாகவும் இவர் யாவற்றையும் அறிந்துகொண்டே யிருப்பவர், அதற்கேதுவாக மூன்று காலங்களிலும் நிருமலமாகிய மோகங்கடந்த தரிசனசாதனமாய மனத்தையுடையவரு மிவரேயாவர்.

ஸ்ரீ வசிஷ்டபகவானைநோக்கி ஸ்ரீ விசுவாமித்திரர் ஸ்ரீ இராகவர் உத்தமோத்தம அதிகாரியாக இருக்கின்றபடியினாலே இனிதுபதேசிக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தல்.

ஹே வசிஷ்டபகவன்! முன்னம் நம்மிருவருடைய வைரமுஞ் சாந்தியாகும் பொருட்டும் மகாமதிமான்களாகிய முனிவர்களின் சிரேயசின் பொருட்டும் நிடதமலையினுடைய சோலையடர்ந்த விசாலமான இடத்தில் பகவானாகிய ஸ்ரீ பிரஹ்மாவால் விரிவாகவுபதேசிக்கப்பட்ட மேன்மையாய யுக்திநிறைந்த ஞானமானது தங்களுக்கு ஞாபகத்திலிருக்கின்றதா? எந்த யுக்திப்பிரவாகம் நிறைந்த ஞானத்தினாலே இந்தச்சம்சார சம்பந்தமாய வாசனையானது சூரியனா லிருளானது முற்றினுமொழிவதேபோல முற்றினுஞ் சாந்தமாகுமோ,அதேஞானத்தைப் பரமசிடனாகிய இராமமூர்த்திக்கு விரைவில் விசிராந்தியான துண்டாதற் பொருட்டு நீருபதேசிக்கவேண்டும். இவ்வுமதுபதேசமானது அற்பல அதிகப் பிரயாசமுடையதாகாது; ஏனெனின்; இராகவன் கல்மஷம் நீங்கினவனாக இருக்கின்றான். நிர்மலமான கண்ணாடியில் முயல்வில்லாமலே முகமானது பிரதிபிம்பிக்கு மல்லவா? இவ்வுபதேசம் பயனின்மையை யுண்டாக்கமாட்டாது; மாறாக. உம்முடைய ஞானத்தன்மை தயை முதலியவற்றிக்குப் பயனுடைமை கிடைத்தலானே மேன்மையே யுண்டாகும், விரக்தனாகிய நல்ல

சீடனுக்கு யாதுபதேசிக்கப் படுமோ அஃதே ஞானமுஞ் சாஸ்திரார்த்தமும் ஆகும் அஃதே புகழத்தக்கதும் பாண்டித்தியத்தை விளக்குவது மாகும். சுபாத்திரத்தி லீயாவிடின் வீணுகப்போதலின் இகழ்வே யன்றேவாம்.

அநதிகாரிக் குபதேசித்தல் அடாத காரியமெனவும் ஸ்ரீ இராமருக் கவசியம் உபதேசிக்க வேண்டுமெனவும் ஸ்ரீ விசுவாமித்திர முனிவர்கூற ஸ்ரீ நாரதாதியர் அவசியம் செய்யத்தக்க தென்கின்றார்.

சீடனும் விரக்தனும் அல்லாதவனுக்கு ஏதேனுஞ் சிறிதை யுபதேசஞ் செய்யினே அது கருநாய்த்தோலிற் கவிழ்த்த காராம்பசுவின் பாலைப்போற் களங்கத்தையே யடையும். இராகாதிகளின் காரணம் அவித்தையாக விருத்தலின் அவ்வவித்தை நீங்கலானே இராகம் பயம் குரோதம் முதலியவை நீங்கினவரும், அபிமான மற்றவரும், பாவமற்றவரும் அகிய உம்மைப் போன்றவர் எவர்க்குபதேசஞ் செய்கின்றாரோ அப்போதே அவ்விடத்திலேயே அபரோக்ஷ ஆன்மாவின்கண்ணே கேட்ட மதியானது இளைப்பாறுதலை யடையும். காதிமைந்தராகிய ஸ்ரீ விசுவாமித்திரரானே இவ்வாறியம் பப்பெறவே ஸ்ரீ வியாசநாரதர் முதலிய முனீசுரர்களெல்லாம் அப்பொருளையே நல்லது நல்லதெனப்புகழ்ந்து கொண்டாடிப் பேசினார்கள். அதன்பின் சக்கரவர்த்தியின் சமீபத்தில் வீற்றிருப்பவரும் மகாதேஜசை யுடையவரும், பிரஹ்மாவின் மைந்தரும் பிரஹ்மாவிற்குச் சமான மானவரும், மகாமுனிவரும் ஆகிய ஸ்ரீ வசிஷ்ட பகவான் பிரஹ்மாவின் மைந்தராய்ப் பிரஹ்மாவைப்போலவே மகாதேஜசு முதலிய குணங்களோடு கூடி விளங்குதலின் திவ்யதேஜசோடு கூடிய மகரிஷிகளினது முன்னிலையிற் பிரஹ்மாவைப் போலவே புகலத் தொடங்கினர்.

தத்துவ ஞானிகட்டு இலக்கணபூதமாய அபிமானமின்மை முதலிய நற்குணங்களைத் தமதொழுக்கத்தானே சிக்ஷிப்பித்துக் கொண்டு விநயமான மொழிகளானே ஸ்ரீ விசுவாமித்திரராற் பிரார்த்திக்கப் பட்டதைச் செய்கின்றேன் எனப் பிரதிஞ்ஞை செய்தல்

ஹே மகாமுனிவரே! நீர் ஆணையிட்டபடியே யாதொரு தடையுமில்லாமற் செய்வேன், சமர்த்தராயினும் கற்றுணர்ந்த பெரியோர் சொற்கடக்குஞ் சமர்த்தர்யாருளார்? யானிப்போதே அதிவிரைவில் அரச குமாரர்களாகிய இராமாதிகளினது மனத்திலிருக்கப்பட்ட அஞ் ஞானத்தை ஞானத்தினலே, தீபத்தினலே இரவினிருளை அகற்றுவதேபோல அகற்றுவிப்பேன்; அஞ்ஞானத்தை நீக்குவதிலும் ஞானத்தை யாக்குவதிலும் யாதொருதடையுமே கிடையாது. நிடத மலையின்கண்ணே சம்சாரமயக்க நீங்கும் பொருட்டு முன்னர் என் தந்தையாகிய பிர்ஹ்மாவினல் எந்தஞானமானது உபதேசித்தருளப்பட்டதோ அவையாவற்றையுமே சிதறுமற் கிரந்தத்தோடும் அர்த்தத்தோடும் ஸ்மரித்துக்கொண்டே யிருக்கின்றேன்; அபரிச்சின்னமாதலினுனே பூர்ணமாக எந்தஞானசொரூப ஆத்மதத்துவமுளதோ அதை நிரந்தரம் அனுசந்தானஞ் செய்துகொண்டே யிருக்கின்றேன். இந்த மகாத்மாவாகிய ஸ்ரீ வசிஷ்ட பகவான் இந்தப்பிரகாரம் வெளிப்படையாகப் பிரதிஞ்ஞையைச்செய்து, சூரனும் நடனும் ஆயுதாதிகளைத் தரித்தல் பூடணுதிகளைப் பூணன்முதலிய சாமக்கிரிகளைச் சேர்த்துக் கொண்டு இனிதாகவிளங்குவதேபோலச் சீடனுக்கான்மஞான மௌிதினுண்டாவதற்காக வேண்டிய உபாயங்களான திருஷ்டாந்தம் கதை பிரமாணந் தருக்கம் முதலியவற்றின் அனுசந்தான உற்சாகாதிசாமக்கிரிகளைச் சேர்த்தலானே உபதேசஞ் செய்பவர்களின் மிகுந்த அழ

கைக்கொண்டு இனிதாக விளங்குபவராய்ச் சுகத்திலுள்ள
சர்வப்பிராணிகளின் அறியாமையினது வேரைப்பிடுங்குவ
தும் பரமபதத்தை முக்கியமா யறிவிப்பதும் ஆகிய இந்தச்
சாஸ்திரத்தைக் கூறத்தொடங்கினார்,

ஓம்சுவஸ்தி. ஸ்ரீகணேசாயநம: பூர்வப் பிரகரணத்
தானே நித்யாநித்திய வஸ்துவேகத்தினின்றும் வைராக்கி
யம் சமாதியங்குரபீஜம் முமுக்ஷுபல பரியவசாயி முக்கி
யத் தன்மையானே பிரதிபாதிக்கப்பட்டது; இப்போது
முமுக்ஷு விவகாரம், சமாதி இங்ஙன் செய்யற்பாலதா
மென்பதை யுடைத்தாய், மனனநிதித்தியாசன அங்கமு
டைத்தாய். சிரவணவடிவ உத்தரப்பிரகரணத்தால் அறை
யப்பெறுகின்றது; பிரசங்கத்தால் வந்ததுஞ் சிறிதுசிறிது.
ஆண்டுமுதற்கவியினாலே தைவாதீனம் சர்வம் பௌருஷம்
வியர்த்தம் ஆகலின் விசாரவிஷயப் பிரயத்நபரத்தன்மை
யைப் பற்றலாகாது எனப்பகர்ந்துகொண்டு திரியும் படிப்
பாளிகளின் சங்கையாகமத்தை நிமித்தமாகக்கொண்டு பரி
கரிக்கின்றார் ஸ்ரீ வசிஷ்டபகவான் முன்னுற்ற யாவற்றை
யும் அனுசந்தித்துப் பார்த்து விஸ்தாரமாக அவற்றை
யுபதேசிக்க விரும்பிச் சற்குருவின்றியானவடிவ மங்கலத்
தைச் செய்துகொண்டும், வித்தையின் சம்பிரதாய சுத்தி
யைக் காண்பித்துக்கொண்டும், சீடரை யொருமைப்
படித்திக்கொண்டும், முன்னர்ச் சிருஷ்டியினாதியில் என்
றந்தையாகிய பிரஹ்மாவான பகவானால் யாவருக்கும்
சர்வசம்சார துக்க உபசாந்தியின் பொருட்டு எந்த ஞான
சாதனமான சாஸ்திரம் அருளப்பட்டதோ அவ்விதையே
கூறுகின்றேன் கேளென்கின்றார். சமைதமை முதலிய
சாதனசம்பத்தோடுகூடிய சுகர் முதலியோருக்குச் சிர
வணம் பலிதமாம் இப்போதுள்ள மற்றையர்கட்கு யாங்ங

னம் அதுபலிக்கும், சாதனஞ் சம்பாதித்தல் முடியாத
காரியமன்றோவெனின்? எளிதென்கின்றார்.

புருடமுயற்சியாற் சாதிக்க முடியாத தொன்றில்லை
யாம், இச்சம்சாரத்தின் கண்ணே எப்போதும் எல்லாரா
லும் விடாதனுட்டிக்கப்பட்ட புருடமுயற்சியினால் எல்லாப்
பொருள்களும் அடையப்படும். யாவரானும் எப்போழ்
தும் யாவுமே அடையப்படுமேலாயின் எங்ஙனஞ் சிலவி
டத்தில் முயற்சி பயன்படாமற் போதல்கூடும்? விடாமு
யற்சி வேண்டுமென்றுணர வேண்டும், வேண்டவே யுபே
க்ஷிக்காமன் முயலிற் கூடாதகாரிய மென்னே! முயற்சியா
னது ஈண்டே யவசியம் முக்கியமாகிப் பலன்றரும், தெய்வ
மானது முயற்சியினும் வேறாகவோ இன்றாம், இலதாகவே
முயற்சிக்குவேறாகத் தெய்வத்தின் இன்மை, தெய்வத்தி
னும் முயற்சிக்கு முக்கியத்தன்மை, முயற்சியினானே புரு
ஷார்த்த சித்தியுண்மை யென்னு மியாவற்றையும் ஊகங்க
ளானே யுணர்த்துவான் முயற்சியை யிருவகைப்படுத்து
வார், எவ்வாறு எவன் முயல்கின்றனனோ அவ்வாறு அவன்
தன்கருமத்தையே அனுபவிக்கின்றனன், தெய்வத்தாலு
பய விபரீதத்தன்மை வரலாமேயெனின்? முன்னியற்றிய
கருமமே பலத்தைக் கொடுக்கவந்தபோது தெய்வமெனப்
படுகின்றது, அதனினும் அயலாகத் தெய்வம் காணப்பட
வில்லை. இன்னுந் தெளிவாகக் கூறுங்கால் சாஸ்திரத்தைக்
கடந்ததும், சாஸ்திரத்தைத் தொடர்ந்ததும் என முயற்சி
யிருவிதமாகக் கூறப்பட்டுளது அவற்றுண் முதலது அநர்த்
தத்தின் பொருட்டும், மற்றது பரமார்த்தத்தின் பொருட்
டும் ஆம்; ஒருகாற் சமமும் சமமின்றியுமாம் இருக்கும்
முந்தியதும் இகத்ததும் இரு கடாய்கள்போல வலுத்தது
வெற்றியுறும், சாஸ்திர நியம நன்முயற்சியால் முந்தியதை
மாற்றலாம். இளைப்பில்லையாயின் அந்தியத்தில் அதைச்

செய்யலாமே இப்பொழுதே யதனு லாகவேண்டிய தன் னெனின்? பாலிய முதற்கொண்டு மிகமிகவும் பயின்ற நன் னூல் நற்கூட்ட முதலிய குணங்களுடன் கூடிய புருடமு யற்சியால் அதன்பயன் இனிதாக அடையப்படும். விரை விற் செய்யப்பட்ட மிருதுவான இளமுட்போன்ற வற்றூற் பயனின்றும், இவ்வண்ணம் எம்போன்ற ஜீவன் முக்தர்க ளானே கண்கூடாய்க் காணப்பட்டது அனுபவிக்கப் பட் டது கேட்கப்பட்டது சாதனங்களாற் சாதிக்கப்பட்டது அதனைத் தெய்வத்தா லடைந்தோ மெனல் வீணும்.

வாசனையின் பரதந்திரவயப்பட்டதானே சுதந்திரப் பிரவிருத்தி கொண்டுதற்பயனும் பொருள் நன்கடைவான் முடியாததாக விருக்கின்றது அம்முயற்சி நினக்குச் சுபத் தைத் தருவதாக ஆருகவென ஆயினும் முன் வாசனையின் பரவசனுகிய எனக்கு இப்போது சுதந்திரத்தன்மை சித்தி யாதாம் எனல்.

ஹே பகவன் ! பழையவாசனையின் கூட்டமானது என்னை யேவுகின்றபடியே யிருக்கின்றேன், தினனுகிப் பரவயனுயயான் என்ன செய்வேன் இப்பொழுது பலத்திற் சுதந்திரமில்லாமை யுளதாகுக, வருங்காலத்திய பலானு கூலமாய முயல்விலோ, சுதந்திரமே யிருக்கின்றதாம்; நல்வித்தையை யடைவுற்ற பிறப்பா லனுமிக்கப்பட்ட நன்முயற்சிப் பிராரப்த பலத்தோடு கூடிய பூர்வ வாசனைக் குத் தனது விரோதியாய பலமாத்திரத்தைத் தடுக்குந் தன்மை யிருத்தலின், அவனதிகாரப் பிறப்பின் கண்ணும் அவன் பிரவிருத்தி சுதந்திர மில்லாவிடில் கருமத்தையும் பிரஹ்மவித்தையையும் போதிக்குஞ் சாஸ்திரமும் வீணு யன்றோபோம், எனக்கருதிக் கூறுவார் அற்புதனே யென்றூர். அதிகாரி ஜன்மஹேதுவான வாசனையி னுத

வியானே நீ சாசுவதமான மோக்ஷத்தை யடையப்போ கின்றாய், அதுவும் உனது பெருமுயல்வினுனே யுண்டாய ஞானத்தானே யல்லாமல் வேறுவழியாக இல்லையாம், வாசனையின் சகாயமோ ஜன்ம விவேகசம்பத்து விசேஷ ணத்தினுலே யனுமித்துக் கொள்ளலாமல்லவா! கூறிய பொருளை நன்றாயுணர்ந்து கொள்வான் வாசனையின் பிரிவை வினுதல் சொற்பயில் என்பது. வாசனைக்கூட்டம் சுபமெனவும் அசுபமெனவும் இருவகையாம்; உனக்குப் பழைய வாசனை சுபமா ? அசுபமா ? சுபமும் அசுபமுமா ? உளது.

இவ்வாசனை யிருப்பின் இப்பயன் ஆமெனவும் இவ்வாதனையை விருத்தி செய்யவேண்டு மெனவும் கூறுகின்றூர்.

புருடார்த்த ஹேதுவாய சுபவாதனையையே அனு சரிப்பாய், கூறிய இரண்டனுள் சுத்தவாதனையின் கூட்டத் தானே யேவப்படுவையேல் இப்போது அம்முறையாகச் சுபத்தினுனே அழியாத பதத்தை யடைவாய். மற்றதே லோ, சுதந்திரமாக வாதனைகட்கு எழுச்சியோ கிடையா தாம், மற்றூ வெளிப்படுத்துவதன் வாயிலாகவே யெழும் அசாதுக்களுடைய சங்கமத்தானே தெய்வத்தால் அசுப வாசனை யொன்றெழுந்து உன்னை மகாசங்கடத்தில் அழுத் துமாயின், அதையும், அதற்கு விரோதியாய சாதுசங்கஞ் சற்சாஸ்திர முதலியவற்றின் றிடசேவையானே விரோதி வாசனையைக் கிளப்பி விரைவில் தூரத்தே தள்ளித் திரஸ் கரிக்க வேண்டும். முயற்சியினுற் கிடைத்த பலத்தால் வசியம் வெற்றி கொள்ளலாம். “ எவன் மனத்திருந்தும் அம்மனத்தயலாம், எவனை மனந்தான் அறியாதாமோ, எனமனதின் பிரேரகமாய பிரஞ்ஞாத்மா அன்னிய மென

வே கேட்கப் படுகின்றமையின் அதனதீனமாகவே மனோ
வாசனை யுற்பவமாங்கால் யாங்ஙனம் எனக்கு நல்லவாசனை
யுண்டாக்குஞ் சுதந்திரங் கூடுமெனின் அறிவுமாத்திர
இயற்கை வாய்ந்த பிராஞ்ஞனெனப் படுமதுவே நீயாவாய்;
ஜடவடிவமாய சூக்குமதூல தேகங்கள் அன்னியனாய்
விடுமாறு நீயாகாய் "இதனினும் வேறாய்க் காண்போனின்
றும், அதுவே நீயாயமர்ந்தனை" என்பதாதி சுருதியு
மிதையேயன்றோ கூறுகின்றது. ஆதலின் இவ்வாறு
சின்மாத்திர சொரூபமாயிருக்கு நினக்கு அன்னியமாய
சேதனத்தாலறியப்படுந் தகைமை எவ்வாறு கூடும்?
பிராஞ்ஞன் உன்னினும் அன்னியன் ஆவனேலாயின்
சித்திற்கு மற்றொருசித்தால் ஒளிர்தல் கூடாமையின்
உன்னைப்பாராமல் சர்வஞ்ஞமேயது ஆகாதாம் ஆதலின்,
நீயேயதுவென மாற்றிக் கோடலானே ஒருமையானது
சித்திக்கும். அன்னியத்தால் நீ விளக்கப்படுவையே
யாயின் உனக்குச் சேதனத்தன்மை எங்கேயிருக்கும்,
சித்தாலொளிர்வதற்கு வந்தடையும் ஜடத்தன்மையை
நீக்கலுமேலுமோ ? சித்திற்கு வேறுசித்தால் விளங்குதல்
கூடுமேல் அதுவும் அன்னியத்திற்கு விடயமாம், ஆகவே
எல்லையில்லாது செல்லுந் தோடமுமாம், அன்னிய முன்னை
யறியுமேயாயின் அது தனையறிவது யாதோவேறு ? அவ்
வறிவதையு மறிவதுயாதோ ? அதற்குமயலதேல் அநவஸ்
தையாகும், அதுவும் உண்மையாக மாட்டாமல் வஸ்து
சித்தியைச் செய்யாதாம், ஆகவே உனக்குச் சத்வாசனை
யை வெளிக்கிளப்பும் முயல்விற் சுதந்தரத்தன்மை தடை
யற்றதே யாகும். புருடசுதந்தரத் தன்மையின் முக்கியத்
திற்குப் பயனென்னெனின், சுப அசுபங்களாகிய வழி
களில் பெருகிவரும் வாசனைநதியை முயல்வினாலே சுபவழி
யிலேயே திருப்பிவிட வேண்டும். வீரியவான்களுக்குள்

மகாவீரிய ! அசுபங்களிற் றிரிந்துகொண்டிருக்கும் உனது
மனதை முயற்சியின் வலியினாலே சுபங்களிலேயே புகுத்த
வேண்டும், சுபங்களில் அவதாரணப் பொருட்டுத் தகுதி
யைக் காண்பித்துக் கொண்டு கூறியதையே நிகமனஞ்
செய்யும் பொருட்டுச் சித்தமாய நதியானது புண்ணியத்
தின் பொருட்டும் பாவத்தின் பொருட்டும் என இருவகை
யாய்ப் பிரவாக முற்று வருகின்றது, அவற்றுள் ஒருதா
ரையைத் தடைப்படுத்தின் மற்றதன்கண்ணிருமடங்காகப்
பெருகும் என்னும் யோகசாஸ்திரத்தின் கூற்றை யனு
சரித்துக் கூறுவார் மேவிநிற்பாய் என்றார். அசுபத்தினின்
றும் நீக்கியது சுபத்தைச் சென்றடையும், சுபத்தினின்றும்
நீக்கியது அசுபத்தைச் சென்றடையும், ஜந்துக்களுடைய
சித்தமானது சிசுக்களைப் போலாகும், ஆதலினதனை யசு
பத்தினின்றும் பலமான முயல்வான் நீக்கவேண்டும் என்
பதாம். சுபவிடயம் பௌருடத்தை யபேக்ஷியாமலே சுய
மாகவே அசுபத்தினின்றும் மனத்தைச் சலிப்பிக்கும் ஆக
லின் பௌருடம் வீண்போமோ வெனின் போகவே
போகாதாமெனக் கூறியதாயிற்று.

சித்தமானது சிசுப்போல விருக்கின்றபடியினாலே
அதற்குத் தக்க அடக்குமுறை காட்டுகின்றார்.

இவ்வாறு கூறியமுறையே சித்தபாலகனை விரை
விலே இராகாதி விஷமத்தன்மையை விடும்படி செய்வித்து
இயர்கையாய சமத்தன்மையின் கண்ணே குற்றமற்றிருத்
தலைச் சம்பாதித்துப் பையப்பைய ஆன்மசொரூபத்தில்
நிரோதவடிவ முயல்வாற் காக்கவேண்டும். விரைவிலே
அடமாக நிரோதிக்கக் கூடாது. எழுச்சியாற் சமாதானத்
தையடையாது போய்விடும், அவ்வாறு கூடாது; அவ்
வாறே ஸ்ரீ பகவத்வசனமும் " ஒண்டயிரியங்கவருணர்

வினுற்பையப்பையவுபரமந்தனைச்சேர்க'' இதன்கட் பிரமாணமாகும். உன்னுன் முன்னர்ச் சுபவாசனைக் கூட்டத்தையேனும் அசுபவாசனைக்கூட்டத்தையேனும் முயல்வின் பயில்வாற் பெரிதாகச் சேர்க்கப்பட்டிருந்த போதினும் இப்போது சுபத்தையே பெரிதாக்க வேண்டும். முதலிற் பலமானது விரைவிற் கைகூடவேண்டியாம், இரண்டாவதிற் பகையைத் தடுக்கும்பொருட்டுச் சுபவாசனை யவசியம் வேண்டியதேயாம், வாசனையின் பயிற்சியானது பயனற்றுப் போமென்பதாகச் சங்கிக்கவேண்டியதில்லை, பூர்வவாசனைப் பயில்வுகளிற் பிரத்தியக்ஷமாகப் பயன்சித்தித் திருத்தலின், ஹே பகைவரைவெல்வோய்! முன்முயற்சியின் பலத்தால் உனது வாசனையானது மிகத்திடத்தை யடைவுற்றபோதே பயிற்சி பயனேடு கூடியதென் றறிந்துகொள்ளலாமல்லவா, அவ்வாறே யிப்போதுங்கூட உனது வாதனையானது பயில்வின் வலியால் அதிதிடமாம்; ஆதலின், சுபப்பயிற்சியையே செய்வாயாக பழையவாசனை பருத்திருந்தபோதினும் ஐயப்பாடுண்டாயிற் கேட்பாயாக, உனது வாசனை பூர்வம்பயிற்சியில் திடத்தன்மையை யடையாதிருக்கும் பக்ஷத்தி லிப்போதும், அது வளரமாட்டாது நீ சுகமாகவே யிருக்கலாம்; தக்கபடி சுகமாகவே விவகரிக்கலாம் ஆகவே துர்வாசனை வளர்தலானே யுண்டாகும் அநர்த்தஞ் சம்பவிக்குமெனத் துக்கிக்க வேண்டிய துனக்கில்லை; ஆயின் சுபவாசனையை வளர்ப்பதில் என்னையேன் ஏவுகின்றீர் எனின், ஐயத்தை யடைந்தபோதினும், அத்தியந்தம் சுபவாசனையையே வளர்ப்பாயாக, நல்லொழுக்கங்களைப் பழகிவருதலால் இச்சுபவாசனையை விருத்திசெய்தலானே யாதொருகோதும் வராதாம். “நல்ல தீயபயன்றனை நாடிடு, மெல்லையை யுறினுஞ் சுபமேயியல், வல்லனில்லெனில் வந்ததுயாதுகொ, னல்லனுண்டெனி னுத்திகன்

பொன்றினன்'' என்னும் நியாயத்தையும் கண்டுகொள்க. ஆயின் எவ்வளவுகாலம் சுபவாசனையைப் பயிலவேண்டுமெனின், விற்பத்தியோடு கூடிய மனத்தனுகாமற் பரமான்ம பதத்தை யறியாதிருக்கும்வரை அதாவது தத்துவஞானம் வரும்வரை குருசாஸ்திரப் பிரமாண யுக்தி யனுபவங்களான் நிர்ணயிக்கப் பட்டதை யாசரிக்க வேண்டும்

தூயவாதனை பலப்பட்ட பின்ன ரிவ்வாறிருந்து சுகிப்பாயென்கின்றார்.

மனோவிசாரவிடய ஆதரமுற்ற சமரசத்தன்மையும் ஆன்மாவின் கண்ணே நிலைபேறுடைமையும் நெஞ்சினுண்டாகு மாறுசெய்தி. ஆடையிற் சேர்ந்த அழுக்கானது வெள்ளாவி வைத்தல் சாரமண்ணிடல் முதலியவற்றானே தீர்தல்போல இராகாதி வாசனைக் கஷாயங்க ளெல்லாம் நீங்கப்பெற்ற பின்னர் ஆன்மவஸ்துவை யறிந்தவனாகிச் சகலதுயரங்களும் நீங்கப்பெற்றுப் பூர்ணமாக விருக்குமுன்னல் நல்வாசனைக் கூட்டமும் விடத்தக்கதே யாகும். அவ்வாறே மிருதியும் “பக்குவங்கஷாயம் படவேவினைகளாற் பக்குவவுணர்வுபின் பவித்திடலாமோ” எனக் கூறுகின்றது. கூறியபொருளையே சுருக்கி யுபசங்கரித்துக்கொண்டு ஆசரிக்கத்தக்க சுபத்தை யுபதேசிப்பார்; மகாமங்களமாயும் பெரியோராற் பேணப் பெற்றதாயும் இருக்கும் சுபவாதனையை யனுசரித்து அதனை யடைவுற்ற மதியினனே எப்போதும் சோகமற்ற பரமார்த்த வஸ்துவைச் சாக்ஷாத்கரிப்பாயாக: அதன் பின்னர் அச்சுபவாசனையை யனுசரித்தலையும் விட்டுப் பரமானந்த மாகவே சமுசாரவாதனையை மீண்டுங் கவராதபடி உள்ளே விடுத்துயிருத்தி உதாரமான மதியினாலே சாந்திவைராக்கிய சுகத்தை நிறையக்கொண்டு கருமகாண்ட சுருதிகள், உபாசனைபரசுருதிகளின் ஞான

சாதகத் தன்மையைக் காண்பிப்பதும் அவ்விடயங்களாற்
கெடுக்கப் படாததும், ஆன்மாவின் கண்ணே யனுசந்தா
னத்தை யுடையதும் குருசாஸ்திர முபதேசித்த கிரமமா
கக் கிடைத்த சுவானுபவத்தையும் ஏகரசத்தையும் சம்பா
திப்பதும் சுகதுக்கங்களைக் கெடுப்பதும் பேரானந்தத்திற்கு
முக்கிய காரணமாவதும் மோக்ஷத்திற்கு முக்கிய சாதன
மாயதும் ஆம் இவ்வியம்பும் மகாசங்கிதையை மனவொரு
மையுடன் கெட்பாயாக எனத்தொடரும். அதனைக் கேட்
பதில் மந்த விரக்தனுக்கும் அதிகாரம் கிடையாதெனக்
காட்டுவார்.

சர்வ விவேகிகளோடும் இம்மோக்ஷ கதையை நீ
கேட்டு என்றும் அழிவேயில்லாது துயரஞ் சிறிதுமில்லாத
பரமபதத்தை யடைவாயாக வென்றிவ்வாறு அங்கசகித
மாகச் சிரவணத்தைக் கூறியபின் கேட்கத்தக்க சாஸ்தி
ராதிகள் இல்லையென்பதைக் குறித்து அஃதுண்டான
பிரகாரத்தைக் கூறுகின்றார்.

கற்பத்தின் ஆதியில் பிரஹ்மாவாகிய பரமேஷ்டியால்
எல்லாத்துயரங்களையு மெரிப்பதும் மதிக்குப் பரமசமா
தானத்தைச் செய்விப்பதும் ஆகிய இஃதியம்பப்பட்டது
என்று ஸ்ரீ வசிஷ்டபகவான் கூற, ஸ்ரீ வசிஷ்டபகவா
னுடைய அபிப்பிராயத்தைத் தொடர்ந்து அறியும் அவா
வுற்று, முன்னர்ச் சுயம்புவால் இது என்னகாரணத்தானே
கூறப்பட்டது? எங்ஙனந் தங்களா லடையப்பட்டது?
இதனை யடியேனுக் குரைத்தருளல் வேண்டும் என்று ஸ்ரீ
இராகவர் பிரார்த்திப்ப ஸ்ரீ வசிஷ்டபகவான் கூறுவதா
வது:—ஆண்டாதியில் பரமேஷ்டியின் ஜன்மத்தைக்கூற
அவர் மூலகாரணத்தைத் தெரிவிப்பார். அநந்தமாயிக
விலாசங்களின் அதிஷ்டானபூத ஆன்மாவுளது, அது

யாவற்றினும் அயலாயுள்ளாயிருப்பது, சருவாதாரமாயது,
மாயை யதன்காரிய மியாவற்றையுங் கடந்தது, பிரத்தியக்
குச் சித்திருபமாய் நித்திய அபரோக்ஷமாகி எல்லாப்
பிராணிகளினது இருதயத்தி லொளிர் விளக்காயிருப்பது,
சிதம்பரமா யிருப்பது அழிவிலா வடிவமுற்றதுமாம்.
மாயை யதன்காரியங்கள் அசையும்போதும் அசையாத
போதும் ஒரே ஆகாரமா யிருப்பதும் ஒரேயியற்கையா
யிருப்பதும் ஆகிய நிர்விகார அதனினின்றும் சர்வகாரியங்
களிலும் வியாபித்திராநின்ற பிரஹ்மாண்ட வடிவமாய
விராட்டுஎன்னும் விஷ்ணுவானவர் சூக்குமபூதச் சிருட்டிக்
கிரமமாக பெருகிவராநின்ற நீர் நிறைந்த அசைவு அசை
வின்மைகளிலும் அழியாத ஒரே நீரியற்கையை யுடைத்
தான கடலினின்றும் அலையுண்டானதே போல உண்
டானார். நிர்விகாரத்தி னின்றும் உலக உதயம் விவர்த்த
ருபம் ஆகுமேயல்லாது பரிணாமமாக மாட்டாதாம் மேரு
கிரியைக் கர்ணிகையாகவும், திசைகளைத் தளங்களாகவும்.
நக்ஷத்திரங்களைக் கேசரங்களாகவும் உடைத்தாகி விளங்
காநின்ற அவருடைய இருதயதாமரையி னின்றும் பர
மேஷ்டியானவருண்டானார். வேதவேதார்த்தங்கள் யாவற்
றையுமுணர்ந்து தேவமுனி மண்டலங்களா லலங்கரிக்கப்
பட்ட அவர் எல்லாப் பிராணிக் கூட்டங்களையுங் மனது
விகற்பக் கூட்டத்தைச் சிருட்டிப்பதே போலச் சிருஷ்
டித்தார்.

ஜம்புத்தீவின் ஒருகோணத்தில் பாரதவர்ஷமெனப்
பெயர்பெற்ற இதன்கண் தேகவியாதி மனோவியாதிகளாற்
கஷ்டப்படும் ஜனக்கூட்டங்களின் பரம்பரையை நோக்கி
யின்னது செய்தாரெனல்.

சிருஷ்டிக்கப்பட்ட ஜனங்கள், இலாப நஷ்டங்களான்
மகிழ்வு கவலையுற்ற மனத்தை யுடையவர்களாகவும், உண்

டாகி யழிந்துகொண் டிருப்பதிற் றற்பரர்களாகவும், அற்ப
வாழ்க்கை யுடையவர்களாகவும், திரிந்துகொண் டிருக்
கும் இப்பூதஜாதிகளின் சிருஷ்டியிற் பற்பல விதமான
விஷயபோக விசனங்களா லவதிப்படும் பிராணிகளின்
றுயரைப் பார்த்துச் சகல லோகங்களையும் சிருஷ்டித்து
எல்லாத்துயரங்களையும் நீக்கும் சமர்த்துடைய அவர்
மைந்தன் றுயரைநோக்கி யிரங்கும் தந்தையைப்போலக்
கருணையினால் இரங்கினார். ஆசையாற் கெடுக்கப்பட்டு அற்ப
ஆயுளோடு கூடியிருக்கும் இவர்களுடைய துக்கத்தின் நீக்
கத்தின் உபாயம் எஃதாமெனக் கணப்போது ஒருமை
யோடு கூடிய மனத்தராய்ப் பூதியின் பொருட்டுச் சிந்தித்
தனர். முதற்சுத்தி சாதனமாகச் சிருட்டித்தது யாதெ
னின், ஈசுரராய அவர் இவ்வாறு இனிது சிந்தித்துச் சுயம்
தவத்தையும் தருமத்தையும் தானத்தையும் சத்தியத்தை
யும் தீர்த்தங்களையுமே சிருஷ்டித்தனர், இவற்றைச் சிருஷ்
டித்து மீண்டும் பிராணிகளைப் படைக்கும் பிரமதேவர் நம்
மாற் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட புருடர்கட்குத் தவமுதலியவற்
றானே வேரோடுந் துயரமாயவில்லையெனத் தாமே சிந்திப்
பாராயினர். ஜீவன் எதனான் மீண்டுபிறப்பதும் இறப்பதும்
அற்றிருப்பானோ அத்தகைய பரமசுகவடிவ நிர்வாணபதம்
ஞானத்தானே கிடைக்கும்; சமுசாரத்தைக் கடப்பதில்
ஜந்துக்கட்கு உபாயம் ஞானமேயாம், தவந்தானந் தீர்த்த
முதலியவை உபாயங்களல்லவென, "திரமா மருத்தத்தி
னான் மைந்தரானுந் தீராது கருமத்தினானும்" "மகடிவான
வங்கங்களாமிவை" புகுதிறமற்ற திறத்தனவேயாம்; என்ப
தாதி சுருதிகளிற் கூறப்பட்டுள்ளன. ஆகையால் ஆண்டு
துயரைத் தொலைக்கவேண்டித் தன்னைமறந்து திரியும் பிரா
ணிக்கு நவமாய்த் திடமாயிருக்கும் தாண்டு முபாயத்தை
விரைவில் வெளிப்படுத்தாநிற்பேன். தாமரையின்கண் வீற்

றிருக்கும் ஸ்ரீ பகவானான பிரஹ்மாவானவர் இவ்வாறு சிந்
தித்து உன்னெதிரிலிருக்கு மிவ்வென்னை மனத்தினாற் சங்
கற்பித் துண்டாக்கினார்; அநிர்வசநீய மாயையின் வயத்
தினாலே யுபாதியுற்பத்தியா யுண்டாய யான் விரைவில்
அலையினிடத்தி னின்றும் மீண்டோரலை யுண்டாவதே
போல விரைவிற் பிதாவின் சந்நிதியி லடைந்தேன் ஜப
மாலையையும் கமண்டலத்தையும் கையிற்றரித்திருக்கும்
நாதராகிய பிரஹ்மாவானவர் ஜபமாலையோடுங் கமண்ட
லத்தோடு மிருக்கப்பட்ட என்னால் வணக்கத்துடன் நமஸ்
கரிக்கப்பட்டனர்.

அவ்வாறு அவதரித்த தங்கட்குற்றது யாது உப
தேசித்த தெங்ஙன் எனக் கூறுகின்றார்.

வந்து நமஸ்கரித்த வென்னைப் "போமைந்த" வெனக்
கூறித் தாமிருக்கும் தாமரையின் வடதளத்தில் வெண்
மேகம், சந்திரனை விடுவதேபோலத் திருக்கரத்தால் என்
னையுட்காரப்போகச் சொன்னார். மான்றோலைத் தரித்திருக்
குந் தந்தையாமவர் மான்றோலை வஸ்திரமாகவுடைய என்
னைப் பார்த்து நல்லன்னமானது சாரசப் பக்ஷிக்குக் கூறி
யதுபோற் கூறியதாவது; ஹேமைந்த! நினதுமனதை
ஒருமுகூர்த்தம் வரை குரங்கைப்போலச் சஞ்சல ஹேது
வாய அஞ்ஞான மானது சந்திரனைக் களங்க மடைவது
போலடைக. இவ்வாறு தந்தையால் விரைவிற் சபிக்கப்
பட்டுப் பரமேஷ்டியினுடைய சங்கற்பத்தின் பின்னர்,
அந்தோ ஆச்சரியம் பூர்ணநிர்மல சொரூபத்தை மறந்த
னன் யான். பின் பொன்னைப் பறிகொடுத்தவன் போலத்
தீனத்தன்மையை யடைந்தேன், போதமற்ற புந்தியோடு
மிருந்தேன், தனமற்றவன் போலத் துக்கசோகங்களாற்
றபிக்கப் பட்டவனானேன். அந்தோ கஷ்டம்! சமுசார

மென்னுமித்தோடம் இங்கெங்ஙனமப்பா வந்தது, என இவ்வாறு சும்மாவே யாதொருதொழிலையும் செய்யாமலிருந்து கொண்டுள்ளே சிந்தித்தனன்; பின்பென்பிதா என்னைநோக்கிக் குழந்தாய்! துயரமடைந்தனன் போலிருக்கின்றாயே அஃதென்னை துயரம் நீங்குமுபாயத்தைக் கேட்பாயாக! அதனானித்தியம் சுகியாகவே யாவாயெனக் கூறினர். அதன்பின் சகல லோகங்களையும் சிருஷ்டிக்கும் பிரஹ்மாவை வணங்கிப் பொற்றாமரைத்தளத்தி லிருந்த யான் சமுசாரநோய்க்கு மருந்தை ஹேநாதரே! மகாதுக்கமயமாகிய சமுசாரம் எங்ஙனம் வந்தது? பிராணிகட்கிது எவ்வாறு நீங்கும்? என வினவினேன், வினவியவளவில், எதையறிந்து தந்தையினுடைய சர்வ உற்கிருஷ்ட தத்துவஞானம்போல நிர்மலபரிபூர்ண இயற்கையனா யிருந்தேனோ அத்தகைய பரமபவித்திரமாகிய ஞானத்தையந்தோ ஆச்சரியம்! அதி விஸ்தாரமாக என்பொருட்டருளினார். சம்பிரதாயத்தானே கிடைத்த ஞானத்திற்கே முத்தியீயுந் தன்மையாமன்றி மற்றவற்றிற் கின்றாம் என்பதைக் காட்டும் பொருட்டும் பிரஹ்மவித்துக்கு லோகானுக்கிரகம் விட்டு வேறுசெய்யற்பாலது இலதாம் என்பதை யறிவித்தற் பொருட்டும், புருடார்த்த சித்தியின் கண்ணே பாரத வருடத்திற்குப் பிறவற்றினும் சிறப்புளதாந் தன்மையைத் தெரிவித்தற் பொருட்டும், கூறினார்.

ஸ்ரீ வசிஷ்டபகவானைப் பார்த்துப் பிரஹ்மதேவர் செய்ய வேண்டிய பணிவிடையைக் கட்டளையிடல்.

அருளியபிறகு அறியவேண்டியதை யறிந்து உண்மையான இயற்கை நிலையிலிளைப்பாறும் என்னைநோக்கி அந்த உலககர்த்தாவாயும் ஆசிரியராயும் இருக்குந் தந்தையாகிய பிரஹ்மதேவர் சகலகாரணத்தையும் கூறியருளினர். சாபத்

தால் அஞ்ஞாபதத்தையடைந்து ஹே மைந்த! இந்த ஞானத்தினது சாரத்தை எல்லா அதிகாரிகட்கும் ஞானஞ் சித்திக்கும் பொருட்டு நீ வினவுமாறு யாமேசெய்தனம்: இப்போது நீசாபந் தீர்ந்தவனாகி, கனகம் நெடுங்காலம் களங்கப்பற்றாற் கனகமல்லாததே போலடைந்து மீண்டும் புடம்போடலானே முதற்போதிருந்த சுத்தகனகத் தன்மையதாகவே யிருப்பதே போலப் பரமஞானத்தை யடைந்து அகண்டானந்த ஆன்மவடிவமா யெம்போல இருக்கின்றனை. இப்போது உலகத்திற் கனுக்கிரகிக்க வேண்டிய காரணம் பற்றிப் பூமியின்மீது சம்புத்தீவின்கண்ணிருக்கும் பாரதவருடத்திற்கு நீசெல்வாயாக. ஆண்டு, மகாமதியையுடைய நீ முறையே செல்பவனாதலின் கருமகாண்ட தற்பரர்கட்குக் கிரியா காண்ட முறையாகவே உபதேசம் புரிவாயாக, இவ்வாறே "விளைகருமந் தொடர் வெண்மை மிக்கார்த முளமயலியற்ற லுரித்தன்றாமால்" என்னும் நியாயமுமுளதாம்; விரக்தமனத்தரும் சூக்குமப் பொருளைக்கவருஞ் சமர்த்தரும், மிக ஆராய்ச்சியோடு கூடியவரும்ஆய அதிகாரிகட்கு நீ ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கும் ஞானத்தை யுபதேசிப்பாயாக.

கற்பபரியந்தம் கருமபூமியி லிருக்கவேண்டியதானது, குருவாக்கியத்தைப் பரிபாலனஞ்செய்யுந் தங்கட்கு உலக அனுக்கிரகப் பொருட்டே கேவலம் ஆவதில்லை, மற்றோ செய்யவேண்டியதின் சேடமும் செய்தற்பொருட்டுமாம்.

அஞ்ஞரைப் போலத் தங்களுக்கும் காரியங்களில் பிரவிருத்தி காணப்படுதலின் எங்ஙனம் தாங்கள் கிருதகிருத்தியராக முடியும் எனின் பரமசாந்தமாய் இஷ்டம் அநிஷ்டம் எய்துங்காலத்தில் மகிழ்ச்சி வாட்டமற்று எப்போதும் துயின்ற பிரஞ்ஞையையுடைய விருத்தியானே நிகழ்

ந்து பரமார்த்த திருஷ்டியால் பிராதிபாசிக திருஷ்டியால்
காரியததைச் செய்துகொண்டிருப்பேன், பிரஞ்ஞை துயி
லுதலாவது, சத்திய அத்வைத விஷயத் தன்மையை
யுடைத்தா யிருத்தலாம். இவ்விடயம் ஸ்ரீ உபதேச சகஸ்
திரியிலும் ஸ்ரீ மதாசாரிய சுவாமிகளாலும் அறையப்பெற்
றுளது.—துவிதத்திற்குப் பாதிதத்தன்மை யுண்மையின்
யாவன் நனவின்கட் டுவிதத்தைக் கண்டுங் கண்டிலனோ
துயில்பவனைப்போ லொன்றுங் காணாது, அறிவாகவே
காண்கின்றனனோ அங்ஙனமாக யாவன்பயிக்காதி செய்
யினும் நிஷ்கிரியனோ அவனே ஆத்மவித்தாம் அன்னிய
னன்றென நிகமாந்தங்களில் நின்மல நிச்சயமாம், மேன்
மிழற்றிய ஆன்மவித்தின் சொரூபங் கூறுவார். துயில்
பவனென்றார். நனவின்கண் = விசுவ அவஸ்தையின் கண்,
துவிதத்தை = துவைதப் பிரபஞ்சத்தை முன் வாசனை
வயத்தாற் கண்டும் = விவகரித்தும், விசேடமாகக் கண்
டிலன் = விவகரித்திலன். மற்றோ, துயில்பவனைப்போல,
எல்லாவுலகங்களையும் பிரத்தியக்காத்மாவில் இலயஞ்
செய்து தான்மாத்திரமே யிருப்பதாகக் காண்பன்.
அதன்கண் ணேதுவறைகின்றார்:—துவிதத்திற்கென. அத்
வயத் தன்மையினனே யென்பதாம். அங்ஙனாகவே முன்
போலவே முழுக்கு சௌச பிக்ஷாடனாதி செய்தபோதி
னும், நிஷ்கிரியனவன் = நிர்விகாரனவன் அகர்த்தாத்ம
சுபாவ ஆவிர்ப்பாவத்தானென்க. யாவன் இவ்விதனோ
அவனே ஆத்மவித்தாவன். விக்ஷேபதசையின் மாட்டும்
நழுவாத ஆன்ம உண்மைத் தரிசனமுடைமையான் பிரஹ்
மவித்துக்களி லுத்தமன் இவனேயாவன்; அன்னியனல்
லன், சாஸ்திரார்த்தங்களை யுணர்ந்தவனேனும் யாவன்
விவகாரகாலத்தில் அறியப்பெற்றதாந் தன்மை செய்யப்
பெற்றதாந் தன்மை முதலிய அபிமானவானவன் அவனல்

லன், என்றிவ்வண்ணம் வேதாந்த சாஸ்திரங்களில் விசேட
மாக நிச்சயிக்கப்பட்டுளதாம். மேலும் யானென்னும்
ஆத்மபுத்தியும் எனதென்னும் ஆத்மீய புத்தியும் எவனுக்
கெக்கால் பிரயோஜன மற்றனவாமோ அவனக்காலாத்ம
வித்தாவன். மமதையற்றதாய் அகங்காரமற்றதாயுள்ள
ஆத்மாவை யாவன் நன்குணர்வானோ அவனே தத்துவ
தரிசியாவன் என முன்பருளியதை வெளிப்படை யாக்கிக்
கொண்டு ஆன்மாவை யறிந்தவனுடைய இலக்கணமியம்பு
வார் யானென்றார். சாஸ்திர ஆசாரிய அனுக்கிரகம் பெற்
றபதார்த்த மிரண்டன் விவேகமுடைய யாவனுக்கு யான்
எனதென்பதான ஆத்ம ஆத்மீய விடய ஞானங்கள் பய
னற்றனவாக எக்காலாமோ அதாவது அவற்றானுண்டாக்
கப்பட்ட விவகார ஹீனனாகப் புமான் எப்போதாவனோ,
அப்போது அவன் ஆத்மவித்தாவன்; தேகாதிகளிலும்
அவற்றின் அனுபந்தத்திலும் விவகார காலத்திலும் முன்
போல வஸ்துத்தன்மையனவாக விவகாரம் புரியாமல்,
அவ்விவகாரத்தும் ஆன்மா மாத்திரத்தைத் தரிசித்துக்
கொண் டிருப்பவனே நல்ல ஆன்மவித்தாவன் என்பதாம்.
அவ்வாறே "யாதொரு பொருளை யெல்லாவுயிர்களுமென்
றுங் காண்பார், காதலின் ஞானியத்தைக் கண்ணினாற்
தெரியக்காணான்" என்னும் ஸ்ரீ பகவத்வசனமுமுளதாம்.
இவ்வண்ணம் எக்காரணத்தாற் கூறப்பெற்ற தென்பதாதி
வினாவிடைகளைக்கூறிப் பிரசங்கத்தால் வந்த சிலவற்றை
யுங் கூறித் தேங்கமலத் தயனுரைத்த மொழிகேள் என்
னும் வாக்கியத் தானே அபிமுகீபூதமான ஸ்ரீ இராமர்
பொருட்டு உபாயத்தோடுகூட ஞானத்தை உபதேசிக்க
விழைந்தவராய் விசிஷ்ட வினவுவான் விளம்புவான் என்
னும் நம்மிருவர் சம்வாதம்அவசியம் பலத்தின்பொருட்டே
கற்பிக்கப்பெறும் எனக்காண்பித்தற் பொருட்டு வினவு

வோனையும் விளம்புவோனையும் கூறுவார், இவ்வாறு தாமரையினுதித்த தந்தையின் ஆணையைப் பற்றியான் அதிகாரிகளின் பிரவாக மிருக்குமவரை யிருப்பவனு யிருக்கின்றேன். செய்யத்தக்க தொழிலின்பயன் எனக்கீண்டு ஒரு சிறிதுமே கிடையாது, இருக்கவேண்டியதற்காக மனமற்றவனுகிப் புவியின் கண்ணே யிருக்கின்றேன். அதனுனே எப்போதும் உறங்குவதேபோல அபிமானமற்ற விருத்தியாற் கிடைத்து நிகழ்கின்றபடி காரியத்தைச் செய்கின்றனன், மிகச்சாந்தியோடு கூடிய விருத்தியினுனே வாழ்கின்றேன், எப்போதும் சமுசாரத்தி லுறங்கும் அஞ்ஞர்களது புத்தியினுனே காரியத்தைச் செய்விக்கின்றேனேயன்றி என் மதியைக் கொடுத்து ஒருகாரியமும் செய்வதேகிடையாது. ஆசிரிய ரிலக்கணமறைவார், தத்துவத்தை யுணர்ந்திருக்குந் தன்மையையும் உணராததன்மையையும் முன்னருபதேசகரிடத்தில் விவகாரக் குறியினுலே நிர்ணயித்து எந்நரன் வினவுகின்றனனே அவ்வினவுவோன் மிகவும் மதிமானுவான்.

அதிகாரியின் இலக்கணமும் வீட்டின் வாயிற்காவலரையும் கூறுகின்றூர்.

முன்பின் கூறியவற்றையும் கூருதவற்றையும் பகுத்துணர்வதில் ஆற்றலுடைய மதியையுடையனுய்ப் புகழத்தக்கவ னுனவனுக்குப் பிராஞ்ஞன் வினவியதைக் கூறவேண்டும், பசுதருமத்தோடுற்ற அதருமத்தினனுக் கறையொணுதாம். "இருளுமவித்தையி னிடையிற்பட்டே, மருளுந்தாமே தீரர்பண்டிதர், தெருளரெனவே தேரித்திரிபவர், உருளுங்கோணல் வழிபலவுலவிப், பொருளறு துயரைப் பொருந்துவர் புலனிலார், வெருளுங்குருடனுற் கொடுபோங் குருடர்கள், சுருளுந்துயர்பல தொடருதல்

போன்மே" என்னுஞ்சுருதியை யனுசரித்து அநாரியனைத் தியாகிக்க வேண்டும். மோக்ஷத் துவாரத்தில், சமம், விசாரம், சந்தோஷம், சாதுசங்கமம் என நான்கு துவாரபாலர்கள் கூறப்படுவர்கள். இந்நால்வரும் முயல்வினுனே சேவிக்கத் தக்கவர்களாவர்கள். முடியாவிடின் மூவரைச் சேவிக்கவேண்டும், அதுவு முடியாவிடின் இருவரையேனுஞ் சேவிக்க வேண்டும், சேவிக்கின் மோக்ஷராஜக் கிருகத்தில் இவர்கள் கதவுதிறந்து விடுவார்கள்.

அந்த நால்வருள் ஒருவரையேனும் பற்றவேண்டுமென்பதையும் அதற்கேதுவாம் பிரஞ்ஞையை வளர்க்கவேண்டு மென்பதையும் வற்புறுத்தல்.

எல்லா முயற்சிகளானும் பிராணனை விடுத்தேனுமென்றது (முயற்சியி னுதரவி னதிசயத்தைக் காண்பிக்கும் பொருட்டாம்) ஒருவனையேனும் நன்குபற்றவேண்டும், ஒருவன் வயப்பட்டானுயின், நால்வருமே வயப்பட்டவர்களாவார்கள். சமுசாரத்தை விடற்பொருட்டு முதலில் நூல் நல்லோருறவுகளின் வாயிலாகவாம் தவத்தோடு கூடிய சமதமங்களால் விவேகத்தைக் கவர்ந்து வைத்துக்கொள்ளும் ஆற்றலுடைய மதியையே நன்கு வளர்த்தல் வேண்டும், அதன் வளர்ச்சியின் கண்ணும் இந்நூற் பரிசீலனமே யுபாயமாம். சிறிது சீர்படுத்திய மதியினுனே இந்நூலை நன்காராயின் இதுவே யதிகாரியின் அஞ்ஞானத்தைப் பரமநாசஞ்செய்யும். "பேதிக்கு மிருதயப் பெருங்கிரந்திகடாம், சேதிக்கப்படுமாற் செறியைய மெல்லாம், வாதிக்குமிவனது கருமங்கண் மாயும், ஆதிக்கரியப்பராவரமறியினே" என்பதாக அறையும் மறையால், சகிக்க முடியாத சமுசார விஷசம்பந்தத்தாற் பிரவேசித்த விடூசிகை வியாதியானது, ஜீவப்பிரஹ்மைக்கிய ஞானமாகிய

கருட மந்திரத்தானே விடசோதனஞ் செய்யவே தீர்ந்துவிடும்.

மேலும் புகன்ற விடூசிகையையே விரித்துரைக்கின்றார்:—கூறியவகையே இப்போது ஆன்மாவை ஆராயாதவனுக்கு நிரதிசய துக்கம் உண்டென்கின்றார்.

நரகம்போன்று மலமூத்திரங்களின் நகரம்போன்ற சரீரங்களிடத்திலும் அவற்றினுறவினர் அன்னபானுதிவர்க்கமுதலிய சமுதாயங்களிடத்திலும் ஆசைவைத்தலானே புருடனைப் பந்தப்படுத்தும், இயற்கையனவாய விடயவடிவ விடவிடூசிகைகளாமிவை அந்தோ! முடிபின்றியவையாம்; இவைகளைச் சிகிச்சைசெய்து மாற்றுவிடின் நிரந்தரம் மேற்கூறப்படும் ஆயிரக்கணக்கான அவ்வந்நரக துர்த்தசைகளையே கொடுக்கும். அவைகளாவன:—கற்களைத்தின்னல் வாட்களால் வெட்டுண்டல், மலைச்சிகரங்களி னின்றும் உருளல், கற்கணங்களாலடிபடல், அக்கினியாற் றுகமுறல், பனியாலெப்போதும் நனைந்திருத்தல், கோடாரி கத்திரி முதலியவற்றால் சரீரங்கள் சேதிக்கப்படல் (பிளக்கப்படல்) சிலைப்பலகைகளில் உடல்கள் சந்தனக் கட்டையைப்போற் றேய்தல், வாளிலைமரங்கணிறைந்த வனத்திடையோடல், காஷ்டத்துள் ளிருக்கும் புழுக்கட்கே போல அங்கமுழுதும் காஷ்டயந்திரத்தாற் றுன்புறல், பழுக்கக் காயவைத்த இரும்புமுட்சங்கிலியினாலே சுற்றுண்ணல், முட்டுடைப்பங்களால் அங்கமுழுவதும் தோலை மூம்பும்படி துடைக்கப்படல்; எப்போதும் அக்கினிச் சுவாலைகளைக் கக்கும் போரிற்பொழியா நின்ற பாணங்களின் றுரையிடைவிடாது தைக்கப்பெறல், நிழல் நீர் குடித்தல் கிடைக்கப்பெறுமல் உஷ்ணகாலங் கழிக்கப்பெறல்; அவ்வாறே சீதகாலத்தில் நீருள் நிறுத்தி நீரைத்

தாரையாகப் பொழியப் பெறல், வெட்ட வெட்ட உண்டாகிக் கொண்டிருக்குஞ் சிரசு மீண்டு மீண்டும் வெட்டுப்படல். சுகநித்திரை விடயத்திலோ வார்த்தையு மில்லாமை முகத்தை மூடிவிடுதலான் மூச்சுவிடமுடியாமை, அங்கங்களெங்குங் கொப்பளம் கிளம்பி மேடும்பள்ளமுமாய் விவகரிக்க முடியாமை, தேகம் மற்றைய ஒவ்வோ ரங்கங்களும் மலைபோல வீங்கப்பெறுதல் அல்லது கற்களைத் தின்னன் முதலிய நான்கையும் பனிதெளித்தல்போற் சகிக்கத்தக்கதாம் அங்கத்தைக் கத்தரித்தலைச் சந்தனப்பூச்சே போலவும், வாளிலைத்தருவனுதி மூன்றையும் தேகசமஸ்காரம் போலவும் விசிட்ட சரதாரை வீழ்தலையோ வேனிற்காலத்தில் விளையாடு நிமித்தங் கொடிவீடு முதலியவற்றி லிருந்து ஜலதாரையைப் பொழிவித்தல் போலவும், தலைவெட்டலாலாய மரணத்தைச் சுகநித்திரைபோலவும், முகத்தை மூடலான் பலாத்காரமாய்ப் பேசாமையைச் செய்தலைச் சகஜவிருத்தியினாலே வதனத்தை மூடிக்கொண்டதே போலும், உடம்பெல்லாங் கொப்பளித்து மேடும்பள்ளமு மாதலையோ மகாசம்பத் துதயமானதைப் போலவும், அவசியம் பொறுத்துக் கொள்ள வேண்டியதாம். துக்கஸ்தானங்கள் அளவிறந்தனவா யிருத்தலின் ஒரு திசைமாத்திரம் இவையெனக் காண்பிக்கப்பட்டன. அவற்றை யீண்டு காண்பித்தலானே யாதுபயனோ வெனின்? கூறிய இவ்வகையான கஷ்டசேஷ்டைகள் ஆயிரங்கோடியாற் கொடிய சமுசாரத்துற்ற அழியப்பட்ட காயங்களாற் பரிச்சின்னப்பட்டுப் பரவசமா யிருப்பதில் அநாதரவாய்க் கவனியாமல் விட்டுவிடப்படாது. அவசியம் மேற்கூறும் பிரகாரம் விசாரிக்கத்தக்கது மேற்கூறும் வகையாக அறியவும் வேண்டும்.

எத்தாவது சிகிச்சை விடயரோக நீக்கப்பொருட்டுச் செய்யத்தக்கதாம் என, கூறுகின்றார்:—எவ்வாறறிய வேண்டுமென் றாசங்கை யுண்டாகக் கூறுகின்றார்.

எவ்வாறு சாஸ்திர விசாரத்தாற் றிடமாய் மேன்மையான துண்டாமோ அவ்வாறேயாம், அவ்வாறாயின் சாஸ்திர விசாரத்தான் மேன்மைபெறல் எங்ஙனங் கூடுமென்று துணியமுடியும், சாஸ்திரவிசார தற்பரர்களாகிய மாண்டவ்யாதி மகரிஷிகட்கும் ஆயிரக்கணக்கான துர்த்தசை காணப்படுதலின் எனவினவின், வித்தைக்குக் கண் கண்ட பலனுண்டென்க; எனவே பிராணனுள்ள வரையும் அதிகாரியால் ஆன்மாவே விசாரத்தாற்சிரவணிக்கத் தக்கது, மன்னிக்கத்தக்கது, தியானிக்கத்தக்கது, அறியத்தக்கது, அன்னியமொன்றுமன்றாம். எவ்வதிகாரிக்குச் சிரவணாதிகளின் பயிற்சியினாலே தன்னனுபூதியும் சாஸ்திரமும் குருமொழியும் ஒரு பொருணிச்சயத்தை யுறுகின்றனவோ அவனாலான்மா எப்போதுமே யறியப்படுவதாகும். சாஸ்திரார்த்தங்களைத் தெரிந்துகொள்ளுதன் மிகக் கஷ்டமா யிருத்தலின் எங்ஙனம் மூர்க்கத் தன்மையின் நீக்கமா மெனின், சிறிது சீர்திருத்தப்பட்டுச் சிறிது விற்பத்தியுடைய மதியுடையவர்கட்கு இந்நூற்சிரவணம் எவ்வாறு மூர்க்கத்தன்மையை நீக்குமோ அவ்வாறு வேறு ஒருநாளுங் கிடையாது ; மகாவாக்கிய அர்த்தரூபமாய பரமாத்மாவை யவசியம் அடையவேண்டுமென்னு மிஷ்டமுடையவனால் தக்க திருஷ்டாந்தங்களால் அழகாயும், முரணில்லாமலும் சுகந்தருவதாயும் இருக்குமிந்நூல் யாவுமே, அவசியஞ் சிரவணஞ் செய்யத்தக்கதாம்.

மூர்க்கத்தன்மை யவசியம் தள்ளத்தக்கதாம், நீக்க முடியாதனவாய ஆபத்துக்களும், துயரைத் தருவனவாய

அதமப் பிறவிகளும் அதனால் உண்டாகின்றமையின், சர்வதுர்த்தசைகளின் காரணத்தைக் குறித்து ஒவ்வொரு துர்த்தசையும் மேலானதேயாம்.

நீசச்சேரித் தெருக்களில் ஓட்டைக் கையிற்றாங்கிப் பிக்ஷைவாங்கிக் குடித்துச்சீவித்தல் மேலாகுமே யல்லாமல் மடமையோடு கூடிவாழும் கெட்டவாழ்வானது மேலாகாதாம்; விசாரப் பிரவிருத்தியானது கிடைத்தபோது கெடாததும் ஐயமற்றதும் தன்வடிவமா யிருப்பதும் உபத்திரவமற்றதும் மயலற்றதும் உத்தமமும் ஆகிய கைவல்ய பதப் பிராப்தியாற் கிலேச முண்டாகாது; தனாதிகளினாலே கைவல்யமானது உண்டாகலாமே விசாரத்தினாலே யாக வேண்டிய தென்னே யெனின்? தனாதிகளேனும் மித்திரர்களேனும் பந்துக்களேனும் உபகாரமாக மாட்டார்களென்றறிக, கரசரணாதி யசைவுவடிவ காயசம்பந்தமான நமஸ்காராதியேனும், தேசங்கள் சுற்றும் யாத்திரை முதலியவையேனும் உபாசனை முதலியவற்றிற் காயக்கிலேசத்தால் பலம் உற்சாகம் நித்திரை முதலியவற்றை யற்றிருத்தலேனும், புண்ணிய தீர்த்தங்கணிறைந்த க்ஷேத்திரவாசமேனும், உபகாரத்தைச் செய்யமாட்டாவாம். ஆயின் அஃதெதனாற்றான் கிடைக்குமெனின்? சிரவண மனன நிதித்தியாசன வடிவப்புருடப் பிரயத்தனத்தினாற் சாதிக்கத்தக்கதும், துவைதவாசனையின் விரோதியாய பிரஹ்மாகார திடவாசனையின் சமவிடயத் தொழிலாஞ் சமாதியாற் சாதிக்கத்தக்கதும் ஆகிய சாக்ஷாத் காரத்தானே மனோமாத்திரமாய துவைதத்தின் மூலத்தைக் கெடுக்கும் வெற்றி கொண்டு கைவல்யபதத்தை யடைந்து விடலாம். "அருமருந்தரிய நோய்களனைத்தையு மகற்றல் போல, வொருபரம் பொருளேயா மென்றுன்னியே யிடைவிடாமல், உரைவகை யுஞற்றாநின்ற வாசனை யொருங்கு கூடி,"

முரணுறு மவித்தையின்ற முழுத்துயர் நீக்குமன்றே”
என்றுங் கூறியுள்ளார். “கரிமுகன் றிருவருள் காட்சி
யாகவே, யருமையி னெத்துணை யணுகவில்லையோ, குரு
பரனொடு மறைக்கோதினா லதூஉம், ஒருவனுமத்துணை
யுறுவதில்லையால்” என்பதாற் கடவுள் கருணையும் வேண்
டும். சகிக்க முடியாதனவாய துயரங்களும், ஆசையும்
கெட்ட காமக்குரோதாதிகளும், மற்றும் பிறவும் சாந்த
மான மனங்களில் சூரியர்கள்பால் இருள்போல நசிக்கும்.
“சத்துமல்லவாம் அசத்து மல்லவாம், ஒத்தசிவமே கேவல
மாகும்” என்னுஞ் சுருதியாற் சாந்தஞ் சிவமென்றறிக.

சமத்தை யுடையவனும், எல்லாப் பிராணிகளிடத்
தும் நேயமுள்ளவனு மாகிய சாதுவின்பால் பரமதத்துவ
மானது அநாயாசமாய்த்தானே பிரகாசிக்கின்றதானபடி
யால் சர்வானந்தமும் உண்டாம்.

குரூரமாயும் கோணலாயும் இருக்கும் உள்ளத்தின
ரும் சாதுக்களும் ஆகிய எல்லா வுயிர்களும் ஈண்டுச்
சமசாலியினிடத்தில் அன்னையிடத்திற் போலப் பரமவிசு
வாசத்தை யடைகின்றன. மனமானதுள்ளே சாந்தியினாற்
சுகமடைவதே போல இந்திரபதத்தி லமிருதரசாயன
பானத்தானும், விஷ்ணுபதத்தில் இலக்குமி யாலிங்கனத்
தானும் சுகமடைவதில்லை. இடாம்பிக சாத்துவிக பரீ
க்ஷையின் பொருட்டுச் சாந்தன் இலக்கணங்களியம்புவார்
புலனைந்தானு மென்றார். சுபாசுபங்களாகிய பிரியாப் பிரி
யங்களைக்கேட்டுந் தீண்டியுங் கண்டும் உண்டும் முகர்ந்தும்
மகிழ்ச்சி வாட்டங்களை யடையாதவனே சாந்தனெனக்
கூறம்படுகின்றான். மரணஉற்சவ யுத்தங்களின் அச்சம்
ஆசை சினம் என்பவற்றால் ஆகுலமின்றித் தபியா மன
முடையவனும், அதனாலே சந்திரபிம்பம் போலக்

குளிர்ந்திருப்பவனும் எவனோ, அவனே சாந்தனெனப்
படுகின்றான். உலகத்திலும் எல்லாக் குணங்களினும் மேன்
மையதாய்ச் சமமே யிலங்குகின்றதாம்; தபசிகள் மிகத்
தெரிந்தவர்கள், மகம்புரிபவர்கள், அரசர்கள், பலமுடைய
வர்கள், குணமுடையவர்கள் என்னும் யாவரினும் சம
முடையவனே யிலங்கா நிற்பன்.

சமத்திற்கு மகாபலத்தைக் காண்பித்து மகானுபா
வர் கவர்ந்திருக்குந் தன்மையானே அஃதவசியம் அனுஷ்
டிக்கத் தக்கதாம் பெரியோராயும், குணவான்களாயும்,
சமத்தோடு கூடிய மனமுடையவராயும், இருப்பவர்தஞ்
சித்தத்தினின்றும், பூர்ணசந்திர னிடத்தினின்றும் ஒளி
நிகழ்வதேபோலச் சுகம் நிகழ்ந்து கொண்டே யிருக்குமா
தலின் அவசியம் கவரத்தக்கதாம் எனல்.

சற்குணங்களின் சமூகங்கட் கெல்லையாயும், புரு
டார்த்த முக்கிய பூடணமாயும், சர்வகுணங்களின் சம்பத்
துக்களோடு கூடியதாயும், நிகழுஞ்சாந்தியே சங்கடங்களி
லும் பயஸ்தானங்களிலும் விளங்கா நிற்கும். பிறராலபக
ரிக்க முடியாததாயும், பூசிக்கத்தக்கவரால் சாவதான
மாய்க் காக்கப் பெற்றதாயும், மேலானதாயும் இருக்குஞ்
சாந்தியாகிய அமிர்தமய சாதனத்தை யினிதுபற்றி மகா
னுபாவர்கள் எம்முறையானே பரமபதத்தை யடைந்தார்
களோ அதேமுறையைப் பின்பற்றி ஹே இராகவா ! நீ
அடையவேண்டிய தடையும் பொருட்டுக் காப்பாயாக.
சாதுசங்க சற்சாஸ்திர சித்தசுத்தி யென்பவற்றால் வளர்த்
தப்பட்டு மோக்ஷவாயிற் காவலாய சமசந்தோஷங்கட்
கேதுபூதமாய விசாரம் புகழப்படுகின்றது.

ஆண்டர்த்த அநர்த்தங்களைப் பின்பற்றியதாம் விசா
ரம், சார அசாரவிசாரம், தள்ளத்தக்க கொள்ளத்தக்க

தாம் விசாரம், பிரமான தாற்பரியவிசாரம், பரம ஆன்ம தத்துவப் பரீக்ஷையென விசாரம் ஐந்துவிதமாம். அவற்றுள் இயற்கையாய பிரவிருத்தியும் விடயங்களும் அனர்த்தத்தைப் பின்பற்றினவாம், சாஸ்திர சம்பந்தமான பிரவிருத்தியும் வைராக்கி யாதிகளும் புருடார்த்தத்தைப் பின்பற்றினவாம் என்றுடன்பா டெதிர்மறைகண் முதலியவற்றானே பரீக்ஷைவடிவமாயது முதலதாம். மனைவிமக்கள் தன்றேக முதலியவற்றுள், சுயமாகவும் காரணத்தானும் பரிணாமத்தானும் அசுசியாய மலமூத்திராதி அமங்களத் தன்மை வாய்ந்தனவெனச் சோதிக்கும் வடிவதும், பிரஹ்மலோகம் வரையும் உள்ளனவாய சுகங்களினிடத்தில் அநித்தியத் தன்மை யச்சந் துக்கங்கலந்த தன்மை முதலியவற்றைச் சோதிக்கும் வடிவதும் ஆனதிரண்டாவதாம். இவ்விரண்டும் வைராக்கிய முமுக்ஷுத்தன்மைக் கேதுக்களாம். மோக்ஷேச்சை வந்தபின்னரும் மோக்ஷசாதனம் கருமமா? உபாசனையேதானா? அவையுங் கலந்ததா? அல்லது ஞானத்துடன் கலந்ததா? அல்லது ஞானமேயா? என்னும் பரீக்ஷைவடிவது மூன்றாவதாம். ஞானமே சாதனமாக வாயினும் அஃதென்னே? சாங்கியவைசேடிகர் கருதத்தக்க கால கௌதமர் முதலியோர் கூறிய அவ்வச் சாஸ்திரங்களைப் பிரமாணமாக வுடையதா? அல்லது சுருதியை மாத்திரம், பிரமாணமாக வுடையதா? சுருதியையே பிரமாணமாக வுடையதாயினும், சுருதிகட்குத் துவைதத்திலா? அத்வைதத்திலா? விசேஷத்தோடு கூடியதிலா? விசேஷமற்றதிலா? ஆன்மாவிலா? அநான்மாவிலா? தாற்பரியம், எனச் சோதிக்கும் வடிவது நான்காவதாம். அதுவும் சிரவணமெனக் கூறப்படும். சுருதியாதிப் பிரமாணங்கட்கும் அத்விதீயசச்சிதானந்தப் பிரஹ்மான்மாவின் கண்ணே தாற்பரியம் எனத் துணிவிருந்தபோதினும்,

தன்னான்மாவின்கண்ணே யுண்மையாக அவ்வாறாந்தகைமை சம்பவிக்குமா? சம்பவியாதா? என்னும் இரத்தினப் பரீக்ஷை நியாயத்தானே அநுபவநிஷ்ட ஆசிரியர் தன்னொடு கற்றார் முதலியோருடன் சம்வாதத்தாலும் ஜீவேசுவர ஜகத்தத்துவ பரிசோதனையாலும் துணிவுபிறக்கும் வரைசோதிக்கும் வடிவினது ஐந்தாவதாம். அவற்றுள் முதன் மூன்றன்பலம் சாதனசதுட்டய சம்பத்தியாம்; பின்னரிரண்டினுக்கோ முறையேபிரமாணப் பிரமேய அசம்பாவனைகளின் நீக்கமாம். அவற்றுண் முன்னவை மூன்றும் பாக்கியவயத்தினாலே தாமாகவும் வருதல் கூடுமாயினும், அவைகள் மாறாமற் றிடப்படும்பொருட்டு மீண்டுங் குருசாஸ்திர வாயிலாகச் செய்யத்தக்கனவேயாம். பின்னவையிரண்டும் குருசாஸ்திரங்களானே வருவனவாம் எனச சர்வசாதாரணமாகச் சாஸ்திரமிருக்கும். சாஸ்திரத்தாலுணர்த்தப் பெற்று அமலமாயும் மனத்தூய்மை வந்து பரம பவித்திரமாயும், இருக்கும் மதியினாலே, விடயசமுசய பூர்வபக்ஷ சித்தாந்த பிரயோஜன வேறுபாடுகளை யுணர்ந்துள்ள சகபாடிகளோடேனும். பிரமாணப் பிரமேய தத்துவங்களைப் பிரதிபாதிக்கு முபாய சாமர்த்தியத்தோடுகூடிய ஆசிரியரோடேனும் எப்போதும் ஆன்மாவின் விசாரஞ் செய்யத்தக்கதாம். புத்தியானது விசாரத்தாற் சூக்குமதத்துவத்தைக் கவருங் குசலத்தன்மையையடைந்து பரமபதத்தைக் காண்கின்றது; நீண்ட சமுசார ரோகத்திற்குவிசாரமே பேரவுடதமாம்.

விசாரத்தினது சொரூபத்தைக் காண்பித்து அதன்கண் செய்யத்தக்க தின்னதென்பதைத் தெளிவுறுத்துகின்றார்.

ஆபத்துவருங் குடும்பாதி வியாபாரத்தும் புத்திமானால் யானியாவன், யாவனுக் கிச்சமுசாரம் எனச் சமு

சாரத்தை யகற்றுஞ் சிரவணாதி யனுஷ்டானத்தோடு கூடி யவனுய்த் தானே முயல்வினுற் சிந்திக்கத்தக்கதாம். விசார மாகிய அழகிய விழியானது, சரும நேத்திரம் அந்தகாரத் தில் நஷ்டமடைவதேபோல அந்தகாரங்களில் நஷ்டமடை யாமலும், அதுமிகப் பிரகாசமய சூரியாதிகளில் ஒளிமழுங் குவதேபோல ஒளிமழுங்காமலும் அத்தடைப்பட்டுத் தூரத்திலிருக்கும்பொருளைக் கிரகிக்க முடியாததே போல வல்லாமற் கிரகிக்கக்கூடியதாயும் விளங்கும். பரமான்மா வாயும் பிரஹ்மானந்தத்தைச் சித்திசெய்வதன்கண் முக்கி யமாயும் பூசிக்கத்தக்கதாயும், இருக்கும் ஆராய்ச்சி யாற்றலை ஒருகணமேனும் பரித்தியாகஞ் செய்யவே கூடாது; "அற்பமதேனும் பேதமதாற்றும் அவன் பயந் தன்னை யடைந்திடுவானே" என்னுஞ் சுருதியையும்; எக்க ணமேனு மெம்முகூர்த்தமதேனும், முக்கணனொருவனை முன்னிலனுயின், அக்கணமானியது பெருஞ் சித்திரம், அக்கணிலாமையா மதுவுமூகதையுமாம்" என்னும் இலிங்க புராணத்தையும் காண்க. விசார சொரூபந்தான் விளக்க மாக யாதென்றால்; யான் யாவன்? தேகாதிகளேயானு? அல்லது, அதனினும் வேறுயவனு என்பது துவம்பதார்த்த விசாரமாம், இத்தோஷரூப சம்சாரம் எவ்வேதுவினுலே அதிஷ்டானத்தில் வந்துற்றது? என்பது தற்பதவிசாரம். இவ்வண்ணம் சுருதி முனியாசார்ய சம்பிரதாய முறையிற் காட்டியபடியாய நியாயத்தான் ஆராய்ச்சிசெய்வதே விசாரமெனப்படும். வைராக்கியமாகிய கற்பகவிருக்ஷத் தின் நிழலைப்போன்று சுகமாயுஞ் சீதளமாயுமிருக்கும் மூன்றுவது துவாரபாலனுய சந்தோஷத்தை விரிப்பார், சந்தோஷமே பரமமோக்ஷமென்றும் சுகமென்றும் மற் றைய இனியவையுமென்றும் கூறப்படும், இதனிலக்கணம் இனியியம்பப்படும்; ஆயுள் நெய்யென்பதுபோலச் சாதனத்

திற்பலத்தின் அபேத ஆரோபத்தாற் புகழ்ந்ததாம் மிக வும் மேன்மையான அத்தியந்த துக்கவிக்ஷேப நீக்கமாகிய விசிராந்தியை நன்ருகச் சந்துஷ்டன் அடைவன். சந் தோஷ சொரூபத்தை யறைவார், கிடையாத இஷ்டவஸ் துவில் வாஞ்சையைவிட்டு, கிடைத்த இஷ்டவத்துவில் விகார ரகிதத்தன்மையை யடைதலாம். கிடைத்த இஷ்ட போகத்தில் அற்பத்தன்மை அஃதின்மைகளானே மகிழ்ச் சிவாட்டமில்லாமையாம். சந்தோஷமுடையவனைக் கூற லானே சந்தோஷ இலக்கணத்தையும் தெரிந்துகொள்ள லாம்; விஷயம் அடைவுற்றபோதினும் பொய்யாதலின் அடையாததே போன்றமையையும், அதனடைவா லுள தாய மகிழ்ச்சிமுதலியவை யின்மையினுனே முன்ன வஸ்தை போன்றமையையும், அடையாததில் ஆசையற்று அடைந்ததேபோன்றமையையும், அடைந்தவனுய்ச் சுக துக்கங்களற்றவன் ஈண்டுச் சந்துஷ்ட னெனப்படுகின்றுன்.

மகிழ்ச்சியின் மகிமைமலர்தல்.

சந்தோஷ அமிருத பானத்தால் சந்ததந் திருப்தியை யடைந்த சாந்தர்களுக்கு ஒப்பிலாப்போக ஐசுவரியங் களும் பிரதிகூலவிடம்போ லாய்விடுகின்றன. ஆசை தைனிய முதலிய தோஷங்களை நாசஞ் செய்யும் சந் தோஷம் அதிமதுர ஆனந்தத்தைத் தருவதொப்ப அமிரு தரச அலைகள் சுகத்தைச் செய்யாவாம். ஆசையின்பரவச னுகி அதனுல் வியாகுலமுற்றுச் சந்தோஷ மற்றிருக்கும் மனத்தில் ஞானத்தை யுபதேசித்தபோதினும் அழுக்கு நிறைந்த கண்ணுடியில் ஆனனம்போல வெளிப்படத் தோன்றுதாம். முன்மொழிந்த இலக்கண அனுவாத பூர் வகமாக வேறிலக்கணத்தை விளம்புகின்றுர், மகிழ்குண மென கிடையாத பொருளை யவாவாமலும், முறையே

கிடைத்த சுகத்தையும் துக்கத்தையும் அனுபவித்துக் கொண்டும், உலகத்திற் கின்பந்தரும் நல்லொழுக்கத்தில் நடந்துகொண்டும் இருப்பவனே சந்துஷ்டனெனக் கூறப் படுவன். விடயசம் பாதனமில்லாமலே கேவலஞ் சந்தோஷ மாத்திரத்தானே எங்ஙனந் தேகவாழ்க்கை கூடுமெனின், கேட்டி ! சந்தோடத்தால் நிறைந்த மனமுடையவனை மகாசம்பத்துக்கள் யாவும் தாசர்கள்போலக் காத்துக்கொண்டிருக்கும். "ஆசைக்கடிமையே யகிலலோகத் தடிமை, ஆசையடிமையார்க் ககிலலோகமும் அடிமை" எனவுங் கூறுவர். உலகிலுள்ளோர் சந்தோஷத்தாற் சகலரிடத்திலும் விஷமபுத்தியில்லாத சமத்தகைமையால் அழகு நிறைந்த புருடனுடைய முகத்தைத் தரிசித்து எங்ஙனமானந்த மடைகின்றனரோ அங்ஙனஞ் சர்வதன சம்பத்துக்களாலும் அடைவதில்லை. சந்தோஷமுடையவனே யாவரினும் மேன்மை யனுவன். இவ்வுலகத்தில் குணசாலிகட் கிஷ்டமான சந்தோஷத்தாற் சகலரிடத்திலும் சமமானபுத்தி செய்வதால் இனிமையாக அலங்கரிக்கப் பட்டவனைப் மகாபரிசுத்தனு யிருக்கும் புருடராஜாவைத் தேவதைகளும் மகாமுனிவர்களும் நமஸ்கரிக்கின்றனர். நான்காவது துவாரபாலகனுகிய சாதுசங்கத்தை வருணிப்பார், சகமென்றுர். நரர்கட்குச் சமுசாரத்தைத் தாண்டுவதிலீண்டுச் சாதுக்களின் உத்தமமான சமாகமமானது சகல அவஸ்தைகளினும் விசேடமாக வுபகரிக்கின்றது.

சாது சங்கத்தைப் பலவகையானும் புகழல்.

சூனிய ஸ்தலத்தைப் பிராணிகளின் சமுதாய முடையனவாகப் போலுஞ் செய்விப்பர். அதிசீதள பவித்திரத் தகைமையானே சமுசாரதாப நிவாரகஞ் செய்விப்பதாந் தகைமை காட்டப்பட்டது. அகங்காரத்தை ஆத்ம அநாத்மக் கிரந்திரூபமாதலினுனும், கிரந்திபோலும் கெடுத்தற் கெளிதன்மையதானும், கிரந்தி = கட்டு என்றதாம். அறிஞர்களாகிய சாதுசங்கங் கிடைப்பின் மைந்தராதி பந்துக்கள் தனுதிகள் இல்லாமல் மகாதுயரந் தருமிடமும் அவற்ருல் நிறைவுறுகின்றது மரணமும் உற்சவமங்கலமாகின்றது, ஆபத்துக்களும் சம்பத்துப்போல விளங்குகின்றன. ஆபத்துத் தாமரைக்குப் பனியும், மோகப்பனிக்கு மாருதமும் ஆம் சாதுசங்கம் மனோதுக்கங்களை யதிதூரத்திற் றள்ளும், எவன்தாபத்தை நீக்குவதாற் குளிர்ச்சியாயும் அழுக்கையகற்றலால் வெண்மையாயும், இருக்கும் சாதுசங்கமாகிய ஸ்ரீ கங்கையின் கண்ணே மூழ்கினுனே அவனுக்குத் தானங்களாலும், தீர்த்தங்களாலும், தவங்களாலும், யாகங்களாலும்,ஆகவேண்டிய தென்னை? ஹே அனகனே! ஆசையற்றவர்களாய், ஐயமற்றவர்களாய், அந்தக்கரண அதன் றன்மங்கட்கு ஆன்மாவுடன் ருதான்மிய சம்சர்க்க அத்தியாச இலக்கணச் சிற்சடமுடிச்சு அவிழ்ந்தவரும் ஆகி விளங்கும் சாதுக்கள் கிடைத்து விடுவராயின் தவந்தீர்த்த முதலியவற்றைத் தேடுவதா லாகவேண்டிய தென்னே, பிரஹ்மத்திலிளைப்பாறிய மனத்தோடு கூடித் தன்னியர்களாகிய சாதுக்களை மூக்கியமுயற்சியினுனே பூஜிக்கவேண்டும்; பிரஹ்மான்மவஸ்துவை யடையவிரும்பி முயலும் அதிகாரியானவன் சாதுசங்கத்தை விடவே கூடாது. அகத்திலுள்ள சித் தசித்துப்பிராந்தி முடிச்சுகளை யறுத்தவர்களாயும், பிரஹ்ம சொரூபத்தை யறிந்தவர்களாயும், பவசாகரத்தைத் தாண்டச் சகாயஞ் செய்பவர்களாயும், யாவரானும் போற்றத் தக்கவர்களாயும், பிரசித்தர்களாயும் இருக்கும் சாதுக்கள் முமுக்ஷுக்களால் தானத்தாலும் பகுமானத்தாலும் சேவைகளாலும் மற்றுமுள்ள எல்லா வுபாயங்களாலும், நன்ருகச் சேவிக்கத் தக்

கவர்களாவர்கள். நரகாக்கினியை யணைக்கும் மேகம் போன்ற சாதுக்களை யநாதரவுசெய்பவர்கள் நரகாக்கினிக்குக் காய்ந்த கட்டைகளாவர்கள். தரித்திரம் மரணந் துக்கம் முதலியரோகங்கட்குச் சாதுக்களே பரம ஔடதமாவர்கள்.

சந்தோடம், சாதுசங்கம், விசாரம், சமம், என்னும் இவைகளே நரர்கட்குச் சமுசாரசாகரங் கடப்பதற்குப் பெரியவுபாயங்களாம்; சந்தோஷமானது பரமலாபத்தைத் தருவதாம், சாதுசங்கமானது பரமகதியைத் தருவதாம், விசாரமானது பரமஞானத்தைத் தருவதாம், சமமோ பரமசுகத்தைத் தருவதாம், எல்லாவிடங்களிலும் பலத்தின் அபேத ஆரோபமாம் என்று கருதியிப்போது சர்வ துவாரபாலரையும் ஒருமித்துத் துதிக்கவிழைந்து அனுவதிக்கின்றார்.

சமுசார துக்கத்தைத் துடைப்பதற்கு உபாயங்களான இந்நான்கு நின்மலப் பொருள்களையும் பயின்ற அதிகாரிகள் மோகநீர் நிறைந்த சமுசாரசாகரத்தைக் கடந்தவர்களே யாவார்கள். யாவற்றையும் அப்பசிக்க முடியாவிடினும், ஒன்றையேனும் அப்சியக்கலாம், ஒன்றைப் பயின்றபோதினும் நான்கையும் பயின்றதாகவே முடியும். கூறிய குணசம்பத்தெனக்கின்றென்று நினைக்கவேண்டாம், நீ இவ்வகண்டிதமான குணஇலக்ஷுமியோடு கூடி விளங்குகின்றனை, இனிக்கூறப்படுவதாகிய மனத்தின் மோகத்தைக் கெடுக்கும் இவ்வாக்கியத்தைக் கேட்பாயாக. நித்திரையில்லாது விழித்திருப்பவனுக்கு எதிரே தீபம் பிரகாசித்துக் கொண்டிருப்பின் இச்சியாதபோதினும் ஆலோகமானது பதார்த்த தரிசனத்தை யெப்படி நன்றாய்ச் செய்விக்கின்றதோ அப்படிச் சிரவணித்த இதனானே மோக்ஷ

சாதனபூதமாய ஞானம் இச்சையின்றியவனுக்குங் கிடைக்கும். இப்போது இதன் மகாபலத்தையும் குணத்தையும் காட்டுவார், சரற்காலத்தை யடைவுற்ற திசைகளினின்றும் பனிகள் ஓடுவதேபோல, மதியினின்றும் உலோப மோகாதி தோடங்களெல்லாம் பையப்பையக் குறைவை யடைந்துபோம். சரற்காலத்திற் பெரியதடாகம்போல மனது மிகவும் தெளிவை யடையும். தீனத்தன்மை தரித்திர முதலியதோடக் கூட்டங்கள் தனுதி விடயங்கள் சாரமற்றனவெனத் தெரிந்த திருஷ்டியுடையவரை, இருப்புக் கவசந் தரித்தவரது மருமங்களை யம்புகள் துளைக்க வல்லன வல்லனபோலக் கெடுக்க வல்லன வல்லவாம்.

மேலும் அவற்றையே புகழ்தல்.

பயவேதுக்கட்கு எதிரிலிருந்த போதினும் இந்நூலுணர்ந்தவனது மனதை அம்புகள் மகா ஜடமாகிய பெருமலையைத் துளையாததேபோல, சமுசாரபயங்கள் துயர்ப்படுத்தாவாம்; கடைந்தபின் மந்திரகிரியோடு கூடாத பாற்கடல்போல ஏற்றத்தாழ்வின்றிய பரமசாந்தத்தை யடையும். இந்நூலை யாராயு மகானுக்குப் பாற்கடல் போன்ற கம்பீர இயற்கையும் மகாமேருவைப் போன்ற தீரத்தன்மையும், பூரணச்சந்திரன் போன்ற அந்தக்கரண சீதளத்தன்மையும், அதிதிடமாக வுண்டாம். இவை சம்மந்தித்த பயன்களாம்; முக்கியமான பயனோ இனிவரும்: அந்தப்புரத்தி லிருக்கும் பதிவிரதைபோல அறிஞனுடைய மதியானது நன்னூல் பெரியோ ராசாரங்கட்கு, விரோதமில்லாத கருமங்களிலும் தானாய்க்கிடைத்த பொருள்களிலும் இரமிக்கும், ஆகையால் அவனுக்கு இஷ்டம்போற் றிரிதல் கூடாதாம்,

இனி முக்கியமான பயனைக் கூறுகின்றார்.

சர்வசங்கற்ப விசேடங்களும் சாந்தியானவனுக்குப் பையப்பையப் பூமிக்கிரமமாகப் பரிபக்குவத்தையடைந்து வந்து வாக்கிற் கெட்டாத ஜீவன் முக்திப்பதமான துண்டாம், இந்நூலையாராயும் அதிகாரி மதியானது பரமான்மாவின் றரிசனத்தைத்தந்து சர்வவிடயங்களிலும் தூய்மையாயும் தண்மையாயும் இலங்கி சரற்கால சந்திரப்பிரகாசம் போலப் பரமப்பிரகாசத்தை யடைகின்றது. இஷ்டமில்லாதவை தன்னை வந்தடையின் துவேஷிப்பதுமில்லை, இஷ்டமுள்ளவை தன்னைவிட்டு நீங்கின் ஆசைப்படுவதுமில்லை, காரியபல முதலியவற்றின் சொரூபத்தை யறிந்திருந்த போதினும் அதையறியாத தருப்போலவே யிருக்கின்றான்; முயல்வில்லாமற் கிடைத்ததை யனுசரிப்பவனாய், இஷ்ட அநிஷ்டபலங்கள் கிடைத்தபோது ப.ஞேவிகார மற்றவனாய் உலவி மற்றையர்களைப் போலவே காணப்படுவன், மதியை யடக்கும் வாயிலாய் எவற்றையுமடக்கிச் சுகாசனத்திருந்து தானே கிடைத்தபோகக் கூட்டத்தைப் புசித்து சாஸ்திர விருத்த மார்க்கங்களிற் செல்லாம லிருப்பவனால் மோக்ஷமடையப்படும். இதற்கு இந்நூலே சாதகம் ஆம், இது முழுவதையும் ஆராயின் பிரஹ்மாதிகளின் வரம்போ லனுபவிக்கலாம். இந்நூலைச் சிரவணித்தும் மனனித்தாராய்ந்தும் அறிந்தவனுக்கு மோக்ஷம் அடைவதில் தவம், தானம், ஜெபம் முதலியவை ஒரு சிறிதும் உபயோகமாவதில்லை, அவ்வப்பயன்களெல்லாம், இப்பயனுள்ளடங்கிப் போவதா லென்றறிதல் வேண்டும்.

விசாரயோகியர் பெருமையும் அவிசாரப் போகியர் சிறுமையும் கூறல்,

எக்காலத்திலும் எத்தேயத்திலும் சம்பவித்த சாதுக்களோடுகூடி இச்சாஸ்திரத் தையாவது உபநிடத மோக்ஷ

தருமாதிகளையாவது, ஒரு கணமும் விடாமல் ஆனந்தமாயாராயும் அவனாற் சமுசாரத்தைச் சாந்தப்படுத்தும் அபரிச்சின்ன பரமான்ம அபரோக்ஷஞான மடையப்படும், யோநியந்திரத்தில் நெருக்குண்டு வரும்படியான பெருந்துயர்ப் பிறப்பை மறுபடி யவனடையவே மாட்டான். இவ்வண்ணங் குணத்தினாலும் பலத்தினாலும் சுலபமாயடையத்தக்க தன்மையாலும் இச்சாஸ்திரத்தைப் புகழ்ந்து இதிற் புகாதவரை யிகழுவார். போகரசத்தில் அழுந்துபவர்களாயும், பாவிகளாயும், இச்சாஸ்திரம் படிப்பதிற் கூடப் பயமுடையவர்களாயும், ஆன்மாவைக் கொல்பவராதலின் கூறுவதற்குந் தகுதியற்றவர்களாயும், இருக்குங் கெடுதலைச் செய்யப் பயப்படாத அவ்வதம சிரோமணிகள் தங்கள் தாயின் வயிற்றினின்று வந்த மலக்கிருமிபோற் பிறந்தவர்களே யாவர்கள்.

எவ்வளவுகாலம் விசாரம் அனுஷ்டிக்கத் தக்கது, என்னுஞ் சங்கையோடு கூடினவனை உபகரணத்தோடும் அனுவதித்து நிராகரிக்கின்றார்.

மத்தியில் மத்தியில் அறம்பொருள் சம்பாதித்துக் கோடற்பாற்றா மென்றறிக. முமுக்ஷுவானவன் சாஸ்திரவுபதேசம் அதனப்பியாசம் நற்குணம் நன்மதிசாஸ்திராதிகளையும் ஆன்மாவையும் அறிந்தவர்கள் சங்கமென்னுமிவற்றோடு கூடிப் பூர்வ பூர்வ அந்தரங்க சாதனமுறையாக அடைவுற்ற "பன்பெருங் குருபரன் பணிவிடையோடு மன்பொடுந் தினந்தின மாட்றிடலான, முன்பரு மறையின் முடிக் கேள்வியினான், என்பது கிருச்சிரபலமெய்திடுமே" "மாதம்மாதம் மகிழ்சதவருடம் தாதெவன் வேட்பன்பரி மேதத்தால், சாதெவன் சினமேசருவர் பாலிலனோ, ஓதிருவரினுஞ்சினமில னுயர்ந்தோன்" என்பதாதி

மிருதிப்பிரசித்த தருமங்கள், குருபணிவிடை முதலியவற்றிற் குபயோகமான அருத்தங்கள், சாஸ்திரதாற்பரிய அதிசயந்தருமருத்தங்கள் என்பவற்றைச் சம்பாதிப்பதே தொழிலாக வுடையவனுய் விசாரிக்க வேண்டும் விவேகமுடையவன் மீண்டும் பிறப்பிறப்பைக் கொடாததும், துரியபதமென்னும் பெயரையுடையதும், "இருமையில் சிவத்தை யெண்ணுவர் நான்கதாய்" என்னுஞ் சுருதியில் நான்காவது பதமெனப் பெயரிட்ட ஏழாவது பூமியிலிருப்பதா மிலக்கணம் வாய்ந்ததும், சாந்திவடிவதும் ஆகிய ஆன்மாவி லிளைப்பாறுவதா மோக்ஷமடையும் பரியந்தம் ஆன்மவிசாரஞ் செய்தல் வேண்டும்.

புஷ்பங்களிற் புணர்ந்த நூற்போலப் பிரிந்திருக்கும் விசுவதைஜசப் பிராஞ்ஞர்களிடத்தில் தொடர்ந்து விளங்கும் நிருவிகற்ப சைதன்யத்தைத் தனிப்படுத்தித் துரியத் தன்மையினின்றும் கிளப்பிச்சர்வதுவைத ஜாலங்களும் அகன்ற அதன்கண்ணே அகம்பாவத்தோடு நிச்சலமா யிருக்கைவடிவ துரிய விசிராந்தியோடு கூடியவனுக்குச் செய்யவேண்டுவது யாதேனுஞ் சேடமுண்டோ என்னுஞ் சங்கையை நீக்கி யாவனேனும் அவ்வஸ்தையை யடைந்தாற் செய்யத் தக்கனயாவும் செய்துமுடிந்ததாம் என்கின்றார்.

துரியபத அடைவினலடைந்த விசிராந்திச் சுகத்தை யுடையவனுய்ப், பவக்கடல் கடந்து முத்தியங் கரையிற் படர்ந்தவனுய, இருப்பவன் இல்லினிற்போனென்னினும், துறவைத் தொடர்ந்தோனுயினும் அவனுக்கு இகலோக அருத்த பலன்கள் பரலோக அருத்தபலன்கள் என்பன எவையுங் கருமஞ்செய்யினும் செய்யாவிடினும் புண்ணிய கருமத்தாலேனும் பாவகருமத்தாலேனும் கிடையாவாம், சுருதிஸ்மிருதிகளின் சிரவண மனனவடிவ மனோவிருத்தி விக்ஷேபங்களு மில்லையாம்; அவன் மந்தரபருவத மில்லாத பாற்கடல்போல எவ்வாறிருந்தானே அவ்வாறே யிருக்கின்றான், இப்போதியம்பிய இது முரண்பட்டதா யிருக்கின்றது, இல்வாழ்வோன் துறவியென அவ்வவ்வாசிரம நியததரும நிஷ்டத்தன்மை, பாவத்தானும் புண்ணியத்தானுந் தொழில் செய்யினும் செய்யாவிடினுப் பயனில்லையென நியதமில்லாத தருமநிஷ்டத் தன்மை, ஆண்டு மந்தரமின்றிய மாக்கடல்போலென அத்தியந்த விக்ஷேப நீக்கபரமான திருஷ்டாந்தம் எவ்வாறு பொருந்தும் எனின், ஆன்மதத்துவ விடயத்தில் முற்கூறிய ஏகதேசமான ஒப்புமையைக் கவரவேண்டும்; அதனுற்றான் இவ்வாறு கூறியதாகும், உபமானங்களின் ஏகதேச அங்கிசம் உபமேய சமதருமமாமென இங்குகருதியதாம், அறியத்தக்கபொருளை அறிவதற் கனுகூலமா யிருத்தலின் அவசியம் இவ்வாறே யறியத்தக்கதாம்.

ஹே இராகவ! மதியினலெவை முடிவான தூயனவாமோ அவைகளுக்குள் அந்தரங்கமுதமும், விவேகமதியினுற் கவரத்தக்க சாரத்தினுஞ் சாரங்கட்கெல்லையா யிருப்பதும், புத்தியினுஞ் சாரதரமாயுள்ளா யிருக்கும் பிரத்தியக் கான்ம வடிவமும் ஆம்வத்துவை விடயஞ்செய்வதும். ஞானத்தை வித்தரித்து விளம்புவதும், இப்போதென்னுற் கூறப்படுவதும் ஆகிய இச்சாஸ்திரத்தைக் கேட்கவேண்டு மேகாக்கிரத்துடன் என்றுஞ் செய்யத்தக்கது அதன்கண்ணின்றதென்றுங் கூறுகின்றார்: சுருக்க மாகவும் விரிவாகவும் கூறப்படும் ஞானசாஸ்திர சிரவணபலத்தை முன்மொழிந்து, இனிக்கூறத் தொடங்கும் நீ சிரவணிக்கத்தக்க சாஸ்திரம் விஸ்தாரமா யிருத்தலின் ஒருமையுடன் கேட்கவேண்டும், விஸ்தீர்ணமா யிருந்தபோதினும் அசார

மாயின் அதன் கண்ணே சித்தம் ஒருமைப்படாது. ஆனாலிதுவோ அத்தகையதன்றாம், மற்றோ, மதியினுள்ளுள்ளும் ஞானசாரமா யிருப்பதாமிது, இதனையும் நீ எம்மனோரது கௌரதையை யுத்தேசித்துக் கவரவேண்டு மென்பதாக இன்றாம், மற்றோ, பிரமாணங்களை யனுசரித்து ஊகத்தோடு கூடியதாக இருந்தாற் கேட்கலாம் அவ்வாறே யுளதென்கின்றார்.

ஆறுபிரகரண வடிவமா யிலங்கும் இம்மோக்ஷ வுபாய சம்மிதையைச் சிரவணித் தறிந்தமாத்திரத்திற் கெடாத சக்தியோடும் நல்லக்ஷேத்திர நல்லகாலங்களோடும், கூடிய விரையினின்றும் அவசியம் பலிக்குங் கெடாத பலமுண்டாவதேபோல மெய்ஞ்ஞான மினிதுண்டாம் அநேகஞ் சாகைகளின் வேறுபாட்டால் வேறுவேறாயுள்ள அநேகம் சுருதிகளிருப்ப அவைகளை விட்டுப் புருடபுத்தியினாற்செய்யப்பட்ட இதனையே கொள்ளவேண்டுமென ஏன் கூறுகின்றீரெனின்? கேட்டி! ஊகங்களினாலே தத்துவ நிர்ணயத்தைச் செய்விக்குமாயி னச்சாஸ்திரம், புருடபுத்தியினாற் செய்யப்பட்டதா யிருந்தபோதினும் கொள்ளத்தக்கதேயாம், மற்றையது வேதசம்பந்தமா யிருப்பினும் தள்ளத்தக்கதேயாம். நியாயத்தை விடாததே முக்கியமென அனுசரிக்கும் புருடனா லாதரிக்கத்தக்கதாம் அருமறைகள் புகழத்தக்க மேன்மை யுடையனவே யாயினும், அதிரகசிய அபிப்பிராயத்தோடு கூடினவாதலின் விரைவி லனுபவிக்க முடியாதாம். ஆகவே சாதாரண அதிகாரிகளானே கொள்ளத்தக்கன வாகாவாம், அவற்றின் சாரங்களை யுணர்ந்த பெரியோர் தம்மனுபவத்தை மூலமாகவுடைய ஊகங்கணிறைந்த இந்நூலோ வெட்டவெளியான கருத்தோடு கூடியிருத்தலின் அனுபவத்தில் ஒட்டிவருமென அவசியம் ஆதரவோடுஞ் சேவிக்கத்தக்கதாம். வேறுபொருட்கூறும்

வாயிலாக இதனையே திடஞ்செய்வார், ஊகத்தோடு கூடிய வசனத்தைப் பாலகனிடத்தி னின்றும் கொள்ளவேண்டும் மாறாயினோ, மலரோன் மலர்ந்த போதினும், திருணமொப்ப விடவேண்டியதேயாம். புருடமுயல்வா னுண்டு பண்ணப்பட்டதும் கொள்ளத்தக்கதாமேலாயின் எங்கள் வங்கிசத்தி லிருந்தவர்களே யெழுதிய நூல்களெவற்றையேனும் கேட்பேன், இக்காதை கேட்கத்தக்கதன்றெனின், நன்று நவின்றாய், தன் முன்னிகழும் ஸ்ரீ கங்கையைவிட்டு எனது தந்தை தோண்டிய கூப மிதுவென்று அக்கூப நீரை யாவனருந்துகின்றனனோ ஆசைமிக்க அவனையெவரேசிக்ஷியார். திருஷ்டாந்தங்களில் விளம்பவிச்சித்த ஒப்புமை விவேகப் பொருட்டும் தள்ளத்தக்க அங்கிசத்தைக் கூறுவார். இப்போதெவ்வத் திருஷ்டாந்தங்களால் யானுனக்குணர்த்துகின்றேனோ அவையாவுங் காரணங்களை யுடையன, ஜன்னியங்கள், அதனானே பொய்யாயினவாம். அறியத்தக்கதோ பரமார்த்த சத்தியமாயும் அகாரணமாயும் நித்தியமாயு மிருக்கின்றது. பொய்யாயே யிராநின்ற மண் பொன் முதலிய உபாதான திருஷ்டாந்தங்களாற் சத்தாகிய பிரஹ்மகாரண முணர்த்தப்படும், படவே ஜன்னியத் தன்மை பொய்த்தன்மை முதலிய திருஷ்டாந்த தருமங்கள் விடத்தக்கனவாம். பரப்பிரஹ்ம திருஷ்டாந்தத்தில் மாத்திரம் இந்நியமமாம். அன்னிய திருஷ்டாந்தங்களில்லையென வுணர்க, பரப்பிரஹ்மத்தைவிட்டு மற்றைய வுபமான வுபமேயங்கள் யாவற்றிற்குமே காரியத்தன்மை காரணத்தன்மை முதலியவற்றானே முற்கூறிய வொப்புமை யுளதேயாம். ஆராய்ச்சி முதலியவற்றானே பிம்பத்தைக் கவரும் உணர்வுண்டாகின்றதெனக் கூறப்படுமாயின் அவ்வாறே ஞானத்தாற் பிம்பமுற்பத்தியாம் எனக்கூறுதல் கூடாதாம், பிரஹ்மத்திற் குற்பத்திகூற முடியாதன்றோ.

பரப்பிரஹ்மத்தை விடுத்து என்றதனுனே அறியவேண் டியதிதுவாம், பிரம்மோபதேசத்தில் திருஷ்டாந்த மியா தனக்கீண்டு கூறப்படுமோ, அவற்றுள் ஏகதேசதருமஞ்ச மானமா யிருப்பதுகொண்டே பிரகிருத நிண்ணயஞ் செய் யப்படும், பிரஹ்மஞ் சகத்தின் விவர்த்த அதிஷ்டான மென்பதை யுணர்த்தப் பாம்பின் விவர்த்த அதிஷ்டா னத்தை யறிவிக்கும் பழுதைத் திருஷ்டாந்தத்திற்கு அதிஷ்டான விவர்த்த அங்கிச மாத்திரையானே திருஷ் டாந்தத் தன்மையாம். தாஷ்டாந்தத்திற் சம்பந்தித்த நித்தியத்தன்மை சுகித்தன்மை முதலிய எல்லா அங்கிசத் தானு மன்றும், அத்திருஷ்டாந்தம் ஏகதேசத்திலேயே கொள்ளப்படுவ தென்னே யெனின், எல்லா அங்கிசத்தும் ஒப்புமையெங்கும் பிரசித்தமில்லை யென்றறிக. பிரஹ்மதத் துவத்தை யறிவிப்பதற்காக எவ்வெத்திருஷ்டாந்தம், ஈண் டுக் கூறப்படுமோ அவையாவுங் கனவிலுண்டானவைபோ லப்பொய்யுலகிலடங்கினவேயன்றிமெய்யாயினவல்லவாம், வேறொரு பரமார்த்தவஸ்து சச்சிதானந்தமாய் வெளிப் படையில்லை யல்லவா? இருந்தாலன்றோ உவமை கொடுக் கலாம். இவ்வாறாகவே உருவமில்லாத பிரஹ்மத்திற்கு வுருவத்தோடு கூடியவை யெவ்வாறு திருஷ்டாந்தமா மென்னும் மூர்க்கர்களுடைய விகற்பத்தாலுளவாய வாக் கியங்கள் உதியாவாம், பிரஹ்மம் இருமையோடு கூடியதா? இருமையோடு கூடாததா? இருமையோடு கூடியதெனின் சித்தாந்தங் கெட்டுப்போம், இருமையோடு கூடாதெ னின்? குருசாஸ்திராதிகள் ஒன்றுமில்லாமையின் ஞான முண்டாகாதாம், என்பனவாய விகற்ப வாக்கியங்களும் உதியாவாம், இதனுனே திருஷ்டாந்த உபந்யாசத்தை அனுமானப்படுத்தி யுணர்த்தும்போது திருஷ்டாந்தம் ஹேது வியாப்தி முதலியவை பொய்யா யிருத்தலின்

வியாப்பியத்தன்மை யசித்தி சொரூபசித்தி முதலிய ஏதுப் போலிகள் பிரபஞ்ச சம்பந்தமான ஏதுக்களைக்கொண்டு சத்தியத் தன்மை முதலியவற்றைச் சாதிக்கும் போது விருத்தத்தன்மை முதலிய ஏதுப்போலிகள் அப்பிரயோ ஜக தோடங்களாக ஆதல்கூடும் என்னும் தார்க்கிகரது சங்கைக்கு மிடங்கிடையாதென நீக்கப்பட்டது, அசித்தி விருத்தமுதலிய தோஷதிருஷ்டிகளை யுடைய மற்றைய தார்க்கிகர்கள் செய்த திருஷ்டாந்தப் பெருந்தூடணங்க ளாற் றாஷிக்கப்பட்ட ஏதுத்தன்மை முதலிய ஜகத்தா னது கனுப்போல விருத்தலின் வஸ்துவின் கண்ணே யொரு சிறிதுந் தூடணங்கிளம்பவே மாட்டாதாம்; உணர்தல் உணர்த்துவித்தல் விவகாரமோ வியாவகாரிக சத்தியத் தன்மை மாத்திரத்தானும் சாத்திய சித்திபரியந்தம் பொருந்தும். உலகம் கனுமுதலிய திருஷ்டாந்தங்களாற் பொய்யாம்போது ஆன்மாவிற்கு ஆகாசசூரியாதி திருஷ் டாந்தமும் பிரஹ்மத்திற்கு மண்ணிரும்பாதி திருஷ்டாந்த மும் ஏகதேச அங்கிச மாத்திரத்தாற் பதார்த்த பரிசோ தனத்தால் அறியத் தக்கதாகிய இலக்கியார்த்தப் பொருட் டாம்; அதன துணர்வுதிக்கவே காரியசகித அவித்தை கெடும்பொருட்டு அவசியங் கொள்ளவேண்டியதாக சர்வசுருதி சாஸ்திர மகா தாற்பரிய விஷயமாயயான் பிரஹ்மமா யிருக்கின்றேன் என்னும் மகாவாக்கியார்த்த நிச்சயம் கிரகிக்கத் தக்கதாம் யான் வெள்ளையன், தூலன் என்பதாதிப் பிரத்தியக்ஷத்தாலும் ஆரோக்கிய இலாபாதி கட்காக ஔடதபானஞ் செய்ய முயற்சிக்கும் பலதரிசனக் குறியாலும், பிறர்விவகார சமமாக வுவமிக்கப் படுதலினு லும், சருவ விவகாரங்களையுஞ் செய்யும் மகாஜன வாக்கி யங்களானும் "மறையோன் வேட்க" என்றற் றொடக்கத் துச் சுருதியினுலும் மிருதியினுலும் தரும சாஸ்திரங்களா

லும், அநேகந் தார்க்கிகரது ஊகங்களாலும், தேகமெனும் அதனி னயலேனும் கருத்தாத்தன்மை போக்தாத்தன்மை முதலிய இயற்கை வாய்ந்த ஆன்மாவாகக் கவரப்பெறும், ஆகலின் எங்ஙனம் பிரத்தியக்ஷாதி யநேகம் பிரமாண விருத்த அருத்தம் மகாவாக்கிய மாத்திரத்தானே, கொள் ளற்பாலது என வினவுதியேல்? கேட்டி, குதார்க்கிகரது மதத்தை யனுசரித்து அறிஞரது பிரத்தியக்ஷ அனுபவத் தைக் கெடுக்கும் முடிவானபயனை யுடையனவும், அசுத்த மாய் தேகாதி யான்மபாவ விஷயத் தன்மையினுனும், பவித்திரமில்லாத நாய் பன்றி முதலியவற்றின் பிறப்பின் பலத்தையே யுடமையினுனும் அசுத்தமும் ஆகிய பிரஹ் மம் பிரமாணத்தோடு கூடியதா? பிரமாணத்தோடு கூடா ததா? பிரமாணத்தோடு கூடியதெனின்? அத்துவிதத்திற் கானியாம், பிரமாணத்தோடு கூடாததெனின், பிரமேய ஆனியாம் என்பனவாதி விகற்பங்களானே பரம புருடார்த் தத் தன்மையைக் கொடுப்பதாகிய ஞானயோக்கியவுணர் வுடைமையைக் கெடுத்துக் கொள்ளக்கூடாது தேகாதிகட் கான்மத்தன்மை சம்பவியாதாமென்பது மேற்கூறப்படும்.

முமுக்ஷுவினுற் செய்யத் தக்கதாகச் சமாதியுடன் எவ்வாராய்ச்சி முன்மொழியப் பெற்றதோ அது நிதித்தி யாசனமென வேறுபெயர் வாய்ந்த ஞானப்பயிற்சியோடு கூடவே முமுக்ஷுவால் அனுஷ்டிக்கத் தக்கது, வெளி முகச்சித்தத்தாற் கூடாதாம் என்னும் இம்பொருளை யுக்தி யோடும் கூறுகின்றுர் ஒரேபோழ்தினில் ஒன்றினுலொன்று விருத்தியடைவதற் கொத்த திருஷ்டாந்தத்துடன் மீண்டு மதனையே கூறுகின்றுர்.

சாந்தியாதி குணங்களானவை ஞானத்தால் விருத் தியை யடைகின்றன, ஞானமுஞ் சாந்தியாதி குணங்களால்

விருத்தியையடைகின்றது, இவை பரஸ்பரம் தாமரையுந் தடாகமும்போல விருத்தியடையும், நீராற்றுமரைபோலத் தாமரையாலும் தடாகம் தண்மை நன்மணம் அழகு முத லிய குணங்களானே விருத்தியடைவது வெளிப்படை யேயன்றே! இவ்வாறே ஞானமும் நல்லொழுக்கமும் பரஸ் பரம் காரணமாய் விருத்தியடைவனவேயாம், நல்லொழுக் கத்தானே ஞானம்வளரும், ஞானத்தானே நல்லொழுக் கம் வளரும், இந்தமெய்யுணர்வும் நல்லொழுக்கமும் ஒன் றற்கொன்று சாதகமாகியே வளரும்; மதிமானுனவன் சாந்தியினுலும் பிரஞ்ஞையினுலும், மகாபுருடத் தன்மை யினுலும் திடமுயற்சியினுற் சிரவணுதி முறையாய் ஞானத் தையும் நல்லொழுக்கங்களையும் பயிலவேண்டும் இவ்வுலகத் தில் ஞானம் நல்லொழுக்கம் என்பவற்றைச் சமமாகப் பயிலாதவரை அதிகாரிக்கு அவ்விரண்டிலொன்றுகூடச் சித்திக்கமாட்டாது. சாதனகலாப வுபதேசத்தைப் பய னைப்பகரும் வாயிலாய் முடித்துக்கூறுவார், மதிமானுயை முமுக்ஷுவால் கீர்த்தியையும் ஆயுளையும் கொடுப்பதும், புருடார்த்த பலத்தைக் கொடுப்பதும் ஆகிய இவ்வுத்த மோத்தமமான கிரந்தத்தை ஆத்தராயும் ஆன்மஞானியா யும் இலங்கும் ஆசிரியரிடத்தில் இனிதன்போடு சிரவணஞ் செய்யவேண்டும். குருசம்பிரதாயமாய்ச் சிரவணஞ்செய் தாற்றுன் பெரும்பயனைக் கொடுக்கும். கலங்கிய நீரானது தேற்றும் பொடியாற்றெளிவை யடைவதுபோல நீயுமிச் சாஸ்திரத்தைச் சிரவணித்து மதியின்தெளிவினுலே சாதன மகிமையின் பலத்தால் அந்தப் பரமபதத்தை யடைவாய். கூறிவந்த சாதனசம்பத்தோடு மனனசீலனுய் வாழும் முனிவனுடைய மனது அறியத்தக்க ஆன்மசொருபத்தை யறிந்து அதன்வலுவினுற் சுதந்திரமாய்ப் பரமபதத்தை யிச்சியாவிடினும் அடைகின்றது; கேவலஞ் சாதனமகிமை

யாலேயிவ்வாறாகின்றதென்பதாகவில்லை! மற்றோ, அறியத் தக்க தத்துவ வியற்கையினானும் என்றறிக. ஞானாதீனமாய் ஞானவடிவ அகண்டப் பிரஹ்மாகாரா விருத்தியோடு கூடிப் பிரகாசித்துக் கொண்டிருத்தலின் அஞ்ஞானத்தையும் அதன் காரியங்களையும் உதறி யெறிந்துவிட்டு யாவற்றையு மறிந்துகொண்டே விழித்திருக்கும் அகண்டமாய உத்தமோத்தம பதமானது மனதை விடுவதேயில்லை, அஞ்ஞானம் அதன்காரிய முதலியவற்றோடு மனதும் பாதிக்கப் படுவதேயாகும், இதுமெய்ஞ்ஞானிசட் கனுபவமேயாகும். அவ்வாறே "உடலினை யகமென் றுணர்ந்திடு முணர்வை யொழித்திடு மெய்யுணர்வதுதா, னுடலினை யகமென்றுணர்ந்திடு முணர்வையொத் ததிதிடமதேயாகி, விடலருந் தனதுவடிவிலே யெவற்கு விளைந்திடுமன்னவன் வேண்டாம், விடறுயரெனினும் விட்டெலாத் துயரும் வீட்டினை யடைந்து வாழ்குவனே.

முமுக்ஷுப்பிரகரணம் முற்றிற்று.

உற்பத்திப் பிரகரணம்.

ஞான விண்மகன் கதை.

சத்தியஞான வநந்தவொன் றஜரசாஸ்வத நித்தியவிபுவாய்ச்
சுத்தவுட்பிரம ரசாயனமாகிச் சுககனப் பூரணபரமாய்
மத்தியுற்பத்தி முடிவிறற்சோதி மாயையின் விரிவினான்மீண்டும்
தொத்தியவுலகாய் மாயையும் பயமி றாயவிநாயகற்றொழுவாம்.

ஓம் சுவஸ்தி. ஸ்ரீ கணேசாயநமஃ ஓம் பரமாத்மநே நமஃ இவ்வுற்பத்தி யென்னும் பிரகரணத்தில் ஒன்பது கதைகள் உள்ளனவாம்; ஆதியது ஞானவிண்மகன் கதையாம், பின்லீலை கதையாம், முறையே கற்கடிகதை, ஐந்த

வர்கதை, வஞ்ச விந்திரன்கதை, மனத்தின்கதை, பாலன் கதை, சித்தன்கதை, ஏழுபூமிகளின் வர்ணனம், அலங்கரிக்கப்பெற்ற இலவண மன்னவன்கதை, என்பனவாம்; என்னுமிவற்றுள் பூர்வத்தாற் சுருக்கமாகப் போத்தியங் கூறப்படும். பூர்வப்பிரகரண விருத்தாந்தத்தையனுவதித்து உத்தரப்பிரகரண தாற்பரியங் கூறுகின்றார்: ஞானத்தினாலேயே யான்மாவிற்கு மோக்ஷமல்லாமற் கருமசமாதிகளினாலே யில்லையென்பதையும், ஆன்மாவானது தன்னைத் தானே யறியாமல் தன்பால் அசத்தாய திருசியவுலகத்தைச் சிருஷ்டிக்கின்றதென்பதையுங் கூறுகின்றார்; சாஸ்திரங்களி லுரைத்த சாதனங்களோடு கூடிய அதிகாரிக்கு 'விவேகமுடையவன் மீண்டும் பிறப்பிறப்பைக் கொடாததும், துரியபதமென்னும் பெயரையுடையதும், சாந்திவடிவமும் ஆகிய ஆன்மாவி லிளைப்பாறுவதா மோக்ஷமடையும் பரியந்தம் ஆன்மவிசாரஞ் செய்தல்வேண்டும்'' என்பதாகத் தத்துவ அபரோக்ஷஞானம்வரை செய்யவேண்டியதாய் விதிக்கப்படும் விசாரப் பிரகாரத்தை முன்னிரண்டு பிரகரணங்களில் வருணிக்கப்பட்ட எல்லாச் சாதனங்களையும் உடையவரும் அதிகாரிகளுக்குட் சிரேஷ்டரும் ஆகிய ஸ்ரீ இராகவர் பொருட்டு "இப்போது ஞானத்தின் முறைமையானது இனிதாகச் சாதன முபதேசிக்கப்பட்டது போலவே யுபதேசிக்கப்படும்" எனப் பதிஞ்ஞைவாயிலாக இனி யியம்பப்படும் கிரந்தத்தால் விஸ்தாரமாக விளம்பமுயலும் ஸ்ரீ வசிஷ்டபகவானானவர் சிருஷ்டிப் பிரகாரத்தைக் கூறும் வாயிலாகப் பிரஹ்மாத்வைதத்தை விளம்புவதற்காக முற்பட்ட உற்பத்திப்பிரகரணத்தைத் தொடங்குகின்றார்.

"ஆன்மாவையே காணல்வேண்டும்" என்பதாதி சுருதி கூறியதும், சமாதி இவ்வாறு செய்யத்தக்கதென்ப

தோடு கூடியதும், மனன நிதித்தியாசன அங்க முற்றதும், சிரவணவடிவ விவகாரமே முமுக்ஷு விவகாரம் என்னப்படும். சகங்கள் = சர்வதிருசியங்களும், விண்ணினின்றும் கந்தர்வநகரம் உண்டாவதேபோல், அறியாமலிருக்கப்பட்ட அதிஷ்டானப்பிரஹ்மத்தினின்றும், உண்டாகின்றன வென்று கூறப்படும் முமுக்ஷுவினுலே காணத்தக்கதாகப் பிரஹ்மாத்ம தத்துவம் முன்னர் மொழிந்தவழி, காக்ஷி முதலிய அளவைகளான் அளக்கப்பெற்ற வுலகவுண்மைச் சங்கையால், அதற்கப் பரிபூர்ணத் தன்மைச் சங்கையுளதாக, அதனை யகற்றுவான், உலகத்திற்குக் காரணபரமாத்மாவை விடுத் துண்மை யின்மையைப் புகலும்பொருட்டு, அதனினின்றும் சிருஷ்டியைப் பின் வருணிக்க வேண்டியதாமெனக் கருதி ஜீவசொருபத்தில், வாதிகள் விவாதம் காண்புறுதலின் தமதுகருத்திற் கிசைந்த ஜீவசொருபத்தைக் கூறும் வாயிலாய், அதற்குப் பிரஹ்மைக்கியத்தை யறைவார், அல்லது ஏகான்மத் தன்மையை யறியவேண்டுமென்றிச்சித்த முமுக்ஷுவிற்கு அதுவே முதலிற் கூறத்தக்கதாம், அதற்கங்கமாகச் சிருஷ்டி பின்வருணிக்கத் தக்கதாம் எனக்கருதிப் போதிக்கும் விழைவுவிளைய முன்னரே அதன்சாக்ஷியதாக வொளிர்வதாய், சாக்ஷிப்பிரமாண மெனப் பிரசித்தமாயிலங்கும் அபரோக்ஷ சைதன்யவடிவ ஜீவனேடு; அதனினும் விருத்தமாய்ப் பரோக்ஷமாயுள்ள பிரஹ்மத்திற்கு ஒருமை சம்பவியாதாம் என ஆசங்கித்து, அதற்கு அபரோக்ஷசைதன்ய ஆத்மத் தன்மையைக் காண்பித்துப் பிரத்தியக்கைக்கியம் பேசுவார், அல்லது, முமுக்ஷு அறிய இச்சித்த ஜீவபரமாத்மைக்கியத்தைக்கூருமல் அறியவிரும்பாத ஜகதுற்பத்தியையினிது கீர்த்திக்கும் பிரதிஞ்ஞைபொருந்தாததாம் என ஆசங்கையுண்டாக்க கூறுவார், இவ்விவகார பூமியின்கண்ணே அனு

பூதிவேதன பிரதிபத்தி சப்தங்களாற் கூறப்படும் அபரோக்ஷசைதன்யத்திற்குக் கூறியபடியே அனுபூதிப் பிரத்தியக்ஷம் வேதனப் பிரத்தியக்ஷம் பிரதிபத்திப் பிரத்தியக்ஷம் என்பதாகவாம். பிரத்தியக்ஷமென்பது தனித்தனிவாதிகளினுலே தாமங்கீகரித்த விசேஷணம் பெய்யும் வாயிலாய்ச் செய்யப்பட்டதாம், அதுவே நமது உபநிடத வாதிகட்கு ஜீவனும், அங்ஙனமே "அனுபூதி வேதனப் பிரதிபத்தி என்று கூறப்படும் அபரோக்ஷ சைதன்யம் யாதோ அது ஜீவனென்று கூறப்படும்" என்று மகத்துக்களா லியம்பப்பட்டுளது, இதனுனே வாதிகளால் வேறுவகையாகக் கற்பிக்கப் பட்ட ஜீவசொருபம் நிராகரிக்கப் பட்டதாம் பிரஹ்மபக்ஷத்திலோ இஃதிங்ஙனுரை யியம்பிக் கொள்ள வேண்டும்:—அனுபூதி சப்தத்தால் பிரஹ்மம் கூறப்படும், வேதன பிரதிபத்திகளால் அதுவே விசேடிக்கப்படும், வேதனமெனப்பிரஹ்ம அபரோக்ஷஞானம் நவிலப்படும், பிரதிபத்தியென லௌகிகப் பிரத்தியக்ஷம் ஆம், மகாவாக்கியத்தா லுண்டாய அந்தக்கரண விருத்தி யாருடமாகிய பிரஹ்மமே அபரோக்ஷ ஞானசப்தத்தா லியம்பப்படுவதாம்; விழிமுதலியவற்றுனே உண்டாய அந்தக்கரண விருத்தியாருடமாய அதுவே லௌகிகப் பிரத்தியக்ஷ மெனப்படும் வேதனப் பிரதிபத்தி வடிவமாகிய அனுபூதிப்பிரஹ்மம் பிரத்தியக்ஷபரியாயத்தைத் தாண்டாமல் மோக்ஷசாஸ்திரத்தில் பிரத்தியக்ஷமெனப் பிரதிபாதிக்கப் பட்டுளதாம், "அபரோக்ஷத்தினும் அபரோக்ஷம் சக்ஷுநேத்திரம்" என பிரத்தியக்ஷ அர்த்தங்களின் பிரதிபாதக சுருதியாம். பிரத்தியக்ஷமெனப்பெயரிய அந்தப் பிரஹ்மமே நம்முபநிடத சம்பந்திகட்கு ஜீவபத இலக்கியமாம். தனித்தனி குறிப்பிடவேண்டிப் பால்மாறு பட்டதுணர்க. அச்சீவனென்னும் அபரோக்ஷசைதன்யாத்மா பிரஹ்மமே

யாம். அற்றேல் மோக்ஷகாமனுக்கு அதுவே யுணர்வுரு வெனப் பிரஹ்ம ஒருமையுபதேசிக்கப்படினும் முக்தியான துண்டாக மாட்டாதாம்; பரிபூர்ணவடிவமாக நிலைபெறு தலே முக்தியாம், பிரஹ்மத்தினும் வேறாய பிரபஞ்சமா னது இருத்தலால் அஃதொவ்வாமையின் என ஆசங்கிப்ப, சர்வப்பிரபஞ்சத்திற்கும் பிரஹ்ம விவர்த்தத் தன்மையைக் காட்டுவார் சித்தத்திருக்கும் சிற்பிரதி பிம்பவடிவ ஜீவன் புமான் எனப்படும். அகந்தையாற் புலப்படுவதனுல் அகங் காரமாம். உணர்வுவடிவப் பரமாத்மாவானது, ஒடுவென் பதாற் கொள்ளப்படும் அதுவென்பதால் எண்ணப்பெறும், அச்சம்வித்துருவப் பரமாத்மா தன்னவித்தையினுனே பூர்வம்சித்த வுபாதியையுடைய புமானுகிப் பின்னர் அகந் தையுணர்வு வடிவமாம் இஃதுபலக்கணமாம், புத்திவடிவ மாய மனவடிவமாயும் ஆமெனவுங் காண்க. முமுக்ஷு விவகாரத்தை மொழியும் முற்பிரகரணத்தினும் வேறாக இனி இவ்வுற்பத்திப் பிரகரணங் கூறப்படும் என்பதன்கண் இனியென்னும் பின்னரென்பதால் ஏதுத்தன்மைச் சம்பந் தங்காண் பிக்கப்பட்டதாம். உத்தமர்கள் சர்வப்பிரமாணங் கட்கும் இந்திரியங்கள் சாரமாவனபோலச் சர்வ இந்திரி யங்கட்கும் அபரோக்ஷஞானம் சாரமாமென்பர், அது தான் முக்கியமான பிரத்தியக்ஷம் யாது அவச்சேத பூத மாயும் ஆசிரயபூதமாயும் விடயபூதமாயும் குடத்தை யா னுணர்கின்றேன் என்னும் திரிபுடியுணர்வாற் சித்தமாமோ அதுவும் பிரத்தியக்ஷமே, திரிபுடியை யனுசரித்துப் பிர காசவடிவமா யிருப்பது அனுபூதி, அறியப்படுவதாய திரிபுடியை யுணர்வது வேதனமாம், மூன்றன் பொருட்டுப் பிரகாசவடிவமாக வியாபித்திருப்பது பிரதிபத்தியாம், அக்கரப்பொருளைத் தாண்டாமல் திரிபுடியை வியாபித்தி ருக்குஞ் சாக்ஷியாகிய சின்மாத்திரத்திற்குப் பிரத்தியக்ஷ

மென விவகாரபூமியில் நாமந்தரிக்கப் பட்டது அச்சாக்ஷி யே ஜீவனுமென்று பிராணனைத் தரிக்கும் நிமித்தங் கொண்டு கூறப்படும், அச்சாக்ஷியே விருத்தியுபாதி கொண்டு ஞானமெனப்படும், அகந்தை ஞான முடையவ னுய புருடனுயோ பிரமாதாவெனப்படும்.

அதுவேபாகிய பதார்த்தரூபமாகவும் விவர்த்தத்தை யடைகின்றதென்கின்றார்.

அந்தப்பரமாத்மா, சங்கற்ப விகற்பங்கள் பிரமசமு சயங்கள் முதலியவற்றால் அபிமானுதிகளால் ஆக்கப்பெற்ற நானுபூத அவஸ்தைக் கிரமங்களை யடைந்து, விளையாடும், அவ்வவஸ்தைமுறை யிவ்வண்ணம் பவிக்கும்:—பரிபூர்ண அறிவுருவப் பரமாத்மா சிருஷ்டிகாலத்திற் பூர்வம் சாமா னியமாகத் திருசியத்தன்மை யவஸ்தையை யடையும், பின் னர்ச் சித்த அவஸ்தையையடையும், பின்னர் அகங்கார அவஸ்தையை, பின்னர்ப் புத்தியவஸ்தையை, பின்னர் மனே அவஸ்தையை, எனவடையும், இம்முறைதானே மேலும் மேலும் வெட்டவெளியாம், எவ்விடயாகாரவிருத் தியினுல் புறவிடயத்திலுள்ள ஆவரணநீங்க வெளிப்படுகின் றதோ அதுவிடயம் எனப்படும். இவ்வாறு சாக்ஷியே முறையாக மூன்று விதத்தையுமடையும், வியஷ்டியின் கண்ணே யிவ்வாறாகச் சமஷ்டியின் கண்ணும் இரணிய கருப்பரிடத்தி லிவ்வாறே காணவேண்டும் நீர் அலைமுதலிய வடிவமாக எங்ஙனம் விளங்காநிற்குமோ அங்ஙனமே நானு விதம் முறைமுறையாய் மயல்களைச் செய்விக்கும் சங்கற்ப விகற்பப் பிரதானமான அந்தக்கரணங்களினுதியாஞ் சமஷ் டிகளால் உலகவடிவமாகச் சாக்ஷியே விளங்கும்.

அற்றேல், பிரஹ்மமானது இவ்விதம் உலகமாகத் தோற்றுமாயின் உலக காரணமாகிய பிரஹ்மத்தோடு அத

னினும் விபரீதமாய ஜீவனுக்கு ஐக்கியம் பொருந்தாதாம் என ஆசங்கித்துக் கூறுகின்றார்.

அச்சாக்ஷிரூபமாய பிரத்தியக்ஷமே முன்னர்ச் சிருஷ்டியினுதியிற் காரணமியாதொன்று மின்றியே யுலகினிலே யால் விரைவில்தானே விளங்கி யுலகவடிவமாகி யதன் பாலே தானேகாரண வடிவமாயது. ஓரிடத்தில் உண்மை யான காரிய காரணத்தன்மை கூடாமையினால், அசத்தாயினும் அஞ்ஞானத்தாலாகிய ஜீவனுக்குச் சத்துப் போன்றுளது, அவிசாரத்தோடு கூடிய ஆன்ம சொரூபத்தையுடைய இப்பிரகிருதியின் கண் உலகரூபமும் வெளிப்படையாய் வரும், இங்ஙன மிவ்வுலகம் ஆரோபிக்கப்படும். இதற்கபவாதமோ இங்ஙனமாம்; இவ்வண்ணம் விசாரமும் அதனால் விளக்கப்பட்ட சாக்ஷாத்காரமும் சுயமாகவேயிருந்து தன்னிடத்தி லிருந்துண்டாகி உண்மையாய்த் தன் வடிவமாகவே யிருக்கின்ற வுலகதேகத்தை அஞ்ஞானநீக்கத்தாலே யழித்துத் தன்வடிவமாயும், ஆவரணமற்றதாயும், மகத்தாயும், அபரிச்சின்னமாயும், பிரத்தியக்ஷமாயும் இலங்கும் பரமபுருடார்த்த ரூபமாய்ச் சீக்கிரம் செய்கின்றதென்பது உபசாரமாத்திரமாம். மனஞ்சஞ்சலிப்பதற்கு விடயமின்றிய வேதனமேதுவாகாமையின் விடயத்தோடு கூடியதாகவே அது கூறப்படவேண்டும். வேண்டவே, ஆண்டு மனதசைவதற்கு முன்னரும் விடயஞ் சித்தித்திருப்பதாகக் கூறவேண்டும்; விடயங்கள் மனோமயமென முன்ன ருரைத்திருத்தலின் அவ்வாறே விடயஞ் சித்திப்பதற்கு முன்னரே மனத்தின் சித்தியாமெனக் கூறவேண்டும். வேண்டவே, அன்னியோன்னிய ஆசிரயமாம், எனின்? மாயையோடு கூடிய சிதாகாசத்துக்குட் சர்வமுஞ் சமஸ்காரரூபமாக அதிஷ்டான சத்தையைப் பற்றியிருந்தே தோற்றுகின்றது; காற்றினுள் ளசைவிருப்பதே போல

வேதனத்திற்குள்ளும், புறப்பொறிகளாற் கவரப்படுதல் மனதாற் சிந்திக்கப் படுதல் என்னும் இரண்டினுக்கும் விடயங்களாய பதார்த்தங்களால் நிறைந்து வியாகுலஞ் செய்யப்பட்ட வுலகமான துளதாம்.

பிரஹ்மமானது ஜகதுபாதான காரணமாயின் தரங்காதி வடிவத்தாற் சலம்போலும் கடம் பிரஹ்மம் படம் பிரஹ்மம் என அவ்வவ்வடிவமாகவன்றோ தோற்றவேண்டும், அவ்வாறு தோற்றக் காணுமையின் உபாதானமாகாதாம், மற்றோ, நிமித்தமேயாமெனக் கடாவ விடை தருகின்றார்:—ஆயின் எங்ஙனம் ஓரோரு காற்றோற்றல் அதனுற்பத்தி முதலியவற்றின் விவத்தையாதல் எனின் அறைகின்றார்''

தூய்தாயும் எல்லாவடிவமாயுமிருக்கும் சேதனம் கருமபரி பாகத்தாலாம் விவஸ்தையாலே பிராணிகள் கருமபோகப் பொருட்டுத் தோன்றுகின்றபடியே யவ்வவ்வடிவமா யுண்டானதுபோல விரிந்த திக்கு காலவெளியுட் பதார்த்தவேட தேகங்களைத் தரித்து விளங்குகின்றது; எல்லாவடிவமான ஆன்மா மோகத்தாற் றன்னைத்தேகாதி திருசியம்போலக்கண்டு, அவையே யெனது சொரூபமெனக் கருதி ஜீவரூபமாயிருந்து விளையாடும்; இது பொருத்தமுடையதேயாம். எவ்விடத்தில் எவ்வடிவமா யெவ்வாறு புலப்படுகின்றதோ அவ்விடத்தில் அவ்வடிவமா யவ்வாறே தான் தோற்றுகின்றது, வெளிப்படையாக விளம்பினோ, சர்வாத் மகமாய பொருள் எவ்விடத்தி லெவ்வாறு இனிய வுல்லாசத்தை யடைகின்றதோ, அவ்விடத்தி லவ்வாறே அவ்வடிவமுடையதுபோல அதிவிரைவில் விளங்கிக்கொண்டிருக்கும், காணும்பொருள் எல்லாவடிவமாகவு மிருத்தலினனே, காணப்படுபவற்றின் றன்மையை யடைந்தது

போற் றோன்றுகின்றது. போலெனக் குறிப்பித்த திருசியம் பொய்யேயாமென்பதில் என்னையம், திருஷ்டா விருந்தாற்றான் றிருசியமிருக்கும், இல்லாவிடினிராதா மாதலினானே திருசியம் மெய்யாகாதாம், திருக்குவடிவமான திருஷ்டா திருக்கு சொரூபத்தினின்றும் நழுவித்திருசியத் தன்மையை யடையுமாயின், திருஷ்டா வில்லாமல் திருசிய சித்தியே யுண்டாகமாட்டாது, நழுவாமலிருக்கினோ அத் திருஷ்டாவிற்குத் திருசியமா யிருக்குந்தன்மை, பழுதையின் இயற்கை யினின்றும் நழுவாததற்குப் பாம்புப் பான்மைபோலும் விவர்த்தமாத்திரமாய்ப் பொய்யேயாகும்; ஆகவே காரியப் பொய்ம்மையானே அதனை யபேக்ஷித்த காரணத் தன்மைக்கும் பொய்ம்மையே சித்தித்தலின் பிரஹ்மம் காரணத்தன்மை யற்றதேயெனச் சித்தித்தது.

சர்வஜகத்தும் பிரஹ்மகாரியம் எனக் காண்பிப்பவராய்க் காரணப் பிரஹ்ம வியதிரேகமாகக் காரியமாகிய ஜகத்து அசத்தேயாமென லறையப் பட்டது, விகாரமானது வாக்காற் றொடங்கப்பட்ட நாமதேய மாத்திரத்தையுடையது மண்மாத்திரம் உண்மையெனக் காரணத்தினும் அயலாய்க் காரியத்திற்கு அசத்துவத்தைப் பிரதிபாதிக்குஞ் சுருதியினால் இப்போது பந்தம் அதன் நீக்கங்கட்குக் காரணத்தைக் காட்டும் வாயிலாக அதேபந்த காரணபூத திரிசியஜகத் தசத்துவத்தைப் பிரதிஞ்ஞைவாயிலாக இவையாவும் பிரஹ்மமேயாம் என்பதாதி சுருதிகளை யனுசரித்து விரித்துரைக்கின்றார்! பந்தத்தை நீக்குமுபாயத்தை விரும்பிய எனக்குத் திருசியத்தைப் பொய்யென்று சாதிப்பது கொண்டு ஆகவேண்டிய தென்னேயெனச் சங்கிப்பத் திருசியம் சங்கற்பமாத்திர மானபடியால் சங்கற்பநீங்கத் திருசிய மித்தியாபந்தமும் நீங்குமென்றெண்ணிக் கூறுகின்றார்.

பிரத்தியக்ஷ தத்துவத்தையாராயின் அத்வைதமாயிருக்கும் பிரஹ்மமே சித்திக்கும், சித்திக்கவே இந்நிலை பெற்ற பிரத்தியக்ஷமே யுண்டாக்குவதெனத் துணியப்பெறும். அனுமானாதிகளோ பிரத்தியக்ஷ வாயிலாகவே யுண்டாகின்றமையினானும், அதுவதுவாக முடிவுபெறடைதலினானும், அத னங்கிசங்களேயாகும்; ஆகவே சர்வப்பிரமாண தத்துவம் ஆன்மாவே யென்பதாம். திருசியமிருத்தலினாலே இப்பந்தமுண்டாகி யிருக்கின்றது, திருசியமில்லாவிடிற் பந்தமுமிலதாகும், எவ்வாறித்திருசியஞ் சம்பவியாதோ அவ்வாறு முறையாய்க் கேட்பாயாக. திருசியமில்லாதமாத்திரையானே பந்த நீக்கமாகாதாம், உற்பத்தி விருத்திநாச சுவர்க்க நரகாதி பந்தமானது காண்போன்றருமமாகத் தோற்றலா லான்மாவிற்றுள்ளடங்கி யிருத்தலின் திருசியம் நீங்கியபோதினும் அது நீங்காமையின் எனின்? உண்மையாகயாவனுலகி லுண்டாவனோ அவனே விருத்திநாசசுவர்க்கநரகாதிகளையும் பந்தமோக்ஷங்களையும் அநுபவிப்பன். ஆன்மா வுற்பத்தியாதி யியற்கையுடையதன்றாம். தனது சொரூபத்தை யுள்ளபடி தெரிந்துகொள்ளாமையானே அதற்குற்பத்தியாதி மயல் தோற்றாநிற்கும். எதனாற் றன்னை யறியாமையினானே பந்தமாமோ அதனால் தன்னையறியும் பொருட்டு உனக்கு அத்திருசியஞ் சம்பவியாமையை ஆண்டுவிளம்ப விழைந்தவகையாகவே விளம்புகின்றேன், உற்பத்தி சம்பந்தம் திருசியசமுசார கோடியின் கண்ணே பொருந்துமாறும், ஆன்ம கோடியின் கண்ணே பொருந்தாதவாறும் கூறுவாம். ஆன்மாவோ திருசிய வுற்பத்திக்குமுன் எவ்வாறோ அவ்வாறே யுளதாம். அணுமாத்திரமும் விகாரப்படுவதே கிடையாது, அங்ஙனமே "உற்றத னிலயமில்லை யுறுவதுமில்லை கட்டை, யுற்றவனில்லைமற்றைப் பயில்பவ னுயர்வீட்டாசை, யுற்றவ

னில்லை வீட்டை யுற்றவனில்லை யென்னும், நற்றிறமிதுவே கண்டாய் நண்ணுவ துண்மையானும்." என்னும் மறையும் அறைகின்றது..

முன்னரே யாது எவ்வாறுமோ வெனக் கூறப்பட்ட பொருளைக் கூறும்பொருட்டுப்பிரளய அவத்தையில் எஞ்சி நிற்கும் ஆன்மசொரூபத்தை யறையும் பொருட்டு முற்சிருஷ்டிக்குக் காரணத்தில் இலயப் பிரகாரத்தைத் திருஷ்டாந்தத்தால் தெரிவிக்கக்கேட்குதி யென்கின்றார்.

கற்பனையாவு மின்றியபோது வியாபகமாயும் இருளொளி கடந்ததாயும், நிச்சலமாயும் அபரிச்சின்னமாயும் பெயரற்றதாயும் இந்திரியங்களுக் கெட்டாமையின்விளக்கமற்றதாயும், இன்னபடிதா னிருக்கின்றதென ஒருசிறிதும் நிரூபிக்க முடியாமையின் அகோசரமாயு மிலங்கும் சத் பிரஹ்மம் எஞ்சாநிற்கும். "இவையாவையுமே யெழுவதன் முன்னர், சவுமியசத்தே சாந்தமாயுளதாம்" எனமறையு மறைகின்றது. தாவரஜங்கம வடிவமாகக் காணப்பட்ட இவ்வுலக முழுவதும் கனவானது துயிலின்கட்போலக் கற்பாந்தத்தில் நன்கழிந்துபோம்; சாங்கிய நையாயிகாதியர் கருதிய பிரதான பரமாணுமுதலியவை யெஞ்சாநிற்கும்வடிவப் பிரளய வேற்றுமைப் பொருட்டே கூறிய திருட்டாந்தமாகும். அதன்பின்னர், அமூர்த்தமாதலினாலே தொழிலற்றதாயும், பரிச்சின்னப் படாமையினாலே கம்பீரமாயும், உருவமற்றமையானே தேயுவல்லாததாயும், பிரகாசவடிவ மாதலினாலே இருளல்லாததாயும், தருமமற்றமையானே சாற்றவொண்ணாததாயும் அஞ்ஞானத் தான் மூடப்பட்டமையானேயும், பிரபஞ்ச சமஸ்கார ஆதாரமானமையானேயும், வெளிப்படாததாயும் இருக்கும் யாதோ ஒரு சத்வத்துவானது எஞ்சியிலங்கும்.

பெயரற்றதெனக் கூறியது பிழையாகும் பிரஹ்மாதி நாமங்களிருத்தலின் அதற்குளனச்சங்கித்துக்கூறுகின்றார்.

பரிபூர்ண கம்பீரப் பேரொளியேயாய அந்தப் பரமான்மா, தெளிந்தநீரில் விண்டோற்றலேபோலத் தானே யன்னியம்போல வுல்லாசித்துத்தோற்றி வருஞ்சீவாதி நாமங்களால் கிலேச களங்க முதலவற்றையுற்ற ஜீவத்தன்மையை யுற்றதே போலவாம், போலபோல வென்றதனானே அன்னியத்தன்மை மாயையா லாயதென்பதைக் காட்டியதாம். ஈண்டிது சிருஷ்டிக் கிரமமாம்:—சிருஷ்டிக்கும் முன்னத்விதிய பரமாத்மா, சிருஷ்டி காலத்தில் பூர்வம் அநாலிங்கித விசேட திருசிய (சிறப்பின்றிய) திருசிய மாத்திர வடிவமாய் விவர்த்தமாம்; அதன்பின் சமஷ்டி சித்திரவடிவமாயும், அதன்பின் சமஷ்டி ஜீவவடிவமாயும், பின்னகங்கார வடிவமாயும், பின்புத்தி வடிவமாயும், பின் மனவடிவமாயும், பின்றன்மாத்திரை பூதபௌதிக வடிவமாயும் விவர்த்தமாம். அவ்வாறே பெரிய வாசிட்டத்திற் கூறப்பட்டுள்ளதாம்:—

விஸ்தாரமாயும், விகாரத்தாலாக்கப்பட்ட ஏற்றத்தாழ்வற்ற மாயா சபளத்தன்மை யுண்மையாற் சமமாயும், சர்வாதிஷ்டானமாயும், உண்டாகாத ஆகாயதேயு தமாதிகளின் காரணவடிவமாய சத்தையாயும், சிதாத்மாவாயும் இருக்கும் பரப்பிரஹ்மத்தின் கண்ணே சித்திற்கு அறிபவனுந்தன்மை யிலக்கண ஜீவத்தன்மையானது விடயகரண சித்திவாயிலாகவே சித்திக்கவேண்டி யிருத்தலின் அதனத்தியாசம் முதலிலேயே யமையுமாதலின் முன்னர்த் திருசியத்தகைமைக் கற்பனையாம், அதன்கண்ணே ஏதுயாதோவெனின், சத்வஸ்துவிற் கஃதுண்டாகாத வியற்கையே யா

குமன்றோ? ஆகவே சத்திற்குச் சேத்தியாங்கிச சேதனத்தாலாம், சிதிசக்தித் தன்மைச்சேதனத்தாற் சித்தகற்பனையுதிக்கும், யாதுயாது அத்தியசிக்கப் படுகின்றதோ அதன தன் வெளிப்பாட்டியற்கை சித்தினிடத்தின் முன்னரே சித்தித்திருத்தலின்யாண்டும்நிமித்தத்தன்மையாம். அதன்பின்னர்ச் சேத்யசையோக சேதனத்தாற் சீவத்வகற்பனையாம், சேத்தியத்தின் ஏகபரத்தன்மை வசத்தால் அதன்பின் மாயையென்னும் அகம்பாவ கற்பனையாம், அதுவும் ஜீவபாவத்தின் நிரூட அவஸ்தையாகும், ஏகபரத்தன்மையும் அத்துணை மாத்திரத்தின் யானென்னும் அபிமானமாம். அதன்பின் அகந்தையின் விருத்தியினாலே புத்தித் தன்மைக் கற்பனையாம், இதுவே மனஸ்தாதி சப்ததன்மாத்திர காதிமானும்; அதாவது இவ்வண்ணந் தருமசித்தியாகவே சப்தாதி விடயமாத்திரைகளாய் வாதனைவடிவமாகத் தன்பாலடங்கியவற்றிற்குக் கனவிற்போல மனனத்தால் அஃதடங்கு மனோரூபமிதுவேயமையும் என்பதாம். உயர்ந்த பிரமாணமாய மறையாலறியப்படுதலின் இருதம், "எதனினானிறைந் தேய்ந்திடு மேற்றிடும், எதனினால் விடயங்க ளிலங்கிடும், எதனினா லெந்தஞான்றுமிருந்திடும், அதனினாலிதை யாத்துமாவென்பரால்" என ஸ்ரீ வியாசபகவான் விளம்பிய முறையாய் ஆன்மா சத்தியத் தன்மையின் மேன்மை யெல்லையாதலின் பரம், பெரிதாதலினானும் உலகாகாரமாகப் பெருத்திருத்தலினானும் பிரஹ்மம், நூன் முறையே அறிஞர்களானே யனுபவிக்கப் படுதலின் சத்தியம், என்பனவாதியாய நாமங்கள் அதற்கு மகான்களாகிய அறிஞர்களானே உபதேச விவகாரப்பொருட்டு, இடப்பட்டனவாம்: சிருஷ்டியினாதியில் அதற்குப் பொய்யாகச் சமஷ்டி ஜீவபாவமுளதாம். அவ்வாறாய்ச் சிற்சுபாவமாகவே யிருக்கும் ஆன்மாவானது மோகத்தி

னாலே தானே அன்னியஜடமாய ஆகாசாதி முறையிலுண்டாய இலிங்க சமஷ்டிவடிவமாய் அதனுட் புகுந்தமையின் அதனபிமானம் பெற்று அதுபோலொளிர்ந்து அதனுட் கிடந்த பிராணதாரணை யுபாதியினானே தேகமுண்டான பின்பு வரும்வாக்கு விளக்கவதீனமாக வருஞ்சீவப் பெயரானே நிந்தைக்கிடமாகச் சம்பாதித்துக்கொண்ட ஜீவத் தன்மையை மயக்ககத்தினாலே யடைந்தது போலாம், உண்மையாகவோ அவ்வாறடைவதில்லை.

இம்முறையையே முற்றினும் மொழியாத தலத்தும் காணத்தக்கதாம், திருசியத்வசித்த வாயிலாய்ச் சமஷ்டி சீவபாவத்தையடைந்த பரமாத்மாவிற்கு அகங்கார புத்தி வாயிலாய் சமஷ்டி மனோபாவத்தைக் கூறுகின்றார். இவ்வாறு ஞானசத்தி மாத்தரத்தாற் சாதிக்கப்பட்ட சிருஷ்டியானது கூறப்பட்டது, இனிக்கிரியா சக்தியின் சகாயம் பெற்ற அது சாதிப்பது கூறப்படுகின்றது. அதன்பின்னர்ச் சீவசப்தத்தின் அநித்தமான கிரியாசக்தியைப் பிரதானமாகவுற்ற பிராண தாரணையைச் செய்தலாற் சஞ்சலத்தன்மையை யடைந்ததாய், பௌதிகமான லிங்கவடிவினதாய், சங்கற்பவிகற்ப மனனத்தானே ஜாட்டியத்தான் மந்தத்தை யடைந்து மனமாம். அம்மனோபாவத்தான் மகத்தாகிய பரமான்ம பாவத்தை மறந்துமனோ தருமங்களாகிய சங்கற்பாதிகளைத் தன்னுடையனவாக வெண்ணும்; எவ்வாறெனில் சலனமின்றிய கடலினின்றும் சலனமயமாய அலைகள் எழுவன போலவா மென்றறிக. மனத்தின் இயற்கையைக் காண்பித்து அச்சமட்டி மனத்தாற் சப்தாதிபஞ்சதன்மாத்திராகாசாதி பஞ்சபூத பிரஹ்மாண்டாதி பௌதிக இலக்கண ஜகதிந்திரஜாலம் விசேஷமாகச் செய்யப்படுகின்றது இவ்வண்ணம் சமஷ்டி மனோ பாவத்தையடைந்த ஹிரணிய கருப்ப னென்னும் பிரஹ்மம், அன்னியராலே யறிவிக்கப்

படாம லிருந்தபோதிலும் தானுகவே பூர்வவாசனையை யனுசரித்து விராட்பாவத்தையும் புவனுதிபாவத்தையும் அதன் கண்ணே நான்குவிதமாய பூதக்கூட்ட பாவத்தை யும் நித்தியம்தன்னிச்சைப்படியேவிரைவிற் சங்கற்பிக்கும்.

இவ்வுலக இந்திரஜாலம்தோற்றுதலும் அதற் குவமை யும் வலியுறுத்தல் உலகினுமயலாய்ப் பரமிருக்கலாம், ஆரோபிதத்திற்கு இருப்புவிளக்கப்பொருட்டு அதிஷ்டான அவாவிருத்தலின், அதிஷ்டானத்திற்கு இருப்பு விலக்கப் பொருட்டு ஆரோபித அவாவின்மையின்; பிரஹ்ம ஜகத் துக்கட்குப் பிறங்கியது விலக்ஷணமுடையதேயாம், அச் சத்திய சங்கற்பத்தினுலே இவ்வாருயவிஸ்தாரமான இந் திரஜால ஐசுவரியமான இது விஸ்தரிக்கப்படும். இவ்வண் ணம் அத்தியாரோபம் ஆயிரமாறுலும் அதிஷ்டானத்தி னுடைய உண்மையாய நிலையானது பங்கப்படாதாம் என் பதுணரும் பொருட்டுத் திருஷ்டாந்தங் கூறுவார், பொற் கங்கணவடிவப் பொன்னினும் கங்கணசத்தப் பொருள் தனிப்படுத்தத் தகுதியதாகாததேபோலப் பரப்பிரஹ்மத் தின் கண்ணே தோற்றுநின்ற ஜகத்சப்தார்த்தத் தன்மை யும் அதனினும் அயலாகத் தகுதியதாகாதாம். இரண்டற் குந் தனிப்பட்டிருத்தல் தகுதியாகாமையானே ஏகசத்தை யுடைமை சித்தமாம். அதுவும் என்றுமுள்ள பிரஹ்ம பாவத்தின் கண்னே தானுகவேயுளதாம். இடையிலுற்ற வுலகபாவத்திலோ அதன தீனமாயுளதாம். தானுகவே யின்றும்; இவ்வுலகமானது பரிச்சேத சுபாவத்தை விட் டொழித்ததாய்ப் பிரஹ்மசுபாவத்தின் கண்ணே யிருக் கும் உலக சத்தார்த்த பரிச்சேதமுடைய வடிவ இயற்கை யிலோ இராதாம்; கங்கணவடிவத் தகைமை பொற்சுபா வத்தி லிருக்கும் கங்கண சுபாவத்தி லிராததேபோலு மென்றறிக.

அற்றேன் மனத்திற்குச் சாயைப் பேயைப்போல இன்மை யுண்மையின் ஜகதிந்திரஜால ஜனகத்தன்மை பொருந்தாதாம் எனின்? ஆண்டுக் கூறுகின்றுர்:—இது தானுகவே யில்லாதிருக்குமாயின் எங்ஙன மிருப்பது போலப் பொலிதல் கூடுமெனின்? அறைகின்றுர்.

மருமரீசியினுலே கற்பிக்கப்பட்ட கானனீர் நதியின் வேகப் பிரவாக தரங்கங்களேபோல வுலகசம்பந்த இந்திர ஜால ஐசுவரியமானது இல்லாதிருந்த போதினும் இருப் பதேபோல் ஈண்டு மனதினுலே விஸ்தரிக்கப் படுகின்றது. அதற்கு அசத்துத்தன்மையானதும் அவித்தையிலுண்டா வதாகி அவித்தை வடிவமுடைமையின் எனக்கருதி அதை யனுசரித்த நாமங்களானே அவித்தையைக் காட்டுவாம்; வித்தையானீக்க யோக்கியமாதலின் அவித்தையாம்; மேல் கீழ் குறுக்குகளிற் சுழற்றுவிக்கு மேதுவாதலின் சமுசார மாம், சுதந்திர மில்லாதிருத்தலைச் செய்வித்தலின் பந்த மாம். பொய்யா யிருத்தலின் மாயையாம், மயக்க வேது வாதலின் மோகமாம், தாண்டமுடியாமையின்மகத்தாம், தற்சொரூபத்தை மறைத்தலின் தமமாம், என்பனவாதி யாய நாமங்கள் யாவற்றையு முணர்ந்த பெரியோர்களால் அவித்தைக்கிடப் பட்டனவாம்.

இதனு லியம்பப்பட்டதையே விரித்தல்

“அற்பமும் பேதமே யாற்றிடப்படினும் அளவிலா வச்சமவனுக்காமே” என்னுஞ் சுருதியினுலே துவைதி கட்கு முக்தி ஆமைப்பாலல்லவோ. எத்துணைத் திருசி யஞ் சம்பவிக்கும் அத்துணைமோக்ஷம் காணப்பெறு தென வாயின் துயிற்பிரளயங்களிற் சருவதிருசியம் அசம்பவமாய வழி மோக்ஷமேனுகாது, துயின்முதலியவற்றே சுருதியாற் சருவதிருசிய அபாவப் பிரதிபாதனத்தான், ஆண்டஞ்

ஞான சற்பாவத்தாலெனின்? அன்றும், அது உகிருதிர்த்த வுரகமொப்ப வொன்றுஞ் செய்யாதாதலின் அங்கீகரிக்கப் படமாட்டாதாம் ஆண்டு மோக்ஷமெனச் சங்கிப்பக் கூறுவார் பதுமினியின் பீஜபூதமான அதிவிஸ்தார நில்லாதை வடிவம் பதுமமணியின் உள்ளவகாசத்திற் சமஸ்காரருபமாக எங்ஙனமிருக்கின்றதோ அங்ஙனம் திருஷ்டாவின்பாற் றிருசியதீ யிருக்கும், பிராதிபாசிகத் தன்மையானே திருசியஞானமெனப் பட்டதாமென்க முதலில் பந்தத்தின் உருவத்தைப்பற்றிப் பகருமிதனைக் கேட்குதி பின்மோக்ஷத்தின் சொரூபத்தை யறிந்துகொள்வாய், ஞானத்தினாலே யுடைவதற்கும் அடைவதற்கும் தகுதியாய பந்த மோக்ஷங்களின் சொரூப மியாதென்னின் அறைவார் இந்தவென்றார் காண்போனுக்குக் காண்பொருளின் மெய்யாய விருப்பே பந்தமெனப் பகரப்படும், காண்போன் காண்பொருளின் வலுவால் கட்டுற்றவனுவன். காண்பொருளிலதாங்கால் விடுபடுவன்; உலகம் நீயான் என்பனவாதியாய இப்பொய்வடிவமே காண்பொருள் எனப்படும், எதுகாறும் இதுதோற்றிக் கொண்டிருக்குமோ அதுகாறும் மோக்ஷமான துண்டாக மாட்டாது, அற்றேல் திருசியந் தோற்றுமையே மோக்ஷமாயின் அவ்வப்போதெதிர்வரும் திருசியங்களை இஃதில்லை இஃதில்லையென நீக்குவதனானே ரோகநீக்கத்தானே ஆரோக்கிய முண்டாவதே போல மோக்ஷமான துண்டாம்போது தத்துவஞான ஆயாசத்தா லாகவேண்டுவ தென்னே யெனின்? இத்திருசிய ரோகமானது இஃதில்லை இஃதில்லை யென்னும் சங்கற்பத்தையாக்கும் வீணான புலப்பத்தால் நன்கு சாந்தியை யடையமாட்டாது, மாறாக விருத்தியையே யடையும் இஃதில்லை யென்னும் புலப்பமானது திருசியமான திருக்குமாயின் பாதிதப்பொருட்டன்மை யுறுதலின் அதன்

விரோதியாய வேறு திருசியத்தை யுண்டாக்குஞ் சங்கற்பத்தால் அதனை யுண்டாக்கலான் முற்றிருசியத்தை நீக்குவதாக மொழியலாம், ஆகவே ஒருதிருசிய நீக்கப்பொருட்டு இருதிருசிய மெழுப்பலின் விருத்தியேயன்றேவாம், அவித்தையோடு கூடியிருக்கும் காண்போனிடத்தில் காண்பொருளிருக்கும் வகையை யுவமித்துரைப்பார்வித்தென்றார். கமலவிரையி னிடையில் இனிவருந் தாமரைக் கொடிக்கேதுவாய சூக்குமமான பதுமக்கொடி வடிவம் எவ்வாறு இருக்கின்றதோ, அசத்திற்குதயம் பொருந்தாமையானே, அவ்வாறு திருஷ்டாவின் கண்ணே திருசிய சகிதமதியுளதேயாம்.

விரையின்கண்வருந் தருவாதியிருத்தல் போல எல்லாவுலகும் பரத்தில் மறைந்திருக்கும் = எனவுருவகப்படுத்திக் கூறுகின்றார்.

எங்ஙனம் திரவியமாகிய பதுமமணியாதிகளின் உள்ளேயே உண்டாமாச்சரியம் அதன் சமமான வருந்திரவியத்தின் பரம சூக்கும அவஸ்தை சமஸ்காரப்பெயருடன் அஸ்தமயமறைந்து அதனதுதரத்தின் கண்ணே யுரைந்துளதோ, அங்ஙனமே சின்மாத்திர சொரூபமாய பரமாத்ம திரவியத்தின் உதரத்துள்ளே சுபாவபூத அதன் சொரூப அபின்ன உலகஸ்திதியுளதாம், இஃதின்னபடியென்னத் தருக்கிக்க முடியாமற் காரியத்தை யுண்டுபண்ணும் ஆற்றல் சமத்கிருதியாம், அதுவிரைமுதலிய பொருள்களின் உதரச்சார பாகத்திலேயே யிருப்பதுபோலச் சின்மாத்திர இயற்கைவாய்ந்த அவித்தைச் சரீரமுற்ற ஆன்ம திரவியத்தினுடைய வுதரத்துள்ளும் ஜடா ஜடங்களைக் கிளப்பு மியற்கையமைந்த ஜகத்திதியாகிய சென்றவரும் உலகசத்தை யுளதாமெனக் கூறியதே நிலைபெற்றதாம்;

கூறிய சமத்கிருதியானது எப்போது மிலங்குவதும் அஸ்தமனமில்லதும் ஆம்.

அற்றேல் திருஷ்டாவின் கண்ணே திருசியம் சமஸ்காரரூபமாகப் பிரளயாதியின்கண் ணிகழுமாயின் விசித்திர சமஸ்காரங்களாற் சித்திரிக்கப்பட்ட அஞ்ஞாத திருஷ்டாவினின்றும் திருசிய அபிவியத்தி யப்போதே யேன் ஆவதில்லையெனச் சங்கித்துத் திருஷ்டாந்தத்தாற் பரிகரிக்கின்றார்:—சருவ திருசியங்களும் இருதயத்தி லிருக்குமாயின் இப்போழுதே யாவரானும் அனுபவிக்கப்படாததென்னைகொல்லெனிற் கூறுகின்றார். திருஷ்டாவின் கண்ணிருக்குந் திருசியத்தினது சிருட்டிப் பிரகாரத்தைக் கூறல்.

அங்குரமானது பீஜத்தினுள்ளே நன்னிலைபெற்று அது வெளியாவதற்குச் சககாரியாய தேசகால கருமபரிபாகங்களை யனுசரித்து விளக்கமான ஆகிருதியைச் செய்கின்றது, அதுபோலவே திருசியமதியும் பெருக்குகின்றது. பூதமயமான தேகத்தை யாத்மாவாகக்கொண்ட அறியாதவன் காலனாற்பக்ஷிக்கப் படுவன் என்றும், தத்துவத்தை யுணர்ந்தவன் சின்மாத்திரமே யாத்மாவென்றிருத்தலின் ஆகாசஜனாகிய மறையோன் போலக்காலனாற் பக்ஷிக்கப் படா னென்றும் இயம்புவார் ககனமெனத் தொடங்கினார். காமகரும வாசனைகள் நன்கு நிறைந்துள்ள அவித்தையை யுபாதியாகவுடைய ஆன்மாவே யுலகபீஜமும் காலபீஜமும் ஆம், வித்தையினாலே அந்தப் பீஜசக்தி தகிக்கப்படினோ காலன் வசப்படுவதில்லை யெனமுற் கூறியபொருளில் விசேடத்தைக் காண்பிக்கும் பொருட்டு உலகத்தையாதியிற் படைப்போன் றத்துவசோதனத்தால் விளம்பப்படும் பொருட்போற் காதசங்கதியுற்ற ஆக்கியாயிகையை

வருணித்துக் கொண்டு ஸ்ரீ வசிஷ்டபகவான் விளம்புகின்றார், ககனமென. உற்பத்தியெனப் பெயரிய பிரகரணப் பொருளை யுணர்வதற்குச் சாதகமாகிச் செவிக்கரியபூஷணம் போன்றிலங்கும் இவ்வாகாசஜ ஆக்கியானத்தைக் கேட்டி! ஆகாசத்தினின்றும் அத்தியஸ்தமாகிய அவித்தைக்கருமையின், ஆதாரத் தன்மையானே ஆகாயத்திற் கொப்பாயதும் அவித்தையான் மறைபட்டமையின் ஒளி குன்றியதும், ஆகிய பிரஹ்மத்தினின்றும் உண்டானவன் ஆகாசஜனவன், இலிங்கசமஷ்டியான்மாவாகிய இரணிய கருப்பன் என்னும் அவனது ஆக்கியான மெனவுணர்க.

ஆகாசஜன் பெருமையும் காலன் ஆலோசனையின் அருமையும் அறைதல்.

'அஃதெங்ஙனங்கிருதின்' என்பதாதி சுருதியினானே இரணியகருப்பத்தை யடைவிப்பதாய சம்வர்க்கவித்தை முதலிய தருமத்தில், பிரஜைகள் யாவருஞ் செய்த தருமங்களின் உள்ளடக்கங் கழறப்பெறுதலின் பரமதரும மூர்த்தியாம். ஆன்மசிந்தனை செய்வதிலேயே தற்பரராய், எப்போதும்பிரஜைகட்கிதத்தையே செய்பவராய், ஆகாசஜன் எனப்பெயர் படைத்த பிராஹ்மண ரொருவர் இருக்கின்றார்; அவர் மிருத்தியுவின் வயப்படாமல் நீணாள் வசித்துக் கொண்டிருந்தபோது மிருத்தியு சிந்திக்கின்றான், எல்லாப் பிராணிகளையும், யான் முறையாக அக்ஷயனாக விருந்து பக்ஷிக்கின்றேன்; இவ்வாகாசஜ னென்னும் விப்பிரனை யேன் பக்ஷிக்கமுடியவில்லை? கடகத்தின் முனையானது கல்லில் மழுங்குவதேபோல இவனிடத்தில் என்னுடைய ஆற்றல் குன்றிப் போகின்றதென்னே என, நெடிது நினைந்து அக்கணமே அவரைக் கொல்லும் பொருட்டுச் சத்தியலோகத்திற் புகுவதற்கு மிருத்தியுவிற்கு ஆற்றலின்

மையின், மேருவின்மத்தியிலிராநின்ற பிரசித்தமான அவரது புரத்தைநோக்கிச் சென்றனன்.

காலனது அதிதீவரப் பிரயத்தனந் தெரிவித்தல்

சாமர்த்தியமுடைய எவருமே தமது தொழிலின் முயற்சியைத் தியாகிக்கமாட்டார்களன்றே! பின் னக்கிரகத்தையடைந்து காலன்தானே புகும்போது, சமாதிவிக்கினத்தைத் தடுக்குப் பொருட்டு முன்னரே பிரஹ்மாவினுலேகிரகத்தை வளைந்துகொண் டிருக்குமாறு சங்கற்பிக்கப்பட்ட பிரளயகால அக்கினிபோன்ற அக்கினியானது இம்மிருத்தியுவைச் சுடத்தொடங்கியது, அந்த அக்கினிச்சுவாலைகளின் மகத்தான மாலைவடிவக் கோட்டையைப் பிளந்து மிருத்தியுவானவன் உள்ளேசென்று பிராஹ்மணரைப் பார்த்து மிகு முயல்வுடன் கரங்களாற்பற்ற இச்சித்தான்; பிராஹ்மணர் எதிரேகாணப் பட்டபோதினும் நூற்றுக்கணக்கானகரங்களால் அகப்படுத்தக் கூடாமற்போய் விட்டனர்

முயல்கை வீணுதலும் யமனை யுபாயம்வினுதலும்.

சங்கற்பமாத்திர கற்பிதபுருடனையெத்துணைப் பலவானுயிருந்த போதினும் தீண்டக்கூட முடியாமை வெளிப்படையேயன்றே, பின்னர் மிருத்தியுவானவன் ஐயத்தையகற்றும் யமன்பால்வந்து, ஹேவியாபகரே! அவ்வாகாசஜனைப் புசிக்க யான் சமர்த்தனுகாத காரணம் என்னே! யெனவினவினன். அதைக்கேட்ட யமன், ஹேமிருத்தியுவே! நீ சகாயமற்றவனுய்ப் பலத்தாற் கொல்வதற்கு ஒரு சிறிதும் சமர்த்துடையவனுகமாட்டாய், மரணத்திற்கேதுவாய கருமங்களே மரணத்தைச் செய்விப்பனவாகு மன்றி மற்றவை யாகாவாம். நினதாற்றல் குன்றியதன் கண்ணும் இதுவே காரணமல்லாமல் மற்றதென்று மின்றும்.

ஆகையால் முயல்வினுலே கொல்லத்தக்க இவ்விப்பிரனுடைய கருமங்களைத் தேடுவாயாக, அவற்றின் உதவியினுனே இவனை நீ புசித்து விடலாம் என்றனன்.

எனக்கேட்ட மிருத்தியு மரணகாரண கருமங்களைத் தேடமண்டலமெங்கணுஞ் சுற்றல்.

அதன்பின் அம்மிருத்தியுவானவன் அக்கருமங்களைத் தேடுவதன்கண்ணே மிகவும் ஆதரவுடையவனுய் மண்டலங்களையும், திக்கந்தங்களையும், தடாகங்களையும், நதிகளையும், திசைகளையும், வனக்கூட்டங்களையும், காட்டின் கூட்டங்களையும், மலைகளையும், கடற்கரைகளையும், தீபாந்தரங்களையும், ஆரண்யங்களையும், நகரங்களையும், மகா நகரத்துள்ளடங்கிய சாகா நகரங்களையும், கிராமங்களையும், எல்லாத் தேயங்களையும், தேயங்களுக்குள்ளிருக்கும் காடுகளையும் சுற்றினன்; எத்தேயத்தின்கண்ணே யிவன் எக்கருமம் முன் செய்துளான் என வொருமையோடும் ஆலோசனை செய்தலையே பெருமுயல்வால் பெறத்தக்கதாதலின் சுழன்றதாகக் கூறியதாம், தேசசஞ்சாரமென அதற்குப்பொருள் கொள்ளலாகாதாம் கருத்தாவின் சூக்கும சரீரத்தி லபேதப்பட்டிருக்கும் அதிருஷ்டங்களைப் புறத்திற்றேடுதல் கூடாமையின் கூறிய வண்ணம் பூமண்டலம் முழுதும் சுழன்று முயன்று மிருத்தியு எவ்விடத்தும் ஆகாசஜனது கருமங்கள் எதனையுமே பிராஞ்ஞன் வந்தியா புத்திரனைப் போலும் சங்கற்பமலையைச் சங்கற்பித்தவனினும்அயலான் போலும் அறியவில்லை. பின்னர் வந்து எல்லாப்பொருள்களையும் அறிந்த யமனை நோக்கி தாதர்கட்கு ஐயுற்ற இடங்களில் பிரப்புக்கள் கதியாக விருக்கின்றபடியினுலே, ஹே பிரபுவே! ஆகாசஜனுடைய கருமங்கள் எவ்விடத்திருக்கின்றன வென்பதைக் கூறவேண்டுமெனவினவ, தருமராஜாவானவர் நெடுநேரம் நன்காலோசனைசெய்து இதனைக்

கூறத்தொடங்குவாராயினர்:—ஹே மிருத்தியுவே! ஆகாசஜனுடைய கருமங்கள் யாதொன்றுமின்றாம், இவ்வாகாசஜனாகிய விப்பிரன் கேவலம் ஆகாசத்திலிருந்தே யுண்டானவனாவன், பிராரப்த அதிகார பலங்கட்குப் பலத்தொடக்கத் தானே நாசமுண்மையினானும் சஞ்சிதங்கட்கு ஞானத்தானே பாதமுண்மையினானும், வருங்கருமங்கட்கு விரையின்மையினானே இருப்பின்மையினானும் யாதொரு கருமமுமில்லையென்றுணர்க. ஆகாயத்தினின்றே யாவனுண்டாயினனோ அவன் நின்மலமாய ஆகாயமே யாவன்.

கூறியபொருளையே தெளியச் செய்கின்றார் சககாரிகளாய அபிமான இராகாதிகளேனும் மிருத்தியுவாகிய நீ கொல்வதற்குச் சககாரிகளாகிய இப்போதியற்றிய கருமங்களேனுமில்லையாம், வேறெக்கருமங்களுமே யில்லையாம். ஆகிருதிபடையாதவனுக்கும் மலடி மைந்தனுக்கும் சம்பந்தம் உளதாவதிலதே போலும் முன்னியற்றிய கருமத்தோடும் இவனுக்கு அணுவளவேனுஞ் சம்பந்தமே கிடையாது அவ்வாறே சூத்திரமும் "அதனை யறிந்திடப்பின் முன்னகங்கள், துதையாமை யழிவுகள் சொல்வதுபடுதலின்" என்பதாகக் கூறுகின்றதாம். இவ்வந்தணனுக்குஇப்போது சம்பாதிக்கப்பட்ட கருமங்களேனும் சஞ்சிதங்களேனும் கிடையவேகிடையா; பூர்வ கருமங்கள் இவனுக்கில்லாமையானே யிவன் ஈண்டுச் சம்சார வசப்படவில்லை, கரும அசம்பவத்தின் பயனேயன்றோ சமுசாரவயப்படாமை, பிரசித்தமான வெள்ளியாங் காரணத்தினின்றும் உண்டாகாத இப்பி வெள்ளிக்கேபோலும் அவனது தேகாதிகட்குப் பொய்ம்மை நிண்ணயமுறவே, அதனாலுள்ள கருத்துருத்தகைமை பாதிக்கப்படுதலின் மிருத்தியு பீடிக்கமுடியாதாம் சககாரி காரணங்களில்லாமலே யாவனுண்டாகின்றனனோ அவன்றனது காரணத்தினின்றும் பின்னமாக

ஆகானென அனுபவிக்கப்படுவன். காரணமின்மையினானே இவன் சுயம்பு ஆவன். இவன் முன்னருங் கருத்தாவல்ல இப்போதுங் கருத்தாவல்ல வாகலின் நீ யெங்ஙனமிவனைப் பிடிக்க முடியுங்கூறுதி, ஆகவே நீ பிடிக்கவேண்டுமென்னுமிச்சையே செய்யத்தகாததாம். இவன்பால் பிருதிவியாதிகளின் சம்பவம் எத்தகையது, எங்ஙனந்தான்கூடும், அகோ! இவனைப் பிடிப்பதுதான் எங்ஙனம் ஏலும்? ஆகையாற் பிடிக்கவேண்டுமென்னும் முயற்சியை யடியோடு விட்டுவிடுவாயாக; எவனாலும் ஆகாசம் ஒருகாலும் கவருதற்குக் கூடாதன்றோ என்றிதனைக் கூறக்கேட்ட மிருத்தியு மிகவும் ஆச்சரியமுடையவனாய்த் தன்னரண்மனைக்குச் சென்றனன்.

ஆகாசஜப்பிராஹ்மணனென வேறு பெயர் பெற்றுப் போற்றப்பட்ட பிரஹ்மாவே என்னால் ஆக்கியாயிகையின் கருத்துரை யென்பதும் உலகம் பொய்யென்பதும் இனிதறிந்துகொள்ளப்பட்டன என்பதைக் குறிப்பிக்கும் வாயிலாக ஆசிரியரை மகிழ்வித்துக்கொண்டு ஸ்ரீ இராகவர் கூறுகின்றார்.

சுயம்புவாயும் அஜனாயும் ஏகான்மாவாயும் விஞ்ஞானான்மாவாகிய ஜீவசமஷ்டி ரூபமாயும், இருக்கும் பிரஹ்மமாகிய இப்பிரபிதாமகனே தேவரீரால் ஹே தேசிகோத்தமரே! கூறப்பட்டவனாவன் என, ஹே இராகவ! இவ்வண்ணம் எம்மால் இப்பிரஹ்மா வுனக்குக் கூறப்பெற்றான்.

முன்னடந்த விருத்தாந்தத்தை மொழியத் தொடங்கல்.

இப்பிரஹ்மாவின் பொருட்டே முன்னர் யமனோடும் மிருத்தியு சம்வாதஞ் செய்ததாகும், மனுக்களின் சந்தி

காலத்தில் எல்லாவற்றையும் பக்ஷிக்குமிருத்தியு எல்லாப் பிரஜைகளையும் கொன்று கொண்டு வனுவைப் பெற்றுத் தாமரையிற் பிறந்தோனைப் பிடித்துக் கொல்லத் தொடங்கினன் ருனகவே, அப்போழ்தே தருமராஜாவாகிய யமனுலே விரைவி லுபதேசிக்கப் பட்டவனுவன். முடியாத காரியத்திலும் மிருத்தியுவிற்கு அடிக்கடி முயற்சி யாங்ஙனங் கூடுமெனின்? கவலையினுலே கூடுமன்ருே எதனை யாவன் நித்திய மியற்றுகின்றனனே அதன் கண்ணே ஆடுதல் உண்டாகிக்கொண்டே யிருக்கும்.

யமதருமரது அனுசாசன ரூபமான வுபதேசத்தையே தொகுத்துக் கூறல்; ஆக்கியாயிகை வாயிலாய்க் கூறிய பொருளைக் கண்டத்தானும் கூறி அஜன் சரீராதிகட்கு மனோமாத்திரத் தன்மையைக் கூறுகின்ருர்.

பரம ஆகாச சரீரமாயும் மனோமாத்திரமாயும், சங்கற்பரூபமாயும், பிருதிவியாதியற்ற ஆகிருதியாயும், இருக்கும் பிரஹ்மாவானவன் எங்ஙனம் பிடிக்கப்படுவன். சிதாகாச சமத்காரமே ஆகார அனுபூதிமானுய்வர அவன் சிதாகாசமாகவேதானிருப்பன்; அவனுக்குக் காரணத் தன்மை யேனும் காரியத்தன்மையேனுங் கிடையா. ஆகாயத்திற் கீழ்முகமான இந்திர நீலமகாகடாக ஆகாரம் பிருதிவியாதி யற்றதாய்த் தோற்றுவதேபோலும், சங்கற்ப புருடன் பிருதிவியாதியின்றியே தோற்றுவதே போலும் இச்சுயம்புவும் விளங்குகின்ருன்.

கூறியதைத் தெளிவித்து முடிக்கின்ருர்; ஆண்டுமனத்திற்கு அவ்வாகாரகற்பனைப் பரிணமம் உண்மையாக வின்ரும், மற்ருே, தூய்தாய பிரஹ்மமே அஞ்ஞானத்தால் அவ்வாறு விவர்த்தத்தை யடையுமென்கின்ருர்.

கேவலமாயும், அநந்தமாயும், முதலிடை யில்லாததாயு மிருக்கும் சிதம்பரமானது தனது சித்தவசத்தாற் சுயம்புவாகிய பிரஹ்மாவென ஆகாரமுடையது போலும், புருடன் போலும், விளங்கா நிற்கும் உண்மையாயோ மலடி மைந்தனுக்கே போலும் அவனுக்குத் தேகமே கிடையாது.

மனோமாத்திரமாயும் சங்கற்பரூபமாயும் பிருதிவியாதியற்ற ஆகிருதியாயும், என்முன் மொழிந்தமுறையானே பிரஹ்மாவிற்கு மனோரூபத் தன்மையை யங்கீகரிக்கில், மனத்திற்கு வாசனைக்கூட்ட ரூபத்தன்மை யுண்மையின் பழையவாதனைக்குவால் அற்பமும் இவனுக்கில்லையெனல் எங்ஙனங்கூடும் ? இப்பிரஹ்மாவினுடைய தேகத்தில் முன் சரீரத்தை விடுங்காலத்தி லுண்டாம் நினைவு, உமக்கும் எனக்கும் அன்னியருக்கும் பசுவாதிகட்கும் தத்தஞ் சரீரத்திற் பழைய நினைவு காரணமாவதேபோல எங்ஙனங் காரண மாகாமற்போம் ? பழைய நினைவு இருக்குமாயின் அஃதுண்டாவதற் காதாரமான சமஸ்கார தேகாதிகளும் முன்னுள்ளன வாகவே தள்ளத் தகாதனவாம்: பூர்வ தேகாதி இருந்தாற்ருன் ஆண்டனுபவித்ததைக் கவரும் நினைவுகாரணமாகும், அதுவே அசித்தமாம், பிரஹ்மாவிற்குப் பழையகருமமும் பழையநினைவும் ஒரு சிறிதுமில்லையாம் என்னின்? இரணிய கருப்பபதத்திற்குக் கருமவுபாசனையென்னும் இரண்டன் கூட்டுப் பலத்தன்மை யுண்மையின் எங்ஙனம் முன்னுடம்பு வாதனையாதியில்லை யெனக் கூடும்? எங்ஙனந்தான் மனோமயமாகிய அவன் தேகத்திற்குப் பிருதிவியாதிமயத் தன்மை யின்மையெனக்கூடும் ? மனம் பூதகாரிய மென்பது முரணன்ருே ஆதல் கூடும் ? எனின்? உண்மையே, “அஞ்ஞதிருஷ்டியினுனே யங்ஙனம், என்னினும் அன்னியமில்லாத போழ்து, எதினின்றும்

யான்பயம் எய்துவன் கொல்லோ" என்னுஞ் சுருதியாதிக ளாற் சித்தமாய அவனது, தத்துவ திருஷ்டியானே பிரபஞ்சத்திற்கு முக்காலத்திய பாதமுண்மையின் பூர்வதேக வாதனை முதலியவற்றின் இருப்பின்றும்; பாதித அனுவிருத்தியினுனே மனத்தின் கண்ணும் அத்தேகத்தின் மாட்டும் வெந்த ஆடையின்கண் நூலிருக்குந்தகைமையே போலும் பிருதி வியாதிமயத்தகைமை முன்போலின்றுமென யாதொரு விரோதமுங்காணேம். யாண்டுப் பாதிக்கப்படாத அஞ்ஞமனச் சங்கற்ப நகராதிகட்கும் சத்தியத்தகைமையும் பௌதிகத்தகைமையு மின்றுமோ, தத்துவ ஞானத்தாற் பாதிக்கப்பட்டுத் தொடர்ந்திருக்கும் விரிஞ்சனது மனச்சங்கற்பத்தாலாய விசுவத்திற்கு அவ்வாறுந் தகைமை யென்பதன் கண்ணே யென்னை கூறக்கிடக்கின்றது? அஞ்ஞதிருஷ்டியை யனுவதிக்கும் உபாஸ்தி பல சுருதிவாயிலாயன்றும் அகாரணமாகவே விளங்குகின்றது, அல்லது தனது சித்தமாகிய தேத்தைக் காணும் சித்தமே முக்கியகாரணமாகும், அவனுக்குச் சுயமாகவோ சித்தங் கிடையாதாம், சுயம்பு `தனது காரணத்தினும் அனன்னிய வடிவமாம், சுயம் ஆத்மவடிவமாம், இச்சுயம்புவிற்கு ஆதிவாகிகதேகமே இருக்கின்றது, இவ்வஜனுக்கு ஆதிபௌதிக தேகம் பொருத்மாகாதாம், தேவபிதூர் மார்க்கத்தானே லோகாந்தரத்தை யடைவதற்குச் சாதகமாகி நம்மனோரது லிங்கதேகம்போ லிருப்பது ஆதிவாகிக சூக்குமமாம் ஆதிபௌதிகமோ தூலபூதஜன்னியமாம். என்று சமாதானங்கூறக்கேட்ட ஸ்ரீ இராகவர் ஆதிவாகிக தேகமென்ப தொன்றுளது ஆதிபௌதிகதேக மென்பதொன்றுளது எல்லாப் பிராணிஜாதிகட்கும், பிரஹ்மாவிற்கு மாத்திரம் ஒன்றே யென்பதென்னே? என்று வினவுகின்றூர்.

விராட்டவஸ்தையை யடைந்த ஹிரணியகருப்ப விடயமாய்ப் பெரியவாசிட்டத்திருக்கும் அபிப்பிராயம் வேண்டிய அளவுகாட்டப் பட்டது பிரஹ்மாவிற்குச் சிவத்தன்மை யுண்மையின் வேறுஜீவன்போல ஆதிபௌதிக தேகம் ஏன் உண்டாக வில்லையென அவ்வத் தேயத்தை யடையும்படி கொண்டு செலுத்தத் தக்கதாகின்றது, இருநெறியினு மூற்றதேவதைகளால் என ஆதிவாகிகம் சூக்குமதேகமாம்.

தூலதேக ஆரம்பஞ்செய்யும் ஆகசாதி பூதசத்துவ அசத்துவங்களால் ஜீவர்கட்கு தேகமிரண்டாம், இரணியகருப்பனுக்கோ தூலதேக அசத்துவமாம், என உத்தரம் ஸ்ரீ வசிஷ்டபகவா னருளுகின்றூர்.

நேத்திரமுதலிய வியாவகாரிகப் பிரமாணத்தா லறியத்தக்க பஞ்சீகிருதபூதரூப காரண வடிவினையுடைய எல்லாப்பிராணிகளுக்குமே முன்மொழிந்த இரண்டு தேகங்களுமுண்டு. அஜனுக்கு அவித்தையபஞ்சீகிருத பூதங்களின் அனன்னிய பரசுருதி நேத்திர முதலியவற்றுனே விளக்கப் படாமையானும் சாக்ஷிக்குமாத்திரம் விடயமாகுந்தகைமையானும் தோற்றுமாத்திரத் தன்மையானே வியவகாரிக சத்தியத் தன்மையின்மையின் அல்லது முன்மொழிந்த முறையே காரணமில்லாமையின் ஒரே ஆதிவாகிக சரீரந்தானுளது. வேறுவகையாக விளம்புவாம், எல்லாப்பிராணி ஜாதிகட்கும் அஜன் ஒருவனே முக்கிய காரணமாவன், அதனுனே அவன் ஒரேதேகத்தை யுடையவனுவன் அவ்வஜனுக்குக் காரணங் கிடையாது, முதலினுண்டாய பிரஜாபதிக்குப் பௌதிக தேகங்கிடையவே கிடையாது, சிதாகாச மாத்திரவடிவனுய்த் தோற்றுவன் இவன் ஆதிவாகிக தேகவானே யாவன், ஆரோபித பதார்த்தத்

திற்கு அதிஷ்டானத்தைத் தவிரச் சொரூபமில்லையல்லவா? இவ்வாறாகவே அவன் சங்கற்பத்தாற் கற்பிக்கப்பட்டவுலகிற்கும் அதனதிஷ்டான சின்மாத்திரத் தன்மை பலிதமாம்.

அற்றேல் சூக்கும பூதவிகாரமாய மனத்தினின்றும் சூக்கும பூதாதி சர்வஜகத் துற்பத்தி எங்ஙனம் பொருந்தும் எனின்? அற்றன்றும், மனத்தைச் சூக்குமபூத விகாரமெனத் திருஷ்டி சிருஷ்டி பக்கத்தில் அங்கிகரியாமையின், நம்மான் முன்னரே ஆண்டு ஜீவசிருஷ்டிப் பிரக்கிரியை காட்டப்பட்டதேயாம், திருஷ்டியே சிருஷ்டியென ஸ்ரீ வசிஷ்ட சித்தாந்தந் திகழ்ந்தவழி சூக்குமபூத முதலிய எல்லாவுலகமும் மனோவிகார மென்பதில் முரணின்மையின் "எக்காற்றுயில் வோன் நனவாசனைவடிவ அநேக வத்துக்க ளெவற்றையுமே கண்டிலனோ, அக்கணக் காணுத போது ஞானசக்தியற்றமுகாதி சஞ்சாரியாய கிரியாசக்தியின் கண்ணே பிறவிடமில்லாது ஒருமையையடையும், பிராணோபாதிகன் பிராண சப்தயோக்கியன்புருடன் ஆவன் என்பதுபொருள் அற்றேல் அக்கால் வாக்காதிகளாகிய கரணங்கள் யாண்டுச் செல்லுகின்றனவென ஆசங்கை நிகழச் சமாதானித்தல், அந்தப் பிராணனிடத்தில் ஒருமையை யடையுங் காலத்தில் இந்தப்பிராண உபாதியையுடைய ஆன்மாவை வாக்கானது சர்வநாமங்களோடும் அடைகின்றது, விழியானது சர்வரூபங்களோடும் அடைகின்றது, செவியானது சர்வசப்தங்களோடும் அடைகின்றது, மனம் சர்வத்தியானங்களோடும் அடைகின்றது. இந்நான்கும் விடயங்களோடு மடங்கும். என்னும் கௌஷீதகி சுருதியும் (இம்மந்திரம் பொருளோடுங் காட்டப்பட்டது) மனத்தின் லயமான துயிலில் எல்லாவுலகிற்கும் பிரளயத்திற்போல இலயத்தைக் காட்டுகின்றன, என்பதை

யனுசரித்தே திருஷ்டியேசிருஷ்டியென அறிந்து கொள்ளலாம். அற்றேற் சுழுப்தியில் பிரளயம்போலப்பிரபஞ்சம் விலயப்படுவதின்றும், மற்றோ கரணமில்லாமையினாலே தோற்றுவதில்லை யென்னுங் கருத்தாலாம், ஆங்கே சுருதியும் கூறியது எனின்? அற்றன்றும் ஆண்டுலயத்தைப்பிரதிபாதனஞ் செய்யாதொழியில் ஜகத்திற்கு விழிக்குங்காலையில் சிருஷ்டிசெப்பா தொழியும் வழக்காதலின், செப்பவே செய்கின்றது செம்மறை? சருவசிருஷ்டிப் பிரபோதத்தில், "பிராணனிடத்தில் விலீனமான அவைகட்குக் கடல்போல நதிகட்குயாங்ஙனம் மீண்டுமுண்டாதல் எனக் கடாவிக் கூறல், பிராண உபாதியை யுடைய புருடன், எக்கால் விழிப்பையடைவனோ, ஜாக்ர அவசரத்தில் இதனினின்றும் உற்பத்தியின் கண்ணே திருஷ்டாந்தங் கூறப்பெறுகின்றது: திருஷ்டாந்தமாவது:—மிகமிகவுஞ் சொலித்துக்கொண்டெரியாநின்ற அக்கினியினின்றும் எல்லாத்திசைகளிலும் துச்சமாய அக்கினிகணங்கள் நானாவிதமாகச் செல்லுகின்றன, இவ்வகையானே வேறுவகையானன்றி இப்பிராணோபாதியை யுடைய ஆனந்த ஆத்மாவினின்றும் எல்லாப் பிராணன்களென்னும் வாக்காதிகள் எதற்கு எத்தகைய இடம் நாமுதலியவை அதைக்குறித்து விதம்விதமாகச் செல்லுகின்றன, பிராணன் களினின்றும் அக்கினியாதி தேவதைகள் விதம் விதமாகச் செல்லுகின்றார்கள், அக்கினியாதி தேவதைகளி னின்றும் நாமாதி விடயங்கள்," என்னும் வேறு சுருதியும் (இதுவும் பொருளோடுங் காட்டப்பட்டது) திருஷ்டி சிருஷ்டி விடயத்ததாகும், அசத்ததிமனத்தையாற்ற அம்மனம் பிரஜைதங்கள் அதிபதியதனைச்செய்ய, அப்பிரஜாபதியும் பிரஜைகள் தம்மையாற்ற, எவ்விவையாவை கொஞ்சம் எதிரினிற் காணலாமோ, அவ்வெலாம் மனத்தின்மாட்டே மிகமிக

வமராகிற்கும். மேலும் கற்பிதமாய இப்பிவெள்ளியா திக்கேபோலப் பிரதிதிமாத்திர சரீரமாய இருமைக்குத் தோற்றுந் தசையின் கண்ணே தன் கற்பனையின் அதிஷ்டான சன்மாத்திரத்திற் கயலாகச் சொரூபமா யிருத்தல் அசம்பவ மாதலினானும் எனவிஞ்ஞான உத்தமாசார்யர் வசனத்தினானும் ஆத்மசித்தத்தானே அசையாநின்ற ஜீவக்கூட்டம் ஆகாசாதி பிருதிவி யீறாகவுங்காணும் என்னும் சங்க்ஷேப சாரீரக வசனத்தினானும் அறியலாம். இதன் கண்ணே யியம்பப்படவேண்டியது வெகுவாகவிருந்தபோதினும் விஸ்தாரமாய்விடு மென்னும் பயத்தினாலே விளம்பவில்லை. பிரஹ்மாவிற்கு மனோமாத்திர சரீரத்தன்மையானே அந்தப் பிரஹ்மா வுண்டாக்கிய வுலகம் மனோவிகாரமாயிருத்தலின் மனோராஜ்ஜியம் மானும் அசத்தேயாம் எனக்கருதிக் கூறுகின்றார்.

பிரஹ்மா சங்கற்பபுருடர் பிருதிவியாதியற்ற ஆகிருதியுடைய்வர், கேவலஞ் சித்தமாத்திரவடிவினர், மூவுலகத்தின் றிதிக்குங்காரணர். எக்கற்பத்தில் எதனால் பிரஹ்மா மனோமாத்திரம் ஆவரோ பிருதிவியாதிமயான்மகமாகாரோ அதனால் விசுவமும் மனோமாத்திரமேயாகும்; எதனினின்றும் யாதுண்டாகின்றதோ அது அதுவேயாகும். இவ்வாறாகவே உலகிற்கு மனோமாத்திரத் தன்மையாம், மனத்திற்கும் பிரஹமாத்திரத் தன்மையாம் எனவே பிரஹ்மாத்வைதம் பலிதமாம், ஹேபகவன்! மனதினது உண்மையான வடிவம் எத்தகையது என்பதைப்பற்றி வெளிப்படையா யனுக்கிரகிக்கவேண்டும், அம்மனத்தினாலன்றோ இவ்வெல்லா வுலகமாகிய பூங்கொத்துகள் இயற்றப் பெறுகின்றன; மனத்திற்கு எந்தரூபங் கூறப்படுமோ அதேரூபம் அகிலத்திற்கும் ஆம் தத்துவமற்றதாம் வடிவமித்தியாத்

தன்மையானது பொருந்தாதாமென்பது ஸ்ரீ இராகவரது ஆசயம்.

வாசாரம்பண சாஸ்திரத்தான் விகாரமாகிய மனதிற்கு நாமமாத்திரமே யல்லாமற் சத்துவங்கிடையாதென் றுத்தரங் கூறுகின்றார்.

சூனியஜட ஆகிருதியை யுடைய அகாயத்திற்குப் பெயர்மாத்திரமே யல்லாமல் யாதொன்றுங் காணப்படாததேபோல இம்மனத்திற்கு மொருவடிவத்தையுங் காணோம் இதனானே யதன் காரியங்களில் "விகாரம் வாக்கால் விரித்த பெயரதே" எனக்கேட்ட மித்தியாத தன்மை பொருந்தும். சூனியஜடாகிருதித் தகைமை பூதாகாசத்திற்கும் மனத்திற்கும் பொதுவாகப் பொருந்தும், விண்போன்றமையையே மேலும் விரிப்பின், எல்லாவிடத்திலு மிருந்து கொண்டிருந்து மிவ்வாகாயம் சத்ரூபமாகாததேபோல இம்மனமும் சத்ரூபமாக வெளியிலு மிருப்பதில்லை; உள்ளிருதயத்திலு மிருப்பதில்லை; இம் மனதினின்றுங் கிளம்பியிருக்கின்ற ஜகத்தானது மயற்கு விஷயீபூதமாயத்தியஸ்தமாய்த் தோற்றுங் கானனீருக்குச் சமானமாய்த் தோற்றும். இதன் ரூபமானது கனசங்கற்பத்தினாலே இரண்டாவது சந்திரனைப்பார்க்கும் மயற்குச் சமானமாம். உண்மையாக மனமெனப் பெயரிய பதார்த்தமொன்றில்லவேயில்லை யெனினும் சாஸ்திரசம்பந்தமான விவகார சாதகமாகக் கற்பனையா யதனுருவஞ் சொல்லவேண்டியதேயாகும், பிரத்தியக்ஷத்தில் எதிரேயிருப்பதும் மிருதியாதி பரோக்ஷத்தி லில்லாததும் ஆகிய அருத்தத்தினிடையில் எவ்விவ்வவ்வாகாரத் தோற்றமுளதோ, எல்லாஜனங்கட்கும் பிரசித்தமாகத் தெரியவருமோ அதுமனமென அறியத்தக்கதாம், மற்றொன்று மல்லவாம், தொகுத்துக்

கூறுமிடத்து எப்பொருட் டோற்றமுண்டோ அதுவே மனமென வறையப்பெறும், மனமெனப் பெயரியவஸ்து வேறென் றொருகாலுங் கிடையவே கிடையாது; மற்றோ, நிராகாரமாய் சித்திற்கு அருத்தாகாரமான அத்தியாச முளதோ அதுவே மனதாம்.

இவ்வண்ணம் விருத்தி சாமானியமாக இவ்விலக்கணங் கூறப்பட்டது, இனி அசாதாரண விருத்தியினைக் கூறுகின்றார்.

தோற்றுந் தோற்றமொழிந்த வழிதொல்லையொளியே தோற்றிடுமால். சங்கற்பிக்கின்றதே மனமென அறிந்து கொள்ளல் வேண்டும், சங்கற்பத்தினுமது வேறுவதேகிடையாது, எதுபோன்மெனின்? நெகிழ்ச்சியானது நீரினும் வேறுகாததேபோலும், அசைவானது வாயுவினும் வேறுகாததே போலும் என்றுணர்க. அதனையே விஷயபேத விவஸ்திதியைக் காட்டும் வாயிலாய்த் திடப்படுத்துகின்றார், யாண்டுச் சங்கற்பமுண்டாகின்றதோ ஆண்டு அம்மனம், அங்கமாம், அவ்வாறே நிலைபெறும் சங்கற்பமனதுகள் ஒருகாலும் ஒருவரானும் பிரிவுபடுவதே கிடையாது. அங்ஙனமாயின் சித்தோடு கூடியிருக்கும் விருத்தியே பதார்த்தத் தேற்றமெனப் பகரப்படுகின்றது, ஆண்டுச் சித்திற்குச் சத்தியத்தகைமை யிருப்பின் அதனோடு கூடிய மனதிற்கு மித்தியாத் தகைமையுறல் எங்ஙனங்கூடுமெனின்? பொய்விடயாகாரத்தாற் பொய்யாயின் ஆகுக, சத்தியசித்தின் சேர்க்கையாற் சத்தியமாயினும் ஆகுக, எவ்வாறுகூறினும், இஷ்டமேயல்லாமல் இவ்வாறுதானிருக்கவேண்டு மென்பதாக ஆக்கிரகமில்லை, பதார்த்தத் தோற்றம் எங்ஙன மிருந்தாற்று னென்னே, அத்துணை மாத்திரம் மனமென அறிந்து கொள்ளல் வேண்டும்.

அவித்தை,சமுசாரம், சித்தம், மனம், பந்தம், மலம், தமம் என்பனவாய பரியாய நாமங்கள் திருசியத்திற் குண்டென உத்தமர்க ளுரைப்பார்கள், திருசிய ஜாலமாகிய சங்கற்ப ஜாலமொழியவே சொரூபமாத்திரம் எஞ்சாநிற்கும், விடயமில்லாமல் ஞானத்தின் றிதி சம்பவிக்கமாட்டா தென்னும் எண்ணத்தினைத் திருஷ்டாந்தத்தால் அநுபவப்படுத்துவார் கனத்தவென்றார், ஒளிர்விக்கப் படுவனவான திக்குப்பூமி யாகாசரூபங்களியாவு மில்லாதபோது ஒளிக்கெத்தகைய நின்மலரூபம் பவிக்குமோ, அதுவே மனமற்றநினது வடிவமாம்.

அத்திருசியம் அறுதலையே தனிக்கேவல நிலைமையெனத் தர்ப்பண திருஷ்டாந்த வாயிலாகத் தெளிவுபடக் கூறுகின்றார்.

திக்குப்பூமியாதி சகலவிளங்குறும் பொருள்கள் இல்லாதபோது வியாபியாயும் சலனமில்லாததாயும் உள்ள சூரியனது பிரகாசம் இருக்குமாயின் அதனது சொரூபம் கைவல்லிய அவத்தையின் மாட்டு ஆன்மசொரூபத்தினது திருஷ்டாந்தம் ஆம்பூத உபமானத்தினனும் அதன்சொரூபத்தைத் தெளிவு படுத்திக் காட்டுவார், தற்பணமென்றார், அகில அசலாதி பதார்த்தங்களின் பிரதிபிம்பங்களை யடையாம லிருக்கும் கண்ணடி, அக்கண்ணடியின் கண்ணோதாரண விசேடத்தான் பிரதிபிம்பப் பெருமயற்குத் தக்க விழியின் கூட்டின்மையானே கவரப்பெறாத அகிலப்பிரதிபிம்பமாம், அத்தர்ப்பணத்தின் பால் எத்தகைய தர்ப்பணத்தன்மையோ, அத்தகையதே திருஷ்டாந்தமாம், எத்தகையது அஃதெனின்? கேவலம் தர்ப்பண சொரூபமாயிருப்பதாம். ஒன்றையு முன்னம லிருத்தலினலேயே அவ்விடயப் பார்வையற்றிருப்பச் சாக்ஷியினிடத்தில் அத்த

கைய கேவலத் தன்மையான துண்டாம் என்றறிக, மூவுலகம் நீயாம் என்பனவாய திருசியங்க ளிலாதபோது விமலவடிவமாய திருஷ்டாவிற்கு அத்தகைய கேவலீபாவமானது உண்டாம். சைலமுதலிய சருவப்பிரதி பிம்பங்களுந் தோற்றுதிருக்குந் தருப்பணத்தில் தருப்பணத் தன்மையானது கேவலந்தருப்பணன்ம வடிவமா யெப்படியிருக்கின்றதோ அப்படியே, நீயும் யாமும் உலகமும் பிறவும் ஆகிய திருசியசம்பிரமம் எல்லாம் ஒழிந்தபோது திருஷ்டாவினிடத்திற் திருசியத்தைக் காணவேண்டு மென்னும் நோக்கம் இலதாகவே திருஷ்டாவினிடத்திற் கேவலத்தன்மை யிருக்கும்.

இவ்விதமான கைவல்யப் பிராப்தியில் மனமேவிரோதியாம் ஆகலின் அதனழிவின் பொருட்டுப் பெருமுயற்கியைச் செய்யவேண்டுமெனக் காட்டற்பொருட்டு அதனது துராத்மத் தன்மையையே விரித்துக் காட்டுகின்றார்.

காண்பரியமனம் = அசத்தாய மனமெனினுமமையும் அசத்தாகவே யிருந்து சதாகாரத்தைக் காட்டும் என்பதாம், இந்தத்துவைதமானது தொனிசெய்யும் மலடிமகன் போல அசத்தே சிருஷ்டியின் முன்னுண்டாகவே யில்லைகனுப்பட்டணம்போல் மனத்திற்றோற்றும், மனது திருசியமயமாயழிவு வடிவமாயிருந்து தோடமிதனை யுண்டாக்கும், கனவானது வேறு கனவைத்தோற்றி வைப்பதேபோல அசத்தையே சத்தாகாரமாய்த் தோற்றிவைக்கின்றது. அம்மனது சுயமாகவே இஷ்டப்படி விரைவில் தேகத்தைச் சங்கற்பிக்கின்றது, நீண்டபாவனை விஸ்தாரத்தையுடைய அம்மனதினுனே இவ்விந்திரஜால இலக்குமி விரிக்கப்படுகின்றது: கேவலம் மனதே சஞ்சலசக்தியினுலே எங்கு எப்போழ்து சலிக்கின்றதோ அங்கு அப்போழ்து

விளங்குகின்றது, சுற்றுகின்றது, செல்கின்றது, வாசிக்கின்றது, பிரமிக்கின்றது, மூழ்குகின்றது, கொல்கின்றது, சுயம் சம்சாரதசையிலுற்ற தாழ்வையும், கைவல்ய இலக்கண மேன்மையையும் அடைகின்றது, என்பதாக மயக்கத்தாலே தோற்றுநிற்கும். இங்ஙனம் விசுவத்தின் மூலமான மனப் பொய்மையின் வருணனையின் பிரகரணப் பொருள் துணிவுற்றவழி யதனதிஷ்டான தத்துவத்தையும் அதன் ஆரோபப் பிரகாரத்தையும், அது பொய்யாவதிற் காரணத்தையும் விரிவாக அறியவேண்டு மெனக் கூறுவார் பெருங்கற்பமென்றார், மகாப்பிரளயம் வரும் காலத்தில் உலகம் சூக்குமமாய் விட்டபடியால் அருத்தக் கிரியை யசமர்த்தத் தன்மையை யடைந்தபோது வருஞ் சருவதிருசிய சிருஷ்டியின் ஆதியில் விக்ஷேபமற்றசாந்தமே எஞ்சியிருந்தது.

அற்றேல் திருசிய அசத்துவம்போலத் திருஷ்டாவிற்கும் அசத்துவமே பொருத்தமாம், "அசத்துத்தான் இதற்கு முன்னிருந்தது, அசத்துமிருந்திலது சத்துமிருந்திலது அப்போது" என்பதாதி சுருதியினுலேயென ஆக்ஷேபிக்க உத்தரங் கூறுகின்றார்.

சத்தான அத்தமியாத சோதிச்சித்தாய அருக்கனுய், ஆதிமத்தியாந்த ரகித தேவனுய் இன்பமயமாய் நோயற்றுப் பரிபூர்ணமாய் எப்போதும் சர்வக்கிரியா சக்திசம்பன்னனுய்ச் சருவமாய் நித்தியமாய மகேசுரனுய்ப் பரமான்மா விருக்கின்றது.

பரமாத்மா யாவுஞ்செய்து சருவேசுரராயின் காரிய நியமிய சாபேக்ஷைத் தன்மையானே சவிகற்பமாம் என ஆசங்கித்துச்சருவ கருத்துருத்துவாதிகளும் அவித்தையாலாவனவே, உண்மையாயோ நிருவிகற்பகமே அதனது சொரூபம் எனக்கருதிக் கூறுகின்றார்.

எதனினின்றுங் கோசரிக்க முடியாமல் வாக்கானது திரும்புகின்றதோ, யாது ஜீவன்முக்தர்களாற் பிரத்தியக்ஷமாக அநுபவிக்கப் படுகின்றதோ, எதற்கு ஆன்மாமுதலிய பெயர்கள் கற்பிதங்களாமோ அநாரோபித ரூபங்களா யுண்டாகவில்லையோ, மற்றோ ஆரோபித தரும ஜன்னியங்களாமோ, விடயமென்பது விவாதமற்றதாம் சருவாதிஷ்டானமான அதன் கண்ணென்றுணர்க, யாதுசாங்கிய திருஷ்டி யுடையவர்கட்குப் புமானாகியும், வேதாந்தவாதிகட்குப் பிரஹ்மமாயும், விஞ்ஞான முணர்ந்தவர்கட்கு ஏகாந்த நிருமலமாய கணிகவிஞ்ஞான மாத்திரமாயும் (கணிகம் = கணகாலமிருந்து கழிவது) யாது சூனியவாதிகட்குச் சூனியமாயும் இருந்து யாது சூரியன் அக்கினிகளையும் விளக்கிவைப்பதாமோ அது சகலபிராணிகட்கும் பிரத்தியக் கான்மாவாம்.

அருக்கன்றேயுபாசகத் தன்மையானே பிராப்தமாம், அதனினும் வேறாய ஜீவனினும் பரமான்மாவிற்குப் பேதத்தை நீக்குகின்றார்.

இங்குமங்குமாகக் கலங்கிக்கொண்டு திரியும் புரியஷ்டக காயத்தைச் செலுத்தும். "கண்முதற் பொறிகளைந் துங் கரும விந்தியங்களைந்தும், உண்மனமாதி நான்கு முயிர்ப்பென்ப தாதியைந்தும், விண்முதற் பூதமைந்தும் விருப்பொடு வினையவித்தை, யெண்முறை யிதனைக் கூறு மெனப் புரியட்டகந்தான்" என்று புரியட்டக சொரூபம் பெரியோர்களால் அருளப்பட்டுளது. சொல்வதும், நினைவதும், உண்மையும், போகிப்பதும், காண்பதும், தொழிற் செய்வதும், எப்போதுமே யதுவாம்; யாதொன் றுலகின் கண்ணே யிருந்தபோதினும், இல்லாதது போலாமோ, யாது தேகத்தின்கண் ணிருந்தபோதினும் அசத்வாபாதக

அவித்தையான் மறைபட்டபடியாற் பாமரதிருஷ்டியானே இல்லாததாமோ, அதனானே தூரத்ததாமோ, சூரியனிடத்தினின்றும் பிரகாசமானதுண்டாவதேபோல எதனினின்றும் இச்சிற்பிரமையானதுண்டாகின்றதோ, எதனினின்றும் பிரகாசத்தோடு கூடியிராநின்ற விஷ்ணுமுதலிய தேவதைகள் சூரியனிடத்தி னின்றுங் கிரணங்கள் உண்டாவதேபோல உண்டாகின்றார்களோ; எதனினின்றும், கடலிலிருந்து குமிழிகள் உண்டாவதேபோல அசேதனமான அநந்தஜகங்க ளுண்டா கின்றனவோ, பெருங்கடலை நதிகள் அடைவன போலத் திருசியக்குழுக்கள் எதனைப் பிரளயத் தடைகின்றனவோ; யாது தீபம்போலத் தன்னையும் பிறவாற்றையும் சுவப்பிரகாசத் தன்மை யுண்மையின் தன்னையும் பிறிதையும் விளக்கிவைக்கும் ஆற்றலினாலே ஒளிர்விக்கின்றதோ தன்னை யொளிர்விக்கின்றதென்பது அபேதத்திலும் இராகுவின் சிரமென்பதேபோலும் உபசாரமாம். யாதுதத்தம் வியாபாரங்களில் முயன்று கொண்டிருக்கும் கருமேந்திரியங்கள்; ஞானேந்திரியங்கள், பூதசூக்குமங்கள், பிராணன்கள், அவித்தை, காமம் கருமம், அந்தக்கரண மென்னும் புரியஷ்டகத்தை யுள்ளும் வெளியும் தன்னுடைய சித்துவியாப்தியினானே அலைக்குமோ, சேதனங்கட்குச் சேதனத்தன்மை எதனாலுண்டாமோ, இங்ஙனமே அசேதனங்களின் விசித்திரத் தன்மையின் கண்ணே யாது காரணமாமோ அதுவே பரமான்மாவாம். சருவ பூதங்களுஞ் சாரிதன் பாதமாம், பருவமா மூன்று பாதமமிர்தமாம் என்று மறைகூறுகின்ற எவ்வறிவாம் வாயுவினாலே, சுத்தசிதாகாசத்திற் பிரகிருதியாகிய கொடியானது, மனமாகிய வேருடையதாய்ப் பொறிகளாந் தளிர்களை நிறையப் பெற்றுப் பிரஹ்மாண்டங்களாம், நற்கனிகளைத்தந்து நடிக்கும். எச்சின்மணியானது ஒவ்வொரு தேகங்களா

கிய சம்புடங்களில் விளங்கிக்கொண்டிருக்குமோ அதுவே பரமான்மாவாம்.

பரமான்மாவே சரீரத்துட் புகுந்து சமுசாரத்தை யாற்றுவாராயின் அதற்கு யாங்ஙனங் கைவல்லியம் எனச் சங்கித்து உண்மையாக அசம்சாரியாயிருக்கும் அதன்கண் விபரீதபாவனையா லடைவுற்ற அச்சமுசாரத்திற்குத் தத்துவபாவனையினாலே நிவிருத்திகூடலின் பொருந்து கின்றதே யாகுங் கைவல்லியம் என்கின்றார்:—சிருஷ்டி காலத்தில் அவசியம் சிருஷ்டி, பிரளயகாலத்தி லவசியம் பிரளயம், உண்டாக வேண்டு மென்னும் நியமமாகிய நியதி, அதனை வரைந்து கொள்ளும் தேசகாலங்கள், அவையடைவுற்ற வழி விரையாதியி னுள்ளிருக்கும் காரியத்தின்விரை யுப்புதல்வாயிலாய சலனம், பீஜபுடத்தைப் பிளந்து முளை முதலிய வற்றின் வெளிப்போதலாம் அசைவு, அதனினின்றும், பின்றண்டு தளிர்கிளை முதலாய முறையாற் பலபரியந்த வியாபாரமாய கிரியை, என்னுமிம் முறையானே சர்வபாவங்களும் எதனால் விவகார அர்த்தக்கிரியா சமர்த்துடைத்தாஞ் சத்தையை மருவினவோ அதற்கு உலக விலக்கண பரமார்த்த சத்தையே கூறப்படும்; அல்லது அதுவேமாயிக வியோமாதி பாவசிந்தையினாலே வியோமாதி பாவமா யடைவுற்றதாகும், அதனினும் அய லொன்று வியோமாதி சத்தமுடைய தாகாதாம் என்கின்றார்.

உலகப்பெருங் கூட்டத்தை மாயையாற் செய்யினும் உண்மையி லொன்றுஞ் செய்திலதாம். யாது சுத்தஞான மயத்தன்மையோடுகூடியிருத்தலின் விண்ணெண்ணத்தால் விண்ணும், பதார்த்த சிந்தையினாலே பதார்த்தத் தன்மையுற்றது போலாம்; "உருவ மியாவையுமுன்னியே யுரனு

றும்பெயர்க, டருவதாகிய சாற்றி மெய்யிலகிடுந்தானே" என மறையும் அறைகின்றது, தோற்றல் மறைதல் வடிவமான திரிபுவன தரங்கங்கள் அத்தியந்தம் விஸ்தீர்ணமாய எவ்வத்துவின்கண் ணிலங்குதல் மருப்பூமியிற் கானனீர் இலங்குவது போலுமா மென்றுணர்க. ஜகத்தாரோபப் பிரகாரத்தைக் காட்டி அதனது பொய்மையிற் காரணங் கூறுவார் இத்தனையு மென்றார். எப்போதுமுள்ள தன்னிடத்திற் றான்மாத்திரமா யிருப்பதானே பெரும்பெரும் பிரமாண்டங்களின் அநந்தமான கூட்டத்தில் விசித்திர லீலைகளைச் செய்துகொண்டிருந்த போதினும் ஒன்றுஞ் செய்பவேயில்லை யாதொரு கிரியையும் கிடையவே கிடையாது எனவே நிருவிகார வுபாதான முடைமையே காரியப் பொய்மையிற் காரணம்.

விரிஞ்சன் முதலாகிய ஜகத்திற்கு மூலமென நிரூபிக்கப்பெற்ற வத்துவினது தத்துவத்தைக்கூறி அதனையறியிற் சகல துக்க நிவிருத்தி யுண்டாமென மறைமுறையே யறைகின்றார்.

நிருவிகாரமாயும், அஸ்தமயமற்ற வறிவாயும், அதனானே சுவஜாதியாதி பேதங்களையும் உதயஸ்திதி முதலிய வற்றையும் விட்டிருப்பதாயும் உள்ளது தன்னுடைய சொரூபமேயாம்; உலககாரணமாகிய மாயையும்சிறிதென்னுமாறு பெரிய பிரஹ்ம சொரூபமாகிய தன்னை யதார்த்தமாக வறிந்தபோழ்து, மூல அஞ்ஞானங் கெடுதலானே அதன் காரியமாகிய அந்தக்கரண தாதாத்மிய அத்தியாச வடிவ இருதயக்கிரந்தி நசிக்கும், அது நாசமாதலினானே அதனை மூலமாகவுடைய எல்லா ஐயமுதலியவையும் சிதையும், இவனது கருமங்கள்யாவும் நசிக்கும் எனமறையும் அறைகின்றது. யாது அளவைகளானே எங்ஙனம் அறி

யப்பெறுகின்றதோ அது அங்ஙனமே யிருக்குமன்றி வேறு
ரூபமாகமாட்டாதாம், பிரஹ்மமோ அறியப்பெறுவதில்லை,
அதனைச் சத்துரூபமெனத் துணிவான் கூடுதல் யாங்ஙனம்?
ஜகமோ அவ்வாறறியப் பெறுவதா யிருப்பதால் அசத்
தென்று கூறுதல் யாங்ஙன மேலுமென வினவிய முன்
வினாக்கள் இரண்டில், முதலாவதற்குச் சமாதானஞ்செய்து
கொண்டேவந்து, இத்திருசியத்தின் பொய்ம்மை யின்றிப்
பிரமதத்துவமானது எத்தகையனாலும் எக் காலத்தும்
அறிய முடியவே முடியாதாமென்பது திண்ணமே யாமென
முடித்தவழி, சிறிது அதிக விசேடத்தைக்கருதி ஸ்ரீ இராக
வர் இரண்டாவது வினாவைக் கிளப்பல் ஹேமகாமுனிவரே!
பிரஹ்மத்தின்கண் உலக மத்தியஸ்தமாயின் இவ்வாறாக
லாம்; ஆனாலதுவே சம்பவியாத காரிய மன்றோ: என்னை,
திருசியக்கூட்டமாய பிரஹ்மாண்டமான இத்துணையுலகின்
நிலைமைக்குப் பொய்ம்மை யெங்ஙனம் உளதாகும்? பரம
சூக்குமப் பிரஹ்மத்திற் சின்மாத்திர ரூபத்தன்மை யுண்
மையின் இத்துணைப் பிரஹ்மாண்ட விஸ்தார ஸ்தூலப்பிர
பஞ்சத்தின் அத்தியாசம் பொருந்தாமையின்; ஏனெனின்
கடுகின் உதரத்தில் மேருகிரி நுழைதல் எங்ஙனந்தான்
முடியும்.

பிரஹ்ம ஞானியரது சமாகம வாயிலாக அத்வைத
சாஸ்திரத்தினது நிரந்தர அப்யாசத்தான் அதிசுலபம் அத்
வைதஞானம் எனப்பரிகரிக்கின்றார். உலகில் ஸ்தூலத்
தகைமை ஆராய்ச்சியின்முன் னிற்குமாயின் நீ கூறியது
சரியாம், அஃதவ் வாறாகாதாம், உனக்குலகிலிருக்கும்
ஸ்தூலத்தன்மை ஞானம் எம்மால் நாட்கு நாள் ஊகங்க
ளானே சிதிலஞ் செய்யப்படவே யக்கால் நீயாம் கூறிய
தைத் துணிவாயென ஸ்ரீ வசிஷ்டபகவான் உபதேசிக்
கின்றார்.

சில தினம்வரை கிளர்ச்சியின்றிய மனத்தனாகிச் சாது
சங்க சற்சாஸ்திரப் பயில்வுட னிருத்தி யென்னின்,
யாமொரு நொடியில் நினது சித்துருவத்தில் திருசியமெ
துவு மில்லாமற் கானனீரை யாராய்ச்சியாற் றுலைத்தல்
போற் றுலைத்துவிடுவேம். திருசியமொழியவே திருஷ்
டாத் தன்மையும் ஒழிந்துபோம்; கேவலமறிவு மாத்திரம்
எஞ்சாநிற்கும், திருசிய மிலதாகவே கேவலம் திருஷ்டா
மாத்திரம் இல்லையென்பதாக இல்லை மற்றோ இருமையொரு
மைகளும் இல்லாமலேகும் தத்துவஞானமானது சற்சாஸ்
திரத்தினாலேயே யாமல்லாது மற்றொன்றினாலு மாகாதாம்
ஆகலின் சாதுசங்க சற்சாஸ்திரபரனா யிருத்தியென்னின்
பரமபதத்தை மாதங்களென்பதாக இல்லாமற் சிலதினங்
களிற்றானே அடைவது திண்ணம், ஆனால் முக்கியமான
சாஷ்திரம் யாதாமெனின்? சுபமாகிய இம்மகாராமாயண
மேயாம், உத்தமமான இதைக் கேட்டமாத்திரையானே
ஞானமுண்டாம், எல்லாவற்றினு மிதுமாத்திரம் எங்ஙனம்
உத்தம மாகுமெனின்! எல்லா இதிகாசங்கட்குள்ளு மிது
சாரமெனக் கூறப்பெறும், வாக்கிய சந்தர்ப்ப வடிவமாய
இதனைச் சிரவணஞ் செய்த மாத்திரையானே கெடாததாய
ஜீவன் முக்தத்தன்மையானது அவசியம் முயல்வின்றியே
யுதிக்கும், ஆகலின் இதுவே மிகவும் பவித்திரமாம். கனவு
முதலியவற்றின்கண்ணிருந்துகொண்டே இது கனவென்
றுணரின் கனாமெய்யென்னும் பாவனை யொழிந்து போவ
தேபோல வுலகமாகிய திருசியமானது இருக்கும்போதே
ஆராய்ச்சியினானே யொழிந்துபோம் ஞானத்திற்குச் சாத
கமாகிய ஊகக்கூட்டம் யாவை இந்நூலின் கண்ணே யுள
வாமோ அவை பிறநூலின் கண்ணும் உளவாம், யாவை
யீண்டிலவோ அவையெதன் கண்ணும் இராவாம், ஆகலி
னிதனை யறிஞர் சமஸ்த மெய்ஞ்ஞான சாஸ்திரதனங்கணி

றைந்த களஞ்சியமென வுணர்வர். அவ்வான்மாவிலேயே சித்தமுடையவர்களும் அதையடையும் முயற்சியாலேயே வாழ்நாளைக் கழிப்பவர்களும், ஒருவருக்கொருவர் அதனையே போதிப்பவர்களும் அதனையே யெப்போதும் பேசுபவர்களும், அதைக்கொண்டே நித்தியம் சந்தோஷிப்பவர்களும் அதிலேயே இரமிப்பவர்களும், ஆகிய ஞானசாதன சிரவணாதியின்கண் ணயலொருதொழிலு மிடையிலிலாமல் ஒரே நிஷ்டையையுடைய ஆத்மஞான ஆராய்ச்சியுடையோர் தமக்குப் புகன்ற ஜீவன் முக்தத் தன்மையான துண்டாம், அது தேகத்தை விட்ட பின்புண்டாம் தூயமுத்தத் தன்மையேயாம், அயலன்றாம்.

சிரவணாதி பலக்கூறு விரிக்க வுற்றபோது ஜீவன்முக்த விதேகமுக்த இலக்கணங்களை யறிய விரும்பிய ஸ்ரீ இராகவர் வினவல்.

தோற்றமாத்திரத் தானாதல் பரதிருஷ்டி யானாதல் விவகாரத்தோடு கூடியிருந்த போதினும் யாவனுக்குத் தோற்றாநின்ற படியான இவ்வுலகம் தத்துவ திருஷ்டியானே அஸ்தமாகியதாமோ வியோமப் பிரஹ்மம் இருப்பதேயாமோ அவன் வாழும்போதே முக்தன் எனப்படுவன்; எனப்படவே எப்போதும் பிரத்தியக்ஷமாகவே சிதாகாச மிருக்கும், முன்றோன்றாவுலகம் என்பதாயிற்று, விதேக முக்தனுடைய இலக்கணத்தையும், ஜீவன்முக்தனுடைய இலக்கணத்தையும் கூறவேண்டும், கேட்டபின் சாத்திரமாய நேத்திரத்தா லுண்டாம் மதியால் அவ்வாறே யான் முயலவேண்டும் என ஸ்ரீ இராகவர் கூற, ஜீவன்முக்தி வாயிலாகவே விதேகமுக்தி யுண்டாதலின் சொன்முறை தன்னினும் பொருண்முறை வலிதே யென்னும் நியாயம் பற்றி வினவிய முறையைப் பற்றாது முதலிற் சீவன்முக்

தன் இலக்கணமியம்புவாம்; சாஸ்திர நிஷித்தமில்லாத விவகாரவானாயினும், எவனுக்குலகம் உண்மை விழியானே பாதமாதலின் இலய மடைந்ததாய் விண்போலச் சூனியமாமோ கண்ணாடி நகரம்போலப் புலப்படினும் இல்லாததேயாமோ அவன் ஜீவன்முக்தன் எனப்பெறுவன். தோற்றாநின்ற இக்கிரிநதி சமுத்ராதி யுலகம் உணர்வோனது தேகேந்திரிய விவகாரத்தோடுகூட மகாப் பிரளயத்தில் பரமேசுரரால் உபசங்கரிக்கப்பட்டுச்சொரூபம்பொடியாக அஸ்தமாகிப்போம். ஈண்டோ அங்ஙனமன்றாம் மற்றோ தேகேந்திரியாதி விவகாரம் இருக்கின்றதேயாம். கிரிநதியாதிகளோ ஈசுரரால் உபசங்கரிக்கப் படாமையின் முன்போன்றே யிருந்துகொண்டே மற்றைய எல்லாரானும் வெட்டவெளியாக அனுபவிக்கப் படுகின்றனவேயாம். ஜீவன் முக்தனுக்கு அவற்றைக் கவரும் விருத்தியில்லாமையின் துயிலிற்போல யாவும் அஸ்தமாகியே யிருக்கின்றன. சுயம்பிரகாசமாகி விளங்கும் சிதாகாசம் கேவலம் எஞ்சிநிற்கும், பத்தனுக்குத் துயிலின்கண்ணே அக்காலத்திய விருத்தியபாவ சாமிய மிருந்தபோதினும் வருமதிவிருத்தி விரையிருப்புண்மையின் ஜீவன் முக்தத்தன்மை யின்றாம்.

அச்சீவன் முக்தர்களது இலக்கணத்தையே யீண்டு மிரண்டு செய்யுட்களாற் கூறல்.

சுருங்கிய வாதனையனாதலின் சகலவாசனைவிலயமாகச் சீவன் முக்த சம்பவமாதலின் பிராரப்தகரும வேகத்தானே வந்தடைந்தனவாய இராகத்வேஷ பய ஆபாசாதிகட்குத்தக்கபடி எங்ஙனம் வேண்டுமோ அங்ஙனம் நடித்தபோதினும் எவ்வறிஞனது உள்ளாத்ம வடிவம் வியோமம்போல அதி நிர்மலமாகத் தெளிந்துளதோ அவன் சீவன்முக்தன். விண்ணானது நிருமலமாயிருத்தல் போலவே

ஆன்மாவும் இராகாதிமலரகிதம் ஆமென அறிந்துகொள்க. எவ்வறிஞனுக்கு யான் கருத்தா என்னும் வகையினதாகப் பாவனைஞானம் உண்டாகாதோ, இந்திரியார்த் தங்களி லிந்திரியங்கள் ஈடுபடுகின்றன யானல்லன், யானோ அவற் றின் வியாபார சாக்ஷி அகர்த்தாவாவேன் என்று யாவன் காண்பானோ அவனே சீவன்முக்தன். எவனது அந்தக் கரணம் ஆழ்ந்து தாழ்ந்து போவதில்லையோ, அதாவது யான் இஷ்டதைச் செய்துவிட்டேன் இவ்விதானத் தைச் செய்திலேன் ஆகலின் நரகத்தில் வீழ்ந்து வருந்து வேன் என்பதாக எவனதுமதி வதையுறுவதில்லையோ அவனே சீவன்முக்தன், கலாவானுயினும் = அவித்தையி னுனே அவயவத்தோடு கூடினவனுயினும், நிட்கலன் = உண்மையாக அவயவமற்றவன், சிந்தையா பாசத்தோடு கூட நிகழ்பவனேயாயினும் உண்மையாகச் சிந்தையற்ற வன். அன்னியர் தமதாம் பொருள்களில் விவகரிப்பவனைப் போலத் தண்மையன் தாபமற்றவன் துயரற்றவன், மகிழ்ச் சியற்ற மாண்பிற்கு மிஃதுபலக்கணமாம், அபிமான மில் லாதவனுகிய ஜீவன் முக்தனுக்கு, சமஸ்த அருத்தக் கூட் டங்களினது பெருக்காலுஞ் சுருக்காலும் மகிழ்ச்சியே னும் வாட்டமேனு முண்டாகாதாம், மாலை சந்தனம் பூசைமுதலிய இன்பமுண்டாகிய போதும் சமுசாரிக்கே போலும் மகிழ்ச்சி யுண்டாகாதாம், தனஹானி திக்கா ராதி துக்கமுண்டாகிய போதும் தீனனுகான். இப்போ தியதாய தன்முயற்சி விசேட மில்லாமலே நுகர்வினை கொணர்ந்த முற்பிரவாகத்தில் வந்த பிக்ஷான்னுதிகள் கிடைத்தபடி தேகரக்ஷை, சமாதிதாட்டியத்தான் மாலைசந் தனுதித் தோற்றமின்மையின், ஒரொருகால் எழுந்ததசை யில் தொடக்கத்தோற்ற மேற்படினும் விவேகதாட்டியத் தானே தள்ளுங் கொள்ளும் புத்தியின்மையின் மகிழ்ச்சி

முதலியவற்றின் இன்மை யேற்படும். விழிமுதலிய இந்திரி யங்கள் தத்தமது கோலகங்களிலே யிருத்தலின் உபரதியின் மையின் விழித்திருப்பன், மனோவிருத்திரகிதமா யிருத்த லின் துயிலுற்றோன், இதனுனே இந்திரியங்க ளானே பொருட்டொற்ற மென்னும் ஜாக்கிற இலக்கணமில்லாமை மின்சாக்கிரமவனுக்கின்றும். போதமுளதாய போதினும் உண்டாய பிரஹ்மவித்தாந் தன்மை யபிமானுதியும் போகார்த்தந் தொடங்கிய காமாதியுந் தீதோஷமாம் வாசனைவிருத்தி ரகிதத் தன்மையானே அத்தோட மில்லா மையின் நிர்வாசனத் தன்மையாம், இராகமுதித்த வண் ணம் போஜனுதிப் பிரவிருத்தி, துவேஷமுண்டாகிய பிர காரம் பௌத்த காபாலிகாதி களினின்றும் திரும்புதல் பயமுதித்த அளவு பாம்பு புலியாதிகளி னின்றும் அகலு தல் ஆம். ஆதிசப்தத்தானே மாச்சரியாதி, மாக்சரிய முதித்தமானம் மற்றைய யோகிகளினும் அதிகமதாகச் சமாதியாதி யனுஷ்டானம், எழுந்தசையை யடைந்த போதினும் இத்தகைய ஆசரணம் முற்பயிற்சியானேயடை வுற்றபோது விசிராந்த சித்தனுக்குக் களங்கமியாது மின் மையின் உட்டெளிவுறைந்து நிற்கும். விண்ணின்கண் தூமதூளிமேகாதி கூடினும் பற்றிலா வியற்கையானே அதி சயமாகத் தெளிவுளதாந் தன்மை யாதல்போலும். எப் பிரஹ்ம வித்தின் பாவம் = சத்தை = இயற்கை = ஆத்மா, அகங்காரத்தோடு தாதாத்மிய அத்தியாசத்தால் உள்ளே மறைபடவில்லையோ, எம்மதியில் ஐயமே கிடையாதோ; ஐயமிலதாயவழி மூவுலகவதத்தானும் பந்திக்கப்பட மாட் டான்; என்றால் அன்னிய கருமத்தால் மற்றென்னே யியம்பவேண்டும். உலகத்தில் பந்தமடைந்த புருடன் சாஸ் திரஞ் சாற்றிய கருமம் ஆற்றுபவனுகி யான் கருத்தா வென்னும்போது சிதாத்மா அகங்கிருதமாகும், துறக்

கத்தை யடைவேன் என்னும் மகிழ்ச்சியானே மதிபற்றுறும். செய்யாதவனே விட்டொழித்தேனேமென அகங்கிருதத் தன்மையையும் துறக்கலாப மின்மையால் வாட்ட முதலிய பற்றுகளையும் அடைந்திருப்பன், இங்ஙனம்வேண்டாமென்ற வினைகளினும் உலகசம்பந்த கருமங்களினும் பொருத்தமானபடி பொருத்திக்கொள்க, ஜீவன் முக்தனுக்கோ தாதாத்மிய அத்தியாச மில்லாமை யானும் மகிழ்ச்சி முதலியவை யில்லாமையானும் தோடமிரண்டு மில்லையாம். திரஸ்கரித்தல் வைதல் அடித்தல், முதலியவற்றின்கண் முயலாமையின் இவனைநோக்கி யிவ்வுலகமஞ்சாதாம், இதனானே இவன்பால் உலகருக்குத் திரஸ்காராதிப் பிரவிருத்தி யிலதாதலினானும், ஒவ்வொரு துஷ்டன் அங்ஙன் முயன்றபோதினும் இவனுடைய மனத்தில் அத்தகைய விகற்ப முண்டாகாமையானும் இவனும் பயப்படான் என்க. சத்துருமித்துரு மான அவமானுதி விகற்பங்கள் சமுசாரக் கலக்கங்களாம், அவையின்பாலிலவாம், அறுபத்துநாலு கலைஞான முணர்ந்தவனேனும் அவற்றின் அபிமான விவகார மில்லாமையின் கலையிலாத் தன்மையாம். சித்தமானது சொரூபமாக இருந்த போதினும் விருத்தி யுதயமாகாமையின் சித்தமற்ற தன்மையாம். சிந்தையென மூலபாடமாயினு வாதனை வயத்தினுலே ஆத்மத்தியான விருத்தியிருந்த போதினும் லௌகிக விருத்தி யில்லமையின் சிந்தையற்ற தன்மையாம் என்க. அயலாரது இல்லத்தில் விவாக உற்சவாதிகளில் தானே சென்று அவர் தம் பிரீதியின் பொருட்டு அவரது காரியங்களில் தலைப்பட்டு விவகரித்த போதினும் இலாபாலாபங்களில் மகிழ்ச்சி வாட்டவடிவ புத்தி சந்தாபத்தை யடையான்; இங்ஙனம் இம் முக்தன் தன் காரியத்திலும் சீதளனுகியே யிருப்பன்; கேவலம் சந்தாபமில்லா

மையான் மாத்திரம் சீதளத்தன்மை யென்பதாக வின்றும்; மற்றே பரிபூரண சொரூப அனுசந்தானத்தானும் ஆமென்றுணர்க. "ஆன்மனிலாடியும் ஆன்மனிற் சுகித்தும், தேன்மலி தொழிலனே திகழ்தரும் பிரமவித், தான் மனினிலைத்தோன் ஆரமுதடைந்தோன்" எனமறையருளிய, யாவன் விவகரித்திக் கொண்டிருந்த போதினும் "யான் யாதொன்றுஞ் செய்கின்றிலேன் எனச்சொரூபநிட்டனுகிய யான் றத்துவவித் தெனப்படுவன்" எனமிருதியருளிய நெறியானே சிற்சொரூபத்தின் மாட்டே நிட்டையை யடைந்துளானே அவன் விழித்துக்கொண்டிருந்தபோதினும் தூங்குவோன் போல் நிர்விகாரனே யாவன், அத்தகையன் ஜீவன் முத்தன் எனப்படுவன். கிடைத்ததைக்கொண்டு மகிழாநிற்கும் எவனுடைய முகக்காந்தியானது இன்பத்துன்பங்கள் எய்தியகாலத்தும் விரிதலும் குவிதலுமடைய மாட்டாதோ அவன் ஜீவன்முக்தனெனப்படுவன், யாவன் நிர்விகாரமான தன்பாற்றுயில்பவன்போல இருப்பினும் அவித்தையாம் நித்திரையழிந்தபடியால் தன்பால் விழித்தே யிருப்பனே தேகேந்திரியாதிகள் பாதிக்கப்படுதலின் பொறிகளால் விடயங்கள் புலப்படும் நனவானது யாவனுக்கில்லையோ; நனவின் வாதனையை நிமித்தமாகக் கொண்டுண்டாம் கனவும் யாவனுக்கு இல்லையோ எவன் வாதனையற்ற மெய்ஞ்ஞான வடிவமாகவே யிருப்பனே அவன் ஜீவன்முக்தன் எனப்படுகின்றான். இராகத்துவேஷ பயாதிகளின் றொடர்ந்த வடிவமாய்ச் சுழன்று நடனைப்போலத் தக்கதக்கவாறு நடித்துக்கொண் டிருந்தானெனினும் யாவன் உள்ளே விண்போல நிர்மலமறைப்பற்ற ஆன்மாவின்கண் ணிலை பெற்றிருப்பனே அவன் ஜீவன் முக்தன் எனப்படுகின்றான். விவகரித்துக்கொண் டிருந்தபோதினும் விவகரியாம

விருந்தபோதினும் அகங்காரத்தோடு கூடாதே தன்மை யாவனுக்குளதோ, அவனதுமதி செய்தேன் செய்யவில்லை யென்னும் அபிமானத்தாற் பற்றுருதோ அவன் சீவன் முக்தனெனப் படுகின்றான். எச்சிதாத்மாவினுடைய மறைப்பின துபாதி நீக்கத்தானே மூன்றுலகங்களினுடைய பிரளயத்தையும், எதன்துபாதி மறைப்பை யடைந்ததனுனே அவற்றின் முற்சம்பவத்தையும் யாவன் காண்கின்றனனே, தனக்குத்தானே யொப்பானவனு யிருக்கின்றனனே அவனே ஜீவன்முக்தன் எனப்படுகின்றான், விதேகமுக்தியின் கண்ணேயே எஞ்சுதலில்லாமல் ஆவரணங் ஏகலின் சாக்ஷியாகிய ஈசுரரிடத்திலோ ஆவரணம் இன்மையினுனும் மேற்கூறிய இரண்டன் கண்ணும் பாதியெனக் கூறியதாகும். எவனைநோக்கி யுலகர் அஞ்சாரோ, யாவன் உலகருக்கஞ்சானே, மகிழ்ச்சி பொருமை பயமேதுவாய அஞ்ஞான அபிமானத் தினின்றும் விடுபட்டுளானே அவன் ஜீவன்முக்தனெனப் படுகின்றான். சருவசமுசார சத்தியபுத்தியி னின்றுஞ் சாந்தியானவனும் அன்னியர்களுடைய பார்வைக்குத் தேக அவயவங்களோடு கூடியவனு யிருந்தபோதினும் வவயவ மற்றவனுவனே யாவுந்தெரிந்தவனுயிருந்தபோதினும் மனமற்றவனு யிருக்கின்றனனே அவன் ஜீவன்முக்தனெனப் படுகின்றான். யாவன் எல்லா வத்துக்களோடும் விவகரித்துக்கொண் டிருந்தபோதினும் இராகாதி தாபமின்றிக் குளிர்ந்திருக்கின்றனனே, இராகாதி விடயங்களாகிய பதார்த்தங்களினும் அவற்றின் வடிவமாதலின் நிறைந்திருக்கின்றானே அவன் ஜீவன்முக்தனெனப் படுகின்றான்; தள்ளக்கொள்ள முடியாத தனதான்மாவின் கண்ணே அத்தியஸ்த மாயேனும் பொய்யென நிச்சயிக்கப் பட்டதாயேனும் இருக்கும் பொருள்களில் இராகாதி சம்பவித்தல் கூடாதன்றே!

இப்போது முதலில் வினவிய விதேகமுக்த இலக்கணம் கூறத் தொடங்குகின்றார்.

ஜீவன்முக்திப் பதத்தைவிட்டுத் தேகமானது பிராரப்தம் தீர்தலானே காலத்தாற் பீடிக்கும்போது வாயுவானது அசைவின்மையை யடைதல்போல, இச்சீவன்முக்தன் விதேகமுக்தியை யடைகின்றான். அவ்விதேகமுக்தனது சொரூப லக்ஷணத்தைக் கேட்பாயாக, விதேகமுக்தனைவன் வளர்வதுமில்லை குறைவதுமில்லை, நாசமடைவதுமில்லை வெளிப்படுவதுமில்லை வெளிப்படாமலுமில்லை, தூரத்திலு மிருப்பதுமில்லை, நானென்பதுமில்லை, நானல்லனென்பதுமில்லை, மற்றவனென்பதுமில்லை, அவனது தடஸ்தலக்ஷணம், சூரியனுகவிருந்து உலகத்தையொளிர் விக்கின்றான் என்பது முதலவாயப் பெரியவா சிட்டத்தில் விரிவாம். நிச்சலமாயும், கம்பீரமாயும், ஒளியற்றதாயும், இருளற்றதாயும் விஸ்தாரமாயும், பெயரற்றதாயும், வடிவற்றதாயும் இருக்கும். அவாங்மானச் சத்தொன்று சேடித்து நிற்கும் பெயரையும் வடிவையும்நிடேதிக்கில் நாமரூபசூனியவஸ்துவிற்கு உலகத்தில் அத்தியந்தம் 'பிரசித்தி காணப்பெறுமையின் சூனியத்தன்மையன்றோ வாமெனின்? அது சூனியமாகாதாம், ஆகாதாயின் சூனியமாகாத அதற்கு ஆகாரத்தன்மை திருசியத்தகைமை தரிசனத்தகைமை முதலிவை எஞ்சுதலாமே யெனின்? அது ஆகாரமுடையது மல்ல, திருசியமுமல்ல, தரிசனமுமல்ல அநந்தமாயிருத்தலினுனே, பூதபதார்த்தக் கூட்டமுமல்ல, பெயரில்லாதபடியினுலே எவ்வாற்ருனும் கூறமுடியாத வடிவதாம், பூரணத்தினும் பூரணவடிவதாம், எப்படி யியம்பமுடியா தெனின்? கேட்குதி! அது சத்துமன்று அசத்துமன்று சதசத்துமன்று காலசம்பந்தமும், காலசம்பந்தமுடையதுமன்று உற்பத்தி

யும் உற்பத்தியுடையதுமன்று, அதுசின்மாத்திரமா யிருப்பதும் திருசியமற்றதும், அந்தமின்றியதும் ஜரையற்றதும் சிவமும்முதலிடைகடையற்றதும்,காரணமற்றதும் நோயற்றதுமாம். எதன் கண்ணே யிந்தவுலகமானது, முத்துக்களை யுட்கொள்ளும் அன்னப்பக்ஷிகள் அதன்பரிணாமமாதலின் முன்னர் முத்துவடிவமாயும் பின்னர் அன்னவடிவமாயும் காணப்பட்ட அவ்விரண்டுந் தொடர்ந்த திரவியம் போலும் சித்திரமயக்க முதலியவற்றே காணப்பட்ட முத்துமய அன்னம்போலும் காணப்படும், யாது அத்தியாரோப திருஷ்டியினானே யாவுமாமோ, அபவாத திருஷ்டியினானே யாவுமாகாதோ அத்தெய்வம் வெளிப்பட்டும் வெளிப்படாமலும் இருக்கு மவஸ்தை யிரண்டைத் தொடர்ந்து விளங்கும் எங்ஙனம் வாயுவானது ஒருகாற் சலனத்தைவிட்டு நிச்சலரூபமாக இருக்குமோ அங்ஙனம் முக்தாத்மாவும் உபாதியாலாக்கப்பெற்ற சமுசாரத்தைவிட்டுச்சொரூபமாகவேயிருப்பனென்பதாம். ஆண்டு மகிழ்ச்சி வாட்டங்களுமின்றும்அவற்றின்றியாகமுமின்றும்,என்னை, லிங்கதேகத்திற்கு ஈண்டே லீனத்தன்மை யுண்மையின். சத்வாச்சியங்களாய உலகவேதுவாம் அவித்தை மாயைகளை யுபாதிகளாகக் கொண்ட பிராஞ்ஞ ஈசுரர்களின்றும், அசத் வாச்சியங்களாய பூதபௌதிகங்களு மின்றும், தூரத்தல்ல வென்னும் கூற்றான் மாயாதீதமன்றும், நணித்தல்ல வென்றமையானே தூலபுக்குச் சமீபத்திருக்குந் தன்மை நிடேதிக்கப் படுகின்றது, நானல்ல வென்பது சமட்டியுமன்று, பிறனல்லவென்பது வியட்டியுமன்று என்றுணர்த்தும். ஒன்றுமல்ல வென்றமையானே விவகாரயோக்கிய விகற்பம்யாதுமே கிடையாதென்பது பொருளாம், இவ்வித விதேகமுக்தியோடு ஒப்புமை மேன்மைக் கூற்றால் ஜீவன் முக்தியின் கண்ணும் எத்துணை எத்துணை நிர்வி

கற்ப அதிசயமாமோ அத்துணை அத்துணை உத்தமத் தன்மை கண்டுகொள்க.

பெருங்கற்பம் மேவும் போதில் என்பதாதியால் எப்பரமார்த்தசொரூபம் பிரதிபாதிக்கப் பெற்றதோ மீண்டும் விதேகமுக்த ரூபமாகப் பின்னரே யாது நிரூபிக்கப்பெற்றதோ அஃதிதுவென கரதலாமலகம் போலும் விசேடமாயறியும்பொருட்டுப் ஸ்ரீ இராகவர் வினாதல்:—அந்த ஆத்மாவினின்றும் திருசியங்களானவை நீரிற்றிரைமாலைபோல வேறன்றியும் வேறுபோலுண்டாம்,காலசம்பந்தியாயஅறுவகை விகாரங்களுமாம், அதனானே திருசியத்தின் றரிசன பலவியாப்தியுண்டாம், அதனானே இஷ்ட அநிஷ்டங்களின் அடைதல் அகலுதல் விடயங்களாய மனோரத விகற்பங்களாம், முறையே அதனது சச்சிதானந்த ரூபத்தன்மையே நிர்வகிக்கின்றதாம் அந்த மூன்றும் அதனது பிரகாசத்தினாலே ஜகத்தாகவே யிலங்கும் அயலாக உலகங்’ கிடையாதாம் அறியப்படாததிற் பொதுவதா யெங்கு நிறைந்திருப்பது சத்தாம், மறைபடாததின் மாத்திர மிருப்பது தரிசனமாம், அவற்றுள் அநுகூலமா யறியத்தக்கதின் மாத்திர மிருப்பது ஆனந்தமாம், இவ்வண்ணம் உட்பட்ட வுபாதி விலக்ஷணமா யிருந்த போதினும் ஒளிரூப இருப்பு ஒரே மாதிரியா யிருக்கும், கருமேந்திரியவுபாதியிற் கிரியையையும் ஞானேந்திரிய வுபாதியில் ரூபரச கந்த சத்தப் பரிசங்களையும், அந்தக்கரண வுபாதியில் அறிவையும் பிரமாதாவையும் எவ்வடிவமாயிருந்து அறிகின்றானையோ அந்தப் பிரமாதாவினும் வேறாய அவ்வடிவம் பரமான்மாவினுடையதேயாம். எவ்விடயவியாப்த விருத்தியினும் வேறாய அறிவுருவத்தா லுணர்கின்றாயோ அதுவும் அப்பரமான்மாவேயாம். காண்போன் காட்சி காண்படு பொருள்களினிடையிற் சாக்ஷியாக எத்தரிசன முளதோ அதனை யொருமைப்

பட்ட மனத்தால் உபாதிகளினின்றும் வேறுபடுத்திக் காணும் வகையினுனே நினதுவடிவமென உணர்தியென விதேகமுக்தியின் கூற்றின் பின்னிதவுபதேசஞ் செய்த தும் ஸ்ரீ இராகவர் ஒருமைப்பட்டமனதில் எவ்வடிவத் தானே அஃதபரோக்ஷமா யனுபவித்தல் கூடுமோ அவ்வ சாதாரண ரூபத்தைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டு மென் னும் அவாவுடையவராய் மீண்டும் வினுதல்.

தனது மெய்யுருவத்தில் ஜாதி குணக்கிரியாதி ரகிதத் தன்மையானே சொல்லமுடியாத எச்சத்துருவம் விருத்தி சம்க்ஷபமாகச் சாக்ஷிரூபமாக விருக்கின்றதோ அது அந் தப்பிரஹ்ம வஸ்துவின் சொரூபமெனப்படும். அநந்த மாயும் அறிவாகாரமாயும் பரமார்த்தமாயு மிருக்கும் அத னது ரூபமியாதாம் என்பதை மீண்டும் அடியேனுக்கு நல் லுணர்வு வளர்தற்பொருட்டு மிகத்தெளிவாகத் திருவாய் மலர்ந்தருளவேண்டும் என்ன; கூறுகின்றூர், மகாப்பிர ளயம்வரும்போது சருவகாரண காரணமும் பரமும் ஆகிய பிரஹ்மமே சேடித்திலங்கும்; அஃதபரோக்ஷமாமாறு கூறக்கேட்பாயாக: சமாதியின்கண்ணே தடைப்படுத்த லால் விருத்திகள் ஒடுங்கியவழி விறகிலாத கனல்போல மனத்தினது சொரூபத்தையுங் கெடுத்துவிடின் இன்னபடி யென வியம்ப வொண்ணுததாய ஸ்வப்பிரகாச சத்துரூபம் யாது எஞ்சாநிற்குமோ அது அந்தப் பரமான்மாவினது வடிவமாம் இவ்வண்ணம் நிருவிகற்ப சமாதியாரம்பத்தில் திருசிய வுலகமில்லை திருசிய மின்மையின் காண்போனுகிய பிரமாதாவும் விலீனமானதேபோற் ரேற்றும் என்னுந் திரிபுடிலய விளக்கமாகிய சாக்ஷிசொரூபமே அந்தப் பர மான்மாவின் வடிவமாம். பெயரிறந்த வத்து = சப்த அகோசரசிவம்.

அந்தப் பரமாத்ம வஸ்துவின் வடிவத்தையே சமாதி நிலையிலும் விவகார அலையிலும் இருக்கும் வண்ணம் அறி வித்தல்.

சமாதியினின்றும், எழுமுன்வருஞ் சிவ இயற்கைய தாய அறிவினுக்குத் திருசியத்தைப் பாராத எவ்வடிவ முண்டே, அந்தச் சின்மாத்திர விமலசாந்த வடிவமே அந் தப் பரமாத்மாவின் வடிவமாம். சமாதிமத்திய காலத்தி லும் இலங்கா நின்றது பரமான்ம வடிவமேயாமெனினும் அஃததிசூக்குமமா யிருத்தலினுனே ஆரூடபதவியை யேற விழைந்து பயின்று கொண்டிருப்பவர்கட்கு அக்கால் அறிந்து கொள்ளுதல் முடியாதாமென முதலினும் கடை யினும் காண்பிக்கப்பட்டது. இப்போது ஆரூட அனுப வித்தசமாதி மத்தியிலிலங்கும் வடிவத்தானும் அதனைக் காட்டுவார் புலனனுபவித்து மென்றூர். பிரஹ்மாகார அவச்சின்ன அபரோக்ஷ விருத்தி யுடைமையானே சித்த மான திருக்கும்போது பானீர்ப்போலப் பிரஹ்மத்தின் கண்ணே ஏகரசமயமாக மறைபட்டிருத்தலின் சித்தத்தை யநாதரவுசெய்து காற்று முதலியவை மேனியிற்படினும் அந்தப் பரிசாதி யனுபவமின்றியிலங்கு மெவ்வடிவ முண்டோ அதுவே பரமான்மாவினுடைய வடிவமாம். இப்போது யோகப் பயில்விலாருக்கும் எல்வாறு அனுப விக்க முடியுமோ அல்வாறு கூறுவார் முடிவு என்றூர். கணுக்காணுமலும் கொதுகு மூட்டைமுதலான துயருறுத் திக் கெடுக்காமலும் மனமிளைப்பாறுதற் கேதுவாயு மிருக் கின்ற சுழுப்தியே சித்தத்தின் ஜாட்டியமில்லாமல் நீள்கா லங் கிடைக்கப்பெறின் ஆங்கிலங்கு முருவமே பிரளயத்தி லும் எஞ்சாநிற்கும், ஆகாயத்தின் இரகசியவடிவ சூனியத் தன்மை காற்றின் இரகசியவடிவ உள்ளும் வெளியும் நிறைந் திருக்குந் தன்மை, சிலையின் கனத்தன்மை திருசியத்தினும்

வேருகித் திருசியமற்றதாகிச் சிதாகாசமா யிருக்கும் பொருளிருப்பின் யாதொரு ரூபமாமோ அவ்வுருவம் பரமாத்மாவிற்காம், எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் திருசியத்தையும் சித்தத்தையும் பரித்தியாகஞ் செய்தபோது எந்தஸ்திதியானது எஞ்சா நிற்குமோ அதுவே அதன துருவமாது மென்றறிதி, திருசியமற்று மனமற்று உயிர்கட் கியற்கையாயுளதா யாதொரு நிலையுண்டோ, பரமசாந்த சத்தையாமதுவே அம்முதன்மையான வஸ்துவின் வடிவமாமென் றுணர்தி, திருஷ்டாக்களின் கோடியில் அன்னமயம்வரையான்மாவாக விரிந்த சிற்பிரகாசமானயாது, ஒவ்வொரு கோசவிவேகத்தால் ஆராய்ந்து பார்க்குங்கால் ஆனந்தமயத்திற்கு முள்ளே யிருத்தலின் மத்யமாமோ, திருசியகோடியிலோ மூர்த்தசாரபூத ஆதித்தியப் பிரகாசத்திற்கும், அமூர்த்தசாரபூத ககனத்திற்கும் லிங்க சமஷ்டியான்மாவாகிய அவ்வியாகிருத ஆகாயத்திற்கும், உள்ளானமையானே யாதுமத்யமமாமோ, விழியாதியாலாம் விருத்திகட்கும் உள்ளே விளக்கரூபமா யிருத்தலின் யாதுமத்யமமாமோ, இம்முறையே யாநந்த சத்துச் சித்துரூபம் யாதொன்று, பிரசித்தமாமோ அது பிரஹ்மத்தினது ரூபமாம் தைத்திரிய வுபநிடதத்தின் கண்ணே அன்னமயாதி கோசங்கட்குள்ளாக ஆனந்தமய கோசத்தைக் காண்பித்து அதற்குப் பிரியமே சிரம், மோதம் தக்ஷிணபக்ஷம், பிரமோதம் உத்தரபக்ஷம், ஆனந்தம் ஆத்மா, பிரஹ்மபுச்சம் பிரதிஷ்டையென அதற்கு முள்ளாகப் பிரஹ்மம் காட்டப்பட்டது. பிருகதாரண்யகத்தின் கண்ணும் "பிரஹ்மத்திற் கிரண்டு பெருவடிவங்களுண் டுருவமா மூர்த்தமு முயமூர்த்தமுமே" எனத்தொடங்கி "அவ்விம் மூர்த்தத் தினிதுரசமாகும், எவ்விதுதபிக்கு மெழிலிது ரசமாம், அவ்விவ் வமூர்த்தத் தினறையெவ் விதுதான், செவ்விம் மண்டலஞ்

உ

ஓம் மகாகணபதயே நம:

ஸ்ரீ ஞானவாசிட்ட விளம்பரம்.

தமிழ்ச் செய்யுளும் உரைகளும் அறிவின்மிக்க பெரியீர்! தமிழ் ஞானவாசிட்டத்தைத் தெரியாத தமிழ்மாக்கள் இலர். நமது ஸ்ரீமது சுவாமிகள், பெரிய ஞானவாசிட்டம் மொழிபெயர்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் சஞ்சிகையும் 16 ஆய்விட்டன. மத்தியில் எங்கள் வேண்டுகோட்கிசைந்து, ஸ்ரீ ஆளவந்தார் முனிவர் மொழிபெயர்த்த தமிழ் ஞானவாசிட்டச் செய்யுட்கு அழகிய பதவுரையும், கவின்வாய்ந்த அவதாரிகையும், விரிந்த விசேடவுரையும் அநேக வியாக்யானங்களினின்றுந் திரட்டி ஸ்ரீ வீரசேகரமெனப் பெயர் தந்து தர அதையும்; ஸ்ரீ நித்தியானந்த முனிவரரால் 60 வருடங்கட்கு முன் மொழிபெயர்த்து இதுவரை பாடம் நடந்துவந்த ஷை தமிழ் வாசிட்ட வியாக்யானமாகிய சமுசார தரணி யென்னும் உரையை மூலத்திற்கியையத் திருத்தித்தர அவதாரிகை பதவுரை விசேடவுரை யடங்கிய அதையும்; அச்சிட்டு வருகின்றோம். சுமார் 230 பாரங்கட்கு மேலாம். கடிதவிலையின் ஆதிக்யத்தால் இந்நூற்கு விலை ரூபாய் பன்னிரண்டாகின்றது. முதற்பாகம் பையிண்டாகி வெளிவந்துவிட்டது விலை ரூபாய் ஆறு. இரண்டாம்பாகம் விரைவில் வெளிவரும். கடவுள் கிருபையால் சுபம்.

இங்ஙனம்,

அநந்தானந்த சுவாமி,

4/5, ஆனந்தாசிரமம், வேப்பேரி, சென்னை.

உ

ஓம் மகாகணபதயேநம:

ஸ்ரீ வீரசேகரமென்னும் ஞானவாசிஷ்ட வசனம்.

இது

ஞானவாசிட்ட மூலவியாக்கியானங்களை யனுசரித்து

ஸ்ரீ வீர சுப்பய்யஞான தேசிகேந்திர சுவாமிகளால்

மொழிபெயர்த்தருளப்பெற்றது.

இஃது

ஷை சுவாமிகளாலே

சென்னை சூளை,

ஸ்ரீ "பாரதி" அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

1929.

விலை அணு 8.]

செறிதரு புருடனே" என அவ்வுபய சாரத்தையுங் காண்பித்து, "ஆதலி னினியா தேசநேதி நேதியாம்" எனமூர்த்த அமூர்த்த ஆரோப அதிஷ்டானமாகிய அவற்றினுமுள்ளான பிரஹ்மம் அவற்றின் நிடேதவாயிலாகக் காண்பிக்கப்பிட்டது. "விருத்திகடோறும் விளங்கிடு மான்மா" எனக் கேனோபநிடதத்தின் கண்ணே யெல்லாப் புத்தி விருத்தியினுள் ளிருப்பது எனக் கூறப்பட்டுளது; ஆகையாலவ்வுருவம் பிரஹ்மத்திற்காம், புத்திவிருத்திக்கும் பொருள் விளக்கத்திற்கும் விடயத்திற்கும் அஞ்ஞானத்திற்கும் சாக்ஷி வடிவமா யிராநின்ற எவ்வேதனமுளதோ அவற்றிற்கு ஆதியந்த மூண்மையினனே எதற்கு ஆதியந்தங்கிடையாதோ அது பரமான்மாவினுடைய ரூபமாம். மாயிக விவகாரத்தைச் செய்து கொண்டிருந்தபோதினும் ஞானிக்கேனும் ஈசுரருக்கேனும், யாதொருகற்போன்ற அசலநிலைபேறுமோ, சித்திரமற்றதாயே யிருந்தும் உலகங்கட் கெல்லா மிடங்கொடுத் துண்மையின் ஆகாசத்தன்மையான தெதற்காமோ அவ்வடிவமே பரமான்மாவின் வடிவமாம். வேத்தியமுதலிய திரிபுடிஜன்மாதி நிமித்தமான எச்சச்சித்து ஆன்மவடிவமுளதோ அதுவே அவ்வடிவமாம்; வேத்தியம், வேதனம், வேத்துருத் தகைமை, என்னுமிம் மூன்றுரூபமும் எவ்வத்துவினின்று முண்டாகியெதன்கண்ணே யொடுங்குகின்றனவோ பரமதுர்லபமாய அதுவே பரமான்மாவின் வடிவமாம்; நிமித்தமாயிருத்தலும் பரிணமத்தாலன்றும், மற்றேவிவர்த்தத்தானேயாம். ஸ்தாவரங்கட்கு எவ்வசைவிலா வடிவமுளதோ எம்மனே புத்தியாதி விடுபட்ட வடிவமுளதோ அந்தரூபம் ஞானமயமாகவு மிருந்துவிடின் அது பரமான்மாவோடு வமிக்கப் பெறும்.

மொழிந்த பிரளயான்ம தத்துவத்திதியை மூடிக்கின்றார்.

இவ்வுலகில் யாவரானு மனுபவிப்பதா யிராநின்ற பிரத்தியக்கான்மாவாகிய இந்தப் பிரஹ்மமானது எல்லா வுபாதிகளின் இலயவயத்தால், பிரஹ்மா, சூரியன், விஷ்ணு அரன், இந்திரன், சதாசிவன் முதலியோர் சாந்தியை யடையுங்கால் மேலுக்கு மேலாயும் மாயை விடுபட்டிருத்தலிற் சைதன்ய மாத்திர மயமாயும் விசுவசங்கங்களை யெல்லாம் விட்டொளித்ததாயும் நிருவிகற்பமாயும் ஏகமாயும் சாந்தமாயு மிருக்கும் பரமசிவமாத்திர மிலங்கும். ஞானவிண் மகன்கதை சம்பூர்ணமாம்.

லீலைகதை.

முன்னர் ஆகாச ஜாக்கியானத்திற் சின்மாத்திர சொரூபமாய பரமாத்மாவிர்க்கு மாயையே மனமாகி யுலகத்தைச் சிருஷ்டிப்பதாகக் கூறப்பெற்றது இப்போது மாயையினது அளவின்மகாதுர்க்கட வேதுத்தகைமை ஜகந்மாயிகத்வ நிச்சயதிடத்தின் பொருட்டு விஸ்தரிப்பார் லீலைகதையைத் தொடங்குகின்றார், கூறிய பொருளில் ஸ்ரீ இராகவருக்கு ஐயந்திரிபு துணிபின்மைகளிருப்பதைக்குறிகளாலுணர்ந்த ஸ்ரீ வசிஷ்டர் அவற்றை யகற்றும் பொருட்டு அதற்கு வேண்டிய யுக்திகோடிக ணிறைந்து கதை விசித்திரத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்ட அதி விஸ்தாரமான மண்டப உபாக்கியானத்தைக் கேட்பிக்கும்பொருட்டுப் பதிஞ்ஞை செய்தருளுகின்றார். முன் ஞானவிண் மகன்கதையிற் சித்துருபமான பரமாத்மாவின் மாயையானது மனதாய்ச்சர்வசகத்தையுஞ் சிருஷ்டிக் கின்றதெனக் கூறப்பட்டது; இப்போது லீலைகதையில் ஜகம் மாயாமய மென்றதை வெளிப்படையாக்க மாயையினுடைய வெகுதுர்க்கட கடனுசாமர்த்தியமான தன்மை விஸ்தரிக்கப் படுகிறது.

ஹே இராகவ ! ஈண்டிந்தச் சிரவண பூஷணமா யிராநின்ற மண்டபோக்கியானத்தைக் கேட்பாயாக, கேட்டமாத்திரையானே ஐயமில்லாம லிப்பொருள் சித்தத்தில் விசிராந்தியை யடையும் என்று ஸ்ரீ வசிஷ்டபகவான் கூற, போதத்தை விருத்திசெய்யும் மண்டபோக்கியான முழுவதையும் நல்லுணர் வுதிப்பான் திருவருள் செய்யவேண்டும் மென்று ஸ்ரீ இராகவர் பிரார்த்திப்ப ஸ்ரீ வசிஷ்டபகவான் கூறுகின்றார்: இம்மகி பீடத்தில்விளக்கத்தோடு கூடியவனும் விவேகவானும், ஸ்ரீமானும், அநேகங் குமாரர்களையுடையவனும், கீர்த்தியாகிய சுகந்த ஹேதுவாய வங்கிசகமலம் போன்றவனும், பத்மனென்னும் நாமம்வாய்ந்த ஓரரசனிருந்தான், அவன்வருணசிரம மரியாதையையும் வயங்குந்தீப மரியாதையையும் காக்குங் கருணைக்கருங் கடலாகியும், பகையிருளகற்றும் பாற்கரனகியும், காந்தையா மாம்பற்களைமதியாயும் தோடத்துரும்பைத் தொலைபெரியாயும், அறிஞர் அமரர் அருங்குழாத்திற் கோர்பொறிநிறை மேருவைப் போன்றவனும், பவக்கடலிற் புகழ்மான்மதியாயும், சற்குணவன்னச் சரமேயாயும், சம்பத்துருவத் தாமரைகட்கோர் விம்பமாம் விமல விண்மணியாயும், பகைவரைப்போரிற் பவனனைப்போல மிக நடுங்கிடச் செய்யும் வீரியனும், மனவடிவினவாம் ஆனைகடமக்கோராண்சிங்கமாகியும், பெரும் வித்தை யனைத்தினும் பிரியோனகியும், இருந்து விளங்கினன் ; இத்தகையிவற்குச் சுபகைபாரியை சொலும்பெயர் லீலையாள், விலாசினியாவாள் விளங்கெலாப் பாக்கியம் உடையவள் திருவெனவுதித்தவள் பூவில், நாயகன்சேவை நவில்வகை யனைத்தினும் தூயபரிஜனந் துதைந்தவ ரெவர்க்கும் சேயனுகூலஞ் செயலினுங்

கோமளை, ஆடல்பாடல் அமைமது மொழியாள், இளந் தளிர்க் கரமும் இன்மலரொளியுங் கொளுமதுத் திருவெனக் கொளுந்திருமேனியாள், சொச்சத்தனுவினள் சொலி புண்ணியவதியாய்ப் பொருந்தி யிருந்தனள்.

அந்த லீலாதேவி கலக்கங்காதலன் உறிற்கலங்கிடுவள், விலக்கமகிழ்வுறில் வியன்மகிழ்விரவுவள், ஆகுலம் பெரிதுறில் ஆகுலத்திடுவள், பதிவிம்பமொப்பப் பகர்ந்திடு காந்தை, சினந்திடினுதன் பயஞ்சேர்ந்திடுவள். காதலன் கலக்காதிகள் அடைந்தபோது அதிகலக்காதிகள் அடைந்தபோதினும் கோபமுறுங்கான் மாத்திரம் பயந்தொடுங்கியொதுங்குவ ளெனவறிக: அநேகஞ் சுகத்தையடைந்து வாழ்ந்துவரு மொருநாள் நல்லெண்ண முடைய அக்கல்யாணி இவ்வாறு சிந்திப்பதானுள்:—இவ்வுலக நாயகனுகிய எனது நாதர் எனது பிராணனைப் பார்க்கினும் எனக்குப் பிரியராவர், அவர்யவ்வன உல்லாசராயும் ஸ்ரீமானுயும், ஜனனமரண மற்றவராயும் எவ்வாறுவர், ஆகிய அவரோடும், உன்னதமான ஸ்தன்னியங்களோடு கூடிய யான் புட்பக்கொடி வீடுகளில், அழகுவாய்ந்த கருணியாய் இஷ்டப்படி நூற்றுக்கணக்கான யுகங்கள் எப்போதும் எப்படி இரமிக்கமுடியும்? முதலிற் சந்திரவதன அரசர் ஜரையும் மரணமும் அற்றவராகுமாறு வேண்டியபடி தவம் ஜபம் இயம நியம அனுஷ்டானம் முதலியவற்றுனே முயல்வேனுக. ஞானவிருத்தர்களும் தபோவிருத்தர்களும், வித்தைவிருத்தர்களும் ஆகிய பிராஹ்மணர்களை நரர்கட்கு மரணமானது எங்ஙனம் வராமலிருக்கும் எனக்கேட்பேன் எனச் சிந்தித்து அத்தகைய மறையவரை யழைத்துப் பூஜித்து மிகவும் வணக்கமாக ஹே விப்பிரேந்திரர்களே! அமரத்தகைமையானது எனக்கும் எனது நாயகருக்கும் எங்ஙனம் உண்டாகுமென மீண்டும் மீண்டும் அவள்கேட்டனள்.

மறையவர் கூறுதல்:

தவம் ஜபம் இயமநியம அனுஷ்டான முதலியவற்றுனே சமஸ்த சித்தர்தஞ் சித்திகளு மினிதாகவே கிடைக்கும். ஆனுல் அமரத்தன்மையோ ஒருகாலும் கிடைக்கவே மாட்டாது என்று சொல்ல அதைக்கேட்டதேவி மீண்டும் தனது நுண்ணுணர்வானே வருமாறு விரைவிற் சிந்திக்கலானுள், பிரியநாயகர் பிரிந்து விடுவாரேயென மிகப்பயந்தனள், நாயகர்க்குமுன் எனதுமரணம் தெய்வயோகத்தாலுண்டாமேலாயின் அதன்பின் சர்வதுக்கங்களும் விடுபட்டவளாகி எனது சொரூபத்தின் கண்ணே சுகமாக வாழ்வேனுக. பரலோகத்திற் செல்லினும், இச்சன்ம ஸ்மரணமின்மையின் நாயகர் வியோகத்துக்கம் அடையாமையின் ஆயிரக் கணக்கான வருடங்கள் சென்றபின் எனது நாயகர் எனக்கு முன்பு தேகம் விடுவரேலாயின் எவ்வுபாயத்தால் ஜீவன் வீட்டைவிட்டு வெளியேறும லிருக்குமோ அவ்வுபாயத்தைச் செய்வேன். எனது நாயகரது ஜீவன் சுற்றி விளையாடிக் கொண்டிருக்கும் எனது பரிசுத்தமாய அந்தப்புர மண்டபத்தில் நாயகராற் பார்க்கப்பட்டவளாய் நித்தியம் இஷ்டப்படி வசிப்பேனுக. இப்பயன் சித்திக்கும் பொருட்டு இன்றுமுதல் ஞானவடிவமாக விளங்கா நின்ற ஸ்ரீ சரசுவதிதேவியைச் சந்தோஷமுண்டாகும் வரை ஜப உபவாச நியமங்களினுலே பூஜிப்பேனுக; என்று நிச்சயித்து முயலலானுள்.

தவம்புரியு முறைசாற்றுதல்

அந்த லீலாதேவியாகிய சுந்தரியானவள் நாயகருக்குத் தெரிவிக்காமலே நூலில் கூறியபடி உக்கிரமான தவத்தைப் புரிந்தாள். அவ்வாறே அநேக நியமத்தோடுங் கூடியிருந்தாள். அற்றேல் "பதியினுல் ஆனைசெய்யப் படாமலே

மடமானேவள், முது முபவாச நோன்பு முத்துறச் செய்வளன்னுள், பதியுடை யாயுளீர்வள் பாறிடிலாவியந்தோ, கொதியுறு துயரமிக்க கொடுநர கடைவளன்றே" என நாயகருக்குத் தெரிவிக்காமலென்பது நிந்திக்கத்தக்கதாக விருப்ப நூலிற் கூறியபடி யென்றியம்பியது எங்ஙனங் கூடுமெனின்? இங்ஙனம் காட்சியாக வகாட்சியதாகவோ, மாட்சியென்று மணாளனுக்கெய்துற, நிட்சிநோன்புபவாச நியமங்கள், ஆட்சி லோகோபசாரமு மாற்றுவாள்" என்பதனால் முன்னூல் நிந்தை, நாயகனிதத்திற் கயலாகத் தனது இஷ்டசித்தியின் பொருட்டு உபவாசாதி விஷயகமாமெனத் தோடமின்மையறிக. மூவிரவுக் கொருமுறை மூவிரவுக் கொருமுறை பாரணை செய்பவளாய்த் தேவதைகள் மறையவர் ஆசிரியர் அறிஞர் கற்றோர் முதலியவரைப் பூசைசெய்வதிற் றற்பரையாய், ஸ்நாநம் தானம் தவம் தியானம் முதலியவற்றை நிரந்தரம் புரியும் முயல்வுடைய தேகியாய், எல்லாச்சாஸ்திரப் பொருள்களினும், அவசியம் பயனுண் டென்னும் எண்ண முடையவளாய்த் தவம் புரிந்துகொண்டு காலாகாலத்திற் செய்யவேண்டிய செய்கைப்படி நூற்படி முறைப்படி பர்த்தா தெரிந்து கொள்ளாதபடி நாயகரை மகிழ்வித்து வந்தனள். நியமத்தோடு கூடி யிவ்வண்ணம் அந்தப்பாலையாகிய லீலை பத்துமாத பரியந்தம் இடைவிடாமல் மிகவுங் கஷ்டப்பட்டுத் தபோநிஷ்டையை யநுஷ்டித்துவந்தனள் இவ்வாறு நூறுமூவிரவு செய்துகழித்தாள்.

அம்பிகை பிரசன்னமாதல்:

கூறியவண்ணம் விரதத்தை யநுட்டித்தலா லெழுந்தருளிப்பாகிய வுபசாரத்தாற் பூஜிக்கப்பெற்றவளும், பாவனோபசாரத்தாற் பகுமானிக்கப் பெற்றவளும் சர்வஐசுவரிய சம்பன்னையாய பகவதியும் கௌரியுமாகிய ஸ்ரீ சரசு

வதிதேவி சந்தோஷித்து அந்தலீலையை நோக்கி ஹேபுத்ரி! பர்த்தாவி னிடத்திருக்கும் மிகுந்தபக்தியினால் நிரந்தரஞ் செய்த நீள்தபசால் மிகவும் அகமகிழ்ந்தோமாதலின் உன்னுளம் விரும்பிய வரத்தைக் கேட்டுக்கொள் ளென்றுகூற, உளம்பூரித்த லீலாதேவி வரும் நாயகஜீவன பிரஹ்மவித்தை யடைவுவடிவதும் பாக்கிய அனுரூபமாயதும் ஆகிய ஸ்துதியைத் தெய்வயோகத்தாற் செய்கின்றனள்; ஜன்ம ஜரைகளாகிய சுவாலையின் ரூபத்தை யகற்றும் சந்திரகாந்தியாகிய சரசுவதிதேவியே. நீடூழி நீ வாழ்க. இருதயாந்த காரக் கூட்டத்தை யகற்றும் சூரியகாந்தியாகிய சரசுவதிதேவியே! நீ நீடூழி வாழ்க. ஹே அம்பிகே! ஹேமாதாவே! ஹேயுலகமீன்ற அன்னையே! இக்கிருபணையாகிய அடியாளைக் காப்பாயாக.

வரப்பிரதான மருளல்.

ஹே தருணமங்கலையே! அடியாள் பிரார்த்திக்கும் இவ்விரண்டு வரங்களையும் கொடுத்தருள்வாயாக; ஹே அம்பிகே! அவற்றுள் ஒன்றோ அடியாளுடைய நாயகர் தேகநீங்கிய பின்னச்சீவன் இவ்வெனது அந்தட்புர மண்டபத்தினின்றும், அயலணுகா தொழிக, மற்றொன்றோ ஹே மகாதேவியே! அடியாள் தேவரீரை யெப்போது எப்போது பிரார்த்திக்கின்றேனோ தரிசனத்தின் பொருட்டும் வரங்கொடுத்தற் பொருட்டும்அப்போதுஅப்போது எனக்குத் தரிசனங்கொடுத் தருளவேண்டும். என்பதைக்கேட்ட தேவியா முலகமாதா வானவள் ஆவ்வாறே யுனக்குளவாகுக வெனத்தாமே கூறியருளிக் கடலிலெழுந்த அலையானது அடங்குவதேபோல ஆங்கே யறிவின் மறைந்தனள்.

இஷ்டதேவதையைச் சந்தோஷிப்பித்து வர தானம் பெற்ற அவ்வரசியானவள் இன்கீதங்கேட்ட பெண்மான்

போலப் பெருமகிழ்ச்சி யுடையவளா யிருந்தபோது காலத் தேரின் கதிகழறல்:

இரவிகதிக்குத் தகாலவியஞ் சகத்தன்மை யிருத்த லானே உபசாரத்தாற் றன்மயத்வம் கூறப்பட்டது, இங்ஙனங் காலரதஞ் சென்றுகொண் டிருந்தபோது பக்கங்களாகிய நேமிகடகங்களும், மாதங்களாகிய மத்திய கடகங் களும், இருதுக்களாகிய நாபிகடகங்களும் உடையதும், "முந்நாபி சக்கிரம் அஜரம்'' என்னுஞ் சுருதியினானே மூன்றினுந் தொடர்ந்திராநின்ற தினங்களாகிய அராக்கள் குறுக்காகத் தொடர்ந்துநின்ற சங்குகள் கேசரம் போன் றவை யுடையதும், வருடமாகிய அக்ஷதண்ட முடையதும், முப்பதுகலைவடிவ நாபியாகிய மத்தியத் துளையுடையதும், ஆகிய சூரியாதி யசைவுமயமான காலசக்கிர மோடிக் கொண்டிப்ப, அக்கால்.

என்னுயிற்றெனிற் கூறுகின்றார்.

இஷ்டவியோக ஜன்னிய துக்கமாகிய சோகத்தினாலும் வேறு பெருந்துயரங்களாலும் நீரற்ற தாமரையோடை நிகர்ப்ப மிக மலினப்பட்டு வாடினள். முற்றினு முணர் வற்றுப் பரவசமாயிருந்தனள்; மடுக்காய்ந்தவழி சபரிமீன் மடிவதுபோற் பட்ட அவளை, சபரியென்பது மீனுட்பட்ட ஜாதிவிசேடம், மிகச் சிறுமீன் குஞ்சாம். அவளுடைய பதியின் மூச்சுவிடன் முதலிய குறிகளானே பிரத்தியக்ஷ மாய சேதனம் இலிங்க தேகத்தின்கண்ணே மறையலுற் றது; கண்டுகொண்டிருக்கும்போதே விரைவிற்காய்ந்த விலையிரதம்போலும் ஆகியது. போரில் வெற்றிகொண்ட தேகமானது அவ்வந்தப்புர மண்டபத்தில் இறந்துபோன வுடனே நீரில்லாத தாமரை யோடையைப்போல அவள் மிகுந்த வாட்டத்தை யடைந்தனள். விடம்போலும் அதிக

வெப்பமான பெருமூச்சினாலே வேறு வர்ணமாக்கப்பட்ட அதரபல்லவங்களை யெல்லா முடையவளானாள். முன்னா யகனோடுகூடி மானவதியாயிருந்தவள் நாயக னிறந்தவு டனே மரணத்திற்கு முற்பட்டு நின்ற அவள் சக்கிரவாகப் புட்போல நாயகனது பிரிவாற்றாமையினானே விரைவிற் கோவென்றழுவள், விரைவிற் பேசாம லூமையைப்போன் மூர்ச்சையிலிருப்பள் ஆயினள். மடுக்காய்ந்துபோகத் துயருறும் மீன்குஞ்சை முதன்மழைபோலும், இவ்வாறு அளவு மிகுந்த துயரத்தோ டுற்றிருக்கும் அந்த லீலையை, முன் அநேக ஜன்மங்களில் ஆராதித்திருத்தலின் தத்துவ ஞான தானஞ் செய்யவந்த கிருபா மூர்த்தமும் அசரீரியும் ஆகிய ஸ்ரீ சரசுவதிதேவியானவள் பலன்கிட்டுங் குறிப் புண்டாக்கிக் கொண்டுற்றனள்.

அசரீரிணியாகவே யிருந்து சமாதானித்தல் விரும்பும் வரந்தருதல்களால் அனுக்கிரகிக்கும் ஸ்ரீ சரசுவதிதேவி கூறியருளல்.

ஹே குழந்தாய்! சவமயமாக இருக்கும் இந்நினது பர்த்தாவைப் புட்பக்குவியலுண் மறைத்து வைத்திருத்தி, மீண்டும் நீ இந்நாயகனை யடைவாய். புட்பங்கள் மலினத் தையடையா; இது கெடவுமாட்டாது; மீண்டும் நினது நாயகத்தகைமையை நீளாளில்லாமலே செய்யும், ஆனால் முன்றந்தவரம் பொய்யாமோவெனின்; ஆகாயத்தைப் போல நிர்மலமாக விருக்கும் இச்சரீர சம்பந்தி சீவன் இந் நினது அந்தப்புர மண்டபத்தினின்றும் விரைவி லகலாது.

ஸ்ரீ சரசுவதிதேவி கூறியபடி செய்துந் துயரமகலா மையின் மீட்டுந் தேவியை யழைத்தல்.

புட்பராசியினாலே மறைத்துப் பதியைத்தாபித்து நிதிகிடைக்கப்பெற்ற தரித்திரியானவள் மகிழ்ந்ததேபோ

லச் சிறிது மகிழ்வுற்றிருந்தனள்; அதேதினத்திற் பாதியிரவில் வேலைக்காரிக ளெல்லாம் நன்றாய்த் தூங்கும்போது ஞானமயமாய்ப் பகவதியா யிராநின்ற தேவியைச் சுத்தியான மகாமதியால் துக்கம் பொறுக்க முடியாமல் வரவழைத்தனள். அந்த ஸ்ரீதேவியானவள் அவளை யடைவுற்றுக் கூறுவதாவது, ஹே குழந்தாய் எதன்பொருட்டாக என்னைத் தியானித்தாய்; ஏன் மிகச்சோகத்தோடு கூடியிருக்கின்றாய், கானனீரானது பயனின்றியே தோற்றுமாபோலச் சமுசார மயக்கங்கள் தோற்றாநிற்கும், என்ன அதற்குலீலை கூறுவதாவது, ஹேதாயே! எனது நாயகரானவர் எங்கே போயிருக்கிறார், என்னசெய்கிறார், எத்தகையராக இருக்கிறார், என்னை யவருடைய சமீபத்திற் சேர்ப்பித்தருள வேண்டும். நான் ஒண்டியாய் வாழமுடியவே மாட்டாது என்றனள்.

பிரஹ்மத்தை யறிந்தபோது அதன்கண்ணே சித்தவிருத்தி நிரோதவடிவ யோகத்தினாலே அயோகிகளாலே கவரமுடியாத பதார்த்ததரிசன சாமர்த்தியம் சம்பவிக்கும் என்பதனானே லீலைக்குஅந்தப்புரமண்டப ஆகாசத்திலிருக்கும் பர்த்தாவின் றரிசன சாமர்த்தியசித்தியின் பொருட்டுப் பிரஹ்மசொரூபத்தை ஸ்ரீபகவதி சரசுவதிதேவி பிரதிபாதிக்கின்றாள்:—இகலோகம்போலப் பரலோக கற்பனைக்கும் சின்மாத்திர அதிஷ்டான முடைமையைக் காண்பிக்கும் பொருட்டுச் சிதாகாசத்தைப் பகுத்துக் காண்பிக்கின்றார் தேவியார்.

கூறப்பெறும் விதூரத பாரிவடிவ லீலைக்கேபோலப் பிரஹ்மப் பிரதி பாதனாதி யில்லாமலேயும் லீலையின் பொருட்டு வேறுசிருஷ்டியின் றரிசன சாமர்த்தியத்தை யேன்சரசுவதி கொடுக்கவில்லை, பிரஹ்மப் பிரதிபாதனாதி

யின் கண்ணே யேன் பிரவிருத்திக்கின்றனள் எனின்? நுதலுதும், லீலையானவள் வரும் லீலைபோலச் சமுசார சம்பந்த பலாபிலாஷையால் ஆராதியாமையினாலும், பரமேசுரியை சமுசாரத்தினின்று விடுபடுவேனாகவும் எனக் கருதி யாராதித்தமையாலும் தேவியும் அதற்கனுகூலமாகவே பிரவிருத்திப்பாளாயினாள். சித்தமே சொச்சத்தன்மை சூக்குமத்தன்மை முதலியவற்றானே ஆகாசகற்பத்தன்மையால் ஆகாசம், சிற்பரமான்மாவே யாகாசம் சிதாகாசம், மகாபூதமெனப் பெயரிய ஆகாசம் என ஆகா மூன்றும், சொச்சத்தன்மை சூக்குமத்தன்மை முதலியவற்றானே உலகிற் பிரசித்தமாய அம்மூன்றினுள் எச்சிதாகாசம் உளதோ அது அவ்விரண்டினும் அத்தியந்தம் மகாசூனியமென அறிதி. அல்லது வானமுமென வியாகிருதம் விளம்பப்பட்டதாம். முதல்வான மிரண்டு மின்றி யென்றதனால் பிரஹ்மத்திற்கு நிஷ்பிரபஞ்சத்தன்மை நிகழ்த்தப்பட்டது; சித்த அவ்யாகிருதத்தினும் அயலாக அகிலமில்லாமையின். சம்வித்தாகிய சித்தத்திற்கு ஒரு தேசத்தை விட்டு ஒரு தேசத்தை யடைவதென்னும் ஒருவிடயத்தை விட்டு ஒரு விடயத்தை யடைவதாங்கால் மிக அற்பகாலத்தால் தோற்றாநின்ற எம்மத்திய முளதோ அதுவே சிதாகாசமென வுணர்ந்துகொள்ளுதி. சித்தத்தினது பூர்வவிருத்தி நட்டமாகியவழி உத்தரவிருத்தி யுண்டாம்வழியிடையே எந்நிர்விடயம் சந்தி சாக்ஷி வடிவமான சைதன்யம் சுயமாகப் பிரகாசிக்கின்றதோ, விருத்திகளின் மத்தியிற் பிரதீயமான மாதலின் மத்தியம் எனமலரப்பெறுகின்றதோ, அது சிதாகாசமென வறிதியென வறைந்ததாயிற்று அங்ஙனமே ஏழுபூமிகளை நிரூபிக்கும் அவசரத்தில் ஒருபொருணினைவை யொழித்து மேலப்பா லொருபொருணினைவுறி லந்த விருபொருணடுவு ணினைவறவிருக்

குமிது சொரூபத்தியல்பு. எனக்கூறப்பெறும். "செறிதரு சந்திகள் விருத்திகளி னெழிவு முழுதுந் திகழ்வனவாம் விகாரமிலா வெவ்வறிவாலந்த, நிறையறிவே கூடத்தனென லாகும்? எனப்பெரியோர்களாலும் கூறப்பெற்றுள்தாம் விருத்தி சந்திகளும் விருத்தி யபாவங்களும் எச்சைதன்யத் தினல் ஒளிர்விக்கப் படுகின்றனவோ அது கூடஸ்தமென் றறியப் பெறும் என்பது பொருள். வாதனைமயமாய சித் தாகாயமெனவும், பிரசித்த விவகாரசம்பந்தமான ஆகாய மெனவும், சாற்றிய இரண்டிற்கும் இடையில் உபயசூனி யமா யிலக்கியமாஞ் சிதாகாசமெனவும், ஆகாசம் மூன்று வித மென்றறிதி; சிதாகாசமே தன்னவரண அஞ்ஞானத் தினும் வேறுபடுத்தப் படாததாய் விளங்கி அசத்துலக வடிவமா யிப்போ திலங்குகின்றது. சிதாகாசத்தினது ஏகாக்கிர சிந்தனத்தினலே விரைவில் நினது நாயகனை ஈண்டே காணலாம், அதன்பொருட்டுச் சிதாகாச பாவனை யைப் பயிலுதி. ஓரிடம்விட்டு மற்றோரிடமடையின் இடை யேயிருக்கும் அறிவே நிமிட முணரலாம், அதுவே சிதா காசமாம் என்றறிதி முறையாக வரும் விடயமிரண்டாபாச சந்தியின் கண்ணே அதனுபய சூனிய சிதாகாசம் எளி திலே யுணரலாமன்றோ.

இங்ஙனம் பிரஹ்மாத்மகஞ் சிதாகாசத்தைப் பிரதி பாதித்து அதன் விடயபோகத்தையும் அதன் பயனையும் கூறுகின்றார்:—ஆதலின் நினக்கு அதன் அடைவே அத் தன்மையை யடைந்திருக்கும் நாயகசமீப அடைவாம்; ஆண்டே நினது நாயகரின் பரலோக கற்பனை யாதலின் என்னுங் கருத்தாற் கூறுகின்றார்:—

அநாத்ம ஆகாரங்களாய எல்லாச்சங்கற்பங்களையும் அடியோடும் விடுதியேலாயின், ஞான முடையவளாகிச்

சகல துயரங்களினின்றும் விடுபடுவாய். "மனத்தினை விருத்தியின்றி மருவுறக்குயிற்றி யாலும், கனத்தினை யுணருவானைக் கருதரும் பரமமான, இனித்தனி லேகமாக்கி யிடரெலாங் களைந்தேயுய்க, முனித்தனி யோகமீதே முக் கிய மென்னலாகும்." எனவும், சகலமான பொருள்களை யுஞ் .சமாதியமர்வோன் காண்கிலனுயகலவசங்கப் பரம் பொருளி லழுந்தி யேகவறிவாகிச் சுகமதாக விருந்தொளி ருந் தூயபோதிற் கேவலமா யகமதான பரசிவமா யகண்ட வடிவா யமைகுவானல். எனவும் அவ்வாறே அறையப் பெற்றுள்ளது. சர்வான்மகபத அடைவின் கண்ணே யுபாய முரைப்பார், இங்கற்பமு மென்றார். உலகமானது அத்தி யந்தம் அசத்திய மென்னும் துணிவினலே இச்சர்வான்மக பதத்தை யடைவாய். அதன்கண்ணே சர்வசங்கற்பங்களை யும் விட்டு நிலைபேரை யடைவையேயானல் எல்லாவடி வையு முடைய பதமாகிய தத்துவத்தை யடைவா யென்ப தன்கட் சமுசயமே கிடையாது; ஆயின் எங்ஙனம் அதை யடையலாமெனின், அதற்குபாயத்தைக் கேட்டி, தத்துவ தரிசனத்தினலே அவித்தை யழிவுறவேதுவைத மனுதய மாகவே யுலகின் அத்தியந்த அபாவ அடைவாம்; ஆகவே யதனல் இஃதடையப்பெறும் அயனெறி யதற்கின்றென் னும் அருமறை முறைப்படி வேறொன்றாலும் முடியாது.

ஆயின் எனக்கு ஞானப்பிராப்தியானது எங்ஙனமா மென எண்ணதே யெனல் வரப்பிரசாதத்தினலே விரை வில் நீயவ்வறிவை யடைவாய்; என்றருளிச்செய்து அவ் வுல கன்னியானவள் தமது திவ்யஸ்தானத்திற்கு எழுந்த ருளவே லீலையானவள் வரப்பிரசாத மகிமையால் பயிற்சி யின் சிரமமில்லாமல் விளையாட்டாகவே நிருவிகற்ப சமா தியை யடைவுற்றனள். ஒரு நிமிடத்தினில் லோகபஞ்ச ரம் போலும் பேதிக்க முடியாததான அந்தக்கரண சகிதந்

தூலதேகம் விடுத்துப் பறவையானது கூட்டைவிட்டு வெளிப்போந்து ஆகாயத்திற் பறப்பதேபோலப் பறந்தனள்; சித்தத்தை நிலைநிறுத்தி அபிமானத்தியாகமே ஈண்டு கூற விழைந்ததாம், மரணம்போலும் தேகம் விடுத்து வெளியே செல்லுதலல்லவாம்.

சென்ற நாயகன் நின்றநிலையை யறிவிக்கின்றார்.

தன்னுடைய கிருக ஆகாயத்தின் கண்ணே கண்டனள். ஜயஜீவ=வெற்றியோடும் வாழ்க, சிதாகாயத்தின் கண்ணே யிருப்பவளாய் அவ்வாலய ஆகாயத்தின்கண்ணே வெளிப்பட்டதன் வாதனை கரும அனுரூபமாகத் தோற்றுந் தேக கிருகாதியோடுற்றிருக்கும் தனது நாயகனைத் தரிசித்தாள் அப்போதவன் அநேகமரசர்கள் கூட்டமுற்ற ஆஸ்தான மண்டபத்தில் சிங்காதனத்தில் வீற்றிருக்கும் பூபாலனாய்க் காணப்பட்டான். நீ நீடூழி வெற்றிபெற்று வாழ்கவென வாழத்தப் பெற்றிருந்தான்; அவனதெதிரிற் கைகுவித்து மண்டலானீகமானது காரியத்தை யினிது முடிப்பான் காத்துக்கொண்டிருக்கின்றது.

தனது நாயகனிருக்குங் கோலாகலத்தைக் காணுதலும் ஐயப்பட்டு ஸ்ரீவாக்குத் தேவியை வரவழைத்தலும் காட்டல்.

லீலையினாலே முன்னரனுபூத தேசாதிகளும் வந்தியாதிகளுமே ஸ்மரிக்கப்படுகின்றன. நகரமென்றதனானே சாகாநகரங்களாகிய புரங்களையும். பட்டணமாகிய மூலநகர ராஜதானியையும் கொள்க. கொடிக்கூட்டங்களால் வியாபிக்கப்பட்ட இராஜதானியின் பிரதான அரண்மனையின் கண்ணே அவன் எழுந்தருளியிருப்ப அவ்வரண்மனையின் கீழ்வாசலில் எண்ணில்லாத விப்பிரர் முனிவர் இருடியர் கூட்டங்கணிறைந்திருந்தன; தெற்குவாசலிலோ எண்ணில்

லாத இராஜ இராஜேசுர மண்டலங்கள் காத்திருந்தன; மேலைவாசலிலோ எண்ணில்லாத பெண்மணிக் கூட்டங்கணிறைந்திருந்தன; வடக்குவாசலிலோ ரதகஜ துரகாதிகள் எண்ணில்லாதன நண்ணி நின்றன அக்காட்சியானது ஒரு நகரத்தினின்றும், மற்றொரு நகரத்திற்கு யாவரும் வந்திருப்பது போலத் தோற்றியது; அவர்களியாவரும் தன் தேசத்திலுள்ளவர்கடம் ஆசாரத்தையே செய்பவர்களாயிருந்தார்கள்; பாலகர்களும் தன்றேயத்தினர்; சிறுமிகளும் தன்றேயத்தினர்; மந்திரிமார்களும் முன் றன்றேயத்தி லிருந்தவர் ஆகவே காணப்பட்டனர். அப்பூபாலரே, அப்பண்டிதரே, இரகசிய ஆலோசனை செய்யும் சகாய அம் மந்திரிமாரே அவ்வேலைக்காரரே இருக்கக்கண்டனள் தருநிகள் நதிகள் நதங்கள் சைலங்கள் புரங்கள் பட்டணங்கள் நிறைந்திருப்பதையும், நானா நகரங்கள் விங்யாசமாய காடுகள் கிராமங்கள் நிறைந்திருப்பதையுங் கண்டனள். பழைய ஜரைமுதலியவை யொன்றுமின்றி பதினாறு வயதுடைய காளையாகப் பூபாலனைக் கண்டனள். சர்வபழைய ஜனக் கூட்டங்களையும் சர்வகிராமவாசிகளையும். லீலையானவள் கண்டு மிகவுஞ் சிந்தையோடு கூடியவளானாள். அந்த வாசனா நகரத்தி லவர்களையெல்லாங் கண்டு இஃதென்னே முன்னிருந்த நகரத்தி லிருந்தவர்களெல்லாம் இறந்து போய்விட்டார்களா?என்றாச்சரியப்பட்டு மீண்டும் ஸ்ரீசரசுவதிதேவியின் பிரசாதத்தினாலே யுண்டாகிய வுணர்வாற் சமாதியினின்றுங்கிளம்பிப் பழைய அந்தப்புரத்தையடைந்தனள்; அவ்வர்த்தராத்திரியில் அங்கு முன்போன்று இருந்த யாவரையும் கணத்திற் கண்டனள். கண்டு சித்தத்திற் சிந்திப்பதாவது. அகோ! இம்மாயை ஆச்சரியமாக வன்றோ இருக்கின்றது, எல்லாப்பிரஜைகளும் சமாதியிற் கண்ட உள்ளவாகாச தேசத்திலும் வெளித்தேசத்திலும்

அன்றோ இருக்கின்றார்கள், மலையாதிகளும் ஆங்கேபோ லீங்குமுள. இம்மாயைத் தன்மையை யுவமித்துப் பார்க்கின் கண்ணாடியின் உள்ளும்புறம்பும் பர்வதம் அனுபவிக்கப் படுவதேபோலும் சிற்கண்ணாடியில் உள்ளிலும் வெளியிலும் உலகசிருஷ்டி யனுபவிக்கப் படுகின்றது, ஆனால் திருஷ்டாந்தத்தைப்போலவே இரண்டனுள் ஒன்றனுக்கே பொய்ம்மையாம்; இரண்டிற்கும் ஆகாதெனச் சம்பவித்தலின் இதன்கண் ஐயமன்றோ உளதாகின்றது, இவ்விரண்டனுள் மயக்கமயச் சிருஷ்டியாதாம் உண்மை யுலகமியாதாம்? இவ்விஷயத்தை ஸ்ரீ வாக்தேவியை இனிதாராதித்து அத்தேவியின் சந்நிதியில் ஐயமாயிருக்கின்றதென்று விண்ணப்பித்தும் அவ்வையம் நீங்கும் வண்ணம் வினவித் தெரிந்துகொள்வேன்'' எனத் துணிந்து அக்கணமே யன்போடும் அவள் அருச்சித்தேத்தினள்.

ஸ்ரீ வாக்குத்தேவி பிரசன்னமாதலும் தனதையப் வினதலும், கூறல்

முன் றரிசனந்தந்தடைவுற்ற குமாரி வடிவ திவ்ய மூர்த்தியைக் கண்டு கண்களிகூர்ந்து பரமார்த்த மகாசக்தியும் பத்திராசனத் தெழுந்தருளி யவளும் ஆகிய அவ்வாக் தேவியைப் புவியிலுற்ற லீலாதேவி கைகூப்பி யினிதாகச் சந்நிதியிலிருந்து வினவுவாளாயினள்.—ஹே பரமேசுரி! எம்மனோரை தயோசித விடயத்திலல்லவோ உத்தமர் சாதுரியமாய்ப் பஜிப்பர், ஆகையால் தேவரீரது சந்நிதியில் விண்ணப்பித்துக் கொள்ளும்! விடயங்கட்குச் சமாதானத்தை திருவருள் செய்யவேண்டும்! எங்ஙனம் பதிக்கு அமூர்த்தமாக இச்சர்க்கத்தினின்றுஞ் சர்க்கம் மயக்கவடிவமாயுண்டாமோ அங்ஙனம் உலகமயக்க நீக்கப்பொருட்டு அனுக்கிரகித்தருள வேண்டும். இச்சர்க்கமும் முற்சர்க்க

கோசர சமஸ்காரஜன்ய மயக்கமேயாகும், எனக் கூறிய பொருளை மெய்ப்பிக்கும் பொருட்டு மண்டப உபாக்கியான ஆரம்பத்தை ஸ்ரீஅம்பிகை பதிஞ்ஞைசெய்து கூறுகின்றாள், உந்து என்பதாதியாய் முன்மிருதியினால் மயக்கமாத்திரவடிவ இச்சர்க்க முதித்தது.

பதிஞ்ஞை செய்த அதனையே விரித்துரைத்தல்:

ஆகாசமே நீலத்தகைமையான் நீலக்கற்றள வடிவமான மறைப்பீட்டும்பொருளாம், அதனால் ஆச்சாதிக்கப்பட்ட = மறைக்கப்பட்ட, ஆகிருதி = ஆகாரம் உடையதாயிருக்கும். மேருவே ஸ்தம்பமாம், அத்ன்கண்ணுள்ள லோகேசர்களாகிய இந்திராதிகளின் குடும்பினிகளே பதுமைகளாவார்கள் அவர்களை யுடையதாம். கனமயல் வடிவமா யிலங்குகின்ற இவ்விதத்தை யியம்பக் கேட்பாயாக, இச்சமுசாரமானது ஒரு ஜீரண மண்டபமேயாகும், எங்குளதெனின்? அஞ்ஞானத்தான் மறைப்பட்ட அங்கிசமாய் அதனினும் சிருஷ்டிப்பவன்றன் அந்தக்கரணபாக சிதாகாசத்தில் அசம்சார மண்டபமுளதாம், ஆகாசரூபமான யாதொரு காசகண்டம் போலும் நீலமேலவயவச் சேர்க்கையான் மறைவுற்ற ஆகிருதியுடையதாகும்; அதன் கண்ணிருக்கும் மேருகிரியாகிய தம்பத்தின்கண் அமைக்கப்பெற்ற உலக பாலகர்களாகிய இந்திரனிந்திராணி முதலிய பதுமைகள் மிக அலங்கிருதமாகும்; பதினான்கு லோகங்களாகிய உள்வீடுகள் அதன்கண்ணுண்டு; திரிபுவன அந்தராளப் பள்ளமு முண்டு; ஆண்டாதித்தனே யணையாத் தீபமாம்.

மாயாமண்டப வர்ணனை.

மண்டபம் நெடுங்காலம் ஆய்விட்டதாயின் வன்மீக நிறைந்த லோஷ்ட முடையதாய் விடும்; அவ்வாறே சமு

சார மண்டபமும் மூலையிலுள்ள பூதவன்மீக வியாப்த பர்வதலோஷ்டங்களையுடையதாம், லோஷ்டம் = மட்பிண்டம், தூளிக்கட்டி பர்வதகோணங்களில் இராநின்ற பிராணிகள் பூதசப்தத்தானே கூறப்படுகின்றன, பர்வதங்களே லோஷ்டங்களாம், கோணத்திருக்கும் பூதங்களேயாய வன்மீகங்களால் வியாப்தங்களாய பர்வதலோஷ்டங்களை யுடையதாம். அல்லது கோணத்திரா நின்ற பூதவன்மீக வியாப்த பர்வத லோஷ்டங்களை யுடையதாம். ஜரடம் = ஜரையோடு கூடியிருத்தல், அநேகபுத்திரர் மரீசியாதியர், ஜரையையும் அளவிலா மைந்தரையு முடையவராய் பிரஜைகட் கீசராயிருக்கும் பிராஹ்மணரது இருப்பிடமாம். மண்டபமானது மேற்பாகத்திற் குறுக்கில் நீண்ட பெருமூங்கிலிலுள்ள கீடமுடையதாம், அவ்வாறே சமுசார மண்டபமுமாம். மேகமார்க்கத்திற்கும் சௌரமார்க்கத்திற்கும் இடையில் வாயுமார்க்கம் பிரசித்தமாம் எம்மார்க்கத்தைப் பற்றிப் பீமசேனனால் எடுத்தெறியப்பட்ட அநேக ஆயிரங்கஜங்கள் பஞ்சுகள் போலப் பறந்தனவோ. விமானத்திற் செல்பவரே புழுக்கள் ஆவர்கள், வாயுமார்க்கமே பெருமூங்கிலாம் அதன்கண் ணிராநின்ற விமான சம்பந்திப் புழுக்களையுடையதாம். ஆகாயத்தில் வசிக்கும் சித்தக் கூட்டங்களே மசகங்கள், அவற்றால் ஆக்கப்பெற்ற குங்குமத்தொனியை யுடையதாம். ஒரு கோணந்தனிற் புற்றுண்டாக்கும் உபதிகைவம்ரி என்னுஞ் சந்துக்களின் வன்மீகங்களேயாய நகராதி வியாப்த மலைமட் கண்டங்கள் அங்குண்டு, அநேகம் புத்திரர்களோடு கூடிய விருத்தரான பிரஜைகட் கீசராம் பிரஹ்மாவென்னும் பிராஹ்மணர் வீடும் அங்குளதாம். ஜீவக்கூட்டங்களாகிய கோசகாரப் புழுக்களின் ஈட்டமங்கதிகம், இவைகள் தம்பந்தனக் கூடுசெய்யும் புழுக்களாம்; விண்மேற்றலங் கருமையா யிருக்கும், ஆகாய வீதியிலுலாவும் சித்தக் கூட்டங்களாகிய கொதுகுகள் கும்கும் என இரைந்துகொண் டிருக்கும்; வாயுமார்க்கமாகிய மகாவம்சத்தின் கண்ணே (மதுவித்தையின் கண்ணே சுவர்க்கமே குறுக்காயிருக்கும் வம்சமாகுமாதலின் என்க) இருக்கும் விமானத்தேறி யுலவும் புழுக்கள் எண்ணிறந்தனவாம், மேகங்களாகிய இற்புகைகளின் உக்கிரக் கூட்டத்தாற் சூழப்பட் டிருண்டிருக்கும் ஒரு கோணமாம்.

சமுசாரமண்டப வர்ணனையை யுபசங்கரித்து பிரகிருதந் தொடங்கல்:—

ஒருபால் சுரர் அசுரர் முதலிய தீயமக்களின் விளையாட்டோசை கலகலவென மாறாது நிறைந்துறையும்; பூவாதிலோகங்களின் உள்ளடங்கிய புரம் கிராமங்களாகிய பண்டபத்துற்ற பாண்டபதார்த்த அதிசயங்களாம், எரி நதி, கடல், தடாகஜலங்களால் ஈரப்படுத்தப்பட்ட மகீதலமு மாங்குண்டு, பாதாளம் பூதலம் சுவர்க்கம் என்னும் பாகங்களாயிலங்கும் பொந்துகளு மாங்குண்டு, அத்தகைய மண்டபத்தின் கண்ணே ஏதோ ஒகு ஏகதேசகோணத் தேகதேச பொந்தாகாயத்திலிருக்கும் மலையோட்டடியில் ஒரு சிறிய கிரிக்கிராமக் குழியுளதாம்; ஆறுகளாலும் குன்றுகளாலும் உபவனங்களாலும் சூழப்பெற்ற அந்தக்கிராமத்தில், யாகாக்கினியை யுடையவனும் கற்புக்கரசியை யுடையவனும், அநேகம் மைந்தர்களை யுடையவனும், அரோக திடகாத்திரனும் பாற்பசுக்களும் வாகனங்களும் உடையவனும், அரசபய மணுகாதவனும், எல்லாவருணாசிரம அதிதிகளையும் பூசிப்பவனும், போஷிப்பவனும், அறநெறி நின்றோனும், ஆகிய அருமறையோன் ஒருவனிருந்தனன்.

உவமான பூர்வகமாக அம்மறையவனையுங் அவன் மனைவியையும் புகழல்

பிரசித்த வசிட்டனினும் வேறொருவனே யாவன் வசிட்டனென்னும் பெயர் மாத்திரையானே இவன் விக்கியாதியுடையவன், தெய்வதனம் மநுடதனம் வடிவம்,வயது, தொழில், வித்தை, பெருமை, சேட்டை முதலியவற்றால் வசிட்டனுக்கே அம்மறையவன் ஒப்பாவான், என்னும் வசிட்டனது கிருத்தியங்களாகிய இக்குவாகு வங்கிசத்திற்குக் குருத்தன்மை செலுத்தல் ஸ்ரீஇராம உபதேசாதிகள் இல்லாதவனுவன்; வசிட்டனென்னும் பெயரானே வழங்கப் பெறுவன். அவனது அடிபரவும் இந்து சுந்தரியாய மனைவி அருந்ததியெனப் பெயர் பெற்றவளேயாவள்; ஆனுலவள் விண்ணருந்ததி இவள் மண்ணருந்ததியாவள்; வித்தம், வேஷம், வயதுகருமம், வித்தை, விபவம், சேஷ்டை முதலியவற்றானே இவளும் அவ்வருந்ததியையே யொப்பாவாள் எனினும், சேதன சொரூபஸ்திதியி லொப்பாகாள்; அம் மறையவன்பால், மிகமெய்யன்புடையவள், விலாசமந்த நடையுடையவள், வெள்ளாம்பல்போலும் புன்னகையுடையவள் இத்தகைய இவள் அவனது சமுசார சர்வைசுவரியமாக இருந்தனள். இவ்விருவருக்கும் அவ்விருவருக்கும் வேற்றுமை,தத்வஞானம் வரும்பிறப்பில் உளதாவதாக இருத்தலால் அக்கால் அஞ்ஞானாதலின் கட்டுப்பட்டிருத்தலினுனும், தத்வஞானம் அப்போதே யிருத்தலின் ஜீவன்முக்தத் தன்மையோடு கூடியிருத்தலினுனும் என்றுணர்க.

அம்மறையவனது அரசதரிசனமும் அரசாக்ஷியாசையும் கூறுகின்றார்.

அம்மறையவன் அம்மலையின் சார்பின் சோலையிற் பசும்புற் சூழ்ந்த சமநிலத்தில் ஒருகால் உட்கார்ந் திருந்த போது பூமியிற்செல்லும் பூபதியொருவனை நன்குகண்டனன், அந்த பூபதியானவன் எல்லாப் பரிவாரங்களோடும் வேட்டையாடும் வேட்கையோடும் பெருஞ்சேனையின் ஆரவாரத்தோடும் மிருகங்களைப் பிளக்கும் ஆசையோடும் மேருகிரிக் கொப்பாகச் சென்றான். சென்ற அம்மகிபாலனைக் கண்ணுற்று இதனைச் சிந்தையோடு மெண்ணுகின்றான்:—சர்வ சௌபாக்கி யங்களோடுங் கூடி விளங்காநின்றஅரசியற்கை என்ன இரம்மியம் அகோ ஆச்சரியம்! இரதகஜதுரக பதாதிகளாலும் கொடி குடை வெண்சாமரைகளாலும் சோபிக்கப்பெற்ற இதுவன்றே மகாபாக்கியம்! பத்துத் திசைகளிலும் பரந்த இராச்சியங்கட்குச் சக்கிரவர்த்தியாக எப்போது ஆவேன்.

அந்தணனது ஆசைப் பெருக்கமும் அப்பெருக்கதுடன் மரித்தலும் விரித்தல்.

அந்தப்புர அழகியர்களோடு ஆலிங்கன லீலைகள் ஆற்றியதாலுண்டான சிரமத்தெழுந்த வேர்வைத்துளிகளை, புட்பங்களின் மகரந்தப் பொடிகளுடன் கலந்து சுகந்தமடைந்த வாயுக்கள் எப்போது மாற்றுநிற்குமோ! இவ்வண்ணம் அவ்வேதியன் இச்சித்துப்பின் அதுமுதல் இஷ்டவிடயத்தை நினைந்துகொண்டே யிருந்தான்; வாழ்நாள் முழுதும் சோம்பலின்றி நித்யம் தனது தருமத்தில் வழுவாதவனுகவே இருந்தான்; தாமரையைப் பனியிடி தகர்ப்பதேபோலும், தடாகநீரைக் கரையிடுதல் கெடுத்தலேபோலும் அம்மறையவனை ஜர்ஜரஞ் செய்யுமாறு ஜரையானது வந்தடைந்தது, மரணத்தையடைய நெருக்கமாகவிருக்கும் அம்மறைவனது மனைவி வசந்த இருதுவானது சென்றபின் உஷ்ண இருதுவின் பயத்தால் வாடுங்கொடிபோல வாட்டத்தை யடைந்தனள். அதன்பினவள் உன்னைப்போல என்னை அன்புடன் ஆராதித்தனள். சாவா

திருத்தல் அடைய முடியாதென வெண்ணி இவ்வரத்தை எம்பால் வேண்டிக் கொண்டாள். ஹே இராஜ இராஜ ஈசுரி! எனது நாயகர் மரித்தபின்னர் அவ்வுயிர் இம்மண்டபத்தி லேயே யிருக்கவேண்டும், இதனைவிட்டு வெளியி லேக லாகாது எனப் பிரார்த்தித்துக் கொண்ட அளவில் அவ் வாறே யாகுகவென வரமீந்தேன், பின்பு அவ்விப்பிரன் காலவசத்தால் மரணத்தை யடைவுற்றனன்.

பின் னத்தம்பதிகள் என்னுனர்கள் என அறியும் வேட்கையுண்டாக அவர்கள் அடைந்த நிலைமையைப்பற் றிக் கூறல்.

அக்கிருக ஆகாயத்திலேயே அந்தக்கரண வாசனுவச் சின்னப் பிரஹ்மமாய ஜீவாகாசத் தன்மையானே யிருந் தனன், பின்ருனுகவே முன்செய்த அளவில்லாத திட பாவனையின் வயத்தினுலே ஆகாய சரீரமுடைய னுகவே கினது பதியுயர்ந்த தெய்வமானுட சக்திமானை மன்னவ ஞனன்; மனுடப் பிரபாவத்தாற் பூமண்டல முழுவதையும் வெற்றிகொண்டும், தெய்வப் பிரதாபத்தால் தெய்வலோ கத்தையும் அடக்கிக்கொண்டும், பாதாளத்தை வெற்றி கொண்டு கிருபைபாலித்தும் மூவுலகவிஜய மன்னவனு யிலங்கினுன். அக்கிருகத்துள்ளிருக்கும் ஆகாயத்தில் சித்த சமஸ்கார அவச்சின்னப் பிரஹ்மாகாசப் பிரசுரவடிவப் பூதாகாசவடிவம் வாய்ந்த அம்மறையவன் தேகம் நீங்கிய போது, அவனது மனைவியாகிய பார்ப்பினி யானவள் சோகத்தாலத்தியந்தம் மூர்ச்சித்து வாடிகாய்ந்த உளுந்து இரண்டாக வெடிப்பதேபோல இருதயம் பிளந்திறந்தாள். நாயகனேடு சவமாய தேகத்தை சேய்மையில் விட்டுவிட் டுப் பரலோகத்திற்குக் கொண்டுசெலுத்தும் மானசதேகத் தோடும் நாயகன்பால் நண்ணினள்.

அங்குற்ற வைபவமும் காலக்குறுக்கமும் அறைந்து அவ்விருவரும் நீங்களே யாவீரென் றுரைத்தல்

கிரிக்கிராம கந்தரத்தி லிருங்கும் அம் மறையவன் பூபத்தன்மையை யடைந்து இப்போதுனக்குப் பர்த்தாவா யிருக்கின்ருன்; அந்தக் கிரிக்கிராமத்தின் கண்ணே அம் மறையவனுடைய வீடுகளிருக்கின்றன; பூஸ்தாவராதி தனங்களு மிருக்கின்றன மரணமாகி யிப்போது எட்டுத் தினங்களாயின; உயிரும் கிரிக்கிராமகிருக மண்டபத்திற் ருனிருக்கிறது. அம் மறையவன்ருன் இப்போது மன்ன வனுந் தன்மையை யடைந்து நினக்கு நாயகனுகி விருக் கின்றனன், அருந்ததியாகவிருந்த அவளே இப்போது லீலை யாகிய நீயாயிருக்கின்ருய்.

கூறிவந்ததை யுபசங்கரித்தல்

நீங்கள் இருவருந்தா னப்போது அரசனும் அரசியும் ஆகவிருந்து அற்புதமான சக்கரவாகப் புட்களைப்போலும் புவியின்கண் னெழுந்தருளிய உமையும் உமாநாயகனும் போலும் மகிழ்ந்து அரசு செலுத்துகின்றீர்கள். முடிவா கக் கூறுமிடத்து இரண்டு சிருஷ்டிகளைப் போலும் பழைய சர்க்கமும் மயக்கமாத்திரமே யாகும்; இங்ஙனம் முன்ன டந்த சிருஷ்டிக்கிரம முழுதையுங் கூறினேம்; அதன் கண்ணே பிரஹ்மாகாசத்தைச் சிவரூபமாகப் பார்த்த மயலே மூலமாகு மென்றறிதி, மயன் மாத்திரத்தை யடைந்த ஆகாசந்தான் இங்ஙனம் ஜீவரூபத்தைத் தரித் தாடுகின்றது. பின்பின்மயல்கட்கு முன்முன் மயலே கார ணமாகும், இம்மயலினின்றும் சிதாகாயத்தின் கண்ணே இம்மயக்கம் பிரதிபிம்பித்த தென்றறிக, தனது திருஷ்டி யினுலேஅசத்தியமேயாகும்அதிஷ்டான திருஷ்டியினுலோ சத்தியமேயாகும் என்றுணரின் பவம் நீங்கிச் சுகம்பெற

லாம், இவ்வாருகவே மித்தையான அனர்த்த உணர்ச்சி யினுல் எல்லாச் சர்க்கங்களுமே துல்லியமேயாகும் ஆகை யால் சிருஷ்டிமயன் மயமியாதாகும் மயலற்றது தான் யாதாகும் இவ்வண்ணம் இடரிலாது அநர்த்தத்தை யுண ரின் அயலொன்றுந் தோற்றவே தோற்ருதாம்

பொருத்தமில்லாப் பொருளெனப் புகன்றதை யாக்ஷே பித்தல்: இங்ஙனந் தேவி கூறியதைகேட்டு அசம்பாவனை யால் நெடுநேரம் மிகவும் விஸ்மயத்தால் மலர்ந்த நேத்தி ரங்களை யுடையவளாய் லீலையானவள் தத்தளித்த அக்ஷர மொழிகளாற் றேவியை நோக்கிக்கூறல்.

ஹே ஜகதீசுரியே! உம்முடைய திருமொழி பொய்யே யாகும் மெய்யேயாயினும் இத்தகைய விருத்தமானவிது எங்ஙனஞ் சம்பவிக்கும்: மறையவனுயிர் தன் வீட்டி லெங்கே! இந்நாமெங்கே யிருக்கின்ருேம்; விஸ்தாரமான தேசத்தில் அற்புதம்! சமாதியிற் கண்ட நாயகரது சர்க்க மும் என் வீட்டிற்ருனெவ்வாறு சம்பவிக்கும்? அத்தகைய வேறு உலகமும், அப்பூமியும், அம்மலைகளும்; அப்பத்துத் திசைகளும் ஆகிய எனது நாயகரிருக்கும் அவைகள் எல் லாம் இவ்விட்டகத்தே யெங்ஙனம் இலங்கா நிற்கும்?

அசம்பாவனை புஷ்டியாமாறு ஸ்ரீதேவி கூறிய பொரு ளில் திருஷ்டாந்தங்களினுல் நன்மையின்மையை லீலை கூறுகின்ருள்.

ஐராவதமெனினும் ஐராவணமெனினும் பரியாயம். ஹே சருவேசுர ஈசுரியே! மதத்த ஐராவதமானது ஒரு கடுகின்றுளையிற் கட்டுப்படுவது போலும், ஒரு புன்கொசு காற் செய்யப்பட்ட போர்க்காற்ருது வீரசிங்கக் கூட்டங் கள் அணுவின் றுளையிலடைக்கலம் புகுந்ததுபோலும்; தாமரைவிரையிற் ருபித்த மேருகிரியானது அங்கிருந்த

ஒரு சிறுவண்டின் குஞ்சால்நெரிந்து தூளானதேபோலும், கனமேகங் கர்ச்சிப்பக்கேட்டுச் சித்திரமயில் ஆடுவதே போலும் அருளியது அனைத்தும் அசங்கதமேயாகும், வீட்டிற்குள்ளே பிருதிவியும் பர்வதங்களும் எங்ஙனந்தா னிருக்கும்? பிரசாதத்தை யனுக்கிரகிக்கும் விடயத்திற் பெரியோர்கள் சிறிதும் வருந்தார்களல்லவா? ஆகலின் இது எவ்வாறு பொருந்துறுமோ அவ்வாறு நின்மலமான திருவுள்ளத்திற் கருணைபுரிந்து அருளல் வேண்டுமென்று லீலை கேட்ப அதற்குத்தேவி யனுக்கிரகம் செய்கின்ருள்.

ஈசுரியாகிய எமது பரம ஆப்தத்தன்மை வுண்மை யானே நன்கு தெரிந்து வினவியதேயாகு மிவ்வினு வென் னுந் திருக்கருத்தானே பரிகாரந் தேவிசெய்தல்: பொருந் தாததை யுண்டாக்கும்படியான பொய்யைப் பரிகரித்துத் தேவிகூறல்.

ஒரு காலும் பொய்மொழியே யாங்கள் புகலேம்; உள்ளபடியே கூறக்கேட்டி "பொய்ம்மொழி புகலற்க" வென்னும் நியதிகளை எம்போலியர் கடந்து நடவார்: அன்னியர்களாற் பேதிக்கப்படும் மரியாதையை யாமே ஸ்தாபிப்பேம்; யாம் அம்மரியாதையைக் கடந்தால் மற் றெவர் காப்பர்? அக்கிராமத்திருக்கும் மறையவனுகிய ஜீவான்மா அத்தன் விட்டின்கண்ணே விண்ணின்கண்ணே இம்மகாராஜ்யத்தை அரசவாசனை யுபகித சிதாகாச வடிவ மாக விருந்தே காண்கின்றது.

ஆயின் எங்களுக்குப் பூர்வசம்சார விஷயஸ்மிருதி யேன்றெடர்வதில்லை, என்ருல் அதனினும் அயலாய இப் பிரவிருத்தி யுதித்தது? எனக்கடாவ விடைதருகின்ருர். அவர்களே யாங்களாக விருக்கும் பக்ஷத்தில் அவ்வாறு

பிரத்தியபிஞ்ஞையேன் உண்டாகலாகாது, மரணத்திற்குத் தான் என்னவடிவம் எனக்கூறுகின்றார்.

நனவில் அனுபவித்த பதார்த்த விடயஸ்மிருதி கனா அவஸ்தையின்கண்ணே உண்டாவதில்லையாம். வேறுவகையாய்த் தோற்றமு முண்டாகின்றது, அதுபோலவே முற்பிறப்பின் கண்ணே யனுபவித்த பதார்த்த விடயஸ்மிருதி இப்பிறப்பில்லோபமாய்ப் போய்விடுகின்றது, தொடர்வதில்லையாம், பூர்வஜன்மத்திற் பாவனை விசேடத்தானே வேறுவகையாகவும் பிரதீதியாகின்றது, இந்த மரணமே அதன்கண்ணே காரணமாம். மரணமோசமஸ்காரவடிவ ஸ்மிருதி பீஜத்தை மாறுபடுத்தி மறைப்பதாம், ஆகலின் ஸ்மிருதி தொடர்வதில்லை யென்பது கருத்தாம். மருவும் அடைவெப்படியோ வீட்டினூடே என்னும் வினவின் பரிகாரத்தைத் தெளிவுபடுத்தும் பொருட்டுத் தன்மயமென்பதாதியாம். உண்மையானே விளங்கா நின்ற அத்திவ்ய பரமாத்ம ஆகாசத்தின் ஜீவத்வ உபாதிபூத அந்தக்கரணத்தின் உள்ளேயுள்ளதனினும் உள்ளே இப்பூமி சைலவன கானனத்துடன் உளதாம். சங்கற்ப சப்தத்தானே மனோராஜ்யம் செய்யாநின்ற புருடனுடைய சங்கற்பம் கவரப்பெறு கின்றது, அல்லது மூலத்தில் அந்தரிருப்பது என்பதற்கு மனத்திலிருப்பது எனப் பொருள்கொள்க, கொள்ளவே இப்பக்ஷத்தில் இச்சுலோகத்தின் பிற்பாதிக்குமேலன்வயமாம். அப்பழைய ஸ்மிருதியானது உங்கட்கு உண்டாக மாட்டாது, வேற்றெண்ணமே யுண்டாகும், கனவின்கண்ணே நனவின்மிருதி எங்ஙன முண்டாக மாட்டாதோ அங்ஙனமே மரணப்பான்மையுந் தோன்றாதாம்; கனவிற்றிரிபுவனம் போலவும், மனநினைவிற் றிரிவித வுலகம்போலவும் கதைப் பொருட்போர் போலவும் மருப்பூமியில் மன்னுநீர்போலவும் அம்மறையவனது வீட்டினுள்ளே

பர்வதவனபட்டணத்தோடு கூடய பூமிமுழுதும் மனத்தினுங் கண்ணுடியினும் வயங்குமாபோலிருந்து விளங்குகின்றது. கனமான இச்சிருஷ்டியானது சத்தியம்போல அசத்தியமாகவே தோற்றுகின்றது, அசத்தியமா யிருந்தபோதினும் சத்தியமாகத் தோற்றுவான் ஏன் எனின்? பஞ்சகோசத்துள் ளிருக்கும் பரமசத்தாஞ் சிதாகாசத்தின் நிமித்தத்தானே சத்தாகத் தோற்றுகின்றது.

ஜகத்துள்ளே யிருக்கின்றது என்னுமிது ஒருபாலே தான் எல்லாவிடங்களினும் என்றெண்ணற்க என்கின்றார்: ஆகாசாதி ஜகத்சர்க்கமாவதில் முன்னுள்ளது நிரவகாசத்தன்மை விரோதியன்று மெனப் பரமாணு வவச்சின்ன சிதான்மாவின் கண்ணும் அது சம்பவித்தவழி யசம்பவ ஆசங்கை யுளதாவதே கூடாதா மென்கின்றார்:

சிதாத்மாவாய்ப் பிரஹ்மமாய்ப் பரமசூக்கும அந்தக்கரண வுபகிதத்தன்மையானே பரமாணுத் தன்மை யுற்றதா யிலங்கும் ஜீவனிடத்தில் எல்லாந் தோற்று மென்பதாம். "மயிர்நுனி யொன்று நூறுவகுத்ததை நூறதாக்கினுயி ரொருபாகங்கூட வொப்பிலா நுண்ணிதாகும்" என அதனது சூக்கும மிகுதிப்பாட்டை மறையு மறைகின்றது. உள்ளே உள்ளே பிரதிபாச மாத்திர காரணங்களாய்ச் செல்லுவன வாயிருக்கின்றன, இங்ஙனமான வுலகங்கள் இருக்கின்றன, சமுசாரமானது அநாதியாக இருத்தலின். திருஷ்டிக்கே சிருஷ்டித் தன்மை யுண்மையின் சொப்பன அவஸ்தையின் மாட்டு அதிசூக்கும நாடியின்கண் ணிருத்தலினானே அணுவெனப்படுஞ் சீவனிடத்தில் உள்ளுள்ளே ஜகத்துகள் காணப்பெறுகின்ற படியினாலும் கூடும். இதனானே ஜீவன்றோறும் உள்ளுள்ளே யுலகங்களிருக்கின்றன வெனக் கூறியது மிகப் பொருத்தமுடைய

தேயாம் பரமாணுவிற் சிதாத்மாவின்கண்ணே உள்ளுள்ளே உலகங்க ளிருக்கின்றன வாதலின் இதன் கண்ணென்ன சங்கிக்கக் கிடந்ததோ அறியேம். ஹே என்ருேயே எட்டாந்தினத்தில் விப்பிரன் விழுந்தான் என்ருேயே, எமக்கு அநேகவருடங்கள் சென்றுள்ளனவே இஃதெங்ஙனம் பொருந்தும் உரையாய் என லீலை பிரார்த்தித்தனள்.

தேயம்போலக் காலமும் அதிகமதல்ல வெனச் சமாதானித்தல்:

தேயநீடிய தல்லாமைபோற் காலமும் நீடியதாகாதாம் என்பதன் நியாயத்தை யாம்கூறக் கேட்பாயாக, ஜகத்சிருஷ்டியின் ரூேற்றரவானது எங்ஙனந்தோற்றரவு மாத்திரமாய் நிகழுமோ அங்ஙனமே, கணங்கற்ப முதலிய வற்றின் ரூேற்றரவும் கேவலந் தோற்றரவு மாத்திரமேயாகும், தோற்றரவு மாத்திரமென்பது எங்ஙனங் கூடுமெனின்? கணங்கற்பாதி யெல்லாவுலகும் நீயாந்தகைமை எனதாந்தகைமை யத்தியாச அதீனாத்ம ஜன்மப்பிரமவான்களுக்கே தோற்ருநிற்கு மென்றறிதி; அத்தோற்றரவின் முறையைக் கூறக்கேட்பாயாக, ஜீவனானவன் பொய்மரண மூர்ச்சையைக் கணகால மனுபவித்து முன்னிருந்த நிலைமையை மறந்து மற்ருென்றையே காண்பன்,

இப்பவத்துற முறையைக் காட்டுதல்.

ஒரிமைக்கொட்டு மாத்திரைக்குள்ளே வியோமத்தின் கண்ணே வியோமத்தைப்போல ஆதார தேகாதி சூனியமாயினும் இது ஆதேய மென்றும் இவ்வாதாரத்தின் கண்ணே யானிருக்கின்றே னென்றும் சமஸ்காரம் உற்பன்னமாகின்றது. ஹஸ்த பாதாதியோடு கூடியிருக்குந் தேகமாகிய இது என்னுடையது எனப்பார்ப்பன்; எத்

தேகத்தைச் சிந்தை செய்கின்றனனே அத்தேகத்தையே காண்குவன்! இத்தந்தையின் மைந்தன்யான் எனக்கித்தனை வருடமாயிற்று, இவர்கள் எனது மனோரம்மியமான பந்துக்கள், இஃதெனது அழகிய வீடாகும் யான் பிறந்திருக்கின்றேன் யான்பாலன், யான் விருத்தி யடைந்துளேன், யான் இத்தகையன், இவர்கள்யாவரும் என்னுடைய பந்துக்களாவார்கள், இவர்களிவ்வாறு நடக்கின்ருர்கள் எனக்காண்பன்.

சிதாத்மாவிற்கு வேருக இருக்கும் யாவுமே வெறும் பொய் என்னும் நல்லுணர்வு தன்பாலதாகப் புரிந்து லீலை கூறுகின்ருள்: மாயாசபள ஈசுரகாரியம் அந்தக்கரணமாம், இவ்விரு உபாதிகளையும் பேதமாய் நாடின் உபகிதங்களின் பாலும் பேதகற்பனையாம், ஆகவே காரியசத்தை காரணசத்தையின் அதீன சன்மத்தை யுடையது என மயலால் முன்காரணம் பின்காரியம் என்றறிதலாம், அது கூடாதாப், மற்ருே மாயையந்தக்கரணங்களை யுபேக்ஷித்து அவ்விரண்டினுந்-தொடர்ந்திருக்கு மறிவைக்காண்க, பிரத்தியக் சாக்ஷியாகிய அதனைக்கண்ட வளவில் காரிய காரணப் பான்மை யிராதாம், பிண்ட வஸ்துவையைக் குடத்தகைமையை யெண்ணில் காரண காரியமதியாம், மண்மாத்திரமாயெண்ணினே அம்மதியிலையாம், இங்ஙனம் ஈசுரவுலக் கற்பனையேற் காரண காரியமதியாம், சன்மாத்திரம் ஒன்றேயென எண்ணின் அம்மதியிலையாம், ஆகையினுற் சம்பாவனை மாத்திரமே யிச்சமுசாரம் பிரத்தியக்கில், ஐயப்பாடேல் பிரத்தியக்சாக்ஷியா யிருந்தால் நீங்கும், எத்திருசியமும் ஒரு சிறிதும் உண்டாகவேயில்லை சிதாகாசத்தில் சிதாகாசம் கேவலம் தன்பாலே யிருக்கின்றது இதனைத் தன்மகிமையிலே தானிருந் துளதாமென மறையும் அறை

கின்ற தென்றதைக் கேட்ட லீலை அவ்வாறுளதாய திருஷ்டியினுனே தெளிவடைந்து கூறுகின்ருள்.

நீ மகேசுரியா யிருக்கின்றமையால் மறையவ தம்பதி தம்பிரபஞ்சத்தைக் கொண்டுபோய்க் காட்டவல்லவளா யிருக்கின்ருய். ஹே ஜகன் மாதாவே! அற்புதம்! அற்புதம்!! உலகசம்பந்தமாய ரூபஜசுவர்யம் காலைப்பிரமையினுலே வெட்டவெளியாகப் பார்வையாற் பிரகாசிக்கப் படுவதேபோல நின்னுல் எனக்கு அந்ததிருஷ்டியானது காட்டப்பட்டது. இப்போது யானிதன்கண் ணிருக்கின்றேன் திருக்கின்கண்ணே அப்யாசத்தா லல்லாமல் விற்பத்தி திடமுடமை வாராமைக்குள் கூறப்படும் மனே எழுச்சியைத் தவிர்த்தருளல் வேண்டும்; அதாவது எவ்வீட்டில் அம்மறையவன் , மறையவளோடும் இருந்தனனே அதனையான் காணவேண்டும் அச்சர்க்கத்தையும் அக்கிரிக் கிராமத்தையும் காண்பான் அவாவுளது ஆகலின் என்னை ஆங்கு கூட்டிக் கொண்டுபோய்க் காட்டியருளல் வேண்டும் என்றனள்:

லீலைக்குத் தூலசரீரத்தோடு சர்க்காந்தரத்துட்செலுத்துங் காரண கருமத்தைக் காணும் பகவதி, பிரஹ்ம வித்தைத் தானத்தில் முதிர்ந்து நிற்கும் அவளது புண்ணியக் கூட்டத்தை யெண்ணி அதனை யனுசரித்துக் கொண்டே திருவாய் மலர்ந்தருளுவாள்: 'அச்சர்க்கத்தைக் காணும் பொருட்டு முன்போலச் சமாதியில் இத்தேகத்தை மறத்தல் அவசியமெனல்.

பொன்னுலாய பூஷணத்தகைமை கூறிய புந்தியாலே விழியினுலே நன்ருகப் பார்க்கப்படின் சேர்க்கைச் சிறப்பாய்ச் சேர்ந்த அவற்றினும் வேருகப் புலப்படுவதின்ரும். ஆகையினுலவை பூஷண புந்தியால் மூடர்களால் விபரீதமாகக் கவரப்பெறுகின்றன; அதுபோல நிராகாரங்களாயினும் உலகங்கள் ஆகார முடையனவாக மயலாற் கவரப்பெறுகின்றன. ஆகலின் மூர்த்தமாய சரீரம் வேறுமூர்த்தியால் தடைப்படுத்தப்படின் வேற்றுலகின் காட்சிவாயில் வடிவச் செல்கைத் தடைப்படும். திருசியமற்ற சித்துருவமயப் பரமபவித்திர திருஷ்டியான காரணப் பிரஹ்மரூபத் தன்மையைப் பற்றிக்கொண்டு அமலையாகுதி இத்தேக ஆகாரத்தை விடுதி. அதன் பின்னர் பூமியின்கண்ணிருக்கும் நரசங்கற்பம் ககனத்துட் புரங் கதுவலே போலும் சிதாகாயத்தின்கண் ணிருக்குங் மாயாகாசவடிவ அச்சர்க்கத்தை ஐயமில்லாம லடையலாம். இவ்வண்ண மிருப்பையேல் அவ்வியாவற்றையும் என்னேடு கூடவந்து யாதொரு தடையுமில்லாமற் காணலாம்; அதைக்காணும் விடயத்தில் இத்தேகமானது பெருந்தடை யென்றுணர்தி, ஹே புவனேசுரி! இத்தேகத்தோடும் .வேற்றுலகை ஏன் அடையமுடியாதென்பதை யருளவேண்டு மென அம்பிகை யருளுவதாவது: மாயாமாத்திரமாக இருப்பதனுனே உலக சம்பந்தமான இவைகள் அமூர்த்தங்களாக இருந்தபோதினும் பொய்யுணர் வினுனே மூர்த்தமுடையனவாக நீங்கள் பூஷண 'புந்தியினுனே பொன்களைப் போலும் இவைகளை யுணர்கின்றீர்கள் பூஷணரூபந்தரித்த பொன்னின் கண்ணேயும் பூஷணத் தன்மையாகிய பொன்னலாத்தன்மை இல்லாததே போலும், உலக உருவப் பிரஹ்மத்தின் கண்ணேயுலகமில்லவே யில்லையென் றுணர்தி.

கேவலம் தேகம் வேறுசர்க்த்துவார கமனப்பிரதிபக்தகம் என்பதுமாத்திர மன்ரும், மற்ருே, தத்துவஞானப் பிரதி பந்தகமுமாம் எனல்.

அவ்வத்தேயங்களை யாதொரு தடையுமில்லாத கதியால் அடைவிக்கின்ற படியினுலே சூக்கும சித்ததேகம்

ஆதிவாகிகம் எனப்படும். அச்சூக்கும தேகமே, நின் போன்ற அஞ்ஞர்களால், நின்போலும் விபரீத பாவனை செய்யப்பெற்ற வழி,ஆதிபௌதிகமிஃதென்னும்படியான ஆகார புத்தியாற் கவரப்பெறுகின்றது. ஆண்டுத்திட உபஸ்திதியை அடைந்திராநின்ற இவ்வெம் போலியாதியரோ பயிற்சியின் முதிர்ச்சியாற் பிரஹ்மசம்பத்தியி லிருத்தலின் எப்போதுந் தற்பரவடிவமான அதனையே சொரூபமாகக் கண்டுகொண் டிருக்கின்றோம். மனோமாத்திரமாய் நகரங்களைக்காணும் எமக்குடலமோ சுத்தசிதாகாச மயமேயாகும் இத்தேகத்தோடும் தற்பதவடிவமான பிரஹ்மத்தையே யுள்ளே பார்க்கின்றோம், எம்போலவே இப்பதுமஜாதியரு மிலங்குவர். "இதனதுபாத இவ்விசுவ பூதங்களே, இதன் முப்பாத மின்னமுதந்திவி" என்னு மறையை யனுசரித்துலகத்தை ஏகதேசமாய்க் காண்பேம். நமக்குப் பயிற்சியில்லாமல் ஆகாரம் பிரஹ்மத் தன்மையை யடைந்திலது; அந்தக்கரணத்தி லிருக்குஞ் சிதாபாசரூப வடிவமாக நின்றனை; அதனுல் அந்தப் பிரஹ்மத்தையும் முன்மொழிந்த கிரிக்கிராமத்தையும் நீ காண முடியாதவளாயிருக்கின்றாய்; இத்தேகத்தோடும் போய்க்காண முடியாமைக்குச் சங்கற்பத்தா லாகியிருப்பதே காரணமாகும், யாண்டு தன்னுடைய சங்கற்பபட்டணத்தைத் தன்றேகத்தாலேயே யடைய முடியாதோ ஆண்டு அன்னிய சங்கற்ப பட்டணத்தை யன்னிய தேகமடைய முடிவதெங்ஙனங்கூறுதி, ஆகலின் இத்தேகத்தை விட்டொழித்து எச்சிதாகாச வடிவமாக இருந்தாற் பார்க்கமுடியுமோ அதனையே அதிவிரைவி லடையமுயலுதி, இத்தேகத்திற்கும் மானசத்தன்மையே யுளதாகுக, உளதாயின் பார்த்திவத்தன்மை யெங்ஙன்கூடும்? ஆதிவாகிகமேயாகிய இச்சித்த தேகத்தை நும்போலியர் ஆதிபௌதிகத் தன்மைப்

புத்தியினுல் நீண்ட பாவனையைக்கொண்டு கவர்ந்துள்ளீர் கனவிற்போலும், நீள்காலத் தியானத்திற் போலும் மயவிற்போலும், மனோராஜ்ஜியத்திற் போலும், கந்தர்வ பட்டணத்திற் போலும், எனவுணர்க.

ஆயின் ஆதிவாகிகத்தன்மை சகஜமாகச் சித்ததேகம், எப்போதடையும் என்றுசிங்கிப்ப உத்தரமருளல். ஆயின் எப்போது இதனது பார்த்திவத்தன்மை நிவிர்த்தியாகுமெனின்! கூறியருளல்.

போதமானது பூரணமாவதற்குள் தூலதேகத்தையிங்கே நிலைநிறுத்தி வேறு சர்க்கத்தைக் காண்குதியென்று கூறியருளுந் தேவியார் போதம் பூரணமாயின் தேகத்தையிங்குநிறுவாமலே பிரபஞ்சாந்தர தரிசனம் செய்யலாமெனத் திருவருள் பாலித்தது போலன்றோ காணப்பெறுகின்றது; அஃதொவ்வாதாம், பூர்ணபோதத்தாற் ககனகமனுதி உதயமாகாமையின் அதேதேகத்தானே சர்க்காந்தர தரிசன அசம்பவத்தாற் பூரணஞானத்தை யடைந்த சூடாலைக்கும் ஆகாசகமனுதி சித்தியின் பொருட்டு வேறு முயற்சி யிருந்ததாகக் காணப் பெறுகின்றமையின் எனின் இஃதொரு தோடமாகாதாம், ஞானமார்க்கத்தில் லீலைக்கு ஆதர அதிசய முண்டாக்கற் பொருட்டு அங்ஙனம் அறைந்தமையின் என்றுணர்க. எப்போது சமாதியின் பயில்வினுனே நினது வாசனையானது சுருங்கிச் சொரூபஸ்திதியடையப் பெறுமோ அப்போது தான் மீண்டுந் தேகத்தில் ஆதிவாகிகத் தன்மையை யடையலாம். முன்மொழிந்த சுத்த சத்துவ முற்றுச் சமாதியின் சாமர்த்தியத்தால் நெடுங்காலம் நிலைபெற்றதும், நன்றாக வாசனை குறைந்ததும் ஆகியசித்தம், பனிக்கட்டியானது வெய்யிலினுலுருகி நீர்மையை யடைவதேபோல ஆதிவாகிகத் தன்மையைய

டையும்; ஆகையால் அநிந்திதமாகிய வாசனைக்ஷயத்தில் முயற்சிசெய்வாயாக, அது முதிர்ந்து வளர்ந்த அளவிற் சீவன் முத்தையாயிருந்து வாழ்வாய் கிரிக்கிராமத்தைக் காணவேண்டு மென்னு மாசையிற்றடைபட்ட சித்தத்தின் கண்ணே உணர்வின் நிறைவேனும் வாசனையின் நீக்கப் பயிற்சியேனும் உண்டாகாதாம் என்னுந் திருக்கருத்தால் உரைத்தருளப் பெறுகின்றது ஞானமேநிறையு முன்னென. இவ்வதி சீதளமாய போதசந்திரன் பூரணமாவதற்கு முன்னரேதேகத்தை யிங்குவைத்துவிட்டு லோகாந்தரஞ் சென்று காண்பாயாக.

தத்துவம்பயில் வாதனையன்றியே சகங்கடன் மயமாகா, என்பதாதியனே கூறப்பட்ட போதபூரக ஞானப்யாசத்தின் சொரூபத்தையும் அதன் பிரகாரத்தையும் அதன்பரிபாக ஹேதுவையும் அதன்பரிபாக பலத்தையும் முறையாக வினவுகின்றனள் லீலை: இங்ஙனம் நிர்மலமாகிய ஞானமானது உன்னால் அடியாட் குபதேசிக்கப்பட்டது, அவ்வுபதேசத்தைச் செவிகுளிரக் கேட்டமாத்திரத்தானே திருசிய விடூசிகையானது பரமசாந்தியை யடைந்தது, அவ்வுணர்வுற வுபகாரம் உரைத்தருளல் வேண்டுமென வேண்டல் லீலை.

அந்த ஞானத்தையடைய உபகாரமென்ன? என்ன பயிற்சிவேண்டும்? எத்தகையது அது? அஃதெங்ஙனம் விருத்தியை யடையும், அது விருத்தியானால் அதனாலுண்டாவதென்னை? உறைத்தருள வேண்டுமென வேண்ட ஸ்ரீ ஜகன்மாதா கூறுகின்றதாவது; எக்கால் எக்கால் எதனால் எதனால் யாது யாது சிறிது செய்யப்படுமோ அவையெல்லாம் ஒருகாலத்திலும் பயிற்சியில்லாமல் ஈண்டு சித்தியுருவாம், ஆண்டு அப்யாசசொரூப மென்னெனின், ஐய

மில்லாமல் தனதுபுத்தியில் ஏறுவதற்காக அதனதுசிந்தனமும், அறிவார் அயலார் மதிச்சம்வாதப் பொருட்டு அதனது கூறுதலும், ஒன்றற்கொன்று அறியாத அங்கிசங்களைத் தெளிவித்தற் பொருட்டுப் பரஸ்பரம் அதனது அன்னியோன்னிய மினிது தெரிவிக்கையும் ஆகிய இவ்வுபாயங்களால் சமுசயங்களின் நிவிருத்தியானபின் விபரீத பாவனையின் நீக்கப்பொருட்டு அதனோடு ஒருமையுற்றிருக்குந் தியானத்தைச் செய்துவருவதையும் அதனது அப்பியாசமென்று பெரியோர் சொல்லுவர் இனிதுண்டாய சர்வ பரிக்கிரகங்களின் றியாக இலக்கண சௌந்தரியத்தாலும் வைராக்கிய இரசத்தினாலும், இரஞ்சிதர்களாய் ஆனந்த அமுத ஊற்றெடுக்கும் மதியுடையவர்களாய் அதனானே மேன்மை தங்கியவர்களாகி யிருப்பார்கள் அப்பியாசிகள். சிரவணாதி பரத்வமாயிருத்தலும் அதனப்பியாச இலக்கணமாகும் எண்றுணர்தி, ஞாதா ஞேயாதி திரிபுடிப்பொருள்களின் அத்தியந்த அபாவசம்பத்தியின் கண்ணே பிரமாண தத்துவ நிச்சய அநுகூல யூகத்தினாலும், வேதாந்த சாஸ்திரங்களாலும் யாவர்முயலுகின்றனரோ அவர் பிரஹ்மாப்பியாசிக ளென்றுணர்தி.

மத்யம அதிகாரியின் ஞானப்பியாசம் கூறல்: முக்காலத்திய திருசியபாத தரிசன ஆவிருத்தியும் அதன்பயிற்சியே யென்றுணர்தி யென்கின்றார்.

இஃதுலகம் இது நான்என்னும் இத்திருசியம்சிருஷ்டியனாதியிலேயே யுண்டாகவில்லை யாதலின் எப்பொழுதுமே கிடையவே கிடையாதென்று பயில்வர் பிரஹ்மசாதகர்; திருசியம் அத்தியந்தம் இல்லையென்னும் போதத்தால் இராகத்துவேடாதிக ளெல்லாம் குறைந்து வரவே மனத்தாலுண்டாய வித்தை வாசனைத் திடத்தன்மையாலாகும் ஆனந்தமாதியாதோ அதனைப்பிரஹ்மாப்பியாச மென்பர்.

திருசிய அசம்பவ போதத்தினது பரிபக்குவ ஹேது வைத்துதித்துக்கொண்டு அது புஷ்டியாயின் என்னே யுண்டாமென்னும் வினவிற்கு விடை பகருகின்றார்:— திருசிய மித்தியாத்வ தாட்டியத்தாலாய தேகாதியின் அழி வின்கண்ணே முன்னர் ஞானோபயோகியாதலின் அக்கால தனப்பியாச இலக்கணமாம் அயல்வகையாகாதா மென் கின்றார்.

எக்காரணத்தால் முடிபான சாக்ஷாத்கார வடிவ ஞானமும் அதன் ஞேயமாகிய பிரஹ்மமும் திருசியத்தின் அசம்பவம் எதனால் அல்லது எதன் கண்ணே அவ்விதமா னதே போதமென்று சொல்லப்படும், அதன்பயில்வினாலே நிர்வாண பதவியானது கிடைக்கும் என அப்பயிற்சிபெரும் பயனை யுடையதாம். யோகத்தினாலே தூலயாக்கையை விடுத்துக் கிரிக்கிராமத்தைப் பார்க்கவேண்டுமென விச்சித் துச் சமாதிகூடுதலை ஸ்ரீ வசிஷ்டபகவான் கூறல் —இங்ங னம் அவ்விரவின் கண்ணே அந்தப் புரமண்டபத்தில் திட மாகச் சகலசாளரவாயின் முதலிய வற்றின் தாழ்கள் போட்டு மிகுந்த சாமர்த்தியத்தோடுங்கூடிய மனச்சேடி யர் தூங்கியபின்னர் அவ்விருவரும் இனிதுற மொழிந்து பின் சமாதிநிலையையடைந்து இரத்தின தம்பத்தமைந் திருக்கு மிரத்தினப் பதுமைகள் போலவும் சித்திரபித்தி லமைத்த சித்திரப் பாவைகள் போலவும் காயங்க ளசை வற்றுக் கலங்காதிலங்கினர்.

காற்றற்ற சரற்காலத்திற் பர்வதத்தின் கண் ணிறங் கிய மேகங்கள் எங்ஙனந் தூய்தாயும் மங்களமாயும், சாந்த மாயும், சீதளமாயும், அசைவற்றதாயும் இருக்குமோ அங் ஙனமிருந்த அவ்விருவரும் மற்றென் செய்தார்கள் என வினவ விடைதருகின்றார்.

வசந்தாதியிலிருக்கும் மனோகர கற்பலதைகள் பழந் தளிர்வாடக் காண்டலின் பூர்வ இரசத்தை விடுகின்றன வென்ன நிர்விகற்ப சமாதியினாலே வெளியுணர்வுகள் யாவற்றையும் விட்டொழிந்திருந்தனர். அத்தியந்த திரு சிய சாந்தியால் நிருவிகற்பசமாதி நிலைபெறுவதில் தத்துவ சாக்ஷாத் காரத்தால் மூலத்தோடும் முக்காலத்திய திருசிய பாதமே நிலைபெற முற்றிய காரணமாகும்: யான் உலக மென்னுந் திருசியமயல் = முதலினுண்டாகவே யில்லையாக லின் அத்தியந்தங் கிடையவே கிடையாது என்றவர்கள் அறிந்ததும் இத்திருசியப்பேயானது இருவரிடத்தும் இல் லாமலே போய்விட்டது. கூறப்படும் விண்செல்வதில்அவர் தம் தேகவேற்றுமை யெவ்வாறிருந்ததெனின்? ஸ்ரீ ஞான தேவியானவள் முன்னிருந்த ஞானதேகத்தோடு முலவி னள், லீலாதேவியோ அயலான தியானஞான அனுரூப மாய தேகத்தோடு முலவினள் விரைவில் அத்தூரவிண் செல்லுங் கற்பனையும் தனதுகிருக மண்டப ஆகாசப் பிர தேச மாத்திரத்திலேயே நடந்ததல்லாமல் வெளியிலன் றும்,வீட்டிற்குள்ளேயே பிராதேச மாத்திரமேறி(தேகாந்த பாடமேல் இருதயத்தினின்றுங் கண்டதேச பரியந்தமான பிரதேசமாத்திர நாடி மார்க்கத்தையுற்று எனப் பொருளு ரைத்துக் கொள்க) வெளிப்பட்ட பூர்வசங்கற்ப சமஸ்கார வுணர்வினாலே சிதாகாசரூபமா யிராநின்ற அவ்விருவரும் விண்செலு மாகிருதிகளுடையராயினர். கிருபாதிருஷ் டியையுடைய அம்மையாரும் விநோதப்பிரிய லீலாதேவி யும் விஷயவுணர்வின் இயற்கையாய விடயத்தை யனுசரித்த வியவகார கற்பனையின் வசத்தால் அங்கிருந்து விண்ணில் மிகுதூரஞ் சென்றனர், அவ்வீட்டி லிருந்து கொண்டே விண்ணில் அதிதூரம் செல்வோம்யாம் என்னும் சிற்பிர தானமானச கற்பனை விருத்தியினாலே கோடியோஜனை

விஸ்தீர்ணம் தூரத்தினும் தூரத்தினும் அதிதூரஞ் சென்றனர், உண்மையாகச் சிதாகாச தேகமுடையவரா யிருந்த போதினும் முன்சங்கற்பித்த திருசிய அனுசந்தானசகித சித்தவடிவத் தன்மையை யடைந்திருக்குந் தம்மியற்கையினுனே ஆகாசதேகத்தோடு கூடியவரா யிருந்தபோதினும் ஒருவருக்கொருவர் ஆகாரத்தைக் கண்டுகொண்டு அன்பின் மேலீட்டால் நேயமுற்ற இருவரும் சென்றனர். தூரத்தினும் அதிதூரங்கிளம்பி மெதுவாக மேலிடஞ்செல்பவரும், கரத்தோடுகரம் இனிதுபற்றிச் செல்பவரும்ஆகிய தேவிமாரிருவரும் அநந்தவிசுவ விசித்திர விலாசங்களோடு கூடியிருக்கும் ஆகாய நெறியிற் கண்ட அதிசயமாவன: அவ்வாகாயமானது ஒருபெருங் கடலே போலும் மிகு விசாலமுற்றுக் கம்பீரமாயிருந்தது.

மேலும்ஆகாச நெறியையே பல காட்சிகளுடன் வருணிக்கின்ருர்.

அவ்வாகாய நெறியானது கம்பீரமாய் அதி நிருமலமாய் அதிகோமள மனேகரமாய் மந்தமாருதக் கலப்பாற் சுகபோகந் தருவதா யிருந்தது; ஆங்கு மனோவேகத்தோடுற்ற மகாசித்தரானே வாயுசஞ்சார வேகமானது வெற்றி கொள்ளப்பட்டதா யிருந்தது, விமானங்களிலும் வீட்டுகளிலும் உள்ள தேவஸ்திரீகளின் வாத்தியங்களின் கும் கும் என்னும் தொனி நிறைந்திருந்தது, அநேகம்பூதஅரக்கர் கூட்டங்களும் பேய்க் கூட்டங்களும் நிறைந்திருந்தன; வாயுவின் போக்குவரவு வேகத்தாற் செல்லும் விமானக் கூட்டங்கள் கோடானுகோடி விளங்கின. காகங் கூகை முதலியவைகூடிப் பறந்த தோற்றமும் டாகினித் திரள்கள் கூட்டங் கூட்டமா யாடிக்கொண்டிருந்த தோற்றமும் கடலிலெழும் அலைபோலிருந்தது. நாய் காகம் ஒட்டை கழுதை முகங்களோடு கூடிய அலையும் யோகினி கணங்கட்குஅணிமாதி சித்திக ளிருப்பதால் தாங்களிருக்கு மிடத்திலேயே தங்களுக்கு வேண்டியவை கிடைத்தபோதினும் வீணுகவே நூறுயோசனைக் கணக்காக வெகுதூரஞ் சென்று மீண்டு கொண்டிருந்தன. எப்போதுஞ் சென்று கொண்டிருக்கும் நக்ஷத்திரங்கட்கு வாசஸ்தானமா யிராநின்ற சோதிச் சக்கிரத்தில் இரவியாதிகளின் கதியாற் குறிப்பிக்கப்பட்ட சுக்சுல கிருஷ்ணபக்ஷாதி காலவிபாகம் நடந்து கொண்டிருந்தது; வாதஸ்கந்தபேதரூப அச்சக்கிரத்தின் கண்ணே கற்பிக்கப்பட்ட தாழ்ந்ததேயத்துள் கங்கையின் நீர்ப்பிரவாகம் விளையாடிக் கொண்டிருந்தது. ஆச்சரியங்காண்டலால் தெய்வக் குழந்தைகள் பயந்து சென்றுகொண்டிருந்தன. வஜ்ஜிராதி தரித்துத் தேவதைகள் உலாவியிருந்தனர், ஒருபாற் சுவரில்லா மாளிகையில் தும்புரு நாரதர் பாடிக்கொண் டிருந்தார்கள். மேகமார்க்கப் பிரதேசத்தில் மகாமேகங்களாகிய புஷ்கராவர்த்தகாதிகளின் பெரும் பிரளய விருஷ்டி யாரம்பத்தால் ஒருபால் ஆகுலமிகுத்திருந்தது; மற்ெருருபால், சித்திரத்தி லெழுதியதுபோல வியாபாரமற்றதாய்ச் சப்த மற்றதாய்க் கற்பாந்த மேகங்கள் கூடியிருந்தன. மேலும் பலபால் பலமேகங்களிருந்தன. சிலபால் நிரந்தரங் குதித்துக் கூத்தாடும் மாத்ருகணங்கள் சூழ்ந்திருந்தார்கள், நித்தியம் நவநவமான மதங்களால் மதப்பட்ட யோகேசுரீ கணங்கள் நிறைந்திருந்தார்கள். லோகாலோக பர்வதத்திற் கப்பால் இலக்ஷம் யோஜனைவரையும் அடையப்படா அசலமாயிருந்தது, சிலபாலோ கற்கர்ப்பம் நிகர்ப்ப அழிவிலாத் தமம் நிறைந்திருந்தது, சிலபாற் சூரிய அக்கினிகட் கொப்பாக அழிவிலாப் பேரொளியா யிருந்தது; சந்திராதி வீடுகளில் பனிக்கூட்டமே போலும் கடுமையான குளிராக இருந்தது.

பூகோளத்தைச் சுற்றிலுஞ் சுற்றும் ஆதித்தியன் சுழலப் பூமியின் சாயையும் சுற்றிலும் சுழலும், பாதாளஞ் சென்ற சூரியன்மேலே கிளம்பும், அதுவே கறுப்பாக இருத்தலின் காகமாம், அதனது ஆக்ரமணத்தாற் சிற்சிலபான் மண்டலங்களிற் பீடிக்கப்பட்டது சந்திரமண்டலமாம், அவ்விது சந்திரக்கிராசத்தில் ஊகமாம் சூரியக் கிராசத்திலோ இவ்வூகமாகாதாம், மற்றேசந்திரனது தடைப்பிற்பாகத்தில் அருக்கன் செல்லில் சந்திரமண்டலத்திற் சனித்த எப்பூமிச்சாயைப் பரதிபிம்பமோ அதனால் கறுப்புக் கதுவலின் காகம் போன்றுற்ற சந்திரனது ஆக்கிரமணத்தாற் சிற்சிலபான் மண்டலங்களிற் பீடிக்கப்பட்டது அருக்கமண்டலமாம்; என்பது சோதிடப் பிரக்கிரியையாம். மேலேகூறிய பிரகாரம் ஆகாயத்தில் அநேகவிசித்திர வர்ணணையால் விண்ணோர்தம் வாழ்வில் ஆசை நண்ணலாகாது அதனைத் துச்சமாக எண்ணவேண்டும் என்பார் அத்திக்கனி திருஷ்டாந்தங் காட்டினர். அத்திப்பழத் தகட்டில் விளையாடும் கொதுகின் முறைபோலும் மூவுலகத்துட்பட் டுலவும் பிராணிக்கூட்டங்களென வுணர்க, இவ்வியாவற்றையும் அவ்விரு தாய்மார்களும் தாண்டி ஆகாயமேற் சென்றபின் மீண்டும் மகிதலத்தை யடையும்பொருட்டு முயன்றார்கள். பின்னவ்விரண்டு சுந்தர மூர்த்திகளும் பத்மபூபாலப் பிரபஞ்ச ஆதார பிரஹ்மாண்ட மண்டலத்தினின்றும் அன்னிய பிரஹ்மாண்ட மண்டலத்தை மேற்கூறிய பிரகாரம் அடைந்து அம்மறையவனது இடம்நோக்கிச் சென்றனர்.

அவ்வந்தணன் மனைபுகுந்து ஆங்கு லீலை செய்ததைக் கூறுகின்றார்.

வேலைக்காரிகள் சிந்தையால் இஷடார்த்த வர்ஜிதர்களாக இருந்தார்கள். கண்ணீரால் நனைக்கப்பட்ட முகங்களை யுடையவர்களாகப் பெண்மணிகளிருந்தார்கள். இடியாற்றக்கமான தருவேபோலப் பூர்வவிந்யாசங்களை விட்டிருந்தனர். அந்த லீலையானவள் தெய்வம்போலச் சத்திய சங்கற்பமும், சத்தியகாமமும் அடைந்திருந்தாள். சித்த யோகினிகளாகிய அவர்கள் மற்றொருவருக்கும் தெரியா வண்ணம், நின்று அம்மறையவனது இடமாகிய மண்டபமாம் லீலையினது கிருகத்தைக் கண்டார்கள். அக்கால் அம்மண்டபமானது சிந்தாகுலத்தை யுடைய அடிமைகளாற்சூழப்பட்டும், கண்ணீர் ததும்பித் துயருற்றுவாடும் மங்கையர்தம் முகங்களை யுடைத்தாகியும், கண்ணீர் துளி முதலியவற்றானே மலினமுற்றும், பூஷணங்கள் திலகங்கள் இன்றியும் இருத்தலின் அருவுற்றது போன்ற ஜனங்களுடைய முகங்களை யுடைத்தாகியும், சீரணமான இலைத் தாமரையொத்த வதனங்களை யுடைத்தாகியு மிருந்தது அழிந்த உற்சவ புரத்தை யொத்தும், ஸ்ரீ அகத்தியர் பானஞ்செய்த கடலையொத்தும், வெய்யிற் காலத்தால் வெதுப்பப்பட்ட உத்யானவனத்தை யொத்து, இடியால் தகிக்கப்பட்ட விருக்ஷத்தை யொத்தும், பனியால் வெம்பிய பங்கயமொத்தும், தைலங்குறைந்ததசை விளக்கொத்தும், பார்வையதற்ற படுகுருடொத்தும் இருந்தது. ஸ்ரீ வசிஷ்டபகவான் கூறல்: நீண்ட நிர்மலஞானப் பயிற்சியினாலே சத்திய சங்கற்பத்தையும் சத்திய காமத்தையும் தேவியைப்போ லடைவுற்றிருந்த அச்சுந்தரியாகிய லீலையானவள் இங்குள்ளவர்களாகிய பந்துக்கள் என்னையும் சாமானிய மங்கையுருவங் தரித்திருக்கும் ஸ்ரீ சரசுவதி தேவியையும் கண்ணுறுக வெனச் சிந்தை செய்தனள்.

தேவிமார்களைக் கண்டு அங்குள்ளார் வணங்கலும் அவர் துயரந்தீர்த்தலும் கூறல்.

எங்கள் தாய்தந்தையர் எல்லா ஜனங்களையும் அதிதி களாகப்பூசிப்பவர். குலத்தை வளர்ப்பவர், மறையவர் மரியாதையில் வாழ்பவர். மறையவர்க் கெல்லாவிதத்திலும் ஆதாரபூதமானவர். புணர்ந்தபாவ மெலாம் பரிபூரண முணர்ந்த ஞானி விழிபட வோடுமே யென்பது பிரசித்த மன்றோ சிரங்கரம்வைத்த அதனுனே துக்கமேயாய துர்ப்பாக்கிய சம்பந்த சங்கடமியாவுமே கணத்திற் றொலைந்த தாமென்க. கிருகத்திலிருந்த அவர்கள் இருதேவிமார்களையும் கண்குளிரக் கண்டார்கள்; அவ்விருவரும் அலைமகளும் மலைமகளும் ஒருங்கு வந்ததுபோலும் அவ்வீடு முழுவதையும் ஒளிர்வித்துக் கொண்டு மிருந்தார்கள். இருவரையுந் தரிசித்து ஹே, வனதேவதைகளாகிய தாய்மார்களே! உங்கட்கு நமஸ்காரம் நமஸ்காரம் என்று அங்கிருந்த ஜனங்களோடும் புஷ்பாஞ்சலியை மூத்தகுமாரன் செய்தனன்; இல்லத்தில் எழுந்தருளிய அவர்களது பாதபதுமங்களில் அந்தப் புஷ்பாஞ்சலியானது, ஹிமநீர்க்கணமழை பதுமவல்லியிற்போலத் தூவியது. மூத்தகுமார் முதலியோர் கூறுவதாவது: அடியேங்களுடைய துக்கங்கள், எவ்லாம் நீங்கும்பொருட்டு எழுந்தருளிய வனதேவி மார்களே! ஜயமுறுவீர்களாக. நல்லோர்களுடைய நடைகளெல்லாம் அயலார்துயரைக் களைவதேயன்றோ! இங்ஙன் பூசித்தபின் நீங்கள் பெருந்துய ரடைந்திருத்தற்கு யாது காரணம்? எனவினவ மூத்தகுமாராதியர் மொழிவாராயினர்: ஹே தாய்மார்களே! சர்வ அதிதிகளையும் பூஜிப்பவர்களும் சந்ததியைச் செய்தவர்களும் மறையவர்தம் மரியாதையைக் காப்பாற்றத் தம்பம்போலும் ஆதார பூதமானவர்களும் மிகுந்த நேயமுற்றவர்களும் ஆகிய பிராஹ்மண தம்பதிகள் ஈண்டிருந்து கொண்டிருந்தார்கள், எந்தாய் தந்தையராகிய அவ்விருவரும் இன்று (நீள்கால மில்லை

யென்பதைக் குறிப்பிக்கும் பொருட்டு) புத்திர பசுபந்துக்களோடு கூடிய இவ்வில்லத்தை விட்டுச் சுவர்க்கத்தை யடைந்தார்கள். அதனுன் மூவுலகமும் சூனியம்போல எங்கட்கிருக்கின்றது. "பூர்ணனுலகைப் பூர்ணமாய்க்காண்பன், காமுகனுலகைக் காமுகங் காண்பன், ஆர்த்தியுலகை யார்த்திமயமே, லுதன் லுப்தமாய்த் தன்மனம்போன்றே" என்னும் நியாயத்தை யனுசரித்துக் கூறியதாம். ஆகையினுலே நீங்கள் எங்களுடைய சோகங்களையெல்லாம் நாசஞ் செய்வீர்களாக; பெரியோர்களுடைய தரிசனமானது ஒரு காலத்திலும் வீணுகமாட்டாதல்லவா எனக்கூறிய அந்த மூத்தமைந்தனை நோக்கி லீலாதேவியானவள் நீர் நீங்கும் போது தாமரைத் தடாகத்தில் இலையினுல் மிக வணங்கிய தன்சந்தானமூலக் கிரந்தியைப்போல அழகியகரத்தால் தலையைத்தடவித் துயரொழித்தாள். அந்த லீலாதேவி யவ்வாறு தடவியதால் அம் மைந்தனுடைய துக்க துர்ப்பாக்கிய சங்கடங்களெல்லாம் பெருமழையின் சம்பந்தத்தால் வெய்யில் வெப்பம் பர்வதத்தைவிட்டு நீங்குவது போலும் நீங்கின; அத்திருவையொத்த தேவிமார்களின் கிருபா திருஷ்டியினுல் அவ்வீட்டிலிருந்த ஜனங்கள் யாவரும் அமிர்தபானஞ் செய்தவர்கள்போல எல்லாத் துயரங்களினின்றும் விடுபட்டனர்.

அங்கிருந்து மறைந்தபின்னர் தேவியை ஐயம்நீக்குமாறுபிரார்த்தித்தல் லீலை.

பிரபஞ்ச மித்தியாத் தன்மையின்கண் திருஷ்டாந்த மிருதிகள் கிடைத்திருத்தலின் உலகம் பிரமசத்தே, பிரஹ்மரூப பூதசத்தை இத்தகைய சத்திய சகத்துருவம் அல்லது நிட்பிரபஞ்சம், அந்தக் கிரித்தடக்கிராமத்தில் அம் மறைவனது கிருகத்தின்மண்டப ஆகாசத்தில்அவணின்று

கொண்டிருந்த ஜேஷ்டசருமாதிகளின் முன்பே அவ்விரு தேவிமாரும் மறைந்துவிட்டனர். மறைந்தபின்னர் ஸ்ரீ சரசுவதிதேவி லீலையைநோக்கி ஹே குழந்தாய், கண்ட பொருள்களின் காணும்பொருள்களின் உணர்வுகளாகிய அறியத்தக்கவை யாவுமேயறியலாயது, இத்தகையது இந்தப் பிரஹ்மசத்தை யென்று தெரிந்து கொண்டனை யினி யுனக்கு வேறுயாது வினவவேண்டுமோ அதனைக் கூறுதி யென்னஅதற்குலீலை கூறுவதாவது ஹே இராஜராஜேசுரி! இறந்து எனது நாயகஜீவன் யாண்டு அரசுபுரிகின்றதோ ஆண்டுயான் அவர்களாற் காணப்படாத காரணமென்னே? ஈண்டுமைந்தனாற் காணப்பட்ட காரணமென்னே? அருளல் வேண்டுமென்று வேண்டிக்கொண்டாள். இச்சம்பாஷணை தேகத்தோடாவெனின்? இல்லையாம், சங்கற்ப சரீரத்த ஆகாயவடிவினனை நோக்கி ஞானவிண் வடிவத்தேவி கூறியதாம் என்க; எனினும் அன்னியோன்னிய சங்கற்பத்தாற்றோன்றியவர்கட்குச் சம்வாதங்கூடல் யாங்ஙனமெனின்? உஷை அநிருத்தர்கட்கே போலும் திருவருளால் சமானமாகவே பரஸ்பரம் பயன்பற்றிய சங்கற்பமாதல் கனவாதல் உண்டாயின் பரஸ்பரம் சம்பாஷணம் பயனுறுதலே போலும் சம்வாதமா மென்றுணர்க.

காணுவகைக்கும் கண்டமைக்கும் காரணம் அகங்கார ஆக்கமும் அகங்கார நீக்கமுமே யாமெனச் சமாதித்தல்.

ஞானப்பாச மில்லாமல் நினது லீலையா யிருக்கின்றேன் என்னும்பாவனை யஸ்தமாகாதபோது நினக்குச் சத்திய சங்கற்பம் பொருந்திற்றில்லை. அத்வைதப் பிரஹ்மத்தின் கண்ணே சித்த விருத்தி நிரோதவடிவ யோகப் பிரதிபந்தபூத துவைதத்தின் மிகுலயத்தால் இப்போது

சத்திய சங்கற்ப முடையவளாயினை. அப்யாசமில்லாமல் நினது துவைத எண்ணமாகிய வுலகவுண்மை நிச்சயம்நன்றாக முழுதும் நாசமாகவில்லை, அத்வைதத்தைப் பேதப்படுத்தும் அவித்தையை யழிக்கும் வாயிலாக அடையாதவர் சத்திய சங்கற்பம் முதலிய பயனுறுங் கிரியைகளோடு பொருந்த லெங்ஙனங்கூடும்? வெய்யிலில் உழல்பவனுக்கு நிழலின் குணமாகிய தண்மையின் அனுபவமும், நிழலின் கண்ணே யிருக்கும் புருடனுடைய மகிழ்ச்சியனுபவமும் எங்ஙன்றெரியும், நான் லீலையாயிருக்கின்றேன் என்பது பயிற்சி யின்மையினனே யுனக்குக் கெடாமலிருந்தது; லீலாதேகத்தில் மாத்திரம் யானிருக்கின்றேன் என்னும் திடசமஸ்காரம் இருந்தபோ துனக்குச் சத்திய சங்கற்பம் உண்டாகவில்லை. இன்று சத்திய சங்கற்பத்தை யடைந்திருக்கின்று யாதலின் மைந்தன் என்னைக்காண்குக என்னும் நினது விருப்பம் சபலமாய் முடிந்தது, இப்போது நீ அந்நாயகனது சமீபத்தை யடைவையேயானல் கூறியகாரணங்கொண்டு முன்போன்றே விவகாரத்தை முற்று மாறு செய்து கொள்ளலாம்.

ஸ்ரீ சரசுவதிதேவியின் பிரசாதத்தினலே சாதிக்கப்பெற்ற அஸ்பரிசயோக (நிருவிகற்ப)த்தினலே உண்டாகிய லௌகிகப் பிரபாவமுடைய லீலை பூர்வஜன்ம பரம்பரைகளை நினைந்து உண்டாகிய பரமவைராக்கியத்தை யடைந்து இச் சமுசாரமானது தன்னுற் சடிதியில் நீக்குறுவதாக அறிவிக்கும் பொருட்டுப் பூர்வ ஜன்மங்களை வருணிக்கின்றுள்.

இச்சகத் விஷயமெல்லாம் இப்போது யானுணர்ந்தேன், இவ்வெனது ஜன்மம் இராஜசமாம், தாமசமல்ல சாத்விகமும் அல்லவாம், இந்தஜன்மம் இரஜசின் காரிய

மாம், துக்கசந்தாப மிகுதியினால், "இடையே யிருப்பரிராஜசத்தாரே" என்றும் மனுடஜன்மங்கட்கு ராஜசத்தையுணர்த்தும் ஸ்மிருதியு முளது, ஹிரணிய கருப்பரது ஆதியாய அக்கற்பத்தினது முதலில் அந்தக்கரண உபாதி யுற்பத்தியாகிப் பிரதிபிம்ப முளதாய் வந்த எனக்கு எண்ணூறு ஜன்மங்கள் நானாவித யோனிகளில் ஒழிந்தன, இப்போது அவற்றைக் காண்பது போன்றே வெளியாக ஸ்பரிக்கின்றேன். முன்னொருபோது ஒரு சமுசாரமண்டலத்தில் வித்யாதர லோகமாகிய தாமரையின் கண்ணே வித்யாதர வராங்கனையாகிய வண்டாக இருந்தேன், துர்வாசனையினாலே கெடுக்கப்பட்டுப் பின்னர் யான் மநுடதேகமுற்று இருந்தேன்.

மேலுமநேக சன்ம பரம்பரையைப் பகர்ந்தபின் னிருவருஞ் செல்லல்.

புங்கவிருக்ஷம் முதலிய ஜன்மங்களையும் அடைந்தேன் பறவையாக இருந்த என்னால் வைரியாகிய வேடனால் வீசப்பட்ட ஜாலமானது வாசனாக்ஷயமே போலக் கிலேசத்தாலே கெடுக்கப்பட்டது. வாகுராவென்பது மிருகபந்தினி யெனவாயினும் ஈண்டுப் பொருந்தாமையின் கொள்ளவில்லை. அரண்ய பூமியின்கண் ணிவ்வாறு துயருற்றேனென்பதாம் கமலத்திடை நிகழும். பீஜகோசங்களின் மத்திய இடங்களையே சய்யையாகக் கொண்டு வண்டோடு மிளைப்பாறி யிருந்தேன், அப்பதுமமுகுள கேசரங்களை பயின்று துயின்றேன். பின்னுண்மைப்பயன்றரும் வினைவாயிலாய் அரசனாயினேன், ஸ்ரீமானாய்ச் சுராஷ்டிரத்தை நூறுவருடம் ஆண்டேன். பசும்புற்றரையிலும் புற்றளத்திலும் ஆடுவதின் சலனத்தாற் றரித்திரத் தன்மையை யவலம்பித்துக் கோதுகாய்க் கோதுகுட னிருந்

தேன். சமுசார கடற்றிரை விடய ஆசையாம். நீக்கமுடியாத காற்றுடனுற்ற ஓடத்தின் கமன மோயாத் துயருறுதலே போலும், அதாவது விஸ்தாரமான கடலினுள்ள சஞ்சல அலைகட் குட்பட்டு அதிவிடமமாய் மோகப்பட்டு அலைந்து பிரசண்ட வாயுவினாலே சுற்றப்பட்ட ஓடஞ்செல்லுந் துயர்முறை போலும், சமுசார விசால சமுத்திரத்திலுள்ள விடயதிருஷ்ணை லக்ஷணலகரியினாலே சுழலுகட்குச் சமானமான யோனிகளில் அலைந்து திரிந்தேன். பெருநீரிற்பட்ட ஓடம் தரும்பொத்ததின் தரணியைத் திரணமென்றார். யோகத்தினா லேற்பட்ட அதிசயப் பிரமணக் கிரமங்களினாலே பிராஹ்மண மண்டபத்தி னின்றும் மேலே சென்றனர். மற்றொரு சமுசாரமண்டபத்தில் பன்னகேசுர காமினியாக விருந்தேன், கடம்பு குருக்கத்தி எனுமிச்சைமாதுளை புங்கவனங்களிற் சுற்றிக்கொண்டு தளையாடையைக் கட்டிக்கொண்டு கறுத்தவளாகிய வேடச்சியா யிருந்தேனியான், வனத்தில் வசிக்கும் வாசனை மிகுத்து அதனாலே மூடையாய்த் தருமமரியாதைகளை யறியாதவளாகி யிருந்தமையானே கெட்ட காரியங்களை நிறையச்செய்து பூங்கொத்துகளாகிய கண்களையும் இலைகளாகிய கரங்களையும் உடைத்தாகி வனத்தில் விலாசஞ்செய்யும் கொடியாகியமர்ந்தேன்; முனிவரது சங்கத்தால் பவித்திரத்தையடைந்துவாழும் புண்யாசிரம லதையா யிருந்தேன், வனாக்கினியால் அக்கொடி தகிக்கப்பட்டு மகாமுனிவருக்குப் பெண்ணாகப் பிறந்தேன், புண்ணியத்தா லாண்மகவாய் இராஜ்ஜியாதி போகபயன்களைத்தரும் முன்சஞ்சிதகருமங்களினது பரிணாமத்தால் நூறுவருடம் சுராஷ்டிர தேயத்தில் சகல ஐசுவரிய சம்பன்ன அரசனாகயானிருந்தேன். பனைகளுந் தாழைகளும் நிறைந்து ஜலம்நிறைந்த பிரதேசங்களில் அரசனாகவிருந்து பரதனங்களை யபகரித்த தோஷ விசே

ஷங்களால் குஷ்டத்தால் நஷ்ட அவயவங்களையுடைய கிரிப் பிள்ளையாக ஒன்பதுவருட மிருந்தேன், சுராஷ்டிரத்தில் எட்டுவருடம் பசுமாடாகி மிகு துன்பமடைந்தேன், பெருங் காட்டிற் பக்ஷியாகிக் காரணமின்றிய வைரத்தினுனே வேடர்களாற் போடப்பட்ட வலையிலகப்பட்டு, அதமமாகிய துவைதவாதனையை யறுக்க யானிப்போது பட்ட கட்டம்போலக் கட்டப்பட்டு அவ்வலைக்கட்டை யறுத்தேன். கர்ணிகையின் புஷ்பரேணுக்களி னிடையே அவற்றையே சையையாகக் கொண்டு ஆண்வண்டோடு இளைப்பாறி யிருந்தேன், விழித்துப் பதுமமொட்டுகளி லிருக்கும் மகரந்தத் தேன் முதலியவற்றை மாந்திக்கொண்டு துயருற்றேன் மானுகித் திரிந்தேன், மச்சமாய்ப் பட்டதுயர் மாகோடிகோடியாம், பறைக்குட்டியாக இருந்து சுரதலீலைகட் கிடுபட்டுக் கட்குடித்துப் பாடிபாடித் திரிந்தேன் பின்னு மனந்த முறை பிறந்துழன்ற பின்னர், அன்னமானேன் ஒருஇலங்கையிலே நிறைந்த தேயத்தில் ஆடிக்கொண்டிருந்த வெகுகொதுகுகளின் மத்தியில் அதனினின்றும் நழுவிய ஒருகொதுகிற்கு அவண் புகுதும் ஆற்றலின்மையின் விளையாடுந் தரித்திரத் தன்மையைக்கண்டு அச்சமஸ்காரத்தானே மரணத்தை யடைந்த ஹம்சத்தால் கொதுகுஜன்மம் எடுக்கப்பட்டு அதி தீனத்தோடு மிருந்தேன் எத்தன்மை எத்தன்மையை நினைத்துக் கொண்டு தேகத்தைவிடுவாரோ என மிருதியுமுளதாம். சுருக்கிக்கூறுமிடத்து நூற்றுக்கணக்காக அநேகவகைத் துக்கங்களோடு கூடிக்கூடி அநேகம் யோநிகளில் சமுசாரமாகிய நீண்ட நதியின் சஞ்சலமான லகரிகளானே தடுக்க முடியாததான வாதப்பிரமியின் வேகமான ஓட்டத்திற் கொப்பாக ஓடியோடித் தராசின் தட்டுகள்போல மேற்கதி கீழ்க்கதிகளை யடைவுற்று அதனுனே ஆகுலமிகுந்தமன அங்கத்தை யுடை

யவளாகி மயங்கிச் சுழன்று திரிந்தேன். வாதப்பிரமியானது இயற்கையாகவே வாயுப்பிரவாக அனுசாரிணியாயிருப்பது மேற்கீழ்தேசங்களில் ஆயாசமில்லாமலே ஓடுவதென்பது வெளி, இவ்வண்ணம் லலித ஆகிருதிகளோடு கூடியதேவிமா ரிருவரும் சம்பாஷித்துக் கொண்டேயோக சாமர்த்தியத்தினுலே அந்தணர் வீட்டினின்றும் மேலே கிளம்பி விண்ணின் கண் வெகுதூரஞ்சென்றனர்.

மீண்டும் அந்தப்புரம்போய் மீண்டு வேறு பிரமாண்டத்திற்கேகிச் சூராதி சந்நத்த சேனையைக் காணல்,

முற்பவித்த ஜகத்தைத்தாண்டிக் கூறிய வண்ணம் அநந்தகோடி பிரஹ்மாண்ட விசித்திரங்களைக் கண்டு கொண்டேயேகி அவற்றுள் ஒரு பிரஹ்மாண்டத்தின் கண்ணே யவ்விருவரும் விரைவிற் புகுந்து அந்தப் புரத்தைக் கண்டார்கள், ஆண்டு நெடுநேர மிராமல் உடனே கிளம்பிப் போயினர். அவ்வந்தப்புரமானது, புஷ்பபாரத்தினுலே நிறைந்த மகாராஜ மகாசவத்தோடு கூடியிருந்தது சவத்தின் சமீபத்தில் வீற்றிருக்கும் உட்சமாதியி லாரூடமாயிருக்கும் சித்தத்தோடுற்ற லீலையின் சரீரத்தோடு கூடியிருந்தது அதனைப் பார்த்தபின் அத்திவ்ய யோகினிகள் மீண்டும் யோககதிகொண்டு சென்று சிறிது விரிந்திருக்குஞ் சமுசார ஆவரணத்தைப் பிளந்து பிரஹ்மாண்ட கபாலத்தையும்பிளந்து லீலையினது பர்த்தாவினுடைய சங்கற்ப சமுசாரத்திற் புகுந்தார்கள்; அச்சமயத்தில் அந்த மண்டலத்தில் அநேக நகரங்கள் நெருங்கியிருக்கு மிடத்தில், தனக்குச் சகாயமாய் வந்திருக்கும் மண்டலேசுரர்கள் பெருகப் பெருகியிருக்கும் சிந்துராஜனென்பவன் சேனையினுல் ஆக்கிரமணஞ் செய்திருந்தனன். சங்கற்பத்தாலாய விமானத்திருக்கும் இரண்டு தேவிமாரும் போர்முகமாகி

நின்ற பூபதிகளின் இருசேனையும் மலைந்ததைக் கண்ணுற் ருர். லீலா நாயகராற் பரிபாலிக்கப்பெற்ற சுவராஷ்டிர மண்டலத்தில், சதுரங்க சைநியத்தோடு கூடியதும், சிங்கந் தேள் அரக்கபிசாசாதிகட் காதாரமாதலின் துவிதீய ஆகாச பீஷணமுற்றதும் ஆகிய ஒருவிஸ்தார ஆரணியத் தில் அவ்விருசேனைகளும் நிறைந்திருந்தன அவ்விரண்டும் கலக்க மற்றனவாயும் அழகிய இருகடற் கொப்பிடத்தக் கனவாயும், மகத்தாய காரியங்களில் முயன்றுகொண்டி ருப்பனவாயும், மதம் பிடித்தனவாயும் இரண்டு மன்னவர் களால் அலங்கரிக்கப் பெற்றனவாயும் இருந்தன. போரின் பொருட்டு வரிந்து கட்டுவனவும், பெருங் கர்ச்சனையுடன் யுத்தசந்நாகஞ் செய்வனவும் அக்கினியைப்போலத் தீப்த முற்றனவும், அற்புதமுற்றனவும் முன்னர் பாணப்பிரயோ கஞ் செய்வதை யெதிர்பார்த்துக்கொண்டு இருப்பதானே மூடாத செங்கட் கலக்கமுற்றிருப்பனவும் ஆகியிருந்தன. அத்தேவிமா ரிருவரும் சத்திய சங்கற்பத்தினுற் கற்பிக்கப் பட்டதும் மிக அழகியதும் விமல விண்ணின்கண் ணிச்சல மாய் நிலைத்து நிற்பதும் ஆகியவிமானத்தில் இருந்து விநோதமாய்ப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். பகைப்பட னொருவன் பயமற்றவனுய்த் தன்படனைத்தாக்க விதூரதன் அப்படனை முசலத்தாற் ருக்கிப்பொடித்தனன், அரசனிவ் வாறு செய்தபின் பிரளயக்கடல் பொங்கியதுபோலப் பாணப்பிரயோகங்கள், அக்கினிக்கும் மின்னலுக்கும் சமானமாய்ச் சொலித்து மின்னும்கொடூர அஸ்திரசஸ்திர வர்க்கங்களால் நாற்பக்கங்களிலும் இருசேனைகளிலும் மிக மிகவும் உண்டாயின. மதம்பிடித்த யானைகளும் அவற்ருல் வீழ்த்தப்பட்டவர்களும் துடித்துக்கொண்டுஓடமுடியாமல் பூமியிற் புரண்டு நிகழ்ந்தவேகம் மிகுத்திருந்தது கவண்களி னின்றும் விடுபட்ட கற்களாலும் சக்கிரக்கூட்டங்களாலும்

பறவைகளெல்லாம் மூலைக்குமூலை மிகுதூரமோடின. கட்க கண்டங்கள் வெகுதூரத்தி லுயரக்கிளம்பி மின்னி யாகா யத்தில் நக்ஷத்திர அழகைச் செய்துகொண்டிருந்தன, மிகுந்த வலுவுடன் பிரயோகிக்கப் பட்ட வேற்கூட்டங்க ளானே பிளக்கப்பட்ட யானைக்கூட்டங்கள் பூமியை மறைத் துக் கொண்டிருந்தன. வஜ்ஜிரமுஷ்டிமல்லர்கள் கசக்குங் கசக்கினுலே கசங்கியஅநேகம் வீரர்கள் துன்புற்றுக்கொண் டிருந்தனர். நாராசங்களாகிய மழைகளை அளவின்றிப் பெய்யும் நிறைந்த வீரசூரவடிவ மதத்த மேகங்களின் சம் பிரமங்களைக் கண்டு கவந்த வடிவ மயில்கள் எழுந்தெழுந் து, கூத்தாடிக் கொண்டிருந்தன. இந்தப்பிரகார மிருந்த அந்தரணசம்பிரமமானது வேகத்தோடு சுற்றிக்கொண்டு திரியும் மதம்பிடித்த யானைகளாகிய பர்வதங்களா லலங்க ரிக்கப்பட்ட கற்பாந்த காலத்தைப்போலு மிருந்தது. இங் ஙன் மலைந்த,

இருபடையும் வெம்போர் புரிந்தபின் சூரிய அஸ்த மன மாதலும் இருபடையும் இளைப்பாறுதலும்.

இவ்வண்ணம் மிகவும் ஆகுலம் நிறைந்த போரானது நிகழ்ந்தபோது, வெற்றியுடன் விளங்கும் வீரர்கள் தோள் தட்டுவதைக் கேட்ட தோல்வியடைந்தவர்கள் மிகவும் பயத்தையடைந்தார்கள், உதிரப் பெருக்கைத் தடுக்கும் படியான கடினகவசங்களில் அவ்வுதிர நீரானது பொங்கி வழிந்து கொண்டிருந்தது, இருளானது மிகுதியாக ஆதித் தியனும் மறைய ஆரம்பித்தனன், அஷ்டபாகத்தைச்சேஷ பிரதாபமாதுரிய ஆகிருதியானது சஸ்திர அடியினுன் மொத்துண்ட இரக்தகாந்தியினுலே சூரனைப்போல மெலி வையடைந்தது. பின்னர்ச் சேனையின் அதிபதிகள் மந் திரிமார்களோடு விசாரஞ்செய்து போரை நிறுத்தவேண்

டுமென்று தூதர்களைப் பரஸ்பரம் அனுப்பினார்கள். பின்
னிரு சேனைகளிலும் துருவனைப்போலும் ஒவ்வொருபோர்
வீரன் பெருந்தேரின்மேலே கொடிக் கட்டுமிடத்தில்ஆதா
ரமாகச் செய்திருக்கும் நீண்ட மூங்கிற்றம்பமிரண்டிலேறிப்
பூரணசந்திரப் பிரகாசம் போன்ற வெள்ளைக் கொடியைப்
போரை நிறுத்துங் குறியாக எத்திசைகளினும் வீசினார்
கள்; பின்னர் மகாப்பிரளயத்தில் இடிக்கும் பெருமேகங்
களேபோல் எல்லாத்திசைகளிலும் பிரதித்தொனி கேட்
கும்படியாகத் தொனித்த துந்துபிகளெல்லாம் ஓய்ந்தன.
இருசேனைகளும் பிரளயாந்தத்தில் நாற்றிசைகளிலும்உள்ள
நாற்கடலும் ஒரு பெருங்கடலாவதேபோல நாற்றிசைகளி
லும் பிரிந்து சென்றன. அக்கால் அஸ்தமித்த ஆதித்யன்
வீரரைப்போலும் இரக்தமயமாக இருந்தனர், நிர்மலமான
ஆகாயத்தில் மந்த இரஸ்மி யுடையவராயினர் மேற்குக்கட
லில் ஸ்நாநஞ் செய்யப் புகுந்தனர் வீரர்தம் ஆயுதவர்க்கங்
கள் பிரபையாவு மிழந்து சமுத்திரஞ் சென்று வீழ்ந்தன
வீரருமாங்கே. கையிற் பிடிக்க முடிவதேபோலும் நெருங்
கியிருக்கும் இருட்பிண்டத்தால் பிரகட பூதங்களாயகுட்டி
யங்கள் அங்கிலங்கின.

இரணாங்கண ஸ்திதியைக்கூறி நகரஸ்திதியை நவில்
கின்றார் பகைவென.

உதாரவடிவமான லீலாபதி விதூர தன் சிறிது துயர
டைந்த மனத்தினன் போலும் எல்லா இரகசியங்களையும்
உணரும் படியான ஆற்றலோடு கூடிய மந்திரிமார்களுட
னே காலையில் நடக்கவேண்டுங் காரியங்களை யாலோசித்து
விரைவில் சந்திரோதயத்திற்குச் சமானமாகிய அழகிய
வீட்டில் குளிர்ந்த ஒடுக்கத்தில் நீண்டசந்திர சமாகாரமான
ஹிமசீதள சயனத்தில் ஒருமுகூர்த்த நேரம் கட்டாமரை

யை மூடி நித்திரை செய்தனன் அக்கால் அம்பிகையும்
லீலாதேவியும் தமது ஆகாய இருப்பைவிட்டுத் தாமரை
யின் மொக்கில் காற்று ரேகைகள் புகுந்தனபோல அவ்
வரசனிருப்பைச் சாளரவாயிலாக அடைந்தனர். அவ்விரு
தேவிமாரும் இருசந்திரர் போலிருந்ததால் மிகவும் ஒளிரா
நின்ற அதி வெண்மையான உதரத்தோடும் அது மிகவும்
அழகாக பதுமன் அரண்மனை போலும் இருந்தது; இன்பப்
பரிசமுடையதாய் நிருமல நறுமண முடையதாய் மிகமிரு
துவதாய் சங்கற்பத்தா லுண்டாய மந்தாரபுஷ்ப மாருதம்
வீசிக்கொண்டிருந்தது அவர் மகிமையினால் மன்னராதி
யாவரும் நித்திரையின் மூழ்கினர் சசிகிரணங்களைப்போ
லும் அதிசீதளமாய அத்தேவிமாரது திருமேனிகளின்
பிரபைப் பிரவாகத்தால் மிக மகிழ்வடைந்த அவ்வரசன்
அமிருதத்தால் தெளிக்கப் பெற்றவனைப் போல விழித்
தனன் இரண்டு மேருவின் சிகரத்தில் இரண்டு சந்திரபிம்
பங்க ளிலங்குவ போலிலங்கும் திவ்வியமான தேவிமாரிரு
வரும் சங்கற்பத்தாற் கற்பிக்கப்பட்ட இரண்டு பொன்னா
சனங்களில் வீற்றிருப்ப அம்மன்னவன் கண்டனன்; நீள
நினையின் பூசைமுதலியவற்றின் றடையால் அபராதம்
நேருமென நிமிடகாலம் உண்ணினைந்து அம்மன்னவன்
விஸ்மயத்தை யடைந்து, சக்ரகதாதரன் சேஷசயனத்தி
னின்று மெழுந்ததேபோலச் சயனத்தினின்று மெழுந்த
னன். நித்திரைப்போது வேறுபிரித்திரிந்த மாலையாரம்
அம்பர முதலியவற்றைக் கண்டாதிய தத்தமதுசித ஸ்தா
னத்திலணிந்து இருகரங்களிலும் மலர்ந்த புஷ்பங்களைக்
கொணர்ந்து அன்புடன் புஷ்பாஞ்சலி செய்வான் தன்னு
டைய புஷ்பசயனத்தி னின்றுங் கிளம்பிப் பூமியின்கண்
ணே பத்தபதும ஆசனத்திலிருந்து கொண்டு இதனைக்
கூறத் தொடங்கினான்; ஜன்மம் துக்கஜீவனம் மூவிததாப

முதலிய தோடங்களைக் கெடுக்கும்; சந்திரப் பிரபைகளே வெல்வீர்களாக, வெளியுள் தமங்களை விலக்கும் ஆற்றலோடு கூடிய சூரியப் பிரபைகளே தேவிமார்களே வாழ்வீர்களாக, என இயம்பித்தானே குடலையில் மலரைக் கவர்ந்து அவர்களுடைய பாதங்களில் புஷ்பாஞ்சலியைச் சமர்ப்பித்தான்; அதுதீர விருக்ஷம் தன் புஷ்பங்களைப் பதுமினிகளின் பதுமங்களி லுதிர்த்தனபோ லிலங்கியது.

மந்திரி யெழுதலும் தொழுதலும்

ஸ்ரீ சரசுவதி தேவியானவள் மந்திரியைக் கொண்டு லீலாதேவிக்கு அரசனது பிறப்பின் பரம்பரையைத் தெரிவிக்கக் கருதிப்பக்கத்தில் நித்திரை செய்த மந்திரியைச் சங்கற்ப மாத்திரையானே எழும்புமாறு செய்தனள், எழும்பியதும் அத் திவ்யமான தேவிமார்களைத் தரிசித்துத் திருவடியின் கண்ணே நமஸ்கரித்துங் புஷ்பாஞ்சலியைச் சமர்ப்பித்துச் சந்நிதியில் மிகவும் வணக்கத்துடன் உட்கார்ந்தனன். ஹே அரசனே ! நீயார் யாருடைய குமாரன் எப்போ திங்குப்பிறந்தனையெனத்தேவிவினவியதைக்கேட்ட மந்திரி இவ்வாறு மொழியலுற்றான்.

குலபரம்பரையை மந்திரி கூறுதல்.

ஹே தேவிமார்களே ! தங்களுடைய பிரசாதமேயிதுவாம், தங்களுடைய சந்நிதியிலும் அடியேன் பேசும்படியான பாக்கியத்தை யடைந்தே னல்லவா, அடியேனுடைய பிரபுவின் ஜன்மபரம்பரையைச் சொல்லக் கேட்பீர்களாக, இக்குவாகு வம்சத்திற் பிறந்தவனுய்த் தாமரை யிதழ் போன்ற நேத்திர முடையவனுய்த் தன் புயநிழலினலே மறைத்ததேபோலச் சத்துரு தாரித்திரமுதலிய சந்தாபங்களை நீக்கிப் பூமண்டலத்தைப் புரப்பவனுய் ஸ்ரீமான் குந்தரதன் என்னும் பேரிறைவன் முன்னிருந்தனன், அவனுக்குச் சந்திரவதன முற்ற பத்திரரதன் என்னும் நாமம் வாய்ந்த மைந்தன் உண்டானுன், அவனுக்கு விசுவரதன் என்னும் மைந்தனும், அவனுக்குப் பிருகத்ரதன் என்னும் மைந்தனும், அவனுக்குச் சிந்துரதன் என்னும் மைந்தனும் அவனுக்குச் சைலரதன் என்னும் மைந்தனும், அவனுக்குக் காமரதன் என்னும் மைந்தனும், அவனுக்கு மகாரதன் என்னும் மைந்தனும், அவனுக்கு விஷ்ணுரதன் என்னும் மைந்தனும், அவனுக்கு நபோரதன் என்னும் மைந்தனும், அவனது மகத்தாகிய புண்ணிய புஞ்ச பரிபாகத்தால் இவ் விதூரதன் என்னும் எங்களது பிரபுவானவர் உண்டானுர் இவர் பூரண அமல ஆகிருதியுடையவர், அமிருத திருஷ்டியினுலும் சிநேகமாதுரிய ஔதாரியாதி குணங்களினுலே யாவரையும் மகிழ்விப்பவர், பாற்கடற்குப்பூரணசந்திரனைப் போன்றும் யாவரையும் பூரிக்கச் செய்பவர், சுமித்திரையென்னும் தாய்க்கு ஸ்ரீ பார்வதிதேவியாருக்குக்குகன் உண்டானதேபோல அபரகுக னெனும்படி யுதித்தனர், இவரதுபிதா பத்தாவதுவயதில் இவ்விராஜ்ஜிய பாரத்தை யிவர்பாற் கொடுத்து வைராக்கியத்துடன் வனஞ்சென்றனர், அதுமுதலாகத் தருமத்துடன் இப்பூபீடத்தைக் காப்பாற்றி வருகின்ருர், எங்களுடைய அறத்துருமம் பலந்தர வருங்காலம் போலும் நீங்கள் எழுந்தருளினீர்கள்.

மந்திரி யுபசங்கரித்த பின்னர் அரசனைத் தன் முற்பலங்காணுமாறு ஸ்ரீ சரசுவதிதேவி யனுக்கிரகஞ் செய்தல்.

இத்தகைய தரிசனத்தையன்ருே இப்பாக்கியவான் அடைந்து பரமபவித்திரத்தை யடைந்தனர் எனக்கூறி மந்திரியானவன் மௌனமாக விருந்தனன், அவ்வாறே மன்னவனும் நமஸ்கரித்து வணங்கிய முகத்தோடும் பூமியின்கண்ணே பத்தபதும ஆசனத்திருந்தனன், அவனை

நோக்கி ஹே அரச! முன்ஜன்ம வரலாறெல்லாம் நினைதிநீ விவேகத்தால் எனச்சுயமாகவே சரசுவதி தேவியானவள் தமது திருக்கரத்தால் அரசனது சிரத்தைத் தடவிக் கூறினள், கூறவே ஹிருதய ஆகாசத்திலிருந்த ஜீவனை மறைக்கும் இருண்முதலியவை நஷ்டமாயின. ஞானதேவியார் பரிசித்தமாத்திரத்தில் அவன் மனமானது சாந்தப் பிரகாசத்தோடு கூடியதாயிற்று, இருதயத்தின் கண்ணே விளங்கித் தோற்றுநின்ற பூர்வ விருத்தாந்தம் யாவற்றையும் நினைந்து கண்டனன், விடுத்ததேகத்தையும் சக்ரவர்த்தியாக இருந்து ஆண்டமையையும், லீலாதேவியோடு விலாசித்துக் கொண்டிருந்த தன்மையையும், ஞானதேவியாரது திருவருளினது வலுவினாலே அனுபவிக்காத வாயினும் அறிந்தனன், மகாதேவியாரது விருத்தாந்தத்தையும் லீலாதேவியினுடைய விசேடவிருத்தாந்தத்தையும், தன்னுடைய முற்சரித்திரத்தையும், கண்டு ஆனந்த சமுத்திரத்தின் கண்ணே மூழ்கியவன்போல ஆயினன், ஆ! ஆஆ!! சமுசாரமயமாய் நமது மனதில் இம்மாயை இவ்வண்ணமன்றோ விரிந்து கிடக்கின்றது என்ன அற்புதம் அற்புதம் என்றனன்.

முற்பிறப்பும் மாயாமகிமையுங் கண்டு ஐயங்கொண்டு விதூரதன் வினாதல்.

தேவிமார்களது திருவருளாலன்றோ இப்போது யாவற்றையும் கண்டனன். ஹே தேவிமார்களே! முன்னிறந்த எனக்கு ஒரு நாள்தானே ஆகியிருக்கின்றது இப்போதெனக்கு எழுபதுவருடம் கழிந்துளதே இஃதென்னே! அநேக காரியங்களை ஸ்மரிக்கின்றேனே, முப்பாட்டனையும் நினைக்கின்றேனே பாலியத்தையும் தாருண்யத்தையும் மித்திரர்களையும், நெருங்கிய பந்துக்களையும் நினைக்கின்றேனே

இஃதென்னே என்று மன்னவன் விண்ணப்பிக்க, அதற்கு ஞானதேவியார் கூறுவாராயினர்.

ஞானதேவியார் சர்வப் பிரபஞ்சமும் சொரூபத்தானே அதிஷ்டான சின்மாத்திர சொரூபமாகவே யிருக்கின்றது தோற்றமாகியமற்றயதோ மாயா மாத்திரமேயாம் என்னும் உண்மையை யுபதேசிக்கும் பொருட்டு முதலில் தூரதேசகாலத்திலிருக்கும் லோகாந்தர கமனமயக்கமகற்றி யுபதேசிக்கின்றார். மரணமாகா மூர்ச்சையின் பின்னரே அதேகாலத்தில் இந்நினது வீட்டிலேயே இதனதிஷ்டான சிதாகாசத்திலேய இருப்பதும் மாயாவரணத்தான் மறைபட்டதாய கிரிக்கிராமத்த அந்தணன் வீட்டினுள்ளே யிருப்பதும் அப்பதுமாண்டத்தி லிருப்பதும், அவ்வரண்மனையிலேயே யிருப்பதும், அதனினும் பிரதான கிரகத்தினுள்ளே யுள்ளககனத்தேயிருப்பதும் ஆம் இப்பிரமாண்டமண்டபம், இந்தப்பிரமாண்ட் மண்டபத்தினுடைய உள்ளே இப்போது காணப்படும் நினது ஜன்மாதிபுதிதாகவே தோற்றும்; ஆனாலவ்வந்தணன் ஜகத்தே இங்ஙன்றோற்றுகின்றதோ வெனின், இன்றும், மற்றோவேறுவேறாகவே இவ்வுலகவீடானது தோற்றுகிறது; மறையவனில்லத்தே எமது பக்தனாகிய ஜீவனுளன், ஆண்டேயவனது பூபீடம் அம்மண்டபத்தேயுளது, அவ்வில்லத்தே இப்பதும சமுசாரமண்டலமுளது, அப்பதுமக்கிரக மண்டபத்தையேயடையவே யாரம்பிக்கப்பட்டதாயிந்த நினது வீடிருக்கின்றது, மூவுலகமுமே மனோவிகாரமாத்திரமா யிருக்கின்றதாதலின் நினது நிருமல ஆகாசமயமாய நிருமலமனத்தின் கண்ணே இவ்விஸ்தார விவகார மயக்கத்தினுடைய பிரதிபிம்பமான துண்டாகி யிருக்கின்றது (நிருமலக்கூற்றுப் பிரதிபிம்பப் பொருட்டாம்) விவகாரமயக்க விஸ்தாரம் கண்கண்டதைக் கொண்டே கருதலாமன்றோ! என்

ஜன்மம் வெளியாயிருப்பதே போலயான் இக்குவாகுகுலத்தன் என்பதும் வெளியேயாம், என்பெயரின்னது, எனக்குமுன்னே பாட்டன்மாரிருந்தார். யான்பிறந்து பாலகன், எனக்குப்பத்து வருடத்தில் பிதாராஜ்யமீந்து பரிவிராட்டாய்த் தவப்பொருட்டுச் சென்றனர், யான் அரசனுய்த் திக்குவிஜயஞ்செய்து சக்கிரவர்த்தியாகி இம்மந்திரிமாரோடும் நீதியாய்ப் பிரஜாபரிபாலனஞ் செய்கின்றேன் யாகாதிகளும் தருமாதிகளும் முறைபிறழாது செய்கின்றேன், இப்போதெனக்கு எழுபது வருடமாயிற்று, பகைவராற் பெரும்பாதையுளது, போர்புரிந்தலுத்துச் சயனித்தேன், தேவிமாரைப் பூசித்தேன், ஒரு தேவி பூர்வஜன்மமறியுமாறு உணர்வளித்தாள். என்னிதயம் உணரவேண்டியதை யுணர்ந்து கிருதகிருத்தியத் தகைமையை யடைந்துவிட்டது, ஐயங்களும் சர்வதுக்கங்களும் நீங்கிவிட்டமையின் மகாசாந்தனுயினேன், நிரதிசய சுகமுற்றுப் பொங்கித்ததும்பிப் பூரித்தேன், கேவலம் ஏகரச சுகரூபமாகவே துலங்குகின்றேன் என்பதாக இங்ஙன் பெருமயக்கம் மிக நிறைந்துண்டாகி யிருக்கின்றது இதனை யுய்த்துணருதி.

மருட்சியானே காலதீர்க்கந் தோற்றலைக்கூறி ஞானுபதேசஞ் செய்தல் ஒவ்வொருகால் சிருஷ்டி லக்ஷுமியானது சேர்ந்தும் சேராமலும்வளரும், நனவின்கண்ணே வேறு ஜீவர்களுடைய சர்க்கத்தோடு சேரும் கனவின் கண்ணே சேராதாம், அம்மரணமுற்ற முகூர்த்தத்தில் ஞானபானுவாய நீனக்கு இத்தோற்றமெல்லா முண்டாம், இவ்வசத்துரூபக் கூட்டமெல்லாம் உண்டாம், கனவினிற் கடிகையொன்றிற் கண்டாமன்றே நூறுவருடமயல், சங்கற்ப நிர்மாணங்களில் ஜீவனம் மீண்டும் மரணங்கண்டாம், கந்தர்வ நகரத்திற் குட்டியங்களையும் அதன் கண்ணுற்ற சித்திரங்களையும் கண்டாம், ஓடமோட அதனுள் ளிருப்பவனுக்குப் பக்கத்திருக்கும் விருக்ஷமும் பர்வதமும் ஓடுவதன் காண்கையுங் கண்டாம், தன்னுடைய தாதுக்களாகிய வாத பித்த சிலேஷ்மங்கள் கலக்கமுறவே சந்நிபாதமுண்டாக அபூர்வமாகப் பர்வதநர்த்தன முண்டாதலுங் கண்டாம், கனவின் கண்ணே விவகாரத்திற்குப் பொருத்தமறப் பொய்யான தன்றலைவெட்டித் தன் கரங்கொண்டேகலும் கண்டாம், இவ்வண்ணம் மித்தையாகவே மிகப்பெருமையதும், அகற்றலாகாததும், ஆகிய பெரும்பிராந்தி யிதுவாம், ஆயின் பரமார்த்த சத்தியமாயிருப்பது யாதெனின், உண்மையாக நீயொருகாலத்திலும் உண்டாகவு மில்லை மரிக்கவுமில்லை தூயநல்லறிவு மயமாயிருக்கின்ற நீசாந்தனுய் நின்வடிவின் கண்ணே நிலைபெற்றுளாய் திருசயமியாவும் பொய்யாகுங்கால், அதனேடுகூடிச் சிதாபாச வடிவமாகக் காண்குதலும் பொய்யேயாகலின் நிர்விஷய சின்மாத்திரமே சேடித்து நிற்கும், எவ்விவ்வியாவற்றையும் காண்கின்றனையோ இவையாவற்றையுமே காண்கின்றிலாய்

வஸ்துவின் றிதியானது அங்ஙன மிருந்தபோதினும் மூகரறிவதில்லை யென்கின்றார்.

எங்குநிறைந்த பதத்தின் கண்ணே அழுத்தமற்றவர் உண்மையாக வுலகம் இன்மையதாகவே யிருந்த போதினும் அம்மகா மூடனுடைய திருஷ்டிக்கு பரமார்த்த சத்தாகவும் வஜ்ஜிரசாரமாகவு மிருக்கும், வஜ்ஜிரத்தின் சாரம்போல் அதிதிடதரமாக விருக்கும். பாலவேதாள மென்பது பாலன்தன் சாயையில் ஆரோபித்ததாம், மரணபரியந்தம் துக்கத்தைக் கொடுத்துக் கொண்டே யிருக்கும் அது சத்தியமாகத் தோற்றுவதேபோல மூடமதிக்கும் உலகம் சத்தியமாகவே தோற்றிக்கொண் டிருக்கும், மருப்பூமியிற் றேற்றும் தாபநீரையேமயலான் மான் நன்னீ

ரேன மயங்கும். கடககற்பனைக் கதிஷ்டான பூதமாய கனக விடயத்தில் அவிவேக முடையவனுக்குக் கனகவிகிருதமான கடகத்தில் கடகமிஃதா மென்னும் மாறுபட்டவுணர்வேயுளதாம், ஒரு சிறிதும் ஹேமமதியே யின்றாம், இது கடகமன்றாம், மற்றோ பொன்னே யாமென்னும் மதியுளதாவதே கிடையாது. இத்திருஷ்டாந்தம் போன்றே அஞ்ஞனுக்கும் அதிஷ்டானப் பிரஹ்மஞான மில்லாமையின் திருசியப் பிராந்தியே யுளதாம்அயலாகப் பரமார்த்த திருஷ்டியே கிடையாதாம், இதுதிருசியம் இல்லை, மற்றோ பிரஹ்மமேயாம் என்னும் பிரமிதியுண்டாவதே கிடையாது. காடாகவும் மலையாகவும், கயமாகவும் பாம்பாகவும், மாடாகவும் மரமாகவுமே காண்பன் என்பதாம். நின்னாலேயே நின்னிடத்தில் நித்தியம் எல்லா வடிவமாகியே யிலங்குகின்றாய்' விகாரம் வாக்கினால் விரிந்திடும்பெயரே, உகாமண்டானே யுண்மைபதாகும், எனயாவும் வாசிகமேயாம். வித்வான்களது திருஷ்டியினானே உலகின்பொய்ம்மையை விஸ்தாரமாக வருணித்து அதனைத் திடப்படுத்தும் பொருட்டு அஞ்ஞ திருஷ்டியினானே அதற் கத்தியந்த திடசத்தியத் தன்மை கூறுவார் பொல்லாத வென்றார். அறியாமதியனாய் மூடனாய் விஸ்தாரபதத்தில் திடமான விற்பத்தியில்லானா யிருக்கும் அவனுக்கு, இவ்வுலகமானது அசத்தாக இருந்தபோதினும், திடமான வஜ்ரசாரத்திற் கொப்பாக அதிதிடமான சத்தாகவே யிருக்கும்; இவ்வுலகத்தின் கண்ணே அர்த்தக்கிரியா காரித்தன்மையானே சத்தியத் தன்மை பிரசித்தமாமென்க. அசத்தாயினும் அஞ்ஞனுக்கு அர்த்தக்கிரியா காரித்தன்மையானே சத்வமாதல் கண்டதுண்டோ வெனின்? உண்டாம், பாலகனுக்குத் தோற்றிய வேதாளமானது மரணபரியந்தம் துக்கத்தைக் கொடுப்பதே யாமன்றோ, அதுபோல அசத்தேயாய

ஜகத்தானது மூடபுந்தியனுக்குச் சத்துவடிவமாகத் தோற்றுகின்றது; மருப்பூமியாதபன்றானே அஞ்ஞமிருக திருஷ்டியால் உண்மை நீராய் மிருகங்கட்கு மயக்ககாரண மாவதேபோல அசத்தியமேயாய இவ்வுலகமானது மூடமதியனுக்குச் சத்தியமாகத் தோற்றும். ஜந்துக்கட்குக் கனாமரணமானது அசத்தியமாகியும் சத்தியமாகத் தோற்றுவதேபோல மூடமதியினர்க் குலகமானது சோக ரோதனாதியர்த்தக்கிரியா காரியாகத் தோற்றும்; தொடர்ந்து தோற்றும் கனக சொரூபத்தை யறியாதவனுக்குக் கனகத்தாலாய கடகத்தே, கடகவுணர்வே யிருக்கின்றதன்றித் தங்கமதி சிறிதுங் கிடையவே கிடையாதாம்; அஃதொப்ப அறியானுக்கு வீடுகளும் மலைகளும் விருக்ஷங்களும் கஜங்களும் நாகங்களும் புரங்களும் ஆகிய இவற்றின் அதிஷ்டானமாயிலங்கும் சர்வ அனுகத ஏகசற்பிரஹ்ம திருஷ்டி கிடையவே கிடையாது இவற்றின்கண் மாறாய திருசிய மென்னும் திருஷ்டியே யுளதாம்.

இங்ஙனந் தள்ளத்தக்கதாகிய அஞ்ஞதிருஷ்டியைக் காண்பித்துக் கொள்ளத் தக்கதாகிய தஞ்ஞதிருஷ்டியை விஸ்தரிக்கின்றார்:—தஞ்ஞன் = அதையறிந்தவன்.

அகந்தாதிகளுடன்கூடி யிராநின்றதீர்க்கசொப்பனமாம் இவ்வுலகம், தன்னினும் அயலாயிருக்கும் சத்தியஜனங்கள் கனவிற்கண்ட வேறுபுருடர்களே, ஆயின் அவர்கள் எங்ஙனம் சாஸ்திரங்களிற் கூறிய வேட்டல் வாங்கல். கூறன் முதலிய அர்த்தக்கிரியா சமர்த்தர்களாய்ச் சத்தியர்களெனச் சாஸ்திரங்களி லங்கீகரிக்கப் பட்டுளார்கள்? சத்தியர்கள் ஆகுமாறுகூறக் கேட்குதி ! சர்வாதிஷ்டானமாயும் சாந்தமாயும் “பிராணன்களே சத்தியம் அவற்றினுமிது சத்தியம்” என்னும் மறைமொழியின்படி நிரதிசய

சத்தியமாயும் சுசியாயும் திருசிய மற்ற சின்மாத்திர வபுவாயும் விஸ்தாரமாய பரமாகாசமாயும் அப்பொருளிருக்கும்.

அதனது மாயாசபல ரூபத்தைக் கூறுகின்றார்.

எங்குமிருப்பதும் எல்லா ஆற்றலுடையதும் எல்லாமாவதும் எல்லாவடிவ மாவதும் சுயமும் மாயையினாலே எங்கெங்கு எத்தகைய எத்தகைய அர்த்தக்கிரியா யோக்கியமாக ஆவிர்ப்ப விக்கின்றதோ அங்கங்கு அவ்வத்தகையதாகவேயாம், ஹேமன்னர் மன்ன ! இவ்வியம்பிய தத்துவமானது லீலையின்பொருட்டாக இனிதருளினேம், நினக்கு வாஞ்சித சித்தியானதுண்டாகுக, உரைத்தவுலகம் பொய்யென்பதனது திருஷ்டாந்த திருஷ்டிகள் மண்டபத்தடங்கிய நினது பிரஹ்மாண்ட கற்பனை யிலக்கணங்கள் லீலையாற் காணப் பெற்றன, யாம்செல்கின்றேம் என்பதாம்.

இவ்வண்ணம்ஸ்ரீ சரசுவதி தேவியினால் மதுரவர்ணங்கணிறைந்த வாணியானது நிகழ்ந்தபோது மகாமதிமானும் பூமிபாலனுயு மிலங்கும் விதூரதன் இயம்பத் தொடங்கல்.

ஹே பரமேச்சுரியே! அற்பமான சாமர்த்திய முடைய எம்போலிய மனுடமாத்திர ரிடத்தும் வேண்டினோர் பயனற்றவராக ஆகார் என்றால் மகா பலன்களை யருள் செய்யும் தங்களுடைய தரிசனம் எவ்வாறுமென என்சொல்வது ? யான் இதன் பின்னர் இவ்வுலகத்தை விடுத்தும் தேகத்தை யொழித்துப் புராதனமானதைக் கனவினின்றும் வேறுகனவை யடைவதேபோலத் தடையில்லாமல் என்று அடைவேன் ? அடையும்போது இம்மனைவி மந்திரியாதியரும் கூடவே வருதல்வேண்டும். என்ன, அவன் விரும்பியவரும் பொருள்களையும் வெளிப்படையாகக்

கூறிச் சேஷவரங்களையும் ஸ்ரீ தேவி கொடுக்கத் தொடங்கிக் கூறுவதாவது: ஹே ராஜாவே இந்தப் போர்க்களத்தில் இப்போது உயிர்விடுவாய் விட்டபின் பழைய இராஜ்யத்தை யடைவாய் நினக்கு யாவும் பிரத்தியக்ஷ மாகவே யாம் மனைவி மந்திரி யாதியரோடும் பழையபுரத்தையே யடைவாய், ஆதிவாசிகங்கொண்டதிவேகமாகச் சென்று அத்தேகத்தையே யடைவாய் என்று இவ்வண்ணம் மாதுர்ய வாக்கை யுடையவர்கள் பரஸ்பரம் பேசிக்கொண்டிருந்தபோது வீட்டின் மேன்மாடி முதலிய உன்னதப் பிரதேசங்களிலேறி யிரவின் கண்ணே வெளிப்புர விருத்தாந்தங் காணும் சேவகர் இராஜசந்நிதியை யடைந்துதிக்குமுக்காடி நின்று கூறுகின்றான்.

பகைவர் செய்யும் பரிதாபத்தை அவன்பரபரப்புடன் பகர்தல்.

இருபாலுங் கூர்மைவாய்ந்த பட்டிசம் இரும்புப் பூண் கட்டிய தண்ட முசலாதி யாவற்றையும் ஆயுத சப்தத்தாற் கொள்க. பர்வதசம்பந்தியாய அப்பட்டணம் தீப்பற்றிப் பிரளயமேக சமூக துல்லியமாகப் புகையைத் தொடங்கியது மேலேவானமெங்கும் வியாபித்தது; அவ்வகையே அதிகடின சப்தங்களும் எங்கும் வியாபித்தன. ஹே மகாப் பிரபுவே ! அம்புநேமி யரிபவாள் கதையுலக்கை முதலியவற்றின் மழைகளோடு கூடிமகத்தாகிய சேனையானது மிகவுங் கோலாகலத்துட னெழுந்துபெருங்கடல் போலும் வந்தடைந்துளது; கதைவேல் அக்கினியந்திர முதலியவற்றின் மழைகளைக் கற்பகால அநிலங்களால் எடுத்தெறியப் பட்ட குலாசல சிலைக்கொப்பாக மகா உற்சாகத்துடன் மாற்றார்சேனை கொட்டுகின்றது; உன்னதமானமேன்மாடி சிகரங்களாலும், திருண காஷ்டாதி யைசுவரியங்களாலும்

பர்வத சமானமான நகரத்தில் அக்கினிவைக்கப்பட்டு எட்டுத் திக்குகளிலும் தீவியாபித்துவிட்டது; ஆகாயத்தின் கண்ணே கற்பமேகங்களாகிய சம்வர்த்த மேகங்களின் கூட்டங்கட்குச் சமானமாய புகைமகா மலைகள் கருடனைப் போல வலுவிற் கிளம்பத் தொடங்கிவிட்டன மிகுந்தபயத்தோடு மிங்ஙனியம்பியபோது ஜனங்களின் நிஷ்டுர பாஷணவடிவ சப்தங்களின் கோலாகலங்கள் மிகமிக வெளியில் எத்திசைகளிலும் எழுந்து நிறைந்து நின்றன.

அக்கோலாகலமே சம்பந்திகளின் பேதத்தால், நானாவிதமான சிறப்புற் றிருந்ததெனல்.

பலத்தோடும் வேகத்தோடுங் கூடிய மத்தகஜங்களின் கர்ஜனைகள் மிகுத்திருந்தன. சடசடாஸ் போடங்களினாலும் ஹலஹலாரவங்களினாலும் தனுஷ்களின் குஞ்சரங்களின் கோலாஹலம் மிகமிகவுங் கிளம்பியது. வாதாயன (சாளர)வழியாகப் பார்த்தனர். பிரளய பிரசண்ட மாருதத்தாற் கலக்கமுற்று ஒருங்குற்ற எழுகடல் வேகம் போன்ற வேகத்தை அப்பகைப் படையுடைத்தா யிருந்தது, உக்கிரங்களாகிய பிரளயமேகங்கள் என்னத்தரங்கங்களை யுடைத்தாயிருந்தது, கற்பாந்த வன்னியினாலே தக்தமாதலின் விப்பிரமத்தை யடைந்தமேரு மந்தராதியர்வதங்களைப்போல விளங்கிக்கொண் டிருந்தது தகிக்கப்பட்ட அந்நகரமென்க. முஷ்டிகிராகியங்க ளாகிய மகாமேகங்களின் கர்ஜனைகளைப்போ லுண்டாய பயங்கரமான சப்தங்களும் உபத்திரவங்களும் மிகப்பெருகி யவற்றான் மிகக்கோரமாக இருந்தது அத்தோற்றம். கோலாகலங்கள் மிகுந்தும் பகைகள் வீரமொழிகளாற் சற்பிதஞ்செய்தன் மிகுந்தும் கோரமிகுத் திருந்தது. பகைகளின் ஜல்பித ஹேதுக்களினானே மிகவும் அதிகரித்த கலகலாரவங்களி

னானே கோரமிகுத்திருந்ததெனினும் அமையும் அப்புரத்தில் தாண்டா நின்ற உன் முக (கொள்ளி) கண்டங்களேயாய உக்கிரநக்ஷத்திரங்களால் அலங்கரிக்கப்பட் டிருந்தது அவ்வாகாயம். க்ஷீரசுவாமிகள் பிரமாணம் உடுப்பற்றுடைய தென்பதற்காம் மூலம் அங்காரராசிகள் வீழ்ந்தளவில் நரநாரிகளது உக்கிரமாய ரோதனம் மிகுந்திருந்தது. வலுவாகக் காதளவு இழுத்து வளைக்கப்பட்டுச் சரமழைகளைப் பெய்யும் தனுஷ்களின் மகாஹலஹலா அரவங்களும், மலைபோலப் பருத்துமகாமதம் நிறைந்த மாதங்கங்களின் அதிவீர கர்ஜனைகளின் கோலாகலங்களும், புரத்தின் கண்ணே கடகட வெனச்சப்தித்து வெடித்தெரியும்பெருந்தீயின் பெருமோசைகளும் வீடும் மனைவிமக்களும் எரியக்கதறும் புரத்திலுள்ளோர் கூக்குரலும், இங்குமங்குங் கிளம்பும் அக்கினிக் கண்டங்களின் டாங்கார ஓசைகளும் நாற்புறங்களிலும் சுழன்று அக்கினிச் சுவாலைகளின் தகத்தகக்கென்றெரியும் பேரோசைகளும், ஜனங்கள் பரிதாபப்பட்டுப் பேசிக்கொள்ளும் ஓசைகளும், ஒருங்குகூடி யெழுந்துகொண்டிருந்தன; சாளரங்களின் வழியாகத் தேவிமார்களும் மந்திரியும் விதூரத மன்னவனும் பேரிருளையும் பேரோசைகளையும் பெரும்பட்டணத்திக்குமுக்கையும் கண்டார்கள். பிரளய அநலத்தாற் சுவறுநின்ற பூர்ண ஏகார்ணவவேகத்தோடும். பரசைனியத்தால் உக்கிரமாக விடப்பட்ட உக்கிர அம்பின் மேகதரங்கங்களோடும் கூடி நிறைந்திருந்தது மேருமுதலிய பர்வதங்களையு முறுக்கும் கற்பாந்த அக்கினியைப் போலும் அக்கினி வீசிக்கொண்டிருந்தது; ஆகாயம் அளாவிய அந்தமகா சுவாலைகளின் சிகைகளால் யாவும் வெந்துகொண்டிருந்தன, பிறர்பொருளைக் கொள்ளையிடும்பொருட்டு மற்றவரைப் பயமுறுத்துவான் மகாமேக கர்ஜனையைப் பார்க்கினும் அதிககர்ஜனை

யுடையவராய், மிகுந்த கோபத்தோடும் உபத்திரவஞ்
செய்பவராய் பிராபல்ய முடையவராய், அதிபுஷ்டராய்த்
திரியும் சோரர்களின் கோரமான சோரத்தாலும் அதட்டு
களாலும் கலகலவெனப் பயங்கரசப்தம் நிறைந்திருந்தன.
ஆகாயத்தின்கண்ணே கொள்ளிக் கட்டைகளின் துண்டங்
களே உக்கிரமாய அசுபங்காட்டுங் குறியாகச் செவ்வுடுக்
கூட்டமாகச் சென்று நிறைந்தன, சுவாலைகள் நாற்புறமும்
சூழ்தலானே வீட்டுக் கூட்டங்கள் பரஸ்பரம் பற்றிச்
சுவாலைமலை யுயர்ந்திருந்தது. அக்கினிக்குவியல் வீழ்தலா
னே நரநாரியர் பெரிய கூக்குரலுடன் அழுதுகொண்
டிருந்தனர்.

பயந்த பட்டத்து ராணியைக்கண்டும்அந்தப்புரத்தில்
நடக்கும் அலங்கோலங்களைக் கேட்டும் அரசன் போர்க்குச்
செல்லுதல்.

மேற்கூறிய வண்ணம் நடந்துகொண்டிருக்கும்வேளை
யின் மதோன்மத்த யவ்வனம் வாய்ந்த பட்டத்து ராணி
யானவள் தாமரைத்தவிசை மகாலக்குமி யடைந்ததை
நிகர்ப்பத் தன் னரண்மனையை யடைந்தனள் (அந்த லீலை
யின் பிரஞ்ஞையா லதிஷ்டித மாயதாம் அவ்வரசனரண்
மனை) பின்னமுற்ற ஹாரலதை யாதிகளாலாகுல முற்றவ
ளாகிச் சகிமார்களோடும் தாசிமார்களோடும் பயமிகவுற்ற
வளாகித் தளர்ந்து சென்றனள்: அம்மன்னவனை நோக்கி,
அத்தேவியின் சகிகளிலொருத்தி விண்ணப்பிக்கத் தொடங்
கியதாவது:—ஹே தேவ! அபிஷேகஞ் செய்யப்பெற்ற
முக்கிய மகிஷியாகிய தேவியானவள் எங்களோடுகூட அந்
தப் புரத்துள்ளிருந்து ஓடிவந்து காற்றினலடிபட்ட கொடி
யானது தருவைச் சரணடைவது போலத் தேவரீரைச்
சரணடைய நிற்கின்றனள். பெருங்கடலின் பேரலைகளால்

திரத்தருக் கொடிகள் போலப் பலமுடைய ஆயுதந்தரித்த
பகைவர்களானே மனைவிகளாகிய மற்றைய போகமாதர்
அபகரிக்கப் பட்டனர். அந்தப்புரத்திற்கு அதிபர்களாக
இருந்தயாவரும் மதோன் மத்தர்களாகிய சத்துருக்க
ளானே பொடிப் பொடியாக ஆய்விட்டார்கள். பயமற்று
வந்தசத்துருக்கட்கு அளவுகிடையாதுஅவர்களானே காற்
ருல் உயர்ந்ததருக்கள் அழிவதொப்ப நம்மவர் அழிந்தொ
ழிந்தனர். தூரத்தி லிருந்து பயமில்லாமல் வந்த சத்து
ருக்களானே நமது புரம் நிறைந்துள்ளது,விதூரதமன்னன்
இவ்வாறு கூறக்கேட்டுத் தேவிமார்களைப் பார்த்து வேண்
டுவதாவது ஹே தேவிமார்களே! யான் போரின்பொருட்
டுச் செல்கின்றேன் தேவிமார்களுடைய உத்தரவில்லாமலே
இடையிற் போர்க்குச் செல்லும் அபராதத்தைப் பொறுத்
துக்கொள்ளுங்கள். இவ்வெனது மனைவி தங்கள் பாததாம
ரையின் வண்டாக இருந்து தங்களாற் காப்பாற்றப்பெறுக:
இவ்வண்ணம் பிரார்த்தித்துக் கொண்டு சினத்தாற் சிவந்த
விழிகளையுடையவனுகி மதம்பிடித்தயானைகள் அதஞ்செய்
யும் வனக்குகையி னின்றும் சினந்த சிங்கம் கிளம்பியது
போலப் போர்க்குக் கிளம்பினன்

புராதனலீலை புதியலீலையை நோக்கி யற்புதமுற்று
ஐயம் வினுதல்

கண்ணுடியினின்றும் கண்குளிரக் காணப்பெற்றபிரதி
பிம்பம் போன்றவளும், தனது ஆகிருதிக்குச் சமானமான
ஆகிருதியை யுடையவளும் ஆகிவந்த லீலையை யுணர்ந்த
லீலைகண்டு கூறுவதாவது. ஹே பரமேசுரி! இஃதென்ன
அற்புதம் இவளாக யானிருந்த தெவ்வாறே! முன்யான்
எவளாக இருந்தேனே அவளாகிய இவளாக யானிருந்த
வாறென்னேயோ! வயதும் ஒன்றாகவே காணப்படுகின்ற

திதென்னேயோ! (தனக் கன்னியத்தன்மை கூடாமையா லும் சென்ற அவஸ்தைக்கும் ஸ்திதி கூடாமையாலும் என்பது கருத்தாம்;)

சிற்சக்தியினாற்றங்கள் தருக்கிக்க முடியாதனவாக விருத்தலின் சமானகருமத்தாற் கிளப்பப் பட்டவர் கட்குச் சமானமாகவே தோற்ற முண்டாம் சிற்சிலபா லிதுணைக் கண்டாமென ஸ்ரீதேவியார் திருஷ்டி சிருஷ்டிவாதத்தை யவலம்பித்துச் சமாதானிக்கின்றார்.

ஆத்மாந்தரத்தில் நினதுபாவனை பாவித்த நினது நாயகனால் நினக்கொப்பாகக் கற்பித்தலின் நிற்கொப்பான லீலை நின்றனள் என விடை விளம்பக்கருதிக் கூறல்:

எவ்வாறெண்ணம் உள்ளே யுண்டாகின்றதோ அவ் வாறே கணகாலத்தி லனுபவமாம், மனமானது கன முதலியவற்றே சித்தத்தா லனுபவிக்கப்பட்ட நனப்பொருளாகாரத் தன்மையை யடைவதேபோலச் சித்தானது அத்தியாசத்தானே திருசிய ஆகாரத் தன்மையை யடையும். எவ்வாகாரப் பொருள் தன்கண்ணே அவ்வகையாய சமஸ்காரவடிவ ஜகத்துருவம்ஆண்டுச் சித்தத்தின் கண்ணும் சித்தின்கண்ணும் உளதாம், அவ்வகையாகவே கணத்திலுண்டாம்; போக்தாவின் அதிருஷ்டத்தால் கிளப்பப்பட்ட மாயையோடுகூடிய சிற்சக்தியானது செய்யாததையும் செய்விக்கும், தேசகால தீர்க்காதியும் மயலேயாம். மனப்புரத்தோற்றம் வெளியிலுள்ள தென்பதும்உண்மையென்பதும்நீண்ட பழக்கத்தானே யாமென்க எத்தகைய பாவனையுடன் அக்காலத்தில் அவ்விடத்தில் நினது நாயகனிருந்தானே அத்தகைய பாவனையுடன் இறந்தான் ஆகையினால் பாவித்தபடியான அப்பொருள்களையே அங்கேயே அடைந்தவனானன், சொப்பன சங்கற்ப சைனியம் போலும்இவர்

யாவரும் சிற்சத்தியானே சத்ரூபமே; இவ்வளவே கனப் பொருள்களிலும் நனப் பொருள்களின் விலக்ஷணத் தகைமை, யாது அவிசம்வாதி சர்வபுருஷ சாதாரணார்த்தத் தன்மையோ, இத்துணை மாத்திரையானே சத்தியத் தன்மைச் சித்தியாகாதாம், சந்திரன் ஒட்டையளவு தோற்றுதல் இந்திரஜால முதலியவை கூட அவிசம்வாதியாய் யாவரும் கண்கூடாக அனுபவிக்கக் கண்டாம், பாதிதமாதல் இருபாலு மொப்பேயாம்.

அற்றேல் விவகாரதசையில் விசம்வாத மில்லாதவழி கற்பிதத்தன்மையே அசித்தமாம் என ஆசங்கித்து வியபிசாரித் தன்மையானே திருசிய மாத்திரத்திற்கு மித்தியாத் தன்மையைச் சாதிக்கின்றார். பரஸ்பரகால அசத்வமும் சிறப்பற்றதேயாகு மென்கின்றார்.

கனவின்கண்ணே நனவானது அசத்திய ரூபமேயாம், நனவின் கண்ணே கனவானது அசத்திய ரூபமேயாம், பாதத்தைப்போல நாசத்தின் கண்ணும் பரஸ்பர கால அசத்துவம் சமமேயாம்; ஜன்மத்தின் கண்ணே மரணம் அசத்து வடிவமாம், மரணத்தின் கண்ணே ஜன்மமும் அசத்து மயமேயாகும், நாசத்தில் அவயவங்கள் நாசமுடையன வாதலின் திரவியமானது நசிக்குக, பாதத்திலோ அனுபூதி பலத்தினாலே நசிக்குக; இங்ஙனம் நிமித்தமேத மிருப்பினும் அழிவதிற் சிறப்பொன்றையுங்காணேமே; முன்னர் சத்தியத்தன்மை சாற்றப்பெற்றது ஈண்டோ அசத்தியத் தன்மையென அநிர்வசநீயத் தன்மையாம் இரண்டும் சமமேயாம், இவ்வண்ணமாக இதுசத்துமல்ல அசத்துமல்ல, மயன் மாத்திரமாகவே மலர்கின்றது,மலர்ந்துறவே சிருஷ்டிகாலத்திலும் பிரளயகாலத்திலும் சிறப்பின்றிய சத்துருபப் பிரஹ்மம் சித்தமேயாம். உபோற்

வித சம்பந்தமாகவுரைத்து விவகரித்த வினவின்விடையை யளிக்கின்றார், அனுபவங்கள் என.

உலகமயல்களின் விசித்திரத் தகைமையைக் காட்டும் வாயிலாய் அபிநவலீலையின் ஒப்பான மயற்கவர்ச்சியை யும் முன் மொழிந்ததையும் தெளிவிக்கின்றார்.

சில அனுபூதிகள் மயல்களாய்ப் பூர்வ அனுபூதியி னின்றுண்டாம் சமஸ்காரவாயிலாக உண்டாம்; சிற்சில அபூர்வ அனுபவங்களாம், பூர்வ அனுபவங்களைக் காரண மாகக் கொண்டு உண்டாகாதனவே அபூர்வ அனுபவங்கள் எனப்படும்; சில ஒப்பனவாயாம் நினது சமானசீலமாய் நினது சமானகுலமாய் நினது சமானசரீரமாய் உண்டா யிருப்பதே போலும் பிரதிபிம்பமாக வுண்டாகி நினது பர்த்தாவின் கற்பனையாக இந்தலீலை தோற்றுகின்றாள். முன்னனுபூதியோடு ஒப்பாகவோ ஒப்பில்லாமலோ சிற் சில அபூர்வ அனுபவமாகவோ விரைவில் அனுபவிக்கின் றார்க ளென்றுணர்தி, சிலபால், ஒரொருகால் சர்வ அவ் வாசனை யுண்டாங்கால், பேதத்தைப் பிரித்துப் பாராமை யின் அவைகளேயெனத் தோற்றும், சிலபாலோ பாதி வாசனை யுளதாயின் பாதிசமமாகவே தோற்றும், ஜீவாகா சத்தின் கண்ணே அனுபூதிகள் அசத்தியங்க ளாயினும் சத்தியங்கள்போலத் தோற்று கின்றனவாம். ஆகவே நினது சீலத்தளாய் நினது ஒழுக்கத்தளாய் நினது குலத் தளாய் நினது தேகமயத்தளாய் இவள்வரற்குரித்தேயா வள். மொழிந்த முறையிற் பிரதிபிம்பஜன்னியம் பிரதிபை யாக இந்த லீலையிலங்குகின்றனள்; எங்கு நிறைந்திருக்கும் அறிவாங் கண்ணுடியில் பிரதிபை பிரதிபிம்பிக் கின்றபடி யால் யாண்டும் இதுவே முறையெனக் காணலாம்.

தோற்றத்தின் முடியும் விதூரதன் பதுமனுமெனக் கேட்ட நவீனலீலை பிரார்த்தனையும்:

விதூரதபுரத்தி லிருந்த புதியலீலை புஷ்பாஞ்சலிசெய் து வேண்டுவாளாயினள். ஸ்ரீ சரசுவதிதேவி விதூரதனு கிய நினது இந்நாயகன் போர்க்களத்தில் இத்தேகத்தை விட்டு அந்த அந்தப்புரத்தையே 'யடைந்து பதுமபூபால வடிவினனு யிருப்பன் என்று கூறியதைக் கேட்ட இரண் டாவது லீலையானவள் எதிரில் நின்று இருகரங் கூப்பி மிகுந்த பக்தி வணக்கத்தோடும் அநேக நமஸ்கார பூர்வ கம் இவ்வசனங்களைக் கூறத் தொடங்கினள்.

அபிநவலீலை வரந்தர வேண்டலும் ஸ்ரீதேவி வேண்டி யவாறருள் புரிதலும்:

ஹேதேவி இக்கிருபணியிடத்திற் காருண்யம் வைத்து வரந்தரல் வேண்டும்; முற்றினும் லோபப் பொருட்டுவெகு அவமானம் சகித்தல் கிருபணமாம் ஹே ஞானசொரூப மாகிய பகவதித்தாயே! இத்தகைய தேவியை யான் நித்தி யம் அருச்சித்துக்கொண் டிருந்தேன், அத்தேவி யிரவிற் கனவில் இனியதரிசனத்தைக் கொடுத்துக்கொண் டிருந்த னள், அத்தேவி எத்தகையினளா யிருந்தனளோ அத்தகை யினளாகவே நீ யிருக்கிறாய் ஆகலின் ஹே அம்பிகையே! அழகிய திருமுகத்தாய்! கிருபணர்கள்மேல் வைக்குங் காருண்யத்தால் வரந்தரல் வேண்டும். நீதான் அந்தத் தேவி யென்பதில் ஐயமேயில்லை, இந்தப் பிரகாரம் அவள் வேண்டிக் கொண்ட அளவில் ஸ்ரீ ஞான தேவியானவள் அவள் அன்பினுற் சிந்தித்ததையும் பூசித்ததையும் கருதி அந்த லீலையை நோக்கி மிகமகிழ்வுடன், அனன்னியமா கிய பாவனையினுலே யிடைவிடாமல் சாங்காறும் நோன் புற்றுள நின்மேல் பரமதிருப்தியை யடைந்தேன், ஆகலின் ஹேகுழந்தாய்! உனக்கு வேண்டிய வரத்தைக் கேட்டுக் கொள் ளென்றருள, போர்க்களத்திற்றேகத்தை விட்டு

எனது பதியானவர் எங்கே போயிருப்பாரோ அங்கு இத்தேகத்துடனே இவ்வங்கனையா யிருக்குமாறு திருவருள் செய்யவேண்டு மென்று அத்தேயத்து லீலை வேண்டிக்கொள்ள, அதற்கு ஸ்ரீ ஞானதேவி, அவ்வாறேயாகுக, நீயாதொரு தடையும் படாமல் மிகச்சிறந்த பக்தியோடும் சகலசாமக் கிரியோடும் மிகநன்றாக நெடுநாள் பூசித்து வந்தாய் என அருள்செய்தாள்.

புதியலீலையானவள் கிடைத்தவரத்தின் சிறப்பால் மகிழ்வுடன் முகமிகமலர்ந் திருப்பதைக்கண்ட புராதன லீலை தூலதேகத்துடன் இவளுக்கு நாயகலோப்ப் பிராப்தியும் தனக்குத் தூலதேகம் விட்டுப் பிராப்தியும் உண்டாவதன் சிறப்பென்னேயென்னும் சந்தேகத்துடனுற்றமனத்தினளாய் ஸ்ரீதேவியை நோக்கி வினவுகின்றாள்.

சத்தியகாமமும் சத்திய சங்கற்பமும் உரை ஹே தேவியே! பிரஹ்மரூபமாகிய தேவரீர் நினைத்தபடி முடிவது திண்ணமாக இருப்ப, அதேதேகத்தோடும் யான் அவ்வேறுலகத்தி லிருக்கும் கிரிக்கிராமத்தையேன் அடையவில்லை இவள்மாத்திர மிப்போது தேகத்தோடும் அடையும் வகை யாதோ கூறுதியென்று பிரார்த்தித்தனள்.

உயிர்கள் தங்கள் தங்கள் முயல்வினாலேயே வேண்டியவற்றைஎமதருளால் அடைவர் எமக்கதன்கண் யாதொரு கர்த்தவ்யமு மில்லை யெனல், எமக்கு யாதொரு இச்சையும் சுயமாகக் கிடையாது பூர்ணகாமத் தன்மை யிருத்தலின், பிராணிகளின் கருமானுசாரமாகவே யுதிக்கும் அவ்விச்சை அதனது விவத்தையானே விவத்தியாம் என்னுங் கருத்தால் ஞானதேவி சமாதானிக்கின்றாள்.

யாவருக்கும் ஒரு சிறிதும் யான் கொடுப்பதே கிடையாது, ஜீவர்கள் தாங்களே தங்களிச்சைப்படி யாவற்றை

யும் விரைவிற் சம்பாதித்துக் கொள்ளுகிறார்கள். ஞானதேவியாகிய யான் பிராணிகள் வாஞ்சித்தவருஞ் சுபத்தை வரதான வாயிலாகப் பிரகாசிப்பிப்பேன் அறிவுமாத்திர அதிதேவதையா யிருப்பன், காய கரும வாசனையோடு கூடிய மாயாசகித சிற்சத்தி யனுசாரமாகவே பயன்றருவேம்; நின்பாலுதயமாய ஜீவசக்தி எம்மை யினிதாராதித்துறைந்து யான் முத்தையாவேன் என்னும் வருங்கரும அதன்பல சூக்கும அவஸ்தையைக் கருப்பத்துற்ற காமத்தால் வரைந்துகொண்ட அறிவுருவமாகும், இத்தகையநீள் பாவனையால் அத்தகையவீடக்காலடையும்; அவ்வவ்வகையானே நீ யெம்மாலுணர்த்தப் பட்டாய், அந்த யூகத்தினாலே உணர்வினாலே யொதுக்கப்பட்ட அஞ்ஞான ஆவரணங்களால் நிருமலவடிவ அவஸ்திதிவடிவ அமலத்தகைமையை நீயடைந்தனை, யான்முக்தையாவேன் என்பதான பாவனையானே நீள்போது கூடினவளானபோது முற்போதித்த யூகத்தானே தெளிவிக்கப்பட்டாய், அவ்வெண்ணிய பொருளையே சிற்சக்தியினானே யடைந்தனை.

இவ்வண்ணம் அவர்கள் அவ்வீட்டிற் பேசிக்கொண்டிருந்தபோது அவ்வீட்டினின்றும், மிகச் சினமுடையவனாகி வெளிப்போந்த விதூரதன் யாது செய்தான் என்று ஸ்ரீ இராகவர் கேட்ப ஸ்ரீ வசிஷ்டபகவான் விடையருளுகின்றார்: இடியிடித்துக் கொண்டு கிளம்பும் அநேகமேகங்களின் பெருஞ்சப்தம் போலுஞ் சப்தம் மிகமிகவுங் கிளம்பியது அக்கால்; துந்துபித் தொனியானது பர்வதபக்கப் பாறைப் பித்திகளிற் பிரதித்தொனி தொனித்து அதிபயங்கரமாக விருந்தது. சஸ்திரங்கள் ஒன்றோடொன்றுமோதி டங்காரஞ்செய்து கொண்டிருந்தன. வலுவில் வலிந்தமடந்தை யுடைந்தழும் ரோதனமிகுத்தது. நிபிடமான அவயவ பாஷாணங்களால் பூரிக்கப்பெற்றது அசேஷ பிரஹ்மாண்ட

பொந்தினிற் றெனி; அதிமகத்தான தொனியினுனே எல்லாப் பக்கங்களிலும் நிறைக்கப்பெற்ற பிரஹ்மாண்டப் பொந்தானது சிலாகனத்தாற் பூரிக்கப் பெற்றதேபோல இருந்தது. மிகுந்தகோர பயங்கரமானது பத்துத்திசையிலும் பூரித்திருந்தது. இருளானது மிகமிகவும் அதிகரித்திருந்தது, உன்முகங்களொப்ப சஸ்திரசங்கட்ட அக்கினிகள் சொலித்துக் கொண்டிருந்தன. சரகோரக் கூட்டங்களை வருஷிக்கும் வீரமேகங்கள் கர்ஜனைகள் செய்து திரிந்தன. வீரர்மேலும் குரூரமானலோகபிற்பாகக் கழுகு முதலியவைபோல அம்புகள் நிரந்தரம்வீழ்ந்தன, ஆகாயத்தில் அம்புகள் பொடிந்து பொடிந்து படபடவெனச் சப்தித்து வீழ்ந்து கொண்டிருந்தன. தூளிகள் ரக்தத்திற் சாந்தியுற்றன, தமங்களும் சப்தபயங்களும் முறையாக ஆயுதவன்னி ரஸ்மிகளாலும் போரிலேயே தியான மிருத்தலினுலும் மிருதி நிச்சயங்களாலும் சாந்தியடைந்தன. நிச்சப்த முண்டாகுமாறும் அசம்பிரமம் அடையுமாறும் கேவலப்போரே நடந்தது. ஒரேகாலத்திற் சமசமவெனச் சப்த முண்டாகுமாறு சரக்கூட்டங்கள் அப்போரில் வீழ்ந்துகொண்டே யிருந்தன. சமவேகங்களோடும் பரஸ்பரம் சமசம சப்தங்களோடும் சரக்கூட்டங்கள் பாய்ந்தன. டகிடகிதவென கலகலவென புசுண்டி யென்னும் ஆயுதஞ் சப்தம்செய்து கொண்டிருந்தது. திமிகிதியென்னும் சமுத்திரம்போல அப்போர்தாண்ட முடியாததா யிருந்தது. எங்களுடையபதி உமது திருவருளூற்றும் போரின் மத்தகயங்களைத் துவம்சம்புரிந்தும் வெற்றியுறுமற் போமாறெங்ஙன்? மகத்தான பரிவாரங்களாகிய நக்ஷத்திரக் கூட்டங்களோடு பூர்ணசந்திரன் வெளிக்கிளம்பியதே போல விதூரதன் மிகுந்த பரிவாரங்களோடு தனதரண்மனையி லிருந்துவெளிச் கிளம்பினன்; வீரகணங்களைப் பார்த்துக்கொண்டு

அரசன் அழகியதேர் ஏறினன், அத்தேர்மேருவாதி சிகர ஆகாரத்தோடு சமமாய ஆகார முற்றதாயும், முத்து மாணிக்க முதலியவற்றுனே யலங்கரிக்கப் பெற்றதும் ஐவகைக் கொடிகளானே யலங்கரிக்கப் பெற்றதும் சுவர்க்கத்திற் பிரசித்தமாய தெய்வவிமானத்திற் கொப்பானதுமாகி யிருந்தது; சர்வதிசைகளிலும் ஏவப்பட்டுச் செல்வனவாய் எட்டுக் குதிரைகளால் அலங்கரிக்கப்பட் டிருந்தது மத்த கஜவடிவ மேகங்களின் சப்தங்கள் பின்னதிசயமாகக் கிளம்பின, துந்துபித்தொனிகளோ மலைகளின் தாழ்வரை முதலியவற்றிற் பிரதித்தொனி கிளப்பிக்கொண்டு மிகு கோரமாகக் பிளம்பின, மதம்பிடித்த போர்வீரர்தமினின்றும் உண்டான கலகல சப்தங்கள் வியாபித்திருந்தன, கிங்கிணிக் கூட்டங்களின் சப்தங்களும், ஆயுதங்கள் ஒன்றேடொன்று அடிபடும் பெருஞ்சப்தங்களும் நிறைந்திருந்தன, வில்லின் சடசடவென்னுஞ் சப்தங்களும், சரங்கள் சிறுஞ்சப்தங்களும் வீரப்பாட்டுகளும் ஒருவருக்கொருவர் அங்கங்கலந்து நடக்கும் போராற் கவசங்கள் தாளியாத லாலாம் ஜணஜண சப்தங்களும் கிளம்பின: ஓங்கி யெரியாநின்ற சுவாலைகளின் டணத்கார சப்தங்களும் வீராவேசத்துடன் வீரர்கள்செய்யும் பெருஞ் சப்தங்களும், வீரர்கள் ஒருவருக்கொருவர் கூவிக்கொள்ளுஞ் சப்தங்களும், வந்திமார்களால் வீரர்கள்தம் உற்சாகப்பொருட்டுக் கூறுஞ் சப்தஞ்களும், போரிலடிபட்டுக் கைகாற்போய்த் துயரத்தாலழுஞ் சப்தங்களும் மிகவியாபித்திருந்தன. பிரஹ்மாண்டத் துள்ளெலாம்தன்னிறைவானே கற்போன்றிடையீடின்றித் தொனி தொனித்துக் கொண்டிருந்தது, கனத்தன்மையானே கையாற் கவர்வதேபோலு மிருந்தது, பத்துத் திசைகளிலுமுள்ள கொடிவீடு முதலியவற்றில் நிறைந்துஅந்தப் பயங்கரத் தொனியானது வியாபித்தது, பின்

னர்ச் சூரியமார்க்கமானது அத்தியந்தம் மூடும்படியாக
விருந்தது, தூளிவேடத்தோடும் பூபீடமே ஆகாயத்தின்
கண்ணே யெழுந்து பறந்துகொண் டிருந்ததுபோற் றோற்
றிற்று; அத்தூளிகளானே அம்மகாபுரமானது கர்ப்பவா
சத்தி லிருப்பதுபோலாயிற்று, வீரியமிகுத்த யவ்வனத்தில்
இயற்கையாய் அவிவேகம் மிகுவதேபோல மிகக்கொடிய
இருளானது பரவியது, மெதுவாகச் சேனைகளைச் சேகரித்
துக்கொண்டு அவ்விதூரதனனவன் சைந்தவர்களுடைய
பலத்தையும் தன்பலத்தையும் சீர்தூக்கி யேற்றத்தாழ்வு
பாராமலே ஒருமித்து நிரம்பியுள்ள பிரளயக் கடலிற் பக்
கத்தோடு பறக்கும் மேருகிரியானது புகுவதேபோலப்
பகைவரது சேனையிற் புகுந்தனன். புகுந்தளவே வின்னு
ணிஞேசைகள் சடசடவெனக் கிளம்பின, கொள்ளி யெரி
போலச் சஸ்திரங்கள் ஒன்றோடொன்று பட்டுண்டாம்அக்
கினியானது சொலித்துக் கொண்டிருந்தது, வீரமேகங்கள்
சரதாரைக் கூட்டங்களைக் கர்ச்சனையோடும் பெய்தன.
வீரர்களுடையதேகங்களில் ரம்பம்போல அதிகூர்மையான
பாணங்கள் புகுந்தன, கட்கங்களின் ஒன்றோடோன்று
மோதும் ஓசை படபடவெனச் சப்தித்து ஆகாயத்தின்
கண்ணே பரவியது, சஸ்திர சம்பந்தமான அக்கினிப் பிர
காசங்களால் விரைவில் இருள்கள் சாந்தியடைந்தன. யம
ஆராதனயாத்திரை யுற்சவத்தில் நடம்புரிவனபோலக்
கவந்தபந்திகள் எழுந்தன, இரக்தங்களானே தூளிகள்
சேறாயின, ஆயுதவன்னிகளா லிருள்கள் ஒளிந்தன, போரின்
ஏகனினைவானேசப்தங்கள் ஒய்ந்தன, மரண நிச்சயத்தாற்
பயங்கள் பறந்தன, போரானது கேவலம் ஓய்ந்த சப்த
முடையதாயும், சம்பிரமமற்றதாயும் ஆகியது. வாயுவாதி
களாலே ஆகுலமில்லாத வர்ஷாமேகவொளியை யுற்றது,
கட்கமின்னற் றரங்கங்கள் பளீர்பளீர் என மின்னிடாங்

கார சகிதமாயின, சரக்கூட்டமானது கதகதவென வொ
லித்தது, அக்கினியந்திரம் டகடகவெனக் கதறிக்கொண்
டிருந்தது, பெரிய அஸ்திரங்கள் ஒன்றோடொன்று கலந்து
ஜணஜணவெனச் சப்தித்தன, இவையல்லாமல் பிறவற்
றானே திமிதிமியெனச் சப்தங்கள் உண்டாயின இவ்வண்
ணம் அப்போரானது பயங்காளிகட்குத் தாண்டமுடியா
ததா யிருந்தது இந்தப்பிரகாரம் அதிகோரமான பெரும்
போரானது நிகழ்ந்தவழி மீண்டும் ஞானமயமான பகவதி
யைநோக்கி இருலீலைகளும் இவ்வாறு கேட்கத்தொடங்கி
னர் மீண்டும் என்றதனானே கூறப்படும் வினுவிடைகள்
முன்மொழிந்த ஊகங்களானே அடங்கிக் கிடத்தலின்கூறி
யது கூறலென்னும் கோளேவருதலின் கூறியபொருளின்
வெளிப்படையாக்கும் பயன்மாத்திரத்தைக் கருதியதாம்.
ஹே பரமேசுரியே! யானைகளையும் அடித்து ஓடும்படிசெய்
யும் பெரும்போரில் எங்களுடைய நாயகரானவர் தங்களு
டைய கிருபையைப் பெற்றிருந்தும் அகஸ்மாத்தாக யாது
காரணத்தால் வெற்றிபெறவில்லைகூறுதி.

விதூரதன் பிரஹ்மவித்தையை அடைதற்கும், சிந்து
ரதன் செல்வவெற்றி யுறுதற்கும் காரணமுண்டென ஸ்ரீ
சரசுவதிதேவி கூறல்.

விதூரத மன்னவனது பகைவனாகிய இம்மன்னவன்
வெகுகாலம் வெற்றிபெற என்னை யாராதனை செய்திரு
கின்றான், விதூரத மன்னவனோ அவ்வாறு செய்யவில்லை,
ஆகலின் சிந்துராஜாவே ஜயம்பெறும் விதூரதன் வெற்றி
பெறான், எல்லாப் பிராணிகளின் மனத்துள்ளடங்கிய
ஞானவடிவமாகியே யானிருக்கின்றேன் இத்தகைய என்னை
யாவர் எக்காலம் எவ்வண்ணம் காமகரும வாசனைப்பலத்
தான் பலதானஞ் செய்யுமாறு பிரேரிக்கின்றாரோ விரை

வில் அவ்வண்ணமே யக்கால் அவருக்கு யான் அவ்வப் பிரயோஜன வடிவமாக விவர்த்தமாகியே யுபகரிப்பேன். இவ்விதூரதனே ஞான மயமாகிய என்னையான் முக்தன் ஆகவேண்டுமென்று உபாசித்திருக்கின்றான் ஆகலின் அவன் முக்தனே யாவன், இவனுடைய சுயஞ்சத்துரு சிந்துமகி பதி வெற்றியாற் சத்துருக்களைப் போரிற் பீடிப்பேனாக யானாகவேண்டு மென்று என்னை யுபாசித்துளான் ஆகை யால் விதூரதனனவன் அத்தேகத்தைப் பார்வையாகிய உன்னோடும் இவளோடும் அடைந்து காலாந்தரத்தில் மோக்ஷத்தையு மடைவன், இவனுடைய சுயஞ்சத்துருவா கிய சிந்து மகிபதியானவன் இவனைக்கொன்று இப்பூபீடத் தில் வெற்றிபெற்றவனாகி இராஜ்ய பரிபாலனஞ் செய்து கொண்டிருப்பான். என்றிவ்வாறு தேவிமார்கள் இருவரும் பேசிக்கொண் டிருந்தபோது இரண்டு பலவான்களும் போர்செய்து கொண்டிருந்த ஆச்சரியத்தைப் பார்க்கும் பொருட்டுப்போல இரவி உதயாசலம் வந்தது. புவனமைக் கடலினின்றும் எடுத்துவந்து வைத்ததுபோ லிருந்தது, சூரியனுடைய கிரணங்கள் பொன்னைப் பாலாக்கி யெங்கும் பரப்பினபோற் செய்தன. இச்சமயத்தில் எல்லாப்படை களுமே இரிந்திரிந்து கரிந்தன, இரண அங்கணமானது சூனியம்போலாயது இருபாலிலும் ஒரு சிறு வீரரே யெஞ்சி நின்றனர்.

விசித்திர மாயையை உண்டாக்குவனவாகிய மந்திர அஸ்திரங்களானே அகிலத்தை மயக்கும் சிந்து பதும மன்னவர் நேரிற் கலந்து போர்செய்யத் தொடங்கல்

வில்நாண் பூட்டித்தொனித்தனர்; திசைமுகங்க ளெல் லாம் பிரதித்தொனி செய்தன. மேருகிரிதடத்திற் கற்பாந் தம்பவன மடித்ததுபோலப் பலவானாகிய விதூரதன் காலை

யிலருக்கன் கிரணங்களைப்போல விடுத்தனன் சாயகங்கள். நிமிர்ந்த கழுத்தோடுகூடிய சிந்துமன்னவனை மூன்னூற்று அவ்விதூரதமன்னவன் மத்தியான தபனசமான கோபத் தோடும் அதிவேகத்தை யுடையவனாயினான்; வில்லெடுத்து நாணோசை செய்ய அது நெடுநேரம்வரை எல்லாத்திசை களிலும் சப்தித்துக்கொண்டிருந்தன, மேருகிரியின் றடத் தைக் கற்பாந்த சண்டமாருதம் அடித்ததுபோ லிருந்தது; மிகவும் விக்கிரமம் பொருந்திய இராஜாவானவர் அம்புறாத் தூணியாகிய இரவிலிருக்கும் முகுளித பதுமங்களில் பந்திக் கப்பட் டிருந்த பாணங்களாகிய வண்டுகளின் பரம்பரை களைப் பிரளய மார்த்தாண்டன் கரங்களை விட்டதேபோல விட்டனர்; அவரது நாணினின்றும் விடுபடுங் காலத்தில் ஒரேபாணமாக விருந்தது ஆகாயத்தின் கண்ணே போகும் போது ஆயிரமாக விருந்து இலக்ஷக்கணக்காய் வீழ்ந்தன; எளிதாகவே சிந்து மன்னனுக்கும் அவ்வாறாகவே யிருந் தது ஆற்றல்; இத்தகைய போர்க்கவுசலம் அவர்கட் கெங் ஙன முண்டாயதெனின் ? வரதராஜாவாகிய ஸ்ரீமகாவிஷ் ணுவைத் தவத்தா லாராதனை செய்து பெற்ற வரப்பிர சாதத்தால் இவ்வில்லாண்மையானது இவர்கட்கு நேர்ந் தது. அச்சிலீமுக பரம்பரை அதிதீக்ஷணங்களாய் மிகத் தீண்டப் பெறுதவா யிருந்தன. அநேகவிதமாகச் சிந்தவா கிய பெருந்தோளன் நெடுநேரம் சமர்க்களத்திற் சிரோ பூதமாய் விளையாடினன்; தேரின்கண் ணேறியிருந்த ஆரிய புத்திரராகிய எனது நாயக விதூரதரை அதிவிரைவில் அச்சிந்து சரமழைகளால் விளையாடி ஆ ஆ! அந்தோ ! கஷ்டம்! துன்புறுத்துகின்றனன். கொடியற்றனர், தே ரற்றனர், குதிரையற்றனர், கொள் சாரதியற்றனர், வில்லற்றனர்.

பூபதி வீழ்தலும் புதியலீலை பூபதியிற்போக ஆணை தருமாறு ஸ்ரீதேவியைத் தாழ்தலும்:

கவசமற்றனர் அங்கமுழுவதும் அழிவுற்றனர் ஆகுலமுற்றனர் உடைக்க முடியாத கற்பாறையைப்போல அதிவலுமையான அதிதூலமாய மூர்த்தன்யத்தை வஜ்ரசமமான பாணங்களாற் பிளந்து பூதலத்தில் வீழ்த்தினன். விதூரத மன்னவன் மாண்டனன் விதூரதமன்னவன் மாண்டனன் வேற்றரசனுஞ் சிந்துவாற் போரில் வீழ்ந்தனன் என்னுஞ் சப்தமானது மிகமிகக்கிளம்பிய அளவில் தேசமெல்லாம் அதிபயமடைந்தது, கூட்டங் கூட்டமாக வண்டிகள் பாண்டங்களும் பிறவுமேற்றப்பட்டனவாய்ச் செல்லத்தொடங்கின, கூவிக்கொண்டு திரியும் மனைவி மக்களையழைத்துக் கொண்டு அதிதூர நகரங்கட்கு செல்லத் தொடங்கினர். ஹே இராகவ ! இப்படியாய வேளையில் ஸ்ரீசரசுவதிதேவியை நோக்கிலீலை ஹே மாத ! இங்கு எனது நாயகர் இத்தேயத்தைவிட முயலுகின்றாரென்று முன்னிருக்கும் மூர்ச்சித்த நாயகரது முடிவுமூச்சை நோக்கிக் கூறி ஸ்ரீ ஞானதேவியாகிய பரமேசுரியே ! எனது பர்த்தாவைப் பின்றொடர்ந் தடையுமாறு திருவருள் புரிய வேண்டும், புதிய லீலாதேவியானவள் கிடைத்தவரத்தினளாகி முன் வர்ணிக்கப்பட்ட வாசனா மயமாகவே தேகமுடையவளாகி மகீபதியாகிய பதியை யடையும் பொருட்டு விண்ணெறியானே லோகங்களைக் கடந்து செல்வாளாயினள். கூறியபடி சிந்தித்து ஸ்மரணத்தோடும் தேகாதியவத்தை யடைவுற்றுப் பதியடைவினுற்சாதகத்தால் மிகுந்த ஆனந்த முடையவளாய் மகத்தான மகரத்வஜமாய் ஆகாயத்தலத்திற் பக்ஷியைப்போல இலகுவான சரீரமுடைத்தாய்ப் பறந்தனள்.

வழியிலிருந்த குமாரியோடுங் கூடிசெல்வோம் வருதியென அக்குமாரி கூறி முன்பு நெறிகாட்டப் பின் செல்லுகின்ற புதிய லீலையின் நெறிநீக்கம் மேக மார்க்கத்தைக் கடந்து வாதஸ்கந்தத்தினுட் சென்றனர், சூரியமார்க்கத்தைத் தாண்டி நக்ஷத்திர மார்க்கத்தையும் கடந்து சென்றனர், வாயு இந்திர சுரசித்தர்களின் லோகங்களை யெளிதிற்றாண்டி பிரஹ்ம விஷ்ணு மகேசர்களின் லோகங்களையுந் தாண்டிப் பிரஹ்மாண்ட கபாலத்தை யடைந்தனர். இமநீர்ச் சீதளத் தகைமையானது உள்ளிருப்பதாயினும் கும்பத்தி லபின்னமாகத் துவாரமொன்று மிராதிருந்தும் வெளியில் வெளிக்கிளம்புவதே போலச் சங்கற்ப சித்தமான அவள் பிரஹ்மாண்டத்தினின்றும் வெளியே கிளம்பினள். இக்கமனமும் சித்தத்தின் கற்பனை மாத்திரமேயாகும், தன் சித்தமாத்திரத்தினின்றும் தன் சங்கற்பவியற்கையாலாம் இம்மயக்கம் ஈண்டு இவ்வண்ணம் வெட்டவெளியாக உள்ளேயே யனுபவிக்கப் படுகின்றது; இவ்வண்ணப் பிரஹ்மாதி ஸ்தானங்களைக் கடந்து, பிரஹ்மாண்ட பாலத்தையடைந்தபின்னர் பிரஹ்மாண்டத்திற்கு வெளியிலிருக்கும் ஜலாதியாவரணங்களைக் கடந்து பெரிதுக்கும் பெரிதாயமாயையோடு கூடிய சிதாகாசத்தை பின்படைவுற்றனர்.

மகாத்மாக் கட்கும்பிருதிவியாதியாவரணம் போலும் பரிச்சேதம் ஆசங்கித்துக் கூறுகின்றார்.

அதிவேகத்தோடு செல்லும் பெருங்கருடனாலும் கற்பகோடி சதகாலஞ் செல்லினும் எல்லாவற்றையுங் கரைகாண இவ்வளவென வியையவே யியையாதாம்: ஆண்டநேகங் கோடி பிரஹ்மாண்டங்கள் கணக்கிட முடியாதனவாய் அளவற்று நிறைந்திருந்தன. அவைகள் மகாவனங்களில்

பழங்கள்போல அன்னியோன்னியம் காணமுடியாதனவா யிருந்தன, ஆண்டொருபுரத்தில் விஸ்தாரமான ஆவரணங்களோடு கூடியதா யினிது முன்னிருந்த அண்டத்தில் வாஸ்தவமாய்த் துவார அபேக்ஷை யில்லாதபடியினாலே இலந்தைக் கனியிற் புழுநுழைவதே போலத் துவாரஞ் செய்தே புகுந்ததுபோற் புகுந்தனருள்ளில்; மீண்டு அதிக வொளி வாய்ந்த பிரஹ்மாதி பதங்கடந்து மேலேயிருக்கும் அப்பதுமமன்ன மகிமண்டலத்தை யடைந்தனர், அச்சவ மண்டப மடைந்தபோது அக்குமாரி மறைந்தனள் மாயையாற் றோன்றி மார்க்கம் காண்பித்தன போலும் ஸ்ரீதேவி திருவருளால்.

நவீனலீலை அம்மண்டபக் காட்சியா லாச்சரிய முற்றிருப்ப நாயகன்ஜீவன் ஆண்டுவந்து சேர்தல்.

விஸ்மயமுற்று விதிர்விதிர்த்தும் புளகாங்கிதையாய்ப் புந்தியா லோர்ந்தாள். அந்நாயகராகிய சவரூபத்தை அவளினிதாக நோக்கி யுண்மையாகவே இதனைத்தானே தர்க்கித்து எண்ணுவாளாயினள், அவ்விவ்வெனது நாயகர் சிந்து வாற்போரிற் கொல்லப்பட்டு வீரலோகமாகிய விதை யடைந்து கணம் இஷ்டப்படி துயில்கின்றார் போலும் யான் ஸ்ரீதேவியினது திவ்வியமான திருவருளானே சரீரத்தோடு கூடினவளாகவே இவ்வண்ணம் இங்ஙன் ஈண்டு எனது நாயகரை யடைந்தேனுதலின்யானே தன்னியை எனக்குச் சமமாக எவளையுமே யியம்பமுடியாது எனவெண்ணி அவள் தாமரைக்கரத்திற்கவின் சாமரந்தாங்கிச் சந்திரனல் விண்போல் அவனி மண்டலம் வீசிக்கொண்டிருந்தனள். இச்சமயத்தில் மன்னவன் கண்களின் விழிகள் சுழலப் பெற்றவனும் எல்லாக் கரணங்களும் மூர்ச்சிதனுகவே அதிசூக்குமமான பிராணன் மாத்திரம் எஞ்சிய தேக

முடையவனும் காய்ந்து வெளுத்த உதட்டினனும் ஜீர்ண பர்ணவர்ண வொளியினனும் ஆயினன், சேதனமற்றனன்; தேகத்தை விட்டுச்சென்றது ஜீவன்; கிராணஜன்னிய விருத்தியுபகிதவுணர்வானது காற்றிலிருக்கும் கந்தலேசத்தைச் சூக்குமமாயினும் கவர்வதேபோல ஆகாயத்திற் செல்லும் அச்சீவனைத் திவ்யதிருஷ்டிகளோடு கூடிய அத்தேவிமார் இருவரும் கண்டனர். அந்தஜீவ சித்தானது ஆகாயத்தில் ஆதிவாகிகப் பிராணனோடு சேர்ந்துகொண்டு வாசனையின் வாயிலாக ஆகாயத்தில் அதிதூரம்போக ஆரம்பித்தது, காற்றிற் குறிக்கப்பட்ட கந்தகலையை இரு வண்டுகள் இனிது தொடர்வதேபோல அந்தஜீவசித்தை இருதேவிமார்களும் அனுசரித்தேதொடர்ந்தனர்.

ஆகாயத்திற் சென்ற அரசனைத் தொடர்ந்து தேவிமார்கள் மண்டபமடைதல்:

இச்சீவன் சவசரீரத்தை யடையாதொழிக, ஆகாசத்திலாண்டு இருக்குக என்றிவ்வகையான வடிவ சங்கற்பத்தால் நிற்குமாறு செய்தனள். அப்போது ஜீவகலையும் லீலையும் ஞானதேவியும் ஆகமூவரும் ஆகாயத்தே சென்றனர். மன்னவனுடைய ஜீவரேகையானது இருதேவிமார்களும் உருவமுடையவர்களாக இருந்த போதினும் அவர்களைப் பார்க்கவில்லை அவர்கள் அதனைப பார்த்துக்கொண்டே சென்றனர், அக்கலையை யனுசரித்தே அவர்கள் ஆகாய மார்க்கங் கடந்தனர், அதிவிரைவில் லோகாந்தரங்களைக் கடந்து இந்தப் பிரஹ்மாண்டத்தி னின்றும் வெளிப்போந்து வேறு பிரஹ்மாண்டத்தை யடைந்து பூமண்டலத்திற் சேர்ந்து சங்கற்ப மாத்திரத்தாலுருவம் பெற்ற அவ்விருவரும் ஜீவரேகையோடுற்று பதுமராஜபுரத்தை யடைந்து லீலையின் அந்தப்புர மண்டபமுற்றனர், காற்றின்ரேகை

தாமரையிற் புகுந்ததுபோலும் சூரியப்பிரபை கமலத்திற் புகுந்ததுபோலும் சுகந்தம் காற்றிற்புகுந்ததேபோலும் இஷ்டப்படி யிருவரும் கணத்திற் புகுந்தனர் அதன்பின் ஆண்டுச் சவசய்யையின் ஒருபக்கத்தி லிருந்த முன்மரித்த விதூரதலீலையாகிய முன்வந்தவளை ஞானதேவியும் லீலா தேவியும் கண்டார்கள்.

புராதன லீலையின்றேகம் காணுதாகவே அம்பிகையை வினுதலும் விடைதருதலும்:

ஸ்ரீ பகவதியை நோக்கி யெனது பழையதேகங் காணேமே யென்று சுந்தரலோசனத்தையுடைய புராதன லீலை கேட்ப? ஹேமகத்தாங் கருத்தோடுற்ற லீலையே கேட்டி! எனச் சம்போதித்துத் தேவியுத்தர மருளுகின் றுள்:—ஈண்டிருந்த நினது தேகமானது என்ன ஸ்திதியை யடைந்ததென்றுல் அந்தத்தேகம் பதினைந்து நாளாகவும் வேர்த்து நனைந்து பிராணத்தடையா லோங்கி யெரியும் சாடராக்கினியால் தகிக்கப்பட்டு நீராவியாகப் போய்விட்டது: விட்டபின் முறையாகக் காய்ந்து ஜீவனற்றதாகிநன் றுகக்காய்ந்த சருகுபோலப் பூமியின் கண்ணே விழுந்தது, காட்டகுட்டியம் ஒப்பதாகிப் பனிபோற் சிதளித்துச் சவமாகிக் கிடந்தது, கிடந்தபின் மந்திரிமார்க ளெல்லாம்கூடி வந்து தேகமிருந்து மிகவுங் கெட்டுக்கிடக்கும் நிலைமையைக்கண்டு இறந்தனளிந்த இராணியெனத் துணிந்து தாமேகிருகத்தை விட்டு வெளிப்படுத்தினுர்கள், இதுவிஷயத்தில் அதிகமாகச் சொல்லிப் பயனென்னே, கொண்டு சென்று சந்தனக் கட்டைகளாற் சிதைசமைத்து நெய் வார்த்தும், தீமூட்ட விரைவில் சாம்பன் மயமாயது. யாவரும் மேலுலகிற்குச் சென்றன ளென்று எண்ணிக்கொண் டிருக்கின்றுர்கள். இப்போது தேகத்தோடு வந்திருக்கும்

உன்னைப்பார்த்துப் பரலோகத்தி லிருந்து இங்கே வந்துற் றனள் என்று பேராச்சரியத்தை யாவருமே யடைவார்கள், நினது திவ்யசரீர தரிசனத்தானும் பரம ஆச்சரியத்தையடையார்கள். முன்னர்லீலையின் ? தனதஞ்ஞான கற்பிதமாய்த் தனதனுபவ சித்தமாய தேகத்திற்குத் தத்துவ ஞானத்தானே பாதிதத்தன்மை யிருந்தபோதினும் பிராரப்த சேடபோகப் பொருட்டுத் தோற்றுகின்ற ஆதிவாகிகத் தகைமை வருணிக்கப்பட்டது இப்போது அன்னியரது அஞ்ஞான கற்பிதமாய் அன்னியரது அனுபவசித்தமாய தேகத்தின் விருத்தாந்தம் விளம்பப்பட்டது என்றுணர்க. இராஜசரீரமானது விகாரப்படாமலிருந்தது ஞான தேவி சங்கற்பத்தினுலும் அம்மன்னவனது அதிஷ்டவசத்தானு மெறுணர்க.

அத்தேக வாசனைப்படியே நினக்குருவந் தோற்றும் ஆகலின் நினக்குவடிவம் முன்போன்றேயாம் என்ன அத்தேக வாசனைத் தன்மையேல் என்னுல் அதேதேகம் மன்னவனுக்கே போல என் அடையப்படவில்லை யென லீலை கேட்ட உத்தரமருளிப் பின்புதியலீலைக்குத் தரிசனந்தரல்:

ஹே தத்துவஞானப் பெரும்பேறுற்ற சுந்தரியே ! நீ ஆதிவாகிக தேகத்தை யடைந்துவிட்டாய் இத்தேகம் மறந்ததேயாகும் பழையவாசனை யில்லையென்று சொல்லமுடியாது எல்லாவாற்றுனுமே மறந்திருக்கும் பக்ஷத்தில் ஆதிவாகிக தேகத்தில் அதனுகாரத் தன்மையே யசித்தியாகுமாதலின் அநுபவாசனை யதுவாமென்றறிதி. அவ்வாசனையத்தியந்தம் அகன்று விட்டதென்று கூறமுடியாதாம்;ஆயினிதற்கு ஆதிபௌதிகத் தன்மையும் எனுண்டாகமாட்டாது எனின்? ஆதிவாகிக திருஷ்டி ரூடமானவர்கட்கு ஆதிபௌதிகம், மிகவுஞ் சாந்தியை யடையும், ஞானிக்கு ஆதிபௌதிக மிருப்பதாக அன்னியர்கள் பார்த்போதி

னும் ஆகாயத்திற் சரற்கால மேகம்போலவாம், ஆதிவாகிகத் தகைமைரூடமான யாவருமே தேகமுடையவர்தாம், ஜலமிலாத அம்போத சமானமும் கந்தமற்ற புஷ்பசமானமும் ஆவர் சத்திய சங்கற்பவிலாசத்தால் லீலையின் பொருட்டு நாம் தரிசனந்தருவோம் வருதிவிவகாரங்களையும் ஒழுங்குபடுத்தி நடத்துவாம், என்றிந்தப் பிரகாரம் ஹே இராகவ! இந்த எம்மை விதூரதலீலை காணுகவென ஞானதேவி நினைத்த மாத்திரத்தில் பிரகாசித்துக் கொண்டிராநின்ற ஞானதேவியும் லீலாதேவியுங் காணப்பெற்றனர்; பின் அவ்விதூரத லீலையானவள் நல்லாகுலவிலோசனமுடையவளாய் அத்தேஜசின் பெருக்கால் விளக்கமுற்றிருக்கும் வீட்டை இனிது பார்த்தனள். அவ்வீடானது நெகிழ்ந்த சிதளச் சுவாலையின் பிரகாச வசத்தாற் சந்திரபிம்பத்தினின்றும் மிகவெளுத்தகிளம்பிய வொளிபரவியதுபோ லிருந்தது; அவர்களுடைய அங்கத்தொளி நெகிழ்வு நிறைந்த சுவர்களோடு கூடியிருத்தலின் பொற்பால் பூசியதுபோல இருந்தது, வீட்டை யிவ்வாறு நோக்கியபின் முன்னர் லீலாதேவியையும் ஞானதேவியையும் கண்டு எழுந்து மிகமகிழ்வுற்றவளாகிஅவர்களுடையபாதங்களில் வீழ்ந்து நமஸ்கரித்தனள்.

தடை நீக்கியுயிரைத் தரணிபன் சரீரஞ் சேர்த்தபின் மன்னவனெழுதல்: மதோன்மத்த யவ்வனத்தோடு கூடிய அம்மானினிகள் கொடிகள் மேருவின் சிகரத்திலுட்கார்ந்தன போலப் பொற்பீடத்திற் பொலிய விற்றிருந்தார்கள். ஞானதேவி இருவரையும் பார்த்துக் கூறுவதாவது:— மான்போன்ற அழகிய நோக்கத்தையும் அன்னத்தைப் பழிக்கும் நடையையும் உடைய லீலைகளே! சவசயனத்தானத்தினின்றும் இந்ரபதியை யெழுப்புவோமாகவெனவுரைத்துப் பதுமினிவாசனையை விடுவதேபோல முன்சங்

கற்பத்தாற் றடைப்பட்ட அரசனது உயிரை விடுத்ததும் அவ்வுயிர் காற்றைப் போலக் காணப்படாத தாயினும் இராகாதி வாசனை யிலைகளோடு கூடியிருத்தலின் கொடியாகாரமுற்று மன்னவனது நாசியின் சமீபத்தை யடைந்து, மூங்கிலின்றுவாரத்தில் வாயுநுழைவதே போலக் கிராணகோசத்தினுள் நுழைந்தது, கடல் மணிகளை வைத்திருப்பதே போல நூற்றுக் கணக்கான தன் வாசனைகளையுள்ளே யுடைத்தாயிருந்தது; ஜீவன் உள்ளேசென்றதும் அப்பதுமனுடைய முகக்காந்தி முன்போலவே வந்து விட்டது மழையில்லாமல் வாடியபதுமம் மழைபெய்தவுடனே மலர்வதே போலுமிருந்தது, முறையாக எல்லா அங்கங்களுமே ரசத்தோடு கூடியதாய்ப் பிரகாசித்தன , கொடிக்கூட்டங்கள் வசந்தகாலத்தில் மலர்வதேபோல அம்மன்னவனுடைய அவயவங்கள் விளங்கின, பொன்போன் றொளிரும் காந்தியையுடைய இரசமுறுமிருது பல்லவங்களையசைப்பதேபோல அம்மன்னவன் தன்னுடைய இரசமுற்றனவாய் மிருதுவாயின வாயிருக்கும் அங்கங்களை யசைக்கத்தொடங்கினன், கிருமலமாயுருளும் விழிகளையும்,மனோகரத்தையும், சௌபாக்கிய லக்ஷணசாலி நன்னிலைமையையும், உடைத்தான கண்களைச் சர்வபுவன வடிவ விராட்டுத் தன்னேத்திர வடிவமான சந்திர சூரியர்களைத் திறந்து பார்த்ததேபோலத் திறந்து பார்த்தான், விந்தமலை விருத்தியா யெழுந்ததேபோல மிக மலர்ந்த காயத்தோடும் எழுந்தனன்.

எழுந்தமன்னன் வினவியதற்குப் புராதன லீலை விடை புகலல்.

யாவர் அங்கே யிருக்கிறவர் எனக் கன கம்பீரத்தொனியோடும் கேட்டனன், கேட்டதும் இரண்டு லீலைகளும்

முன்னின்று மகராஜா என்னுத்தரவோ அதுசெய்யக் கடமைப் பட்டிருக்கின்றோமென்றார்கள், அப்போதவ்வரசன் எதிரில் மிகவணக்கத்துடன் இரண்டு மனைவியரு மிருக்கக் கண்டனன், அவ்விருவரும் சம ஆசாரம், ஆகாரம், ரூபம், ஸ்திதி, வாக்கியம், முயற்சி ஆனந்தம், உதயம், உடையவராயு மிருந்தனர். மன்னவன் நோக்கி, நீயார் இவள்யார் இவள் எங்கிருந்து வந்தனள் எனக்கேட்டனன்,கேட்கவே பூர்வலீலை அம்மன்னவனை நோக்கி ஹேதேவ! அடியாள் கூறுவதைக் கேட்பீர்களாக வெனக் கூறத்தொடங்கினாள், தங்களுடைய பழையபட்ட மகிஷியாகிய சகதர்மிணிலீலை யான் ஆவேன் வாக்கும் பொருளும் போலச் சேர்ந்திருந்தேன், இந்தலீலையோ இரண்டாவது பட்ட மகிஷியாக விளையாட்டாய்த் தங்களுடைய உபயோகப் பொருட்டுப் பிரதிபிம்பமாய்ச் சுபமாய் என்னாற் சம்பாதிக்கப் பட்டவளாவள். மூன்றுலகங்களையும் உண்டாக்குபவளாய்ச் சிவையாய்த் தங்கள் சிரோபாகத்தி லிருக்கும் பொன் மகாசனத்தில் வீற்றிருந்தருளும். நமைக்காக்கும் இவ்வம்மை ஸ்ரீசரசுவதி தேவியாவள். நமது புண்ணியமுதிர்ச்சியினனே ஈண்டு நேரே எழுந்தருளி யிருக்கின்றனள். இவளுடைய பெருந்தயையினாற்றான் அயலண்டமாம் பரலோகத்தினின்றும் மகிபதியாகிய தாங்களும் யானும்கொண்டு வரப் பட்டோம்.

கேட்ட அரசன் ஸ்ரீ தேவியைப் பணிந்துபோற்ற அம்பிகை யாசீர்வதித்துத் தமதுதிருத்தானத்திற்கு எழுந்தருளினாளென உபசங்கரிக் கின்றார்:—

என்பதைக் கேட்டுத் தாமரைக் கண்ணனாகிய அம் மன்னன் நன்கெழுந்து தனது நீண்டமாலைகளும் ஆடையாதிகளும் தாழும்படி, ஸ்ரீ ஞானதேவியாரது பாதபதுமங்களில் வீழ்ந்து நமஸ்காரஞ்செய்து கூறுவதாவது:சர்வ ஹிதத்தையும் கொடுக்கும்படியான ஹே சரசுவதிதேவியே! தங்கள் பொருட்டு நமஸ்காரம், வரங்களைக்கொடுக்கப்பட்டதாயே! கேட்ட பரமார்த்த தாரணையை யுடைய மதியையும் தீர்க்கமான ஆயுளையும் தனங்களையும் கொடுப்பாயாக; என இங்ஙன வேண்டிக்கொண்ட மன்னவனை ஸ்ரீ ஞானதேவியார் திருக்கரத்தாற் றீண்டிக் கூறியருளுவதாவது:—ஹே மைந்த! நீ இகலோகத்தி லுண்டாவதாய நீண்ட ஆயுள் தனதி இஷ்டப்பட்ட அருத்தங்கள் மிகமிகவுமுடையவனாகி யிருத்தி, தத்துவமேதை யபிவியக்த பவனத்தாலும் பாரமார்த்திகாத்ம தன்வடிவத் திதியினாலும் அலங்கரிக்கப் பட்டிருத்தி, சர்வ ஆபத்துக்களும் சகல கெட்ட காரியங்களும் பாபபுத்திகளும் விநாசமெய்துக, உனக்கு நன்றாக அனந்தமான பெரும்பெரும் ஆநந்தங்கள் உண்டாகுக, உன்னுடைய ராஜ்ஜியத்தில் ஜனசமூகங்கள் நித்தியம் மகிழ்வுடையவர் ஆகுக, உனது பிரஜைகளிடத்தில் எப்போதுமே சம்பத்துகள் வளர்ந்தோங்குகநிலைபெற்றும் நிலவுக; நீ வேண்டிக்கொண்ட வண்ணமேயாவும் உனக்குளதாகுக வெனக்கூறி ஸ்ரீசரசுவதிதேவி அவ்வரண் மனையிற்றானே மறைந்தருளினள்.

ஸ்ரீ சரசுவதிதேவி மறைந்தபின் அம்பிகையைவாழ்த்திமறவாதினிது நினைந்து வெகுகாலஞ் சீவன்முக்தராய்ப் பின் விதேகமுக்தர் ஆனாரெனல்:—

சக்கிரவர்த்தி யெழுந்த சந்தோடமும் லீலாதேவி மீண்டுமுற்ற மகிழ்ச்சியும் எங்கும் பொங்கியது, ஜயஜய வென்றும் மங்களம் மங்களமென்றும் புண்ணியதினம் புண்ணியதினம் என்றும் உண்டான கோஷமானது கும் கும் எனவும் கர்கர் எனவும் மிக வியாபிக்கப்பட் டிருந்

தது. சந்தோஷத்தினாலே புஷ்டியை யடைந்த ஜனசமுதாயம் நிறைந்ததாயிருந்தது, அரசசேவக ஜனங்கள் அரசனைக் காணும்பொருட்டு நகரங்களினின்றும் கிராமங்களினின்றும், வந்துகூடிய மண்டபங்களை யுடையதாயது. பதும மன்னவன் இனிது கொணர்ந்த நாற்கடனீரில் மூழ்கியபின் விப்பிரரும் மந்திரிகளும் மன்னவர்களும் அம்மகாரராஜனை அபிஷேகித்தார்கள். சிரப்பிரவாசத்தினின்றும் வந்தவனுக்கேபோலும் பரலோகத்தி னின்றும் வந்தவனுக்கு மீண்டும் பதாபிடேகம் மங்களப்பொருட்டாம், பழையலீலையும் புதியலீலையும் இராஜாவும் ஜீவன்முக்தமகாபுத்தியுடையவர்களாய்ச் சுரதங்களாற்போலப் பூர்வவிருத்தாந்தங்களைப் பேசுவதால் ரமித்துக்கொண் டிருந்தார்கள். அம்மன்னவன் ஸ்ரீ ஞானதேவியார் உபதேசித்ததாலுளதாய ஞானத்தால் தன் வடிவுணர்ந்தவனாகி இருலீலாதேவி மார்களோடு கூடியெண்பதினாயிரவருடம்வரையங்கு மிகுந்த புகழோடுகூட ஜீவன்முக்தர்கள் இவர்கள் என்று சொல்லும்படியாக இடரின்றி அரசுபுரிந்து பின்னர் விதேகமுக்தியை யடைந்து ஆநந்த அறிவு மயமேயாயினர். கும்கும் கர்கர் என்றது சப்தானுகாரமாம்; ஜயகோஷத்தினாலும் மங்கள புண்ணியதின் கோஷத்தினாலும் அத்தொனியாம். உபதேசக்தால் = ஸ்ரீ ஞானதேவியாலுபதேசிக்கப் பட்டஞான வாக்கியங்களினால் நன்றாகச் சொரூபத்தையறிந்தனன்.

லீலோ பாக்கியானம் முற்றுப் பெற்றது.

கற்கடியுபாக்கியானம்.

விண்மகன் கதை லீலைகதைகளினால் விஸ்தாரமாகப் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட அருத்தத்தை சுகமாய்த் தெளிதற்

பொருட்டுச் சுருக்கமாகக் கூறத்தொடங்குகின்றார் முன் லீலைகதையிற் பிரபஞ்சதிருஷ்டிக்கு நாசம்வர மாயிகத்வஞ் சொல்லப்பட்டது இனிக் கற்கடிகதையிற் பிரஹ்மதிருஷ்டியைத் திருடஞ்செய்தற்காக அந்தப் பிரஹ்மத்திற்கே பாரமார்த்திகத்துவஞ் சொல்லப்படுகிறது அதன் பிரயோஜனத்தைநன்றாகத் தெரிவிப்பவராய்ப் பூர்வகதையை யுபசம்மரிக்கின்றார்:

அசத்தாயிருக்கும் அநிர்வசநீயப் பிரபஞ்சத்தின் ஆபாசத்தோற்றம் எதனினின்றும் விவர்த்தமா யுண்டாமோ அது விவர்த்த அதிட்டானமாம்: அதன் அசமசத்தை யுறலாதல், காரணவிஷம விலக்கண மாற்றுப் பெற்றியாதல், அதன் அபேதமின்றியே அதனின் அயலாக ஓதவொண்ணாததாகிய காரியமாதல், விவர்த்தமாம். இல்லாததேயான ஆபாசத்திருசியம் இருப்பதேபோலத் தன்னினைவிற் றோற்றும், பிரஹ்மமாகிய தான் அதி நிருமலமாகவேயிருக்குமது மாயிகப் பிரபஞ்சத்தானே புஷ்டியடைந்திருத்தலின் பிரபிரும்மிதமெனப்படும், தடையற்ற பெருமையையுடைய தாதலின் பிருகத்தெனப்படும், தத்துவதிருஷ்டிவிபரீத திருஷ்டிகளினால் கூறிய விரண்டுமே ஓரிடத்தமைதல் விரோதமாகாதாம். அது அறிவுருவமாம், பயங்கர வுருவமாம், செங்கதிர்வாரிதீயமன் வாயுச் செய்தொழில்களிலொருகாலும் பங்கியா தொழுகும் பரிசது பரனைப் பற்றியுண்டாகிய பயத்தால், அது தானறியார்க்கிடர் நல்கும், என்பதாதி மறைமுதலனவும், எதனது பயத்தான் வாதமிதமுடனியங்கா நிற்கும், எதனது பயத்தால் வெய்யோ னிலங்கிடு மினிதேயாக, எதனது பயத்தாற் பூவுங் கிரிகளாலிழிந்திடாதா லதுவழற்றீபமாகு மழிவிலாப் பிரயந்தானே என்னும் ஸ்ரீ மத்பகவத் வசனமும் அளவைகளாம். திருசியமில்லை யென்னும் உணர்வினானே மனத்தி

னுள்ள திருசியவாசனை கழியுமாயின் அக்கான்மேலான மோக்ஷம் அடையப் பெற்றதாகும் என்பதாக நூற்றொடக்கத்தில் பிரதிஞ்ஞை செய்யப்பட்டதன் சித்தியே இதனது முக்கியப் பிரயோஜனம் என்றுணர்தி ஹே இராகவா! இதற்காகத் தான் இப்பவித்திரமான லீலைகதை யுனக்கியம்பப் பட்டது, ஆகலின் ஜகத்தின் சத்தியத்தகைமையை விட்டொழிப்பாயாக. ஹே பகவன்! அகண்ட அத்விதீய சொப்பிரகாசப் பிரஹ்மத்தின் கண்ணே சகண்ட சத்விதீய ஜீவசத்தை யெப்படிக்கூடும்? சுவானு பூதியாகிய பிரமாணத்தாற் றெறிந்துகொள்ளத் தக்கதும், பெரிதுக்கெல்லாம் பெரிதாயிருப்பதனானே நிரதிசய அபரிச்சேதவடிவவிருத்தியுற்றதும் துவைதங்கள் சிறிதுமில்லாததும் ஆகிய இப்பிரஹ்மத்தின் கண்ணே அற்பஜீவன் பூர்வசித்த பிரஹ்மத் தன்மைக்கு முரண்பாடான தனிச் சத்தையை எங்ஙன மடையாநிற்பன் என்று ஸ்ரீ இராகவர் வினவ, சத்தியமாய் அவித்தையற்றதா யிருக்கும் பிரஹ்மத்தின் கண்ணே பரமார்த்த திருஷ்டியானே ஜீவசத்தையானது சம்பவியாதாம் அவித்தையோடு கூடியதன் மாட்டோ அதன் சம்பவமானது விரோதப்பட மாட்டாது எனப்பகுத்துப் பகரும் வேட்கை வாய்ந்த ஸ்ரீ வசிஷ்டபகவான் முதலில் சாதாரணமாகஅதன் சொரூபத்தைக் கூறுகின்றார்: சூட்சியென துவைதப் பிரத்யயங்கள்அத்தியந்தம் இல்லாததாகி அதி நிருமலமாகிப் பெரிதுக்கெல்லாம் பெரிதாகி, மிகப் பெரிதான சிற்பைரவகாய முடைத்தாகி, பரமானந்த நாமமுடைத்தாகி, நாசமற்றதாகி யந்தப்பிரஹ்ம மிருக்கும் அநாத்மயோகிகளைப் பயப்படுத்துதலால் பைரவ ஆகிருதியுடையதாகும்; "பூணொணாத தாய்ப் பொலிந்திடு மிந்த மாயோகம், காணொணாதது யோகிய ரெவர்க்கு மேகருத்தில், தாணுவாகிய வதனினு மஞ்சுவர் தவத்தோர், வீணாகவே வெருவுவர் வெருவலில்லிதினே" எனவிது ஓதவும் பெற்றுளது.

அற்றேல் இவ்விதமாய பிரஹ்மம் உளதாமேலாயின் இதுதானது வெனப் பகுத்துப் பகரலாமே யெனக்கடாவப் பகருகின்றார்.

காற்றற்ற கடற்போலிருக்கும் காற்றற்ற தீபம்போலிருக்கும் பிரஹ்மத்திற்கு யாதொரு சிறிது சலனமுளதோ அதுஜீவனென அறியத்தக்கதாம். ஆதியதெங்ஙனமெனின் அதற்கு, சமமாயும் எங்கும் நிறைந்ததாயும் தூய்தாயும் சத்துவமாயும் குறிக்கப் படாததாயும், அதை யுணர்ந்தவராலும் கூறொணாததாயும் இருக்கும் எத்தகைமையுளதாமோ அத்தகைமை சாந்தமாயும் பரமபதமாயு மிருக்கும் இரண்டாவதன்றன்மையோ; அதற்கோ மோக்ஷபரியந்தம் உற்பவபீஜ மிருத்தலின் கிளம்புகை போன்ற எவ்வடிவமுளதோ, அதற்குபாதி யியற்கையினானே சலனசக்திவடிவப் பிராணதாரண அசைவுயாதுளதோ அதுவே ஜீவசப்தத்தாற் கூறப்படும் அது சாந்தமற்றவுணர்வுவடிவமாயிருக்கும். ஜகத்வைசித்திரிய கற்பனைக் கனுகூலமாகிய கிரியாசக்திப் பிரதான பிராணபாவமே ஜீவபாவசித்தாம், இதன்கட்டிருட்டாந்த மிதுவாம் காற்றற்றலைவிலாக்கடலேபோலும், காற்றற்றசை விலாத் தீபமேபோலும் இருக்கும் பிரஹ்மத்தினுடைய இயக்கஞ்சிறிது யாதோ அதுவே ஜீவனென அறிதி.

அதற் ககங்காராத்மகருத்ரபாவ முண்டென்கின்றார்.

அக்கினிகணமானது தன்னை விருத்திக்குங் காஷ்ட தைல ஆதிக்கத்தால் அதிகரித்து மிகவொளி யுடையதாவதேபோல அச்சீவனே திடவாசனையிற் கனமான வுணர்வினாலே முறை முறையாகப் பேரகந்தையதாகும். அகம்

பாவமோ ஆன்மாவைத் தேசகாலத்தாற் பரிச்சின்னப் படுத்தித்தானே சங்கற்பவயத்தால் தேகாதி யாகிருதி யெடுத்துக் காற்றினசைவுபோல விளங்கும் சங்கற்பத்தின் முன்னிலைப்பட்ட மாத்திரத்திலேயே அகங்காரமெனப் பெயர்பெற்று நிற்கும் அகம்பாவ அத்தியாச மூலமாகச் சித்தாதி பேதங்களாம், அவ்வகங்காரம் ருத்திரனும், சித்தம் விஷ்ணுவாம், ஜீவன் பிரஹ்மாவாம், அவைகட்கே முறையாக மனம்மாயை பிரகிருதியென்பன கிரியைநாமங்களாம் ஆண்டுச் சங்கற்பவடிவமான சித்தப்பிரஹ்மாசங்கற்பத்தாற் பூததன்மாத்திரைக் கற்பனையைப் புரிந்து அதனானே சேதனான்மகபூர்வ அவஸ்தையினின்றும் நழுவியதேயாகி ஜடப்பிரபஞ்சத் தகைமையையும் அடைகின்றது.

போக்கிய வருக்கத்திற்கும் போக்தாவிற்கும் மூலமாகிய மனத்தினது தத்துவத்தை விசாரித்துச் சின்மாத்திர பரிசேடங் காட்டுவதற்காக ஆதியில் எல்லாக் கற்பனைகளும் சித்திற்கு வேறன்றென்று கூறும்பொருட்டு மூலபூதமாய மனத்தினது உற்பத்தி ஸ்திதிகளிற் காரணசத்தையைக் காட்டினும் அன்னிய சத்தை பெருமையின் அதிமாத்திரமாக இருக்கும் தன்மை யுண்டாமென்றோதல்:

பரம்பொருளாகிய காரணத்தி லிருந்தே மனம் முதலிலெழுந்தது, மனனான்மகமா யதிவிஸ்தாரத்தை யடைந்து அதன்கண் ணிருப்பதாகவே ஸ்திதியடைந் துலவும்; துவைத ஆபாசம் மனத்தின் அதீனமேயாகும். ஆகுக ஆகாதொழிக வெனவுலையும், உளத்தாலுற்ற வேற்றுமையானது உளத்தை யொழித்தால் ஒழிந்துபோம். உண்மையிற் பேதமொன்று மில்லவே யில்லையாம் இலதாகவே

சேடித்து நிற்பது தானேயாம், கரையற்று விஸ்தாரமாயிராநின்ற அறிவுவடிவ நீரின் பரிச்சின்னப்படாத பரவுதலால் அறிவு ஏகசமுத்திரமே ஆய இவ்வான்மாச் சுயம் விளங்காநிற்கும். திருசியம் பாதமாகியவழி சத்தெங்ஙனெஞ்சுமெனின்? அத்திராங்கிசத்தை யழியுமா செய்யவே திரமெஞ்சுதல் பொருத்தமேயாம். சொப்பனத்தில் அஸ்திர விடயாங்கிசம் பாதமாயினும் திரமாகிய அதைக் காண்போனது பரிசேட தரிசனமாதலின், இங்ஙனம் சித்தம் ஜகத் சத்தசத்தான்மகமாம். அத்தியந்த அசத்திற்கும் பாதங்கண்டதில்லையே யெனின்? அவற்றின் கண்ணே பாதயோக்கியமாய அநிர் வசநீயத் தன்மையைக்கேட்டி! இது சதசத் விலக்ஷணமாம், பொய்யாயினும் அநேகருக்கேகாகாரமாகத் தோற்றலோ சமாஜமடைந்த தீசமுதயங்கள் இந்திரஜால மாயையாற் கலங்கினவாகி ஏகாகாரமடைதல் மயல்போல வெழுந்ததாமென்றறிக. ஆயின் எங்ஙனம் நின்காலமிருப்பதாகத் தோற்றுதல் கூடுமெனின்? மனமியற்றிய ஆசக்திபலத்தினா லிச் சமுசாரமானது நீண்ட கனாஸ்திதியை யடையாநிற்கும்.

திருஷ்டாந்த வாயிலாக அநர்த்தம் வருதலைக் காட்டி, இவ்வெல்லா அநர்த்த பரம்பரையும் ஜீவப்பிரஹ்மபேத மயன் மூலத்தாலாதலின் அதனைக்கியபோதத்தால் அம்மயல் பாதிக்கப்படும்போது பாதிக்கப்படுமாதலின் பேதத்தையே தள்ளவேண்டுமென்கின்றார்.

சிதான்மதத்துவங்களாய ஜீவப் பிரஹமங்க ளென்னும் காரிய காரணங்கட்குப் பேதமெங்ஙன மின்றோ அங்ஙனம் ஜீவமனங்களாகிய காரணகாரியங் கட்குப் பேதமிலதாம், இவ்வண்ணம் மனப்பிரபஞ்சங்களாகிய காரணாதி வடிவங்கட்கும் பேதமிலதாம். பிரஹ்ம கூடஸ்தர்கட்குப்

பேதமில்லாததேபோல ஜீவசித்தங்கட்கும் பேதமில்லையாம், ஜீவசித்தங்கட்கும் பேதமில்லாததே போலத் தேக கருமங்கட்கும் பேதமில்லையாம். துணிபாகக் கருமமே தேகமாம், தேகமே சித்தமாம், அதுவேயானென இங்கு ஜீவனுகும், அச்சீவனே ஈசுரசித்தாம், அது ஆன்மாவாம், யாவுஞ் சிவமாம், என்னுமிதுவே சகலசாஸ்திர விசார இரகசியமென்ப தெரியாத்தறியால் இதுவெனச் சாமானியவுணர் விருந்தபோதினும் இன்னதென விசேடவுணர் வின்மையின் ஆரோபமாம்.

நுதலிய பொருளிற் சூசியுபாக்கியானம் தரிசிப்பிக்கின்ருர். விரிவாயும் சுருக்கமாயும் வருணித்த பொருளில் திடமுண்டாகும் பொருட்டுக் கற்கடி யுபாக்கியானமெனப் பெயரிய இதிகாசவாயிலாக இராக்கதியோடு வேடராஜ மந்திரி சம்வாதத்தை விஸ்தாரமாக விளம்பவேண்டுமென வேட்கையுற்ற ஸ்ரீ வசிஷ்டபகவான் அதனைக் கூறத்தொடங்குகின்ருர்.

ஒவ்வோரிடத் தொவ்வொருகால் ஹிம்சை செய்தே வாழ்பவர்களாகிய தாமசர்கட்கும் எவ்வாறேனுமுண்டாய ஹிம்சையநபிசம்பந்தி பூர்வபிரயத்தினுதிசயத்தால் அபவர்க்கமார்க்ககம் இனிதினுண்டாம் எனத் தெரிவிக்கும் பொருட்டும் இந்த ஆக்கியானமென வுணரத்தக்கதாம். முழுதும் = குரோடீ கரிக்கப்பட்டயாவும் = கூறிய விடயத்தின் கண்ணே புராதனமான இக்கதையை யுதாகரணமாகக் கூறுகின்றனர், இராக்ஷசியினுலே கேட்கப்பட்ட மகாவினுக் கூட்டம் உண்மையாக ஆராயுங்கால் உலகமெல்லாம் வியாபியா நிற்கும். மைக்குழம்பு மலைபோனும் உக்கிரமான ஆகிருதியை யுடையதா யாக்கப்பட்ட பதுமைபோன்ற கொடுந்தொழிற் கற்கடியென்னும் அரக்கி

ஹிமகிரியின் வடக்கின் சார்பிலிருந்தாள்; அவளுக்கு விடுசிகையென்றும் அனியாய பாதிகையென்றும் வேறிரண்டு நாமங்களுண்டு.

அவண்மேனி யவயவங்களின் வர்ணனை.

திரமாகிய வித்யுல்லதைகள் போலும் விழிகளை யுடையவள் என்னுமிது அபூத உவமையாம். கர்ஜூர தருவென்பது திருணப் பிரதான விருக்ஷவிசேஷமாம் அதுவும் நீட்சியாயும் கரடுமுரடாயும் இருக்கும் அதுபோலும் ஜானுக்களை யுடையவள் வைதூர்ய ரத்நத்தா லாக்கப்பட்ட சூரியனைப்போலும் அக்கிரநகங்களை யுடையவள். வைதூர்ய சூர்ய உக்கிரநகமெனவும் பாடமுளது, நரம்பெனும்புக்கிரந்திகளானே பூரிக்கப்பட்ட தேகத்தையுடையவள். தமாலதருவை யொத்த ஜானுவை யுடையவள், வைடூர்யவர்ணச் சுளகின் அக்ர ஆகார நகத்தையுடையவள். பஸ்மப்பனி நகைப்பையுடையவள், மாம்சமற்ற நரதேகக் கூட்டப் புஷ்பரக்தமாலையை யுடையவள். அவள் விருத்தங் கூறப்பெறுகின்றது.

தனதன்னமாகிய நரமாமிச முதலியவை கிடையாமையின் அவளது ஜாடரஅநலமென்னும் ஔதார்யஅக்கினியானது வடவாநலம் போலத்திருப்தியடையாமலிருந்தது. இத்தகைய அவளுடைய காயம் பெரியதானதால் தன்னுடைய ஜாதிக்குரிய ஆகாரம் கிடைப்பது அரிதாய் விட்டபடியால். திருப்தியற்றவளாகிக் கடலிலிருக்கும் வடவாநலம் போலவும் கடற்றிரை போலவும் பசியைத்தரும் ஜாடராக்கினியானது மிகவும் அலைத்துத் துயர்தந்தது. பெரிய வயிற்றையுடைய அவள் ஒருகாலத்திலும் திருப்தியை யடையவேயில்லை, வடவாநல நாவானது எக்காலத்தேனும் திருப்தியை யடைந்த துண்டோ அத்தகையள்

ஒருகாலத்தில் இங்ஙனஞ் சிந்தை செய்வாளாயினள்:— இடைவிடாமல் சுவாசந்தோறும் ஜலராசிகள் சமுத்திரத்திற் சேருங் கணக்கேபோல ஜம்புத்தீவிலுள்ள சர்வஜனங்களையும் விழுங்குவேனேயாயின் மேகத்தினாலே திருகதிருஷ்ணையானது தன்னேதுவாய ஆதப நிவாரண மான போது அடங்குவதேபோல அது எனது பசியைச் சிறிது தணிக்கும்.

ஆபத்திற் சீவிக்கும் யுத்தியாதாம் மந்திராதிகளானே காப்புறும் யாவரையும் எங்ஙன் விழுங்கல் கூடும் கூடாதாயின் யாவரையும் விழுங்கு மெண்ண மெங்ஙனஞ் சித்திக்கும் எனச்சிந்தித்துத் தவமேயுபாயமெனத் தீர்மானித்துத் தொடங்கல்.

மிருகதிருஷ்ணை யென்னும் மருமரீசிகை மேகம் பெய்தலானே நன்கு சாந்தியை யடையுமாபோல யாவற்றையும் விழுங்குவேனாயின் சிறிது தணியும் பசியென்பதாம். சர்வப்பிராணி சமுதாய ஹநந இச்சையானே தவம்புரிவேன் எனச்சிந்தித்தாள். சந்திர அருக்கர் தங்கதிகளில் நோக்க முற்ற விழியினளாய் அவர்தங் கதியையனுசரித்த பார்வையுடன் நின்றாள். துயர்ப்படாத மனங்கொண்டு பெருந்தவத்தைச் செய்வேனாகவும் மகா உக்கிரமாகிய தவத்தினாலேயே கிடையாத வத்துவுங் கூடக்கிடைத்து விடுகின்றது என இவ்வண்ணம் சிந்தனைசெய்து, அவள் அகிலப் பிராணிக் கூட்டங்களையும் உண்ணவேண்டு மென்னும் ஆசையினாலே, தவஞ்செய்யும் பொருட்டுப் பிராணிகள் செல்ல முடியாததான ஹிமவான் பர்வதத்தை நினைந்தனள். சந்திர சூரியர்கள் போலத் தேஜோமயமாய் அசையாத நேத்திரங்களையுடைய அவள் ஆண்டுச்சென்று ஸ்நாநஞ் செய்து தவஞ்செய்யும் பொருட்டு ஒரே நிலைமையை யடைந்து ஒருகாலால் நின்று தவம் புரிந்தனள்.

வருந்தித் தவம்புரிதலும் ஸ்ரீ பிரஹ்மதேவர் பிரசன்னமாதலும் வருணித்தல்.

அவளுக்கு முறையே தினங்களும் பக்கங்களும் மாதங்களும் ருதுக்களும் நடந்தேறின, சைலமாகிய உபாதான காரணத்தினாலே செய்யப் பட்டவள்போல; இருந்து சீத ஆதவங்களில் மூழ்கிச் சிறிதும் கலங்காமல் தவக்கிலேசங்களை யெல்லாம் சகித்தனள். ஆயிரவருடங்கள் சென்றதன் பின்னர் அவளுக்கருளப் பிதாமகன்வந்தார், கெட்ட நடத்தையோடு கூடிய அவளுக்கு மிகமிகத் துர்லபமான பிதாமகன் பிரசாதம் எங்ஙனங் கூடுமெனிற் கூறுவார், அருந்தவத்தா லென்றார், கொடூரமான தபமானது சித்தியின் பொருட்டாகுமன்றோ தபமானது, சித்திக்கின் விஷ சகித அக்கினியும் சீதளமாய் விடுகின்றது, தவத்தினாலாகாதது ஒன்றுமே யின்றாம். அவள் அவ்வாறே யிருந்து கொண்டு தாதாவை மனத்தினாலேயே நமஸ்கரித்து இதனை யெண்ணினாள்.

வேண்டியதைத்தானே சிந்தித்தலும் ஸ்ரீ பிரமதேவர் வினாதலும் கூறல்.

அலோக மயமாயினும் லோகமயம் போன்ற சீவர்களைத் தைக்கும் ஊசியாவேன், இவ்வரத்தினானே உலகத்தை இஷ்டப்படிமுறையே பசிநீக்கப் பொருட்டு விழுங்குவேன். ஆ! நினைவு வந்தது இவ்விபுவைப் பிரார்த்தித்து ஒருவரம் வாங்குவேன் ரோகரூபமாகவும் இரும்பின் விகாரரூபமாகவும் இருக்கும் ஜீவனோடு கூடிய ஊசியாகயானிருப்பேன், வேதாவின் வரத்தினாலே இருவகையான ஊசியாக உற்று எல்லாப் பிராணிகளினுடைய இருதயத்தின் கண்ணொரேபோதில் கிராணத்தாற் கவரப்படும் மணம்போலப் பிராணனுடன் தெரியாமற் புகுந்து காரியத்

தை முடிப்பேன், இம்முறையுபாயத்தாற் பசிநீங்கும் பொருட்டுக் கிரமமாகச் சகலஜகத்தையும் இஷ்டப்படி விழுங்குவேன். பசிநீங்குதலே பரமசுகமாம் இங்ஙனஞ் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கும் அவளைக் கமலாலயன், சாந்தி தாந்தி தயாதி தபஸ்விதரும விருத்த லோகஹிம்சா அபிலாஷிணியாயிருத்தலின் அன்னிய வகையினுனே அவ்வாறு அபிலாஷை யுற்றிருப் பதைக்கண்டு, ஹே அரக்கர்குலமேயாய அசலத்தின் மேகமாலையாகிய கற்கடியென்னும் அருமைக்குமரியே! (புகழ்ந்தது வரும் மங்களத்தை விளக்குதற் பொருட்டாம்) எழுந்திருப்பாயாக நீ யான்மிக மகிழ்ந்தேன் வேண்டிய வரத்தைக் கேட்குதி.

கற்கடிவரம் வேண்டலும் ஸ்ரீ பிரஹ்மதேவர் வரமருளலும் வருணித்தல்:

கற்கடியினுலே பிரார்த்திக்கப் பெற்ற லோகசித்த சிவசூசித்தன்மைத் தானத்தாற் சகல ஜனங்கட்கும் அபூர்வதுக்க சாகரத்தின் மூழ்குதல் உண்டாகக் கூடாதென ஜகத்தில்தானுகவே இராநின்ற விஷூசிகை வியாதிபாவத்தையிவள்பொருட்டுத்தரும் விருப்பினராகிய அடைவுற்ற கருமானுசாரி ஸ்ரீபகவான் பிதாமகர் மீண்டுங் கூறத் தொடங்குகின்ருர் வி+சூசிகை, இகரத்தைநோக்கி, ச, ஷ, ஆக விஷூசிகையென ஆம். ஷ- ட ஆம், விடூசிகை. ஹே கமலப்பிரபுவாகிய திரிகால முணர்ந்த தேவதேவரே! ரோகரூபியாயும் இரும்புரூபியாயு மிருக்கும் ஜீவ ஊசியானுகும்படியான வரத்தைக் கொடுத்தருள வேண்டும் என்று கற்கடி விண்ணப்பிக்கவும், அவ்வாறே யுண்டாகுக வென அவளை நோக்கிக் கூறிப் பிரஹ்மா மீண்டுங் கூறுவதாவது; நீ உபசர்க்கத்தோடு கூடிய சூசிகை யென்னும் விஷூசிகையாக ஆகக் கடவாய்! ஜனங்களாற் பார்க்க

முடியாத படியான மாயையால் எல்லாலோக ஹிம்சையைச் செய்தி. ஆனுல் நிடேதித்த அபக்குவ அகாலபோஜனமும் அதிபோஜனமும்செய்யப்பட்டவர், அந்நியருக்கு அநிஷ்டம் செய்யப்பட்டவர், அசாஸ்திரீய மார்க்கத்தினிற்பவர், கெட்ட தேசத்தில் வாசம் பண்ணப் பட்டவர், துஷ்டர் என்னு மிவர்தமை ஹிம்சை செய்வாயாக; பிராணவாயிலாக அபானந் தொடங்கி ஹிருதயபரியந்தம் புகுந்து இருதயபதுமம் குக்ஷியில் வர்மபக்கத்திருக்கும் மாம்சபிண்டம் பஸ்தி சிரமுதலியவற்றைப் பீடைசெய்து வாதரேகை வடிவமான விஷூசிகை வியாதியாய் ஆகக்கடவாய்; பத்மம் எனப்பெயரியரோகம், குன்மம் என்பவற்ருல் வாதிப்பதால் விஷூசிகை வியாதியாவாய் என்றும் பொருளாம் சாஸ்திர சதாசார நிஷ்டர்களையும் வேறு இயல்புடைய வர்களையும் நீபற்றிப் பீடைசெய்வாய்.

குணமுடையவரிடத்திற் செல்லின் நீங்கமந்திரம் தருதல்.

குணங்களோடுகூடியவர்களின்பீடையானது நீங்கும் பொருட்டு இம்மந்திரத்தையுங் கூறுகின்றேன்:—ஹிமகிரியின் வடபாகத்தில் கற்கடியென்னும் இராக்ஷசி இருக்கின்றனள் அநியாயபாதிகை யெனவும் விஷூசிகை யெனவும் அவளுக்கு இரண்டு நாமங்களுண்டு அநியாயபாதிகை= நியாயமார்க்கங் கடந்து நடப்பவர்களைப் பாதிப்பவள், அவளது மந்திரம்

விஷ்ணுசக்திக ளிருவகையாம் முதலது மாயையாம் அதனதீனங்களேயாம் அன்னிய சர்வசக்திகளும், மற்றதோ அதனதீனமாகி ஒவ்வொரு வஸ்துவையும் நியதஞ் செய்வதாய்ச் சாத்விகாதி பேதத்தாற் பின்னமுமாம், அதனுள் தாமசமான சங்காரசக்தியின் அங்கிசங்கள் பிராணி

களின் கெட்டகர்ம பலஜனனசக்தி விசேடங்கள் ரோகங்களாம், அதனுல் அவற்றின் நீக்கப்பொருட்டு முதன் மாயாசக்தி பிரணவமாயாதி ரகசிய பீஜமைந்தால் விளிக்கப்பட்டு நமஸ்கரிக்கப்பட்டுப் பிரார்த்திக்கப் படுகின்றது! ஓம் முதலாக. நான்காம் வேற்றுமையீருக நம: சப்தயோகத்தால், பரப்பிரஹ்ம வடிவமாயிருக்கப்பட்டவள் பொருட்டு நமஸ்காரம் என்பது பொருளாம்; பகமாகான்மியம் சர்வநியமன வீரியமாம், அதனையுடைய ஆதியாய விஷ்ணு சக்திக்கு. நமஸ்காரம், நீ இரண்டாவதா யிருக்கும் இங்கினது அங்குச வடிவமான ரோகமய விஷ்ணுசக்தியைக் கெடுத்தி, ஓங்காரவாச்சிய காரண சொரூபத்தில் அத்தியந்தம் உபசங்கரிப்பாயாக ஹரஹர என்றது அத்தியந்தமென்பதைக் காட்டற்கு, நய = சொந்தஸ்தானத்தையடைவாயாக, பச = பாகத்திறுற்போல இப்போதே மிருது வாக்கு, மத = தயிரைப்போலக்கடைதி, உத்சாதய = இந்தஸ்தானத்தி லிருந்து வேறிடத்திற்குப் போதி, கூறிய அல்லது அயலாய வகைகளானே தூரஞ்செய்தி, ஸ்வாஹா என்பது ஹவிதாறுதிகளால் பூஜ்ஜியத் தன்மையை விளக்குதற் பொருட்டாம். இங்ஙனம் ஆதிசக்தியை யினிது பிரார்த்தித்து அதன் அதீனமான ரோகசக்தி பிரார்த்திக்கப் படுகின்றது, ஹிமவான் பர்வதமாகிய சொந்தஸ்தானத்தையடைதி, பின்ரோகியின் பொருட்டுக் கூறப்படுகின்றது, ஸ: = பழைய கெட்ட கருமத்தால் மறைபட்டவனுய், ஸ: = ரோகத்தால் மறைபட்டவனுய், ஸ: = மிருத்தியுவாற் பீடிச்சப்பட்டவனுய் நீ மந்திர சாமர்த்தியத்தினுலே ஜீவனசமர்த்தமாய அமிருதத்தால் சம்பூர்ணம் சந்திரமண்டலம் எனது பாவனையினுலே அடைந்தவனுகின்ருய், அந்தத்தில் ஸ்வாஹா! என்றது தீப்தமாய அக்கினியின் கண்ணே ஹவிஷ் விடுவதேபோலப் பூர்ணசந்திர மண்ட

லத்தில் ரோகியைப் பாவனையால் வைப்பதை விளக்குதற்காம்; இம்மகா மந்திரத்தை மந்திரிப்பவன் எழுதிவாமகரத்தின் உதரத்தலத்தில் வைத்து, அக்கரத்தோடு கூடியவனுய்ப் பிணியாளனைத் தீண்டுக, மந்திரமாகிய முத்கரத்தாலடிபட்டுக் கட்டப்பட்டு ஹிமாசலத்தை நோக்கி ஓடாநின்ற அந்த விடுசிகையாகிய கற்கடிகையைச் சிறப்பாகச் சிந்தனஞ்செய்க, சந்திரனுகிய அமிருத கருப்பமாம் மடுவின்கண் ணேயாளி யிருப்பதாகச் சிந்திக்குக, சமாகித சித்தமுடையவனுகிச் சர்வ ஆதிவியாதி மயல்களும் விடுபட்டவனுய் ஜரைமரண மற்றவனு யிருப்பதாக எண்ணுக ஆனு லிம்மந்திரத்தைச் சாதகஞ் செய்யப்பட்டவன் மிகவும் சுகியாகி நிருமலமனமுடையவனுய் விக்ஷேபமற்றேகாக்கிர மனமுடையவனுகிச் சௌச ஆசமனுதிகளை முன்னரே செய்து கொள்ளவேண்டும், வேண்டவே இம்முறையாகச் சகல விடுசிகையும் அத்தியந்த மில்லாமற் கழிந்து போய் விடும் இவ்வாறருளி விண்ணிற்சென்ற மூன்றுலகத்திற்கும் நாதனுக இருக்கும் பிரஹ்மாவானவர் ககனத்திற் கமனஞ்செய்யும் சித்தர்களானே கவரப்பட்ட கெடாததான மந்திரத்தை யுடையவராய், காரியாந்தர சித்தியின் பொருட்டு அடைந்த இந்திரனுல் வந்திக்கப் பெற்றவராய் மற்றவராற் கெடுத்தற்கு முடியாத சத்திய சங்கற்ப சித்தமாய்ப் பரசித்த சங்கற்பத்தாலுண்டாய பிதாமாதாசகோதரன் சந்தனம் மாலை முதலிய லோகவடிவங்களாம் விசித்திர யோக்கிய மாயைகளை யுடைத்தாகி யிருந்து மிகப்பிரகாசத்தோடு கூடி விளங்கும் தமது சத்தியலோகத்தை யடைந்தனர். ஹேவிஷ்ணு சக்தியே! ஆதுரன் விளித்தல். ஹேஜீவ! சந்திரமண்டலம் அமிருதமயம் சென்றவனுகின்ருய், ஸ்வாஹா = சுயம் ஈண்டுவருக என்று லழைக்கப்பட்ட ஜீவான்மகமான ஹவிஷ் சந்திரமண்டலம் சுயம்

செல்க. இம்மந்திரமானது மந்திரங்களின் மத்தியில் மகா மந்திரமாகும். பூதரசிருங்கம்போற் பிரமையுள்ளவளாகிப் பேரிருண்மயமான இராக்ஷசியானவள் மைம்மேக ரேகை போலச் சூக்குமத் தன்மையையடையத் தொடங்கினள், எவ்வாறென்றால் மேகம்போலஆயினள் பின்விருக்ஷசாகை வடிவமாயினள், ஒருபுருடப் பிரமாணமாயினள், பின்னே அஸ்தமாத்திர மாயினள், அதன்பின் ஜெட்டைரூப மாத்திரமாகி, அங்குலிரூபியாகி, உளுந்துப் பருப்பெனவாகி, தூல ஊசிபோலாயினள், பின்பட்டுத் தைக்கத்தகுதியான சூக்குமதம ஊசியாகப் பதுமகேசர சுந்தரியாகிய அவள டைந்தனள். அதன்பின் முன்னயல் நோயினுற் பரவச மான சில அங்கத்தினும், சில இளைத்ததேகத்தினும் சில பருத்த தேகத்தினும் உள்ளேபுகுந்து வாயுலீனமாய்இரும் புருவ ஊசியாய் அதிசயமான விடூசிகைப் பிரவிருத்தி ரோகமாய் ஆயினள்; சிலசிறிய தேகத்திலும் ஸ்வஸ்ததே கத்திலும் நல்லபுத்தியையுடைய தேகத்திலும் புகுந்து ஜீவ சூசியாய்த் துர்ப்புத்திரூபமான அந்தர் விடூசிகையாம்.

இவ்வண்ணம் அவ்வூசி சிலபாலருந்தியும் மந்திரவசத் தாற் சிலவரிடத்தினின்றும் நீங்கியும் நீள்போது சுழன்று பின்மிகவருந்திய தென்கின்றார்.

பெரியவாசிட்டத்தில் பிரசங்கத்தால் நீதியைக்காட்டி பின் பிரகிருதத்தையனுசரித்து சிவசூசியெனப் பெயரிய வியாதி சொரூபத்தைக் கூறுமிடத்து இங்ஙனங் கூறப் பெற்றுளது:—இலக்கினமாய் லகுவாய் அவள் அன்னிய மாயினள் அவ்வாறே வியோமவடிவமாய் ஆகாரமற்று ஆகாசம்போலக் சூக்கும இயற்கையோடு கூடிய இலிங்க சரீரமாய் ஜீவவிடூசிகையென நின்றனள். இந்தப்பிரகாரம் இரண்டு ஊசிமயமாய்ச் சரீரங்கள் அவளுக்குண்டாயின,

அவள் பனியி னம்சம்போலக் குறுகியவளா யிருந்தனள், பனியின் அம்சம்போல மிருதுவானவளா யிருந்தனள், அவளுடைய சுருங்கிய சரித்திர மிதுவாம். இரண்டு சரீரங் களோடு கூடிய அவள் நரர்தம் இருதயத்தில் நுழைந்து மிகவுங் குரூரமாத் துன்புறுத்திக் கொண்டு பின் பத்துத் திசைகளிலும் இங்ஙனமே மிகமிகவும் சுழன்று திரிந்தாள். அநேக வருடங்கள் சுழலுவதிலே மிகவுந்தற்பரையா யிருந்து விண்ணின் கண்ணும் மண்ணின் கண்ணும் இரு தேகத்தோடுஞ் சென்றுகொண் டிருந்தனள். இவ்வண்ணம் அந்தக் கற்கடியெனப் பெயரிய இராக்ஷசியானவள் அநேக காலமாகச் சர்வஜாதி நரமாமிசங்களையும் அருந்தியும் சிறி தும் போதுமென்று திருப்தியை யடையவேயில்லை; பூர்வ பகலிலேயே (புசிக்கத்தொடங்கும் அக்கணத்திலேயே) அவள் உதிரத்துளி யொன்றுனே பசிநீங்கித் திருப்தியை யடைந்திடுவள், ஊசியினுள்ளே யெவ்வளவுதான் கொள் ளக்கூடும் ஆசையூசியோ அடங்கவேயில்லை. அவள் சிந்திப் பதாவது. அந்தோ ! கஷ்டம் யான் ஏன் ஊசியாகவானே னே, மிகச் சூக்குமமாக இருக்கின்றேனே தின்னும் ஆற் றல் எல்லாம் குறுகிப்போய் விட்டதே ! என்னுதரத்தில் ஒரு கவளங் கூடக் கொள்ளவில்லையே ! துன்மதியை யுடைய என்னுடைய விசாலம் பொருந்திய அந்தப் பழைய ஹஸ்தபாதாதிகளெல்லாம் எங்கே சென்று விட் டனவோ ! காளமேகம் போல விசாலமாகிய அங்கங்க ளெல்லாம் வனத்திற் சருகுகள் போலக் காய்ந்து போயி னவே இத்தசையை யடைந்திருக் கப்பட்ட மந்தபாக்கியத் தையுடைய என்னிடத்தில் ஒரு சிறிதுங் கொள்ள வில்லை யே! வசையினாலே வாசனை கட்டப்பட்டதாய் மாதுரிய மாயிருக்கும் மாங்கிசரசக் கவளங்கூட விழுங்க இடத்தைக் காணேமே ! இஃதென்னை யான் இயற்றினேன் திக்திக்

கெனத் தன்னை நிந்தித்துக்கொண்டாள் என்பார் சிசீஎனத் திகைத்தாள் என்ருர்.

அந்தச் சோகபராயணத்தோடு கூடிய ஊசியானது மௌன முற்று அஹிம்சா விரதங்கொண்டு ஏகாக்கிரத் தோடுந் தவஞ்செய்து பாவந்தீர்தலையும், அதை ஸ்ரீ நாரத பகவானுற் கேள்வியுற்ற இந்திரன்கண்டு ஸ்ரீ பிரஹ்மதேவ ரைப்பிரார்த்திப்ப அவர்வந்து வரந்தருதலையு மிருசெய்யுட் களிற் ரெடர்பாய்த் தரிசிப்பித்தல்:—

மேற்கூறிய பிரகாரமாகவும் தன்ரேகாதிகளைப்பற்றி யினப் பெரிய வாசிட்டத்திற் கூறும் வகையாகவுஞ் சிந் தித்து, மீண்டும் அவ்வகையாய தேகங்கிடைக்கும் பொ ருட்டு விரைவில் தவஞ்செய்யு முயற்சி யுடையவளாவேன் என்றெண்ணிச் சித்தத்தின் கண்ணே ஜனங்களைக் கொல் லும் ஆசையை யுபசங்காரஞ் செய்துகொண்டு, முன்னே யிருந்து தவஞ்செய்து கொண்டிருந்த அதேஹிமாசல சிருங்கத்தை நோக்கிச் சென்றனள். சருவவிடயங்களி னின்றும் உள்ளத்தை யுள்ளேதிருப்பி வைராக்கியசாரத் தை யுள்ளே யுடையவளாய்ச் சந்தப்தமில்லாதவளாய் ஊசித்தேகத்துடன் பெருங்கடின தவத்தைச் செய்தனள்; நிர்ச்சங்கற்ப நிராகார நித்தரங்க மநோமயியாய் அசையா மல் நிர்விகார மனப்பிரதானையாய் நிலைத்துச் சித்தத்தி லுள்ள திடநிச்சயத்தோடுங் கூட ஆயிரவருடங்கள் பெருந் தவத்தைச்செய்தனள் அருந்தவத்தைச் செய்துகொண்டி ருக்கும் அவ்வூசிக் கற்கடியின் பாவங்களெல்லாம் கழிந்து போய் நீண்டகாலம் இராகாதி ரகித சித்தமானது ஒரு மைப் பட்டதால் விசார பூர்வகமாக ஞானமானது உதய மாயிற்று. வெளியசைவுகள் யாவுமே யடியோடற்றுத் தேசகாலங்கள் அநேகஞ் சென்றபின்னர், சத்தியமாயும்

நல்ல அறிவுருவமாயும் இருக்கும் தன்னை விசாரிக்கப்பட்ட அவளுக்குத் தானுகவே ஞானப்பிரகாச மென்னும் பிரஹ் மான்மைக்கிய சாக்ஷாத்கார விருத்தி சம்பந்த போதாத் மாவானது இனிதாக வுதயமாயது, பரத்தையும் அபரத் தையும் கண்டனள் அதிநிர்மல மனமுடைமையானே பரம பவித்திரத்தை யடைந்தனள், தான் தானே தவத்தானே அதிசூக்கும மதியினுலே அறிய வேண்டியதை யறிந்தனள், அருந்தவத்தினுலே பெரும்பாவங்கள் யாவுந் தொலையவே தனது சொருப சுகத்தையறிந் தடைந் தமர்ந்தனள். இங் ஙனம் ஏழாயிரவருடம் யாவரும் அதிசயிக்கத் தாருண தவமாற்றினள். வெகுகாலஞ் சங்கற்ப மற்றவளாய் அகில திருசியங்களையும் உபேக்ஷித்த இருதய முடையவளாய் உள்ளே யிருக்குஞ் சைதன்ய சொரூபமாகிய தன்னை நன் காராய்ந்து பரமகாரண பிரஹ்மத்தைச் சாக்ஷாத்கரித்து அவ்வடிவமே யாயினள், யார் குருவெனின் ? தன் சயுக் திகளோடு கூடிய விசாரத்தினுலே எப்போதுந் தன்னையே தியானஞ் செய்துகொண் டிருத்தலே பரமாசிரியர் ஆம் அக்கற்கடிக்குப் பரபோத முண்டாகி யாயிரவருடங் கழித்து ஸ்ரீ பிரஹ்மதேவர் எழுந்தருளியாகி ஆகாயத்தி லிருந்துகொண்டு, ஹே புத்திரியே! வரம் வாங்கிக் கொள் ளுதி யென்று கூறியும் கரண அபாவத்தானும் விடயா சாபாவத்தானும் மௌனமாகவே யிருந்தனள்.

ஸ்ரீ பிரஹ்மதேவர் பூர்வசரீரந்தந்து மெய்புணர்வை யுடைய நீ பசிநீக்கப் பொருட்டுப் பூரியரைக் கொள்ளென வேகலும் தற்சொரூப நாட்டத்தே நிலைத்திருந்தாள் கற்கடியெனல்,

சீவனின் முக்தி யடைந்தனை = ஹேவற்சையே நீ ஜீவன் முக்தையாக விளங்குகின்றனை, சிந்தைதெளிந்தனை

உள்ளிருளற்றாய், தொல்வடிவாய் = பழைய ஆகிருதியுடன் பூவலயத்து = பூவுலகின்பால், அறிவில்லவர் = மூடர், தீயவர் = துராரம்பர், மூர்க்கர், பூரியர் = துர்த்திதியர், துர்த்தேசவாசியர், என்னுமிவர்தம், மெய் = தேகங்களை, இரையாய் = பக்ஷணமாகக் கொண்டு, ஆவிவளர்த்து உறைக என்று = உயிரையோம்பி வாழுதியென்று கூறி, அயன் ஏகலும் = ஸ்ரீ பிரமதேவர் செல்லுதலும், அத்து விதப் பரமே = சச்சிதானந்த சிவத்தையே, பாவனையுற்று தியானஞ் செய்து கொண்டு ஒரு செய்தொழிலற்ற பதத்தில் இருந்தனள் = நிட்கிரியமாகிய பதத்திற் பாகியகல்லோல வர்ஜிதையாகி வீற்றிருந்தனள். ஆல்—அசை.

பாகிய அநாத்மவத்துக்களிற் பிரவிருத்தமாய அந்தக்கரண சம்பந்திகள் யாவையுளவோ அவைகளே யூர்மிகளாம் அவையற்றவளாகித் தொழிலிலாப்பதத் திளைப்பாறியிருந்தாள் என்பதாம்.

சமாதியினின்றும் கிளம்பிய கற்கடியின் பாகியப் பிரவிருத்தியுணர்த்தல் அவள் நிஷ்பிரபஞ்சமா யிருக்கின்ற அறிவுரூபமான ஆத்மாவை அகண்டவிருத்தி தாரையினலே ஆசிரயித்துத் தியானித்துக் கிரிகூடம்போலச் சலனமின்றிப் பதுமாசனத்திருந்து அங்கே யுறைந்தனள். பின் ஆறுமாதங் கழித்து மழைக்காலத்தில் மகாமேகத்தினுடைய நாதத்தால் மயிலானது காம உத்போகத்தையடைவதே போலப் போதமுற்றுச் சமாதியைவிட்டு எழுந்திருந்தனள்; எழுந்து பாகியவிருத்தியை யடைந்து மிகுந்த பசியுடையவ ளானுள். இத்தேகத்திற்குத்தான் உள்ளவரைக்கும் பசிமுதலிய இயற்கைகள் நிவிருத்தியாவ தில்லையன்றோ ! யாதை விழுங்கலாமென்று சிந்தைசெய்தனள். வெகுவாகச் சிந்தைசெய்தும் தோன்றுமல் மௌனமா

யிருப்ப "நீ போதித்தும் உணராத மூடன் உனக்குக்கவளமாவது உசிதம்" என்றுதோன்றுமல் வாயு வாணியைக் கேட்டுக் குலத்தொழில் செய்வேன் என்று துணிந்தாள்.

வாயுபகவான் வழங்கியதும் தான் உத்தேசித்ததும் ஒப்பப் பிரஹ்மதேவருங் கூறினுரென்று சிந்தித்துக்கிராத மண்டலம் வந்தமர்தல்:

சைலபாதமாகிய பர்வதமூலக் குறுங்குன்றுக்காட்டிலுள்ள வேடர்நாடு. சைலசிகரத்தினின்றும் எழுந்து கிரமமாகக் கீழே இறங்கி அப்பர்வதத்தினுடைய மேல்பாகத்தை விரைவிற் கடந்து மற்றப்பருவத பூமியையுங் கடந்து ஹிமாசலத்தின் பாதபர்வதங் களிலிரா நின்ற கிராதஜன மண்டலத்திற் புகுந்தனள் இருந்தனள்.

மன்னமந்திரிகள் சோதனையின் பொருட்டுலாவ இவர்களைப் பக்ஷிக்கலாமா ஆகாதாவென ஆலோசனை செய்தல்.

அக்கால் அக்கிராத ஜனமண்டலத்தில் கரத்தினலே கவரத்தக்கதான பிண்டம் போலிருக்குங் காரிருளிரவானது உண்டாகியக் கற்கடியின் ரூழிபோலும் மற்றொரு ராக்ஷசியாக இருந்தது. காடாஞ் ஞானம் போலுங் கவின் வாய்ந்தும் மூலாஞ்ஞானம் போலும் முற்றுங் கனமுற்றிருந்த பேரிருண்மயமாய பயங்கர அவ்விரவின் கண்ணே கற்கடி சஞ்சரித்துக்கொண் டிருக்கும்போது அந்தக்கிராதஜன மண்டலத்தையாளும் பூபாலன் மந்திரியோடும் வந்தான். மிகவும் தீரவடிவமாயிராநின்ற அந்தவிக்கிரமன் என்னும் மன்னவன் ஜனங்கள் யாவரும் நித்திரை செய்யும் போது நகரத்தைத் தாண்டிக் கள்வர்களைக் கொல்வதின் பொருட்டாக விடமமான அக்காட்டை யடைந்தனன். அக்காட்டிற் கற்கடியானவள் தைரியசாலிகளாயும், அஸ்தி

உள்ளிருளற்றும், தொல்வடிவாய் = பழைய ஆகிருதியுடன் பூவலயத்து = பூவுலகின்பால், அறிவில்லவர் = மூடர், தீயவர் = துராரம்பர், மூர்க்கர், பூரியர் = துர்த்திதியர், துர்த்தேசவாசியர், என்னுமிவர்தம், மெய் = தேகங்களே, இரையாய் = பக்ஷணமாகக் கொண்டு, ஆவிவளர்த்து உறைக என்று = உயிரையோம்பி வாழுதியென்று கூறி, அயன் ஏகலும் = ஸ்ரீ பிரமதேவர் செல்லுதலும், அத்து விதப் பரமே = சச்சிதானந்த சிவத்தையே, பாவனையுற்று தியானஞ் செய்து கொண்டு ஒரு செய்தொழிலற்ற பதத்தில் இருந்தனள் = நிட்கிரியமாகிய பதத்திற் பாகியகல்லோல வர்ஜிதையாகி வீற்றிருந்தனள். ஆல்—அசை.

பாகிய அநாத்மவஸ்துக்களிற் பிரவிருத்தமாய அந்தக்கரண சம்பந்திகள் யாவையுளவோ அவைகளே யூர்மிகளாம் அவையற்றவளாகித் தொழிலிலாப்பதத் திளைப்பாறி யிருந்தாள் என்பதாம்.

சமாதியினின்றும் கிளம்பிய கற்கடியின் பாகியப் பிரவிருத்தியுணர்த்தல் அவள் நிஷ்பிரபஞ்சமா யிருக்கின்ற அறிவுருபமான ஆத்மாவை அகண்டவிருத்தி தாரையினாலே ஆசிரயித்துத் தியானித்துக் கிரிகூடம்போலச் சலனமின்றிப் பதுமாசனத்திருந்து அங்கே யுறைந்தனள். பின் ஆறுமாதங் கழித்து மழைக்காலத்தில் மகாமேகத்தினுடைய நாதத்தால் மயிலானது காம உத்போகத்தை யடைவதே போலப் போதமுற்றுச் சமாதியைவிட்டு எழுந்திருந்தனள்; எழுந்து பாகியவிருத்தியை யடைந்து மிகுந்த பசியுடையவ ளானாள். இத்தேகத்திற்குத்தான் உள்ளவரைக்கும் பசிமுதலிய இயற்கைகள் நிவிருத்தியாவ தில்லையன்றோ! யாதை விழுங்கலாமென்று சிந்தைசெய்தனள். வெகுவாகச் சிந்தைசெய்தும் தோன்றாமல் மௌனமா

யிருப்ப "நீ போதித்தும் உணராத மூடன் உனக்குக்கவளமாவது உசிதம்" என்று தோன்றாமல் வாயு வாணியைக் கேட்டுக் குலத்தொழில் செய்வேன் என்று துணிந்தாள்.

வாயுபகவான் வழங்கியதும் தான் உத்தேசித்ததும் ஒப்பப் பிரஹ்மதேவருங் கூறினாரென்று சிந்தித்துக்கிராத மண்டலம் வந்தமர்தல்:

சைலபாதமாகிய பர்வதமூலக் குறுங்குன்றுக் காட்டிலுள்ள வேடர்நாடு. சைலசிகரத்தினின்றும் எழுந்து கிரமமாகக் கீழே இறங்கி அப்பர்வதத்தினுடைய மேல்பாகத்தை விரைவிற் கடந்து மற்றப்பருவத பூமியையுங் கடந்து ஹிமாசலத்தின் பாதபர்வதங் களிலிரா நின்ற கிராதஜன மண்டலத்திற் புகுந்தனள் இருந்தனள்.

மன்னமந்திரிகள் சோதனையின் பொருட்டுலாவ இவர்களைப் பக்ஷிக்கலாமா ஆகாதாவென ஆலோசனை செய்தல்.

அக்கால் அக்கிராத ஜனமண்டலத்தில் கரத்தினாலே கவரத்தக்கதான பிண்டம் போலிருக்குங் காரிருளிரவானது உண்டாகியக் கற்கடியின் ரூபமிபோலும் மற்றொரு ராக்ஷசியாக இருந்தது. காடாஞ் ஞானம் போலுங் கவின் வாய்ந்தும் மூலாஞ்ஞானம் போலும் முற்றுங் கனமுற்றிருந்த பேரிருண்மயமாய பயங்கர அவ்விரவின் கண்ணே கற்கடி சஞ்சரித்துக்கொண் டிருக்கும்போது அந்தக்கிராத ஜன மண்டலத்தையாளும் பூபாலன் மந்திரியோடும் வந்தான். மிகவும் தீரவடிவமாயிராநின்ற அந்தவிக்கிரமன் என்னும் மன்னவன் ஜனங்கள் யாவரும் நித்திரை செய்யும்போது நகரத்தைத் தாண்டிக் கள்வர்களைக் கொல்வதின் பொருட்டாக விடமமான அக்காட்டை யடைந்தனன். அக்காட்டிற் கற்கடியானவள் தைரியசாலிகளாயும், அஸ்தி

ரங்களை ஹஸ்தத்திற் றரித்தவர்களாயும், கிராமத்துக்கு வெளியிலிருக்கும் கிராம தேவதையாகிய வேதாளத்தைப் பார்க்கவேண்டு மென்னும் முயற்சியோடும் சஞ்சரித்துக் கொண்டு வருகிற அந்தராஜ மந்திரிகளைக் கண்டாள்; பின் அக்கற்கடி சிந்திப்பதாவது எனக்கு ஆகாரங்கிடைத்தது, அந்தோ ! இவ்விருவரும் மகாமூடர் ஆத்மதத்துவத்தை யறியாதவர் இவருடைய தேகமிங்கே யிருப்பது பாரமாம் மூடர் இகலோகத்திலும் பரலோகத்திலும் ஆன்மாவை யறியாம லிருப்பதால் அழிவின் பொருட்டும் துயரத்தின் பொருட்டும் ஜீவிப்பவராவர், முயற்சியினாலே கொல்லத் தக்கவரிவர், அனர்த்தத்தை வைத்திருத்தல் தகாது. தன்னுடைய யதார்த்த சொரூபத்தை யறியாத மூடருக்கு மரணமே ஜீவிப்பதைக் காட்டிலும் உயர்ந்ததாம்; எவ்வா றென்றால், மரண மடைந்திடின் பாவமுண்டாதற்குக் காரணமில்லாமையினாலே உயர்வானது உளதாம். சிருஷ்டியின் ஆதியில் பதுமத்து உதித்தபகவான் ஆத்மாவை யறியாதமூடர் இம்சை செய்யும் பிராணிகளுக்குப் போஜனம் ஆகுகவென நியமஞ்செய்துளார். ஆகையால் இன்று இவ்விருவரும் என்னாலேயே புசிக்கத் தக்கவராவர். இப்போதேபுசிப்பேன் நிர்த்தோஷமாக அடைவுற்றபொருளை உபேக்ஷிப்பவர்கள் அமங்கல முடையவர்களே. ஒருகால் இவ்விருவரும் ஆன்ம ஞான வடிவகுணத்தோடு கூடியவ ராயும் பெரிய ஹிருதய முடையவராயும் இருக்கவுங் கூடும் அவ்வாறிருக்கின் அத்தகைய நரரை விநாசஞ் செய்வதில் இயற்கையாகவே எனக்குப் பிரியமில்லை. ஆகையால் இவ் விருவரையும் யான் பரீக்ஷிப்பேனாக. மேற்கூறிய குணங்க ளோடு கூடியே யிருப்பார்களானால் அக்காலிவர்களையான் பக்ஷியேன் குணமுடையவர்கள் எங்கும் என்னால் ஹிம் சிக்கப் படமாட்டார்கள்.

கற்கடி பெரியோரைத்தானே புகழ்தலும் அடைந்தார் அடையார் பயன்களையுரைத்தலும் வருணிக்கப்படுதல்.

அமானித்வாதி குணவான்களாகிய பிரஹ்ம வித்துக் களைத் திரஸ்கரித்தல் குணிதிரஸ்காரமாம், அதுவே மிருதி ஜீவன பலநாசகமாதலின் மரணமாம்; குணிகள் சந்தோ ஷப்படும் படியாக நன்றாகச் சேவித்தடைதல் குணிசம் சிரயமாம் அதுவே ஜீவிதம்—சகலபுருடார்த்த மூலமாத லின் வாழ்வாம். குணிகளின் பேராசிரயம் பெற்று வாழ்ப வனே சுவர்க்காதி பயன்களை யடைவன். வஞ்சனை செய் யப்படாத பேரானந்தத் தையும், கீர்த்தியையும், ஆயுளை யும், மிகவும் விரும்பப்பட்டவன் குணங்களோடு கூடியவர் களை விரும்பப்பட்ட யாவற்றையுங் கொடுத்துப் பூஜிக்க வேண்டும். ஆத்மாவானது அவிநாசியா யிருத்தலால் எனதுதேகம் நாசத்தையடையினும் குணத்தோடு கூடிய வரை யான்புசிக்கவே மாட்டேன். சாதுக்கள் ஜீவிதத் தைப் பார்க்கிலும் சித்தங்களைச் சுகப்படுத்துகின்றார்கள். பிராணனைக்கொடுத்தேனும் குண முள்ளசாதுக்களை இர க்ஷிக்க வேண்டும் குணவான்கள் சங்கமென்னும் வசீகரண ஔஷதத்தினாலே மிருத்தியுவும் மித்திரத்தன்மையை யடையும்; இராக்ஷசியா யிருக்கப்பட்ட யானும் குணசாலி களை இரக்ஷிப்பேனென்றால் அக்குணசாலிகளை அன்னியன் யெவன்றான் ஹிருதயத்தில் நிர்மல முத்தாரம்போல இர க்ஷிக்கமாட்டான் ? இவ்வுலகத்திற் சிறந்த குணங்களோடு கூடியவர்களாக யாவர்கள் சஞ்சரிக்கின்றார்களோ அத்த ராதல சந்திரர்கள் சங்கத்தினாலே அத்தியந்தம் அன்பர் களைச் சீதளப்படுத்துகின்றார்கள். குணவான்களின் திரஸ் காரமே மரணமாம் குணவான்களைச் சேர்தலே ஜீவிதமாம், குணவான்களைச் சேர்ந்து ஜீவித்ததினாலே சொர்க்க அப வர்க்காதி பலமுண்டாம்.

மனன மந்திரிகளைப் பரீக்ஷிக்க முயலுதல் ஆகையால் இவ்விருவரையும் ஏதாவது வினவிளையாட்டல் யான் பரீக்ஷிப்பேன், இத்தாமரை யிதழ்போன்ற நேத்திரமுடைய இவர்கள் எத்துணைமாத்திர ஞானமுடையவர்க ளென்பதையும் யான் பரீக்ஷிப்பேன். ஆதியில் குணமுள்ளவனு குணமில்லவனு குணலேசத்தோடுங் கூடியுள்ளவனு என்பதை விசாரித்துப் பின்னர் தன்னைப் பார்க்கிலும் அதிகதர குணமுள்ளவனுவென விசாரித்துக் குணமில்லாதவனுயிருப்பின் அதன் பின்னர் நன்றாகச் சாஸ்திரத்தில் ஓதப்பெற்ற திருஷ்டியாலும் உபபத்தி வசத்தாலும் யுக்திக்குப் பொருத்தமானபடி தண்டிக்க யோக்கியனை தண்டனை செய்க; தன்னைப்பார்க்கிலும் குணங்களால் அதிசய முற்றவனுயினே தண்டனை செய்யாதொழிக வென்னும் நியமத்தையனுசரித்துச் சோதனைசெய்ய முயன்றதாம். பினனரக் கர்குலமாகிய ஆரண்யத்தில் போதசுகந்த மகரந்த மதுரத் தன்மையாற் பூங்கொத்துப்போல் விளங்கும் அந்த ராக்ஷசியானவள் அவ்விருளிற்றுனே மேகம்போலக் கம்பீரமாய்க் கர்ச்சனை செய்தனள். கர்ச்சித்த பின்னர் உண்டாகாநின்ற ஆலங்கட்டி இடிச்சப்தம்போலத் தன்கர்ச்சனையின் ஈற்றில் சப்தத்தினலே ஹூம்கார பீஷணத் தன்மையையுடையதேனும் அர்த்தத்தினலே நிஷ்டூர மில்லாததான இவ்வசனத்தைக் கூறத்தொடங்கினள்; போ! போ!! அதிகோரமான அடவிவடிவ வியோம பதவிக்குப் பிரகாசத் தன்மையானே சந்திர சூரியர்கள் போன்றும், மகாமாயாதமவடிவ சர்வபூத ஆதாரபீட பூதமான பாறையின் கீழிருக்குங் கோடரத்துள்ள கீடம்போன்றும் உள்ளீர்! என்றதனுனே தான் ஆன்மாவை யறிந்திருக்குந் தன்மையையும் குறிப்பித்தனள். நீவிர்யார் புத்திக்குச் சாபல்யமான ஆன்மஞானத்தை யடைந்து பூஜ்யபுத்தியுடையீரா, அஃதில்லாமல் புத்திக்குவியர்த்தத் தன்மையைச் சம்பாதித்துத் துர்ப்புத்தியுடையீரா, நீர் இங்கு ஏன்வந்தீர் எனக்குணவாகுந் தன்மையை யடைந்தீர், இதோகணத்தில் மரணமா யுபத்திரவப்படத் தக்கவராயினீர் எனக் கேட்ட அரசன் கூறத் தொடங்கினன்.

கற்கடியினுடைய பயங்கரமான சப்தத்தினுலும் பயத்தையடையாத மன்னவன் கற்கடியைக் கண்டு வருந்த வேண்டாமெனல்.

அற்பபூதமே, நீயார் சொல், நீ யெங்கே நிற்கின்றுய், நினது அற்பதேகத்தைக் காட்டுவாயாக, இளவண்டின் இரைச்சல்போன்ற நினது கூச்சலுக்கு யார் அச்ச முறுவார், ஒருவருமஞ்சார், ஹே நல்லவிரதத்தையுடையபூதமே உனக்கு யாது வேண்டும்; நீ ஆன்மஞான மடைந்திருப்பதை யானறிந்து கொண்டேன், பயங்கர சப்தங்களினலே யெங்களைப் பயப்படுத்து கின்றுயா? அல்லது நீதான் பயப்படுகிறுயா? எதிரேவா பார்ப்போம், என்று அரசன் அறைந்தபோது இவன் இரம்மியமாகக் கூறினனென்று நன்கு சிந்தித்துக் கற்கடியானவள் அவ்விருவருக்கும் விளக்கமாய்த்தான் தெரிவதற்காகவும் அவர்களுக்கு அதைரியமுண்டாக்குவதற்காகவும் பெருங்கர்ச்சனை செய்து பெரிது நகைத்தனள். அதன்பின் அவளை அவர்கள் கண்டார்கள். அவள்செய்த சப்தமானது எட்டுத்திக்குகளையும் கிடுகிடாய்த்து விட்டது, அட்டகாசஞ் செய்ததினலே தோற்றிய தந்தங்களின் காந்தி மிகுதியாற் பெரிய ஆகிருதியுடையவளாகக் காணப்பட்டனள். அப்போதவள் பிரளய காலத்து மேகத்திலிருந்து வீழாநின்ற இடியினுடைய உறைதலாலே பொடிபண்ணப்பட்ட பருவதத்தின் தாழ்வரைபோலவும் தன்னுடைய கண்கள் என்னும் மின்னல்

களாலேயும், சங்குவளையல் வடிவக்கொக்குகளாலேயும், ஆகாயத்தை விளக்கிக்கொண்டு மிருந்தனள். அவளைக் கண்டபின் அம்மகா வீரர்களிருவரும் சிறிதும் கலங்காத வர்களாகி நின்றவண்ணமே யிருந்தார்கள், சத்தியத்தையும் அசத்தியத்தையும் பகுத்துணர்ந்த விவேகிகளினுடைய சித்தத்தை மிக மயக்குதற்குரிய வஸ்து ஒன்றுமில்லை யன்றோ.

நீ பெரியவளாக இருப்பின் அற்பகாரியத்தில் இவ்வளவு படபடப்பு வேண்டியதில்லை யென்பதாகப் பரமசாந்தத் தோடும் சாமத்தாற் சமாதானப் படுத்த வேட்கையுற்ற மந்திரிகூறல்.

ஹே மகா இராக்ஷசியே! நினக்கு நீ விரும்பியது சித்திப்பதில் நிரதிசய சொரூபமான இக்கோபம் யாதின்பொருட்டோ! வாக்குமாத்திரத்தானே லபிக்கும்படியான ஆகாரலாபவடிவ காரியத்தில் குரோத சாகசாதிகட்கு யாதொரு பிரயோஜனத்தையுங் காணேமே, நீசின்னவளாக இருப்பின் நாங்கள் பயப்படவும் மாட்டோமே, அற்பர்கள் அற்பமான காரியத்திலும் தங்கள் அற்பத்தன்மை தோன்றஅதிசம்பிரமத்தோடும் ஆரம்பிக்கின்றனர். என்று மந்திரிகூறிச் சாமத்தால் மீண்டும் முதற்கற்பத்தையே பின்பற்றிக் கூறுகின்றார் ஐதான், கோபத்தோடு கூடிய இந்த ஆடம்பரத்தை விடுதி, இந்தஆடம்பரமானது நினக்கு அழகாக இல்லை, தங்களுடைய காரியத்தைச் சாதிக்கமுயலும் மதிமான்கள் விஷயங்களிற் சாந்தமாக முயலுகின்றார்கள்; அதாவது மதிமான்கள் சாமத்தாற் சாதிக்கக் கூடிய பொருளில் தண்டத்தை யனுசரிக்க மாட்டார்கள் என்பதாம். மீண்டும் இரண்டாவது கற்பத்தைப் பின்பற்றி நினது தண்டமுயற்சி வீணாகுமென மந்திரிகூறுகின்றார்.

வெய்தா, ஹே அபலே! கொதுகுபோன்ற நின்னையொத்த ஆயிரக்கணக்கானவர்கள், எங்களுடைய தீரத்தன்மையாகிய காற்றினாலே துரும்பு சருகுகள் போலப்பறந்தோடிப் போவார்கள், பெரியவள் முதற்கற்பம், சின்னவள் இரண்டாவது கற்பம், ஐதானவென்றது முதலதை யனுசரித்தது, வெய்தா வென்றது இரண்டாவதை யனுசரித்தது என்பது விவேகம்.

ஆயின் எங்ஙனம் தான் விரும்பிய பொருள் சித்திக்குமெனின்? மந்திரிகூறல்.

விவகார அநுகூலமாகிய ஊகங்களால் விவேகிகள் தற்பொருள் சாதிப்பாராதலின் நீ விரைதல் நலனன்றாம். ஞான முடையானே இவர்மனம் சத்துவமாயும் சகிப்புற்றதாயும் உளதெனத் துணிந்தாள். கோபாதிகளை வாயிலாய் வைப்பதை விடுத்துச் சமத்தோடுந் தெளிவோடுங் கூடியபுத்தியினாலும் யுத்தியினாலும் அறிஞர்கள் விவகரிப்பதேபோலத் தக்கபடி அறிவுடையோர் விவகரித்துத் தங் காரியத்தை முடிப்பர். காரிய சித்தியின் சம்சயமிருப்பினும் அநாதி நியதிசித்தமான சாம உபாயத்தை விடக்கூடாதென்றால், அது நிச்சயமாகி யிருந்தவழி யென்ன சொல்லவேண்டிய துளது, தானாகவே விவகாரத்தினாலே காரியம் சித்திக்குக அல்லது சித்தியாதொழிக, மகாநியதி யிவ்வாறே யிருக்கும். மயங்கியவனுக்குத் தக்கதாயிராநின்ற கோபத்திற்கு உன்பாலிடமேது கூறிதி, ஆயின் எங்ஙனம் சாமத்தாற் சித்திக்குமெனின்? உன் கருத்தையுரை நினது அபிப்பிராயமென்ன கூறுதி, விரும்பிய நினக்கு என்ன வேண்டும் கூறுதி, யாசித்தவன் கனவினும் எங்கள் முன்பு விரும்பிய பொருளை யடையாமற் போனதே கிடையாது. இவ்வண்ணம் அமைச்சன் அறைந்

தைதக்கேட்ட ராக்ஷசி சிந்திப்பதாவது:—அகோ! அற்புதம் சிங்கம்போன்ற இவர் தம் தைரியமும் புத்திபலமும் நிருமலமான ஆசாரத்தோடு கூடியிருக்கின்றது. இவ்விருவரையும் யான் சாமானியமாக எண்ண முடியாது, என்னை யிவர்தம் சமத்கிருதியானது விசித்திரமாக இருக்கிறது என்று சிந்தித்தாள்.

அறிகுறிகளாற் பெரியோரை யறிதலும் அவரெதிர்ப்படின் சந்தேக நீக்கஞ் செய்யவேண்டிய அவசியமும் உரைத்தல்.

வாக்கினும் வதனத்திற் காணப்பட்ட தெளிவு முதலிய குறிகளாலுமே உள்ளேயிருக்கும் தத்துவ நிச்சயமானது குறிப்பிக்கப் படுகின்றது, வசன வக்திர ஈக்ஷணவாயிலால் மதிமான்களுடைய கருத்துகள் நதிகளின் நீர்கள் ஓடியோடிச் சங்கமத்தா லொன்றுசேர்வதே போலப் பரஸ்பரம் ஒன்றாக இருக்கின்றன. இருதயங்களினுடைய அபிப்பிராயங்களின் பரஸ்பரமுள்ள ஒருமைப்பாடே தன் கருத்தைக் காட்டும் ஆகலின் என்னுடைய அபிப்பிராயமானது இவர்களாற் பெரும்பாலும் நன்றாக அறியப்பட்டது. இவர்களுடைய கருத்தும் என்னால் இனிதுணரப் பெற்றது, என்னுலிவர்கள் கொல்லத்தகாதவர்கள்; அவிநாசியாகிய பிரஹ்மரூபத் தன்மையானே தாமாகவே அவிநாசியாக இருப்பவர்கள்; இவர்கள் ஆத்மஞானிகளாக இருப்பார்களென்றெண்ணுகின்றேன். பொய்ம்மைத்துணிவானே ஜீவனமரணங்களைத் துணிந்து தள்ளும்படியான ஆத்மஞானமானது இல்லாதிருக்கும் பக்ஷத்தில் மரணத்தின் கண்ணிவ்வாறு பயமற்றிருக்கும்படியான புத்தி யுண்டாக மாட்டாதன்றே! ஆகையால் இவ்விருவர்களையும் சிறிது எழுந்த சந்தேகங்களைப்பற்றி இனிதாகவினவுவேன்.

அறிஞரை யடையப்பெற்று எம்மூடர்கள் வினவி ஐயம் தெரிந்துகொள்ள வில்லையோ அம்மூடர்கள் நராதமர்களாவர்கள்! என இவ்வண்ணஞ் சிந்தித்துக் கேட்பதற்கு அவசரத்தைப் பெற்றுப்பின் அகாலத்திலுண்டான பிரளய கால மேகம்போலக் கர்ஜிக்கும் பரிகாச முதலியவற்றை யடக்கிக் கொண்டு இவ்வாறு கூறினள். ஹே பாவமற்ற தீரர்களாகிய புருடோத்தமர்களே! நீங்கள் இருவரும் எத்தகையர்கள் என்பதை எனக்குக் கூறுவீர்களாக.தெளிந்த சித்தமுடையவர்களுக்குத் தரிசனத்தினாலேயே மைத்திரியான துண்டாகின்ற தன்றோ என்றனள்.

தாங்கள் இன்னார்கள் என்பதையும் வந்தகாரியம் இன்னதென்பதையும் மந்திரிகூறல்.

ஹே இராக்ஷசியே! வேடர்களுக் கெல்லாம் இவன் அரசனாவன் இவனுக்கு யான் மந்திரியா யிருக்கிறேன்; நின்னைப்போன்ற இம்சைசெய்யும் ஜந்துக்களை இரவிற் பரிசோதனைசெய்து நன்றாக நிக்கிரகிக்கும்பொருட்டுமுயன்று வந்திருக்கின்றோம். இரவும் பகலும் மன்னவனுக்குத் துஷ்டப் பிராணிகளை நிக்கிரகஞ்செய்வதே தர்மமாம், சுதர்மத்தை எவர்கள் தியாகஞ் செய்கின்றார்களோ அவர்கள் விநாச அக்கினிக்கு விறகு ஆவர்கள்.

இனிச் செய்யப்படும் வினாவிற்கு உபோத்காதம் வரைந்து கொண்டு கூறுதல்.

நிருபன் துர்மந்திரி யுடையவன் ஆகலாகாது, மந்திரியும் நன்னிருபன் உடையவனே ஆகவேண்டும், நன் மந்திரியுடையவனே யரசனும் ஆகவேண்டும் என்பதாம். அரசனுக்குச் சன்மந்திரியோடு கூடியிருப்பது சிறப்பாகவே காணத்தக்கதாம் எனக்கருதிக் கூறுவார், நேய—உண்டாம் என்றார். விருத்தர்களோடும் விரவியேயுறுக வென்

பது மன்னவர் நீதியாம். துஷ்டமந்திரியை யுடையவன் நல்ல அரசனுகான், நல்ல அரசனுக்கே நல்லமந்திரி கிட்டு வன், நல்லமந்திரிக்கே நல்ல அரசன் கிடைப்பான். அர சன் முதலில் நல்லமந்திரியால் மிகுந்த விவேகத்தை யடை வன் அதனுல் மிகவும் சிறப்பையுஞ் செறிவன்.

ஞானநூற் கற்றவரே யமைச்ச ரரசராகத் தகுதியரா கலின் அவ்வாறிலராயினே நீர்நல மிழந்தீரெனல்

ராஜவித்தை = ராஜநீதி பரிஞானம், அல்லது, வித்தை களுக்குள் ராஜாவாதலின் ராஜவித்தை பிரஹ்மவித்தை யாம். "ராஜவித்தை ராஜகுஹ்யம்" எனஸ்மிருதியிருத்த லின் என்றுணர்க. இதுவே பொருள் இதற்கெனப் பிரு கத் வாசிஷ்டபத்தியத்தாற் புடமாகப் புலப்படும். எவ்வா றரசனுளனே அவ்வாறே பிரஜைகளும் ஆம், சமஸ்தகுண ஜாலங்களுக்குள்ளும் அத்யாத்ம ஞானமேஉத்தமோத்தம மாம் அந்த பிரஹ்மஞானத்தை யடைந்த ராஜாவே ராஜா வாவன், ஞானத்தையடைந்த மந்திரியே விசாரரகசியங் களை யுணர்ந்தவனுவன் "எந்தக்கருமமானது பந்தத்தை யுண்டாக்காதோ அதுவே நல்லகருமமாம், எதுமோக்ஷத் தைக் கொடுக்குமோ அதுவே வித்தையாம், அந்நியகரு மங்க ளெல்லாம் ஆயாசத்தின் பொருட்டாவனவாம், அந் நியவித்தைகள் சிற்பசாமர்த்தியம் போன்றனவாம்"என்று கூறியிருக்கின்றார் பெரியர்- பிரபுத்தன்மையானது சம திருஷ்டித்தன்மையின் அதீனமா யிருத்தலின் ஆயுள் நெய் யென்பதுபோல அவ்வுருவதாக ஆரோபித்தலால் சம திருஷ்டித் தன்மையாம். வித்தைகளுக்குள் ராஜாவாயிருக் கும் ராஜவித்தை யென்னும் ஆத்மவித்தையினுலே அச்சம திருஷ்டியு முண்டாம் அதனையேயாவன் அறியவில்லையோ அவன் மந்திரியுமாகான், ராஜாவு மாகான், நாயின்பா

லும் நாய்க்கறிப்போர்பாலும் அறிஞர்கள் சமதிருஷ்டியை உடைத்தா யிருப்பார்கள், என ஸ்ரீ பகவானுங் கூறியுள் ளார், நீங்கள் அந்த ஞானத்தையடைந்து சாதுக்களாக இருப்பீர்களேயானுல், அதற்குத்தக்க மேன்மையையே யடைவீர்கள், அவ்வாறின்றேல் எவ்வாறு அரசனே அவ் வாறு பிரஜைகளும் ஆம், என்று முற்கூறியிருத்தலின் அர சன்மூர்க்கனுயின் பிரஜைகளும் மூர்க்கராதல் விலக்கக் கூடாமையின் அவர்களுக்கும் அனர்த்தத்தையே கொடுத் துக்கொண்டிருக்கும் உங்களையான் பக்ஷித்தேவிடுவேன், துஷ்டர்களைப் பக்ஷிப்பது எனதியற்கையாகும்.

வினுவுக்கு விடைதரின் மங்களமும் அல்லாக்கால் அமங்களமும் ஆம் எனல்:

ஹே பெற்றோர்களுக்குப் பிரீதி விடயங்களாகிய பால கர்களே! ஒருபாயத்தினுலே என் பக்கத்தினின்றும் நீங் கள் தப்பித்துக்கொள்ளுதல் கூடும், மிகவும் சாரமான என்னுடைய வினப்பஞ்சரத்தை விசாரம் மிகுந்த புத்தியி னுல் சேதிப்பீர்களாயின் தப்பலாம். ஹே இராகவ! இராக்ஷசி இவ்வண்ணம் இயம்ப அதைக்கேட்ட மன்னவன் கேள்விகளைக் கேட்கலாமென்று ஆக்ஞை செய்தவுடனே கேள்விகளைக் கேட்க ஆரம்பித்தனள், அக்கேள்விகளை நீ கேட்பாயாக.

ஆன்மஞான மில்லாதவர்கட்கு வஜ்ஜிரம் போன்றன வும், ஆத்மஞானிகட்கு மனோரம்மியங்களுங் ஆகிய கற்கடி செய்த எழுபத்திரண்டு வினுக்களுள் முக்கியமான வற்றை இங்கு கூறல்:

உபாதி பேதத்தால் அநேக சங்கியையுடைய ஏக மான அபரிச்சேதத்தாற் கடல்போன்ற துர்லக்ஷிய எந்த அணுவினுள்ளே கடலிற் குமிழிகள்போலப் பிரஹ்மாண்ட

லக்ஷங்கள் தோற்றியழியும்? 1. ஆகாசமாயும் ஆசூன்ய அனுகாசமா யிருப்பது யாது? 2. லௌகிகப் பிரசித்தம் சிறிதுமில்லாம லிருந்தும் தத்துவவித்துப் பிரசித்தம் சிறிதேயாவது யாது? 3. நடந்தும் நடவாதது யாது? 4. சுதிகிவிருத்தியைச் செய்யாதிருந்தும் அல்லது அசத்தாக இருந்தும் நிற்பதெது சத்தாயிருப்பதெது? 5. இவ் வினவாக்கியத்திற் கிதுவே பொருளென்பது பின்றெரியும். சேதனமாயினும் யாது கற்போல அசேதனம் சைதன்யப் பற்றுக் கோடாகாது? 6. சிதம்பரத்தில் விசித்திர காரியத்தைச் செய்வதெது? 7. ஜகங்கள் அனுற்பன்னங்களாயினும் பிரளயத்தில் பீஜத்தில் விருக்ஷங்கள் போல எவ்வணுவின் கண்ணே யிருக்கின்றன? 8, ஒருதருவிற் ரூதாத்மியத்தால் இருப்பதன் கண் திருட்டாந்தமாம், காரணத்திலாண்டு காரியமுண்டாவதற்கு முன் சூக்குமரூபமாக இருப்பதாய் அங்கீகரிக்க வேண்டும், ஆண்டஃதின் றேல் அதனினின்றே யதனுற்பத்தி யென்னும் நியம அதரிசன வழக்குண்டாதலின்; காணவுமன்றே படுகின்றது:—எள்ளுகளினின்றே யெண்ணெ யுண்டாதல், மணல்களினின்றே இல்லையாம், பாலினின்றே நெய்யும் மண்ணினின்றே கடமும் உற்பத்தியாதல் நியமமாம், இங்ஙனமாகவே ஒரே விரையின் கண்ணே தன்குக்ஷி நிக்ஷிப்தமாய அநேக விருக்ஷங்கள் இருக்கின்றனவென விரையிலே தருமம்போல என்று பொறுத்தமாகவே கூறப்பெற்றதாகும். சிறிதும் எதனினின்றும் தனியாக ஆகாதோ வெனப் பேதியைக்கொண்டு வினவி, பேதங்கொண்டு வினவல்:—பெரிய நீர்நிலயத்தினின்றும் அலைமுதலானவை சிறிதுந் தனித்திலாதனபோல எதனினின்றும் ஒருசிறிதும் வேறுக வில்லை? 9. தேசகாலாதியினல் வரைவுபெறுது ஏகமாய் அஸ்தூலத் தன்மையால் அசத்துல்லியமாய்ச் சத்தா

யிருக்கும் எதனினின்றும் மகாஜலத்தின் நெகிழ்ச்சி போலத் துவைதமும் பிருதக்காக இராது? 10. வினுக்களின் அபிப்பிராயங்கள் விடைதரும்போது நன்ருகவெளியாம் என விரித்திலம்.

விளம்பய வினுக்கட்கு விடைதரின் மேன்மையுண்டாமென்றும் தராவிடின் கீழ்மையுண்டா மென்று மறைதல்.

இவ்வண்ணம் கிரமமாகக் கூறப்பட்ட பரம சாந்தியைக்கொடுக்கும் அதிலகுதரமான எனது இவ்வையத்தை நன்மதியுடைய நீங்கள் நீக்காமற் போவீர்களாயின் அக்கால் இராக்ஷச சாதியையுடைய என்தேகத்தின் சாடராக்கினிக்கு எரிதுரும் பென்னும் பக்ஷணமாக ஒரு கணத்தில் ஒரு தடையுமில்லாமல் ஆகிவிடுவீர்கள். ஆத்மாவை யுணராமல் தேகமாத்திரத்தில் ஆத்ம புத்தியை வைத்துக் கொண்டிருக்கப் பட்டவர்கள் அரக்கர்கட்கு அன்னமாந் தன்மையை நீக்கிக்கொள்ள மாட்டார்கள். முன்னுங்களை விழுங்குவேன் பின் உங்கள் ஜனபதமண்டல முழுவதையும் விழுங்குவேன்.

பேரிருள் இரவின்கண் பெரிய காட்டில் மகாராக்ஷச கன்னிகையாற் மேலே யியம்பிய விதமாகப் பெரிய வினுக்கள் வினவப்பட்டபோது ஷெ வினுக்கட்கு நியாயமாக அதிசூக்குமமான யுக்திகளோடும் பெரிய மந்திரியானவர் சமாதானங் கூறல்.

வாசக ஆக்கியான ரகிதத்தன்மை யுண்மையானும் அதாவது உரையாட முடியாமையானும், மன முதலிய பொறிகட் கெட்டாமையானும், மனம் ஆறுவதுபொறி எவற்றைக் குறித்தோ அச்சுரோத்திராதிகளின் மரியாதை யென்னப்பெற்ற கலப்பில்லாமற் பதார்த்தப் பிரகாசன சர்மர்த்தியத்திற்கு ஹேதுவாகி யெட்டாமை யானும்,

அணுவாமாத்மா சூக்குமம் அணுவே போலுமென்க! நிரவயவத் தன்மையினாலே ஆகாசம்போன்றதாம். ஆகாசமுங் குணன்மிகமாதலின் அதனினும் அதிசூக்கும வியாபகம் ஆன்மாவாம். மாயும்=திதி சக்தியைத் தாண்டியுபசங்கார சக்திவயமாம். இதனானே அஷ்டமப் பிரசினத்துக்கும் விடையளித்தவாறு காண்க. ஹேஹே மகமலாக்ஷி! எல்லா வினாக்களையும் சிதிலமாக்கற் பொருட்டு எல்லா வினாக்களின் அபிப்பிராயத்தை முதலில் கூறக் கேட்குதி! வினாக்களை யுணர்பவர்க்கு ஞானத்தைக் கொடுக்கத் தக்கதான நீ கூறிய இவ்வாக்கு முறையால் உன்னால் பரமான்மாவே சொல்லப்பட்டது, எவ்வணுவிற் கடலிற்போல, என்னும் முதல் வினாவிசேடியத்தில் அணுசப்தப் பிரயோகத்தின் அபிப்பிராயத்தைக் கூறக்கேட்பாயாக:—வாக்கினால் வசனிக்க முடியாமலும், மனமுதலிய ஆறிந்திரியங்களால் அறியமுடியாமலும் இருத்தலின் அணுவாம். இவ்வண்ணம் சின்மாத்திரமே வடிவமான அணுவானது ஆகாயத்தினும் அதிசூக்குமமாக இருக்கின்றது; இங்ஙனமே "அணுபந்தா விததம் புராணம்" என்பதாதி சுருதிகளிற் பிரசித்தமாம், உள்ளே பிரஹ்மாண்ட லக்ஷங்கள் என வினவிய அங்குசத்திற் கூறக்கேட்டி, பரமமாய் அறிவாயிலங்கும் அணுவினுள்ளே விரையினுள்ளே தருவிருப்பதேபோலச் சத்தைப்போலாதல் அசத்தைப்போலாதல் இந்தவுலகத் திதியானது இலங்குகின்றது; இதனால் எவ்வணுவின்கண்ணே விரையில்மரம்போல ஜகங்களிருக்கின்றன, என்னும் வினாவிற்கும் விடையிறுத்தியதாயிற்று.

விண்ணாயும் விண்ணன்றேது என்னும் இரண்டாவது முதலிய வினாவின் தாற்பரியத்தை வெளிப்படுத்தல்.

மூன்றாவது வினாவிற்குவிடைதருதல். அகிஞ்சித்தென்றது. எக்காரணத்தாற் பிரஹ்மவஸ்துவானது குறிக்கத்தகாமற் கூறத்தகாமலிருக்குமோ அக்காரணத்தாற் கிஞ்சித்தாகாதாம். பரமார்த்த சத்தாமாத்திர வடிவது என்பதனால் அது கிஞ்சித்தாம். ஆறாவது வினாவின் விடைதரல்: புடமாக என்றது. மாறிவிடை மலர்தல் இராக்ஷசியின் மதிப்பரிக்ஷையின் பொருட்டாம். இப்பரமான்மாவானது எதனாற் சைதன்யப் பிரகாசாத்மாவாமோ அதனாற் சேதனமாம் உண்மையாக ஞேயமாகாமையினானும் கற்பித ஞேய சந்நிதியுற் றிருந்தபோதிலும் விகாரமற் றிருத்தலினானும் சிலோபமம் ஆம். விண்ணாயும் விண்ணன்றேதுஎன்னும்வினாவின் றாற்பரியத்தை விளம்பல்: பாகிய சூனியத்தன்மை யுண்மையின் ஆகாசமாம் சித்துத்தன்மையோடு கூடியிருத்தலின் அநாகாசமாம். சிறிதில்லாதிருந்தும் சிறிதேயாவது யாது என்னும் வினாவின் உத்தரம். இந்திரியங்களால் அறியப்படாததாற் சிறிதன்றாம்; அதாவது இந்திரியங்களால் அறியப்படும் அற்பதிருசியமே யல்லவாம், அவ்வணுவே முடிவற்றதாம்; சிறிதாயிருந்தும் சிறிதல்லாதது யாது ஆத்மபாவத்தில் அது எனவினாப்பொருள்செயினும் பாதகமில்லை, என்னை? தானே சர்வான்மகமாயிருத்தலின் தன்னையே சாக்ஷாத்-கரித்ததால் யாவற்றையும் விழுங்கியபோது அதுவேசிறிதாம். ஆன்மாவுக் கயலாக யாதொன்றுமே எஞ்சுவதில்லை ஆன்மாமாத்திர மிருக்கும் அதனாற் கிஞ்சித்தாகியும் கிஞ்சித்தன்றாம். பலவாயும் ஒன்றாம் என்பதன் அபிப்பிராயம். ஏகமேயாய சித்தணுவிற்கு நீ கூறிய அநேகத்தன்மை தோற்றமாத்திரமே யாம் வாஸ்தவமன்றாம் பொய்யேயாம். சேதனமாயினும் யாது கற்போலாம் என்னு வினாவின் விடை:—சித்துருவமும் ஜகவுருவமும் எனவிருத்த உபயவடிவம் உடையது என்ப

தாகப் பொருள் கொள்ளின் உத்தரம் ஜடமாகவே யிருக்குந் தேகாதிகள் ஆத்மதாதாத்மிய அத்தியாசத்தினாலே சேதனத்திற்குப் பிரகாச சுபாவத்தன்மையும் ஜடத்தன்மையும் தன தனுபவத்திற்குத் தெரியவருதலின் ஆராய்ச்சி யின்மையினாலே ஜடம் போதம் என்னும் உபய ரூபமும் உண்டாகவே செய்யும். சேதனமாயினும் கற்போலக் கனரூபம்யாது எனப் பொருள்படுத்தின் விடை: பாரமார்த்திகமான ஆத்மரூபமேயாய சிற்கனம் அதுவாம், சேதன பாஷாணம் இருப்பதேபோல ஆத்மா சிற்கனவடிவமே யுடையது என வினாப்பொருள் ஆமாயின் அக்கால் சேதனமேயாய இவ்வான்மா பாஷாணம்போலக் கனமாம்.

மேலுஞ் சிலவினாக்கட்கு மந்திரி விடைதருதல்

கம்மியசம்பந்தமே கமனபலமாம் பரமாத்மாவோ சருவ கம்மியத்தோடும் சம்பந்தமுடையதாம் ஆதலின் சர்வகமாம். விபுத்தன்மையானே கதித்தன்மை யசம்பாவிதமாதலின் வாஸ்தவமாகக் கந்தவ்ய அபாவத்தானும் கமனஞ் செய்யாதாம் சிதம்பரத்தில் விசித்திர காரியத்தைச் செய்வதெது. என்னும் வினாவிற்கு விடை. அனாதியாய் அநந்தமாய் இருக்கப்பட்ட பரம ஆகாசத்தில் சின்மாத்திரமாய பரமாத்மாவால் மூன்றுலக சித்திரமானது சித்திரிக்கப்பட்டுளது; அதனால் இது மித்தையாதலின் செய்யாமலே செய்யப்பட்டுளது, பெருநீரினின்றும் சிறுதரங்கம் சிறிதும் தனித்திராததேபோல் எதனினின்றும் ஒரு சிறிதும் வேறாகவில்லை யென்னும் வினாவிற்கு விடை; சித்தவடிவமா யிருத்தலாற் பெருங்கடல்போல விகாரப்பட்டிருக்கும் அணுவினிடத்தில் நீரின்கண்ணே நெகிழ்ச்சியால் சுழற்சி தோற்றுதல் போலச் சித்தவிகற்பமாத்திர ரூபங்க

ளான மூவுலகச் சிறுதரங்கங்களாகிய இவைகள் கசிந்து கொண்ட தருக்கும் என்பதாம். இவ்வண்ணம் யூகத்தோடும் பிரசங்கத்தில் வந்த யாதுசேதனம் அசேதனம் என்னும் வினாவிற்கு விடைபகர்ந்து எஞ்சிய வினாக்களின் உத்தரத்தையரசன்பொருட்டு நிறுத்திவைத்து அதனஞ்ஞான சங்கையை நீக்கும்பொருட்டு அவற்றுள் இரண்டொன்றெடுத்து உத்தரங்கூற விழைந்து துவைதமித்தியாத்துவ உபவர்ணனம் விரிந்த துவைதமாயினும் அப்பிருதக் கெதனால் என்பதன் உத்தரத்தைக் கூறல்: பிருதக்தன்மைச் சமஸ்காரத்தினாலே சமஸ்கரிக்கப்பட்ட புத்திவிருத்தியினுள்ளே யிருக்கும் ஆத்மப் பிரகாசத்தின் வேற்றுமையை வெளிப்படுத்தும் ஆற்றல்வடிவ சமத்கார யோகத்தால் துவைதம் தோற்றினபோதினும் வேற்றுமையே யின்றாம்; அதன்கண் ணேதுவென் னெனின்? பரமான ஆத்மப் பிரகாசமானது விருக்ஷவடிவப் பீஜம்போல எல்லாவடிவமாகவு மிருக்கின்றது என்பதாம், நடந்தும் நடவாதது எது என்னும் வினாவின்விடை: எவ்வணுவானதுஆகாயம்போல அநேக யோசனைதூரம் வியாபித்திருந்த போதினும்இருந்த இடத்திலேயே யிருக்கின்றது; அவ்வணுவிற்குள்ளே அநேக யோசனை தூரதேசமானது சொப்பனம் போலக் கற்பனையால் ஆம்.

மந்திரியின் வார்த்தையைக் கேட்டுப் பரமசந்தோடத்தையடைந்த கற்கடி மன்னவன் வார்த்தையைக்கேட்க விரும்பலும் அவருரைத்தலும்:—

விழித்திருக்கும் விவேகிபுருடனுக்கு வாஸ்தவ துவைதஞான மின்மையின் உண்டாம் பிரஹ்மஞானம் என்பர். துவைதம் வஸ்துவாயிருக்கின்ற தென்னும் உணர்ச்சி அத்வைதஞானத் தடையாதலின் விழித்திருந்த போதினும்

விவேகிக்கு அத்தன்மை யிருத்தலின் அத்வைதஞான முண்டாயிருத்தல் பொருத்தமாம். விழித்திருக்கும் விவேகியினது எவ்வாஸ்தவ துவைதப் பிரத்யபாபாவமுளதோ அதனை யதன் காரணமாதலின் பரமவுணர் வென்பர். நேரே துவைதத்தைக் கண்டபோதினும் எவனுக்குத் துவைதவிடய போத முதயமாவதில்லையோ அவனே யுண்மையாகக் கண்டோனுவன். சாக்ஷியானது விகாரமற்றிருத்தலின் துவைதஞான வடிவமாக பரிணமியாதாம் சொரூப சைதன்ய ஞானமானது கேவலஞ் சமுசார அதீதமானதாம். நடந்தும் நடவாதது யாது என்பதற்கே போலும் நில்லாதேயும் நிற்பதெது வென்னும் ஐந்தாவதற்குமாம்; இவ்வணுவானது தனது சத்தாரூபமான ஆகாசகோசத்துள்ளே தேசகாலங்க ளிருத்தலினுல் ஒரு தேசத்திற் சென்றபோதிலும் செல்லவில்லை, ஒருதேசத்திற்கு வந்த போதினும் வருவதில்லை. அடையத் தக்கதேசம் இவ்வணுவினுள்ளேயே யிருக்கும்போது இது எங்கே போகவேண்டும்; கும்பமுக மூடிக்கொண்டு போய்க் கொண்டுவரினும் அதிலிருக்கும் ஆகாயத்திற்குக் கமனுகமனங்கள் இல்லாததே போல ஆன்மாவிற்கு மில்லையாம். உண்டாயிருந்தும் இலாதது எது என்பது தனிவினுவாயின் விடையிதுவாம்: சூக்குமமாகி, இவ்வணு குறிக்கப் பெருததாய்ப் பரமஆகாசமாக இருக்கும், இது சருவான்மகமாக இருந்த போதினும் மனுதிகட்கதீதமாகி யிருக்கும். இவ்வினுவில் இல்லாததா மென்னும் அங்கிசம் பாதிதமேயாம், சர்வான்மகத் தன்மை யுண்மையின் இது எக்காலும் எங்கும் சூனியமாவதேயில்லை; பாதிதமாமாறு:—எக்காரணத்தால் இருக்கின்ற தென்றும் இல்லையென்றும், கூறுபவனுயும் நினைப்பவனுயும் அவ்வான்மாவே யாமோ அக்காரணத்தால் வக்தாமந்தாதி வடிவமாய் அதுபிரசித்தமாம், ஆகவே தன்

வடிவத்தைத் தள்ளத் தகாமையின் இல்லை யென்னுந் தன்மை அதற்குப் பொருந்துவதே யில்லை, சத்திற்கு அசத்து விரோத மிருத்தலினுனும் இது பொருந்தாதாம்; இருப்பதேயாயின் ஏன்காணப் பெறவில்லை யெனின்? வெட்டவெளியாகக் காணப் பெருவிடினும் எல்லாவற்றினும் தொடர்ந்து நிற்கும் சத்துரூபத்தால் கற்பூரம் மூடி வைப்பினும் கந்தத்தாற் காணப்படுவதேபோல காணப் பெறவேயாம். மந்திரிவசன சமத்கார தரிசனத்தானே அரசனுக்கும் தத்துவஞான மிருப்பதாக நன்ருய்த்தெரிந்த போதினும் அரசனறைவதிற் சமத்தகார அதிசயம் சம்பவிக்கும் எனக்கருதி அதனைக் கேட்கவேண்டுமென் றிச்சித்து இராக்ஷசி கூறுகின்ருள் போதவியங்தென்பதாதியாய். அகோ ஆச்சர்யம்! ஹே மந்திரியே! நினது பரமார்த்த பாஷாணமானது அதிபவித்திரமாக இருக்கின்றது, தாமரை யிதழ்போலும் நேத்திரமுடைய இவ்வரசன் இனிமற்றவற்றிற் குத்தரம் தருகவெனக்கற்கடி கூறுதலும் அரசன் கூறத்தொடங்கி அவ்வபிப் பிராயத்தைக் குறித்து எல்லாவினுக்களின் முக்கிய தாற்பரியவிஷயமான பிரஹ்மத்தை விரோத ஆபாசயுக்திமுக சமத்கார அதிசயத்தால் தரிசிப்பித்தல்: உலகத்தில் என்பதாதி, அவஸ்தாத்திரய தரிசன இலக்ஷண ஜகத்சம்பந்தப் பிரத்யயத்தின் அபாவமாகிய போத இலக்ஷணையின் நிவிருத்தியே சுயமாகவிளங்கும் அதிஷ்டானரூப துரியலக்ஷணை எதனது தரிசனம் ஆமென்று புகல்வரோ அந்தப் பிரஹ்மத்தையே ஹே கல்யாணி! நீ கூறினுய்.

அதுவும் அதன்கண்ணேயே நிஷ்டையை யடையும் வடிவமான அதன் பரிக்கிரகத்தால் ஆம் எனப் பரிக்கிரகத்தை லக்ஷணத்தோடுங் கேட்டியென அரசன் கூறல்:

இலக்கணு விருத்தியாற் பரியவசான பூமியாகும், ஆயினும் சப்தப்பிரவிருத்தி ஹேதுக்களாகிய ஜாதியாதிகள் இன்மையின் வாசாம கோசரமுமாம் அல்லது வாக்கிய ஜன்னிய விருத்தி வியாப்பியத் தன்மையானே அதன் கோசரத்தன்மையாம். அதனுலுண்டாய பல அவ்யாபகத் தன்மையால்அதன் அகோசரத் தன்மையாம், துவைத அத்வைத கோடி யந்தராளத் திருப்பதாகிய பிரஹ்மம், துவைதாத்வைத கோடிகளாகிய பரஸ்பர அபேக்ஷசித்தத் தன்மையானே கற்பிதங்களினும் விலக்ஷணமாம்; அதிஷ்டானமதாக அவற்றின் மத்தியிலிருப்பது ஆம். அல்லது சத்தசத்துக் கோடியந்தராளத் திருப்பதாம் "சத்தன்றதசத்தன்றெனச் சாற்றப்பெறலாகும்" என்னும் ஸ்ரீ பகவத் வசனத்தான், என்பதாம். காரிய காரண கோடியந்தராளத் திருப்பதெனவேனும் திருஷ்டாதிருசிய கோடியந்தராளத் திருப்பதெனவேனும், பிம்பப் பிரதிபிம்ப கோடியந்தராளத் திருப்பதெனவேனும்,பந்தமுக்தி கோடியந்தராளத் திருப்பதெனவேனும் நியமிநியாமக கோடியந்தராளத் திருப்பதெனவேனும் ஆம்; இவ்வெல்லாவற்றிற்குமே கற்பிதத்தன்மையிருத்தலின் பிரஹ்மத்திற்கு அவற்றினும விலக்ஷணத்தன்மையுண்மையின் அவற்றின் அந்தராளத் திருக்குந் தன்மை பொருந்துவதேயாம். அங்ஙனமாயினும் மாயையினுலே மலர்ந்த கோடி யிரண்டன்வடிவமாம். அதனது பரிக்கிரகம் சித்தத்தால் சர்வசங்கற்ப சந்யாசமாம், எதனதுமாயிக சங்கோச விகாசங்களால் ஜகத்தின் பிரளய சிருஷ்டிகள்ஆமோ, வேதாந்த வாக்கியங்கட்கு நிரந்தரஸ்திதி யெஃதாமோ எது வாசாமகோசரமாமோ அதுவே அந்தப் பிரஹ்மமென்றுணர்தி. சத்துவ அசத்துவ பான அபானமென்னும் இரண்டு கோடிகளின் அந்தராளத் திருப்பதாம், வசனிக்க முடியாததாம் அது, அதனுனே ஆதி அந்தங்கள் அசத்துக் கோடியினுலே பீடிக்கப்படினும் மத்தியில் தேசிக பரிச்சேத சம்பந்தமாகச் சிலபால் உளது சிலபால் இலது எனக் கோடித்வயீமயமாம். இவ்வண்ணம் ஆதியந்தங்கள் அபானத்தாற் பீடிக்கப்படினும் மத்தியில் அவ்வவ் விந்திரியயோக்கிய ரூபமாக விளங்குகின்றது. வேறுவடிவமாய்த் தத்துவமாயும் விளங்குகின்றதில்லை என மத்தியில் கோடித்துவயீமயமாம்.

அரசன்கூறி முடித்தலும் கற்கடி சந்தோடித்துக் கூறத் தொடங்கலும்.

சத்து அசத்துச் சந்திரூபமாயும் சித்து அசித்துச் சந்திரூபமாயும் இராநின்ற இரணியகற்பவடிவ அதனது சித்தத்தின் விகாரமாதலின் சராசரமான இவ்வுலகம் லீலை வடிவமாம் அது விசுவவடிவமா யிருந்தபோதினும் அதன் அகண்ட வஸ்துத்தன்மை கண்டிக்கப் படுவதின்றும். அத்தகைய சன்மாத்திர சாசுவதப் பிரஹ்மமே உன்னுல் வினவப்பட்டது. ஒவ்வொரு வினுவிலும் ஆன்மாவின்கண் அனுசப்தப் பிரயோகத்திற்கு மந்திரியாலே எவ்வபிப்பிராயமானது "பெயரின்மையானும் மனமுதலிய பொறியாறன் நிலைமைக்கு மன்னி விடயமாகாமையானும், சின்மாத்திரமேயாய ஆத்மாணுவானது இங்ஙனம் ஆகாயத்தைப் பார்க்கினும் அதிசூக்ஷமகமாம்" என இவ்வண்ண மியம்பப் பெற்றதோ அதுவே கற்கடியானுங் கருதப்பட்டது, அங்கீகரிக்கவும் பட்டது, என்பதாகத்தானே யரசன் றுணிந்து தனக்கிருக்கும் விசேட ஞானத் தன்மையைக் காண்பிப்பான் அதனைத் தூடிப்பான் பூரணமென்றதாம். சுத்தசம் வேதன ஆகாசரூபத்திற்குப் பரம அணுவோடு மேருவிற்குங் கடுகுக்குமேபோல ஒப்பிட்டுக்கூறியது அழகாகவில்லை;சூக்குமத்தன்மை மாத்திரத்தானே பரிச்சின்ன

மாகாதாம் பரிச்சேத் வுற்கர்ஷ அவதி பரமாணு சாதிருசி
யம்பற்றிக் கௌணீ விருத்தியினுலே அணுவென விளம்பு
தற்குக் கூடுமென்றுணர்க, ஆயின் எங்ஙனம் அணுவுக்
கணுவு மகத்துக்கு மகத்து, இவ்வணுவாத்மா சித்தத்தா
லுணரத்தக்கதாம்'' என்பதாதி சுருதிகளில் அவ்வாறுப
தேசங் கூடுமெனின்? சர்வசக்தியோடு கூடியிருத்தலின்
மகத்தன்மையைப்போல அணுத்தன்மையும் ஆன்மாவின்
கண்ணேமாயையால்உண்டாக்கப்பட்டுநிற்குந்தகைமைத்த
தாதலின் முக்கிய விருத்தியேயா மீண்டணுச்சப்தம்; ஈண்டு
சமத்தன்மை நிமித்தமாகாதாம்; மாயைபாற் பூஷிதமாய்ச்
சபளமாயதனுல் அணுத்தன்மை பரமாத்மாவின்கண் நிர்
மிக்கப்பட்டுளது,அதன்பால்கனகத்திற்றன்னிர்மித கடகா
தித்தன்மையாற்போல் அணுத்தன்மைச் சமத்துவமாக
மாட்டாதாம்; இன்னணமாதலினன்றே "மயிர்நுனியின்
நூற்றிலொரு பாகத்தை நூற்றிலொன்ருய்க் கற்பிப்பின்
அப்பாகம் ஜீவனென வறிந்துகொள்க'' என்பதாதி சுருதி
களும், மயிர்நுனியின் சதபாகம் ஆத்மாவென்னும் நினது
வசனமும் மணம்பெறுவதாகும். விரைவிற் றருவிருப்பதே
போல எவ்வணுவின்கண் ணுலகங்க ளிருக்கின்றன வென்
னுஞ் சங்கைக்குச் சிறிது கூறுவாம்:- சிதாத்மாவாகிய
பரமாணுவின்கண் ணுலகங்க ளெல்லாம் இருக்கின்றன.
அதனுனேயே ஜகத் சம்பந்தமான தோற்றங்கள் தோற்று
கின்றன. யாது எதன்கண் ணுளதாமோ அது அதனி
னின்றும் உண்டாகின்றது அது அதுவே யாகின்றது,
ஸ்தம்பத்தினின்றுந்தோற்றுநின்றபதுமை ஸ்தம்பமாத்திர
மாகவே இருக்கின்றதன்றே! நிருமலமாக நிஷ்கிரியமாக
விருக்கும் ஆகாயத்தில்விகாராதிகள் யாதொன்றுங்காணப்
படுவ தில்லையன்றே! அவ்வண்ணம் ஜகதாதிகள் யாதொன்
றும்நிர்மலமாகிய தன்னிடத்தில் இல்லையாம், இல்லையெ

னின் வேதாந்தங்களில்திருசியகண்டனம் எற்றுக்கெனின்?
வியாவகாரிக யௌக்திக திருஷ்டிவசத்தால் திருசியகண்
டனஞ் செய்வதேயல்லாமல் பரமார்த்த திருஷ்டிபலத்தா
லன்ரும். அப்பரமார்த்த திருஷ்டி எத்தகையதெனின்?
அனுதியாயும், விண்ணையும் வியாபித்ததாயும், ஏகரசமா
யும், சம்பிரகாசமாயும், சமமாயும், சர்வமாயும் இராநின்ற
சிதாகாசத்தையே ஜகமெனச் சப்தமாத்திரமாக விவகரித்
ததாம் என்றறிதி "விகாரமானது வாக்கினுற் றொடங்கிய
நாமதேயமாத்திரத்தது'' எனச் சாந்தோக்கியமுஞ் சாற்று
கின்றது. ஆத்மாவானது அசத்தாயும் அவாஸ்தவமாயும்
இராநின்ற திருசியத் தன்மையை அடைவதில்லை, என்னை,
சத்தானது அசத்துருவமாக ஆவ்தற்கு முடியாமையின்
ஆத்மாவின் கண்ணே யாது சிறிதுமில்லையோ அதுவாந்
தன்மையைப் பரம்பொருள் எங்ஙனமடையுமென்றுணர்க.
எதனினின்றும் ஒரு சிறிதும் வேருகவில்லை யென்பதற்
குச் சிறிதுரைப்பாம். பூதங்களாலாயவை எவையும் ஒரு
சிறிதும் நிலம் நீர் முதலியவற்றை விடுத்துத் தனித்திரா
வாம்: அவ்வாறே இவ்வியற்கை வாய்ந்தஅணுவைப் பார்க்
கிலும் இவையாவும் வேருகாவாம்; அதற்குயுக்தி; இச்சித்
தணுவானது சர்வ பதார்த்தங்களையும் அறியாநின்ற அனு
பவ வடிவமா யிருத்தலினுலே சர்வானுபவ ரூபத்தால்ஒரு
மையனுபவ நியாயத்திலேறும்போது யாவும் பேதமில்லா
மல் ஒன்ருகவே ஆகிவிடுகின்றன என்பதாம். எதனிச்சையி
னுலே தனித்தும் இவையுளவாம் என்பது கூடாதாம், இச்
சித்தணுவி னுடைய இச்சைக்குத் தக்கபலமாயிருக்கும்
தனித்திருக்குகையும்,அஃதிருத்தற்குரித்தானபொருளும்,
ஒன்ருயிருத்தலினுலே இதனதிச்சையால் பெருநீரில் அலை
போலத் தனித்திராவாம்; தேசகாலாதியினுல் வரைவு
பெருது ஏகமாய் அஸ்தூலத் தன்மையால் அசத்துல்லிய

மாய்ச் சத்தாயிருக்கும்: எதனினின்றும் மகாஜலத்தின்
நெழ்ச்சியேபோலத் துவைதமும் பிருதக்காக இராது என்
றதற்கும் கூறுவாம். திக்குகாலம் முதலியவற்றால் அளவி
டப்படாமல் கேவலம் பரமான்மா விருக்கின்றது, அது எல்
லாருடைய சொரூபமாயிருத்தலின் சர்வாத்மாவாம் தனித்
திருப்பதில்லை சுயமாகவே ஜர்வ அனுபவ ரூபமேயாமன்றி
ஜடமன்றாம். அசத்தாய்ச் சத்தாய் என்பதன் பொருள்.
இந்தப் பரமாத்மா சந்தேகமில்லாமல் ஆத்மாவையுணர்ந்த
மகான்களின் ஆத்மசொரூபமா யிருத்தலின் சத்தாயிருக்
கின்றது விழிமுதலியவற்றின் பார்வையினாலேயும், ஆலோ
சனையினாலேயும் அறியப் பெருமையின் சகலரூபமா யிருக்
கிற அந்த மகாத்மாவினிடத்தில் கண் முதலியவற்றால்
அறியப்படா நின்ற லௌகிக சத்தைவடிவமான துவைத
மென்பதும் ஐக்கியமென்பதும் இல்லையென்பதால் சுருதி
யின்கண் அசத்தென்று கூறப்படுவதே யன்றி வாஸ்தவ
அசத்துவ அபிப்பிராயத்தாலன்றாம். துவைதமானது
அபேக்ஷையோடு கூடிய வடிவமாதலின் பொய்யாகுக,
ஐக்கியமோ இருமையின் அபேக்ஷையை யெய்தாமையின்
உண்மையேயாமென்றாக எங்ஙனம் இரண்டு மில்லையென்று
கூறலாமெனின்? கூறுவாம், யாதேனுமொரு துவிதீயம்
உண்டாகுமாயின் அக்கால் ஏகத்திற்கு ஒருமையாம்,
துவைத ஐக்கியங்களின் பரஸ்பர சித்தியானது ஆதபச்
சாயைகட்கே போலுமாம் துவிதீய விலக்கப்பொருட்டுக்
கற்பிதமாய சங்கைரூபமும் துவிதீய சாபேக்ஷம் துவித்
வாதி துல்லியமேயாம் என்னுங் கருத்தாற் கருதில், யாண்
டிரன் டென்பதே யிலதோ ஆண்டு ஒன்றன் ஒருமையாங்
ஙனம்? ஒருமையானது அசித்தமாகவே இரண்டே யிரா
தாம். இருமையும் தனித்தது ஆதல் யாங்ஙனம் மகாஜலத்
தின் திரவத்தன்மைபோல வென்னும் அங்கிசம் விவரணிக்

கப்படும்: இவ்வண்ணம் துவைத ஐக்கிய சூனியத்தன்மை
யதாகத் தத்துவமிருந்த வழி யாது அத்தகைய துவைத
ஐக்கியமுடையதே போலவும் துவைதஐக்கியம் போலவும்
இருந்திலங்குமோ அதனினின்றும் அந்தத்துவைத ஐக்
கியரூபம் நீரில் நெகிழ்ச்சியே போலும் வேறாகமாட்டா
தாம். விரிவு பெரியவாசிட்டத்திற்காண்க. இவ்வண்ணம்
இறைவன் வாயிலாகக் கற்கடியாகிய வனமற்கடியானவள்
கேட்டுப் பிரஹ்மபதத்தை யுணர்ந்ததனாலே மூல உச்சே
தத்தால் நாசமான தன் ஜாதிக்குரிய மற்சரசாபலத்தை
விட்டொழித்தனள். உட்சீதளத் தன்மையை யடைந்து,
பாகியதிருஷ்டி சந்தாபத்தன்மை தீர்ந்து பரம விசிராந்
தியை, மழையை யடைவுற்ற நன்மயூரிபோலவும், குளிர்
மதி யொளிபெற்ற குமுதவதிபோலவும் அடைந்தனள்.

அவ்வண்ணம் அரசனது வாக்தாரையினாலே அக்கற்
கடிக்கு ஆகாயத்தில்மேககர்ச்சனையினாலே பலாகை யென்
னும் பறவைக்கு உள்ளே கருப்பம் உண்டானதேபோல
அத்தியந்தம் ஆனந்த முண்டானபின் அவள் அறையத்
தொடங்கல்.

தங்களுடைய பவித்திரமாகிய இம்மதியானது அத்
தமியாத சாரத்தோடுற்ற பிரபோத அருக்கனால் விலக்கப்
பட்டதாகி, யொளிர்கின்றது; சீதளமாகிச் சமரசமாகித்
தூய் தாகிச் சசிமண்டலத்தினின்றும் பிரவிருத்தமாய
குளிர்ந்த அமுதகிரணம்போல ஒளிர்கின்றது. தங்களு
டைய புத்தியின் சம்பந்தமாகவரும் வாக்கு வாயிலாக
விரியும் விவேக அமிருதத்தின் கணிகையைக் கேட்டுக் கற்
கடியாகிய யான் தங்களைப்போன்ற விவேகிகள் ஜகத்
பூஜ்ஜியர்கள் சேவைசெய்ய யோக்கியர்கள் முமுக்ஷுக்
களால் என்றெண்ணுகின்றேன் பெரியோர்களுடைய சங்

கத்தினலே ஒரு முறை விவேகபாதித மாகியதுக்கம் மீண்டும் பாதிக்கமாட்டாது, தீபசிகையைக் கையில்வைத்துக் கொண்டுள்ள யாவர்தாம் தமத்தாற் றளர்ந்து வருந்துவர்! இப்பாலே வனத்தில் விரும்பாமலே வந்துற்ற பூமி பாஸ்கரர்களாகிய தாங்கள் என்னல் இஷ்டார்த்த தானத்தானே பூஜிக்கத்தக்கவர்கள் ஆவீர்கள், ஆகலின் வாஞ்சித சுபத்தை விரைவி லுரைப்பீர்களாக.

அரசன் அவாவியது கேட்டலும் கற்கடியளித்தலும் கூறல்.

ஹே அரக்கர்குலமேயாய கானனமஞ்சரீ! உன்னல் இனிப்பிராணி யாதுமே ஹிம்சிக்கத் தகாததாகவேண்டும் என்பதனைப் பிரார்த்தித்துக் கொள்ளுகின்றேன், ஒழிந்தேன் என்பதுண்மையே, எமதிஷ்டத்தை நிறைவேற்றின் நின்னுடலைக் காப்பாற்றுவதற்குச் செய்யுமாறென்? ஹே அரக்கர்குல கானன அத்வைத ரசமஞ்சரி! இத்தேசத்தில் எப்போதும் அத்தியந்தம் இருதய சூலனம் பாதிக்கின்றது; ஆகலின் எல்லாப் பிராணிகளுமே திடவிடூசிகையினலே தாக்கப்பட்டு மிகவுந் தபிக்கின்றனர், அக் காரணங் கொண்டே மண்டலத்தில் இராச்சோதனையின் பொருட்டு யான் வெளிப்போந்து வந்தேன், ஆகலின் மந்திர அடைவு சம்பவியா விடினும் வேறொன்று வேண்டுகின்றேன், என்னெனின்? ஹே மங்கள மங்கையே! இத்துணை மாத்திரவசனம் உன்னல் அவசியம் அங்கீகரிக்கப் படவேண்டும், இனிமேல் எப்பிராணியுமே உன்னல் ஹிம்சிக்கப்படா திருக்க வேண்டும் என்பதே. என்பதைக்கேட்ட கற்கடிகூறல்; ஹே பிரபுவே! இன்று முதலாக நிச்சயமாய் நீர்புகன்ற வண்ணமே செய்கின்றேன் இது சத்தியமே யாகும் மித்தையேயன்று இக்கணமுதல் என்னல் ஒரு பிராணியுமே டுஹிம்சிக்கப் படமாட்டாது, இவ்வண்ணம் எனது வேண்

கோட் கிணங்கிய என்புகன்ற அஹிம்சாவிரதத்தில் இருப்பையே யாயின் ஹே விரிவிரைமரை விழியாய், பரதேகத்தையே பக்ஷமெனவுடையாய்! நினது சரீரவிவகாரம் நிகழுவது எவ்வாறுகூடும்? கற்கடிகூறல்: ஹே இராஜ இராஜனே! ஹிமகிரியில் பெருஞ் சமாதியினின்றுங் கிளம்பி ஆறுமாதமாகத் தியானஞ் செய்துகொண்டே யிருந்தேன், போஜன சங்கற்பத்தால் இன்று எனக்குப்போஜன இச்சையான துண்டாயது.

கற்கடி பசிபோக்கும் விதங்கூற அரசன் வேறுபாயங்கூறல்.

இப்போதே ஹிமசிகரஞ் சென்று முன்போன்றே தியான நிச்சலசமாதியைக் கைக்கொண்டு இச்சையுள்ள பரியந்தஞ் சுகமாகவே மரத்தாற்செய்த பதுமைபோன்ற உயிரோடுடம்பொடு மிருப்பேன், சாங்காறும் அமுததாரணையைப்பற்றித் தேகத்தைத் தரிப்பேன், இப்போது முதல் தேகத்தை வீழ்த்தும் பரியந்தம், அமிருதாத்ம பாவனை வடிவதாரணையைப் பற்றியயான் அயல் உயிர்களைக் கொல்லவேமாட்டேன், எங்கணுஞ் சிவமேயென்று நோக்கிடுவேன். பரமஞானியாய்ப் பரத்தையே நாடிக் கொண்டேயிருந்து இஷ்டமானபோது தேகம் விடுத்து விதேகமுக்தியை யடைவேன்; என்று சிநேகபாவத்தை யடைந்த அவ்விருவரையும் நோக்கிக்கூறிய பின்னர் அவரை விடுத்துச் செல்லமுயலும் கற்கடியை நோக்கி யரசன் கூறுவதாவது. ஹே மகா தேகத்தையுடைய கற்கடி! ஹே சுந்தரி! நீ பெரியவளாயும் சிநேகிதையாயும் இனியவளாயுமிருக்கின்ற படியினலே எங்கள் கிராமத்திற்கு வரும்பொருட்டு மிகமுயல்வுடன் விருந்தளிப்பான் அழைக்கின்றேம். சுந்தரியென்றது இருதய சௌந்தரியம் பற்றியாமென்க. நாம் கொண்ட அதிப்பிரியபரம் நேயத்தை வீணுக்குவது

தகுதியல்ல, நல்லோர்தம் நேயபாவம் நாட்டமாத்திரத் தானே வளர்ந்தோங்குமன்றோ. அற்பப்பிரமாணமாய்ச் சௌந்தரிய அலங்கார முதலியவற்றோடு கூடிய மனோரம் மிய தேகத்தைக் கொண்டு எமது அரண்மனைக்கு வந்து அவ்விடத்தில் இஷ்டப்படி சுகமாக வசிப்பாயாக. ஹே மன்னவனே! சாதாரண மங்கை வடிவமுற்ற குமரிக்கு மனுடயோக்கிய அன்னபானுதி கொடுக்க உமக்குமுடியும், இராக்ஷசாகார தாரிணியாகிய என்னை யெவ்வாகாரங் கொண்டு சந்தோடிக்கச் செவ்வாய், எனக்கு அரக்க அன்னமே சந்துட்டியைத்தரும், சாமானியசன அசனம் சந்தோஷியாது பூர்வசித்த சுபாவமாகிய இது உடம் புள்ள வரை நீங்கமாட்டாது. அரசன்கூறல் எமது வீட்டில்வந்து ஹேமமாலைகளையும் ஹேமசூத்திரங்களையும் அலங்கரித்துக் கொண்டு சிலதினம் யாவரும்புகழும்படியாக எங்கள் பெண் போலிருந்து வருதியேல்; பின்கொடுந்தொழில் புரிவோர் கொலைவினைப்புரிவோர் களவினைச் செய்வோர் வதஞ்செய வுரியோர் என்னு மித்தகையரை நூராயிரக்கணக்காக உனக்கு இச்சையுள்ளவரை மண்டலங்களினின்றும் தருவித்து நற்போஜனமாகத் தருவேம்.

மன்னவன் வேண்டிக்கொண்ட வண்ணம் கற்கடி சென்று பாதகரைப் பற்றியேகல்.

பின்னர் காந்தாரூபத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்து, இராக்ஷச சரீரத்தைக் கவர்ந்து. சேர்க்கப்பட்ட நூற்றுக் கணக்கான கள்ளபுருடரை யெல்லாம் கொண்டு ஹிமாசல சிருங்கத்தை யடைந்து ஆண்டு இன்பமுறுமாறு புசிப்பாயாக; பெருந்தீனிக் காரருக்கு ஏகாந்தத்திற் போஜனஞ் செய்தல் இன்பத்தைத் தருவதாகுமன்றோ! ஆகாரத்தாற் திருப்தியை யடைந்தபின் சிறிது நித்திரைசெய்து விட்டு

மறுபடியும் சமாதியை யடையலாம், சமாதியினின்றுங் கிளம்பில் மீண்டும் ஒருகாலத்தில் வந்துசேர்தியேல் வதஞ் செய்ய யோக்கியரைச் சேர்த்துத்தருவேம் கொள்ளலாம், தருமசாஸ்திர மரியாதையாய் ஹிம்சைசெய்வது அவரை ஹிம்சை செய்ததாகாது. சுவதருமமாகச் செய்யும் ஹிம்சையே பெருங் கருணைக்குச் சமானமாம். சமாதியிச்சை யொழிந்தபோது நீயவசியம் எம்மைவந் தடைவாயென் றெதிர்பார்க்கின்றோம், அசத்துக்கட்கும் உற்ற அருநேய மானது அகலுவதே யில்லை. கற்கடிகூறல்: ஹே நேய மிகுந்த மன்னர்மன்ன! நீர் நிகழ்த்தியது பொருத்தமாகவே யிருக்கிறது, யான் அவ்வாறே செய்கின்றேன்; நேய பாவத்தோடு முயன்றவர்க்கு எவ்வாக்கியந்தான் ஆநந்த ருசியைத் தராது: ஸ்ரீ வசிட்டபகவான் கூறல்: இவ்வண்ணம் இயம்பிய கற்கடியானவள், ஆண்டு அதிசுந்தரியான ரூபத்தை யடைந்து ஹார கேயூர கடக காஞ்சிபட்டம் பட்டுவஸ்திரம் அநேக விசித்திர ரத்நமாலைகள் சுகந்தமாலைகள் முதலியவற்றை யலங்கரித்துக்கொண்டு, ஹேஅரசரே! வாரும் போவோம் எனப்புகன்று பூபமந்திரிகளை முன்னர்ப் போகவிடுத்துப் பின்னர் அவ்விரவிலேயே தானும் பின்றொடர்ந்து சென்றாள். அவர்கள் பார்த்திவன் அரண்மனையை யடைந்து அவ்விரவை இரம்மியமான ஒருசாலையிலிருந்து பரஸ்பரம் ஞானநற்கதைகளானே மிக ஆதரவோடுங் கழித்தனர். விடிந்தபின் மந்திரியும் அரசனும் தாங்கள்செய்ய வேண்டிய ஜனபாலன வத்திய சம்பாதனுதி வியாபாரங்களிற் சென்றனர், கற்கடியோ அங்குள்ள ராணிமார்களுடன் விளையாடிக் கொண்டு அந்தப்புரத்தில் மகிழ்ந்திருந்தனள். பின்னுறு தினங்களுக்குள் மன்னர் மன்னன் தன் மண்டலங்களி னின்றும் அன்னிய அரசர்

புரங்களினின்றும் தருவித்துச் சேர்த்த மூவாயிரம் பாதகரைக் கற்கடிக்குக் கொடுத்தனன்.

திருடரைக் கைப்பற்றித் தின்றிமகிரியில் மீண்டுமீண்டும் வந்துபோய் நேயமிக்கனரெனக் கதையை யுபசங்கரிக்கின்றூர்

நிசாகாலம் உற்றபோது சுந்தரிவடிவத்தை விடுத்துக் கோரமான கறுப்பு இராக்ஷசியாய், கோடரத்திற்றெங்கா நின்ற தாராநிகர ஜாலங்களை மேகமாலை போலும், அம் மூவாயிரம் பாதகரையும் புஜமண்டலத்திற் கவர்ந்து மன்னமந்திரிக் காசிகூறி முன்னிருந்த ஹிமாசல சிருங்கத்திற் கேசென்றனள்! தரித்திரனுக்குப் பொற்புதையல் கிடைத்ததேபோலப் பூதனை ரக்ஷ பிசாசுமுதலிய கிரங்களுக்குள் பெரியகாத்திரம் படைத்த சிறந்த அக்கற்கடி யானவள் அங்கிருந்து முழுவதையும் சந்தோடத்துடன் புசித்துத் திருப்தியை யடைந்து சுகமாக மூன்றுநாட் டேங்கியெழுந்து சொஸ்தமாக நனவை யடைந்து மீண்டும் சமாதியின் கண்ணே பிரஹ்மோபஸ்திதி மதியை யுடையவளானுள். அதுமுதலாக இன்றுவரை 4, ஐந்து வருடத்திற் கொருமுறை சமாதியினின்றும் எழுந்து கிராதசன மண்டலமடைந்து மன்ன மந்திரிகளோடும் அளவளாவிப் பாதகரை வாங்கிக்கொண்டு போவதும் வருவதும் ஆக இருக்கின்றனள் சுபம்.

கற்கடிகதை முற்றிற்று.

ஐ ந் த வ ர் க தை.

பிரவிருத்த அநுவாத பூர்வகம் ஜகத்தின் மநோவிலாசிதத்தன்மையின் விரிவின் பொருட்டு அயல் ஆக்கியானம் ஆரம்பிக்கின்றூர்.

முன் கற்கடிகதையில் பிரஹ்மமே ஈதனைத்தும் என்று பிரஹ்மதிருஷ்டி சொல்லப்பட்டது, இப்போது ஐந்தவர் கதையில் அவ்வருத்தத்தினையே சமர்த்திக்கு நிமித்தம் விசுவதிருஷ்டிக்கு மனேமயத்துவஞ் சொல்லப்படுகின்றது, அதில் முற்கூறியதை உபசம்மரிப்பவராய் மற்றொரு கதையை வர்ணிக்கின்றூர்.

இக்கற்கடிகதை யியம்பும் வாயிலானே உனக்கு யாவுமே யியம்பலாயது, பரமாய்ச் சத்தியமாய ஆத்மாவேயுளதாம் அன்னிய சம்சார திருஷ்டிகளின்றும். இவ்வியாவுமே மனேமாத்திரம், இம்மனமே யிவ்வண்ணம் சிருஷ்டிகளிற் சுழல்கின்றது. ஈண்டுச் சிரவண பூஷணமாய இந்த ஐந்தவ ஆக்கியானத்தைக் கேட்டி! இது பிரஹ்மாவாகிய உலக பிதாமகரால் எனக்கனுக்கிரகிக்கப் பட்டது. ஆகையாற் புகழத்தக்க இதனை நினக்குறைக்கின்றேன் என்பதாம்.

கதையால் வரும்பயனையும் மனப்பேய் பிடித்தாடிப் பந்த மோக்ஷங்கள் அடைதலையும் கூறுகின்றூர்.

சித்தமே பாலன், ஜகத்தேயக்ஷன் எங்ஙனம் பாலன் உணராமையினனே தன் சாயையைப் பொய்ப்பூதமாய்ப் பார்ப்பனே, அங்ஙனம், சிதாபாச விசிஷ்டிமாய சித்தம் அறியாமையோடு கூடியதாய்ப் பொய்யுலகைக் காணும் உணர்த்தப் பெறினே நிருபத்ரவமான அதிஷ்டானத்தை

யினிதுகாணும் வீடு = பவாந்தம் = சமுசாராந்த மெனத் தற்சாதனத் தன்மையாற் சாற்றப்பெறும் மனமேயென்ப தாம். இதன் சிரவண மாத்திரத்தானே சிதிசக்தியின் சிறந்த உல்லாசத்தைச் சகமெனத் துணிவாய், சித்வியாப்தி வனுமையானே சித்தத்திற்கு அவிசார முண்டாகச் சகத் ததைக் காணுந்தன்மையும் விசாரமுண்டாக ஆன்ம தரிசன மாதலும் ஆமென்பார் காணும் இடர் போமென்றார். சித்தபாலன் ஜகத்தியக்கனை அபோதத்தால் பொய்யா கவே காண்பன், இவன் போதிதனுகவே தனது நிராமய மான பரமரூபத்தைக்காண்பன் இராகாதிக்கிலேச தூஷித மாய சித்தமேதான் சமுசாரம், அவற்றோடு கூடாத அதுவே பவாந்தமென அதாவது சமுசார நாசமெனப் பகரப்பெறும்.

சிருஷ்டிசெய்ய முயன்ற தாதா பத்துப் பிரமாண்டங் களைக் கண்டதிசயித்தல்:

நிரர்க்கலம் = அபாதம் ஆகப்பிரஹ்மாகூறுகின்றார்:— ஒருகால் அகிலசர்க்கத்தையும் திவசக்ஷயத்திற் சங்கரித்து ஒருவனுகவே யான் ஏகாக்கிர முடையவனுகி நிசியைச் சொஸ்தமாகக் கழித்தேன்; நிசாந்தத்திற் பிரபோத முற் றவனுகி விதிப்பிரகாரம் சந்தியோ பாஸ்தியை முடித்தவ னுகிப் பிரஜைகளைச் சிருட்டிக்கும் பொருட்டு விலாசமாய விண்ணின்கண் திருஷ்டிகளைப் பரவச்செய்தேன். அக்கால் ஆண்டு வித்தார அவ்யக்த வியோமத்தில் மனத்தினுலே பிரஹ்மாண்டங்களைக் கண்டேன், அவை தனித்தனியே யிருந்தன, பெருங்காரியங்களி லீடுபட்டிருந்தன, ஆண் டுள்ள விஷ்ணு முதலிய தேவதைகளால் உஞற்றப்பெற்ற பாலனுதி விவத்தையினுலே பிரதிபந்த மற்றனவாக விருந் தன. இங்ஙனம் அவற்றை யெல்லாம் தூய்தாய்ப் பரமா

யிருக்கும் எனது சித்தத்தினுலே கண்டு அத்தியந்தம் யான் விஸ்மயத்தை யடைந்து, இஃதென்னே! யாங்ஙன முற்ற திச்சிருஷ்டி! எவராற்றுன் உற்றதோ! எனக்குத் தெரியாததுதான் என்ன காரணம்? விஸ்மயத்தையே ஹேதுவோடும் விரித்துரைத்தல்; யாங்ஙனம் மாங்கிச மயமா யிராநின்ற சக்ஷுகோளகத்துட் புகுத்தப்பட்ட கண்களால் ஒரு சிறிதையுங் கண்டிலேன், எதனைக் கண் டிலனே அதனை மனத்தானே காண்கின்றேன் இஃதெங்ங னம் பொருந்தும், ஒப்பற்ற அம்மாயா ஜாலமனைத்தையும் யாங்ஙனங் காண்கின்றேன் என்பது விஸ்மயமாம்.

ஸ்ரீ பிரஹ்மதேவர் கண்ட ஆதித்தியனை யழைத்துச் சம்சயநீக்கப் பொருட்டு வினுதலும் ஆதித்தன் கூறலும் வருணித்தல்.

பின்னர் நீள்போது மனத்தினுலேயே பார்த்து அச் சகசால அப்புவன அம்பரத்திலேகும் அருக்கனைச் சத்திய சங்கற்பத்தானே முன்னர்ச் சந்நிதிப்படுத்திக் கேட்டேன். எங்ஙன மெனின், ஹே தேவதேவேச! போபாஸ்கர! பெரும்பிரகாச முடையோய்! இங்குவருவாயாக நீசுகமாக வாழ்தி நீடூழியென்று புகன்று பின் பிறங்கப்பெறும் பொருள்களை வினவினேன்; அப்பொருள் யாதெனின்? நீ யார்? நினது சம்பந்தமான ஜகத்தெங்ஙன முண்டா யது? இங்ஙனமே அன்னிய நவஜகங்கள் எங்ஙனந்தான் உண்டாயின? எச்சிருட்டாக்களாற் சிருட்டிக்கப் பெற் றன? ஹே பாவமற்ற பகவன் நீயறிந்தனையாயின் அவ் விடயத்தை நன்குகூறுதி, எனவினவிய என்னை நன்ருகப் பார்த்து இப்பிரஹ்மாண்டத்தின் பிரஹ்மா இவர் என நன்ருகத் தெரிந்துகொண்டு நமஸ்காரஞ்செய்து புகழத் தக்க பதங்களோடுகூடிய வாக்கியங்களால் இனிதாக இயம்

பியதாவது:—பானுபகரல்; இத்திருசியப் பிரபஞ்சத்திற்
குச் சாசுவதமான காரணமாயுற்ற தேவரீர், சென்றதை
யெங்ஙனம் உணராமற் போவீர், ஹே ஈசுரரே! என்னைக்
கேட்குங் காரணமென்னே! ஹே எங்கும்வியாபகமான
வரே எனது வாக்கிய சந்தர்ப்பத்தைக் கேட்கவேண்டு
மென்னும் குதூகலத்தன்மை தங்கட்கிருக்கும் பக்ஷத்தில்
உம்மால் சங்கற்பிக்கப்படாத எனது உற்பத்தியையும் என்
சம்பந்த உலக வுற்பத்தியையும் யான்கூறக் கேட்பீராக.
ஹே மகாதேவரே! கற்பமெனப் பெயரிய தங்களுடைய
தினந்தத்தில் ஜம்புத்தீப ஏககோணத்துற்ற ஸ்ரீ கைலாச
சைலத்தின் றலத்தில்.

அவ்விருத்தாந்தத்தையே பானு விரித்துரைத்தல்:

யோக்கியர்கள் ஆகிய எத்தசமைந்தர்கள் உண்டான
மாத்திரையால் யாங்கள் மறுபடி சோகமே யடையமாட்
டேமோ அத்தகைய மைந்தர்கள் வேண்டும். எப்பிரதேசம்
சுவர்ணஜட நாமத்தாற் பிரசித்தமாமோ, எப்பிரதேசத்
தில் சந்ததிகளை யுண்டாக்கிய உமது புத்திரர்களாகிய
மரீசியாதிகள் இருக்கின்றார்களோ அவர்கள் பிரஜைகள்
மகிழ்ந்துவசிக்கும் பொருட்டு ஸ்ரீமத் அநற்ப சுகசுந்தர
அம்மண்டலத்தைக் கற்பித்தார்கள்; அம் மண்டலத்தில்
அதிதருமாத்மாவாயும் வேதவித் சிரேட்டனுயும்,அதிசாந்
தாத்மாவாயும் கசியப குலோற்பவனுயும் விளங்கிய இந்து
வென்னும் அந்தண ணிருந்தான். அங்கு அக்கால் தன்னு
றவினர் கூட்டத்தில் நித்தியம் நிவாசஞ்செய்து கொண்டி
ருந்த அம்மறையவனுக்கு உயிர்க்குயிராக ஒருபாரியையு
மிருந்தனள், அவள்பால் அம்மகாத்மாவிற்குச் சந்ததிகள்
இல்லாமல் இருந்தன மருப்பூமியின் மாட்டுத் திருணமுண்
டாகாததே போலும், அவனுடைய மனைவி நிட்பலபுட்

பிதையா யினிது சோபியாம லிருந்தாள், மிக நல்லவளா
யும் கௌரியாயும் அதி பரிசுத்தையாயும் அவள் இருந்த
போதினும் சரலதைபோலும் அதாவது காசஸ்தம்பம்
போலும் பலமற்றவளாயினள். பின் அத்தம்பதிகள் துக்
கிதர்களாகிப் புத்திரப்பொருட்டுத் தவம்புரிவான் ஸ்ரீ கை
லாசகிரியின் மேற்பாகத்தில் புதுத்துருமங்கள் ஏறுவது
போல வேறி அக்கைலாச குஞ்சத்தில் எப்பிராணிகளும்
இல்லாத நிர்ஜனப் பிரதேசத்தில் விருக்ஷம்போல நிலை
பெற்றுநின்று தினம்போம் காலத்தில் ஒருகை நீரருந்தி
விருக்ஷம்போல் வேறருந்தாமல் நீராகாரத்தினராகி அதி
கோரமான தபத்தைச் செய்தனர், அசையாமனின்று விரு
க்ஷசம்பந்தி விருத்தியைப்பற்றி சுசி விரத பராணராயிருந்
தனர். இங்ஙனம் தருவிரதத்தினராகிய அவர் பெருந்தவத்
திலங்கு அக்கால் திரேதா துவாபரம் என்னும் இரண்டு
யுகங்களையே கழித்தனர், கழிந்தபின் விசிஷ்டபுத்திர
லாபப்பொருட்டு அவ்வளவுகாலம் ஸ்ரீ நிலவுலாவிய நீர்
மலிவேண்யராகிய மகாதேவர் அதிசந்தோடத்தையடைந்
துதின ஆதபத்தினாலே பெருந்தாப மடைந்த குமுதங்கட்
குதயமாகிவந்த இந்துவென்ன அவ் விப்பிர தம்பதிகள்
தவஞ்செய்யும் பவித்திர தேசத்திற்கு ஸ்ரீ பார்வதி தேவி
யாரோடும் விருஷபாரூடராகி யெழுந்தருளி வந்தனர் அக்
காட்சியைத் தரிசித்துத் தவதம்பதிகள் வீழ்ந்து நமஸ்க
ரித்துத் தூய்மலர் தூவித்தோத்தரித்து நிற்ப திருவருள்
பாலித்து எந்தந்தை கூறுவார். ஹே விப்பிரசிரேட்ட!
விரைவில் வரம் வேண்டிக்கொள் நின்றவங்கண்டு மகிழ்ந்
தேம் நினது வாஞ்சிதத்தைக் கூறுதியென்ன விப்பிரர்
ஹே பகவன்! தேவதேவேச! மிகத் தகுதியுடையவராய்
கலியாணகுண ஆசாரராய் மகாமதியராய் மீண்டு எனக்
கெக்காலும் சோகமேயுறுமற் காக்கக்கூடியவராய பத்துப்

புத்திரர் தரவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர். அவ்வாறே யுண்டாகுக வென்றருள்செய்து ஆங்கே அறிவிற் கரந்தனர் அம்பிகாநாதர். அதன்பின் சிவபெருமான்றிருவருள் பெற்ற அவ்விருவரும் பேராநந்தத்தை யடைந்து தெய்வ தம்பதிகள் போலும், மாயிக திவ்யசரீர கற்பனையாற் கீர்வாண சதிருசர்களான உமாமகேசுரர்கள் வாஸ்தவமான பிரஹ்மாகாசத்தை யடைந்ததேபோலுந்தமது கிருகத்தை யடைந்தனர்; புதல்வரவதரித்தார் இனிவரும்.

மைந்தர்கள் பிறந்து வளந்து வந்தபின் றந்தைதாயர் செல்லலும்மைந்தர்கள்பெரும்பதமுறுதலும்வருணித்தல்.

அவ்வுத்தமப்பிராஹ்மணியானவள் இல்லத்தில்உதார கர்ப்பிணியாய் நீரால் மேகரேகை கருக்கொண்டு கருத்து நின்ற தொப்பப் பூர்ண உதரையாகிப் பிரதிபத சந்திர கோமளர்களாகிய புத்திரர்களை நல்லகாலத்திற் பெற்றெடுத்தனள் என்பார் புதல்வர் அவதரித்தார் என்றார். பூதேவி நவாங்குரங்களை யீன்றனள்போலும் அதிசுந்தரமான தசபாலர்களை யீன்றனள். இக்குழந்தைகள் முறையே ஜாதகரும, நாமகரண, அன்னப்பிராசன, சௌள, உபநயன, வேதவிரதாத்தியயனாதிகளாகிய பிராஹ்மண சமஸ்காரங்களாற் சமஸ்கரிக்கப் பெற்றவர்களாகி மகாதேஜசோடும் வளர்ந்து வந்தார்கள். வருஷருதுவில், நவமேகங்கள் போலும் சொற்பகாலத்திற்றானே வாங்மயமாகிய சர்வசாஸ்திரங்களையும் கற்றுணர்ந்து எழுவயதை யடைந்து ஆகாயத்தின் கண்ணே நிருமலகிரகங்கள் சஞ்சரித் திலங்கலேபோலும் தேஜசோடு மிலங்கினர். பின்பெருங்காலங் கழித்து அவர்கள் பெற்றோர் தநுக்களைவிட்டு முக்கியதமக் கதிபூத பிரஹ்மரூபத்தைத் தங்கள் வடிவமாக வுணர்ந்தவராதலின் விதேக கைவல்யத்தையடைந்தனர். அப்பத்து

மறையவர் மைந்தரும் தாய்தந்தைய ரற்றவராய்த் துக்கிதராய் கிளர்ச்சியுற்றவராய் பிதுராதி பந்துஹீனராய்க் கிருகத்தைவிடுத்து ஸ்ரீகைலாச சிகரத்தை யடைந்தனர். அவர்கட்குப் பாக்கியவசத்தானே வரும் ஹிரணியகருப்ப சம்பந்தஐசுவரிய அடைவுக்குரியதாய ஆராய்ச்சி யுதித்ததென்பார் சிந்தைசெய்வார் என்றார். ஆண்டிருந்துஇனிது சிந்தித்தனர். ஈண்டு மேலான ஐசுவரியம் யாது? மேலான சுகமியாது? எனச் சிந்தைசெய்து இனிவரும் வாக்கியங்களைப் பரஸ்பரம் பகர்ந்தனர்; ஹே சகோதரர்களே இகலோக பரலோக சுகசாதனமாக அங்கீகரிக்கத்தக்க இனியது யாது? ஐகிகசுக ஹேதுத்தன்மையதன்மையதேனும் பரிணாமத்தில் துக்கந்தராதிருப்பது யாது? ஹேதுவாயினும் எனவும் பாடம். இங்ஙனம் சாமானியமாகஆராய்ந்து விசேடமாயும் ஆராய்வாராயினர். யாது பெருமை யாது செல்வம் யாது சுபமான பேரைசுவரியம்? கிருகக்கிராம அதிபதிகளாக இருக்கும் இச்சனங்களுடைய ஐசுவர்யங்கள் அற்பம் இவற்றினும் உயர்ந்தது யாது? மண்டலாதிபதியா யிருக்கும் சாமந்தபதமே மகா ஐசுவரியமுடையது எனலாம். சாமந்த சம்பத்துத்தான் எவ்வளவு! தேசாதிபதியா யிருத்தலே பெருஞ்செல்வமாம். பூபர் செல்வந்தான் என்னே! சம்ராட்டாக இருப்பதே மேலான ஐசுவரியமாம். அதுதான் என்னே! ஆனால் மகேந்திரபதமே மகா ஐசுவரியம் எனின்? அதுதானும் எத்துணையதாம்? பிரஜாபதிக்கது ஒரு முகூர்த்தமாம் யாது கற்பத்தில் நசியாதிருக்குமோ அதுவே ஈண்டு சோபனமெனலாம். இவ்வண்ணம் சம்வாதஞ்செய்த பிராதாக்களுள் முற்பிறப்பில் செய்த ஹிரண்யகர்ப்ப உபாஸ்தியானது தடைகளாலிடையில் தவறிப்போனமையின் அடைந்தவுத்தம ஜன்மத்தினனும், சகோதரரின் சம்வாதத்தானேயே வெளிப்பட்ட

பழைய உபாஸ்தி சமஸ்காரத்தை யுடையவனும் ஆகிய மகாமதியெனப் பெயரிய மூத்தசகோதரன் முன்முன் அனுட்டித்த உபாஸ்திமுறையை அதன்கண் ணதிகாரிக ளான சகோதரர்கள் பொருட்டு உபதேசிக்கு மிச்சை யுடையவனுய்க் கூறல்:—பதுமஞ் செறியு மென்பதாக. பதவியென = பதவியென்று மூத்தவன் உபதேசிக்க, துணிந்தார் மற்றென்பதின்மரும் நிச்சயித்தார் எனக் கொள்க. பேசிக்கொண்டிருந்த இவர்களுள் ஜேஷ்டப் பிராதா மகாமதி கலைமான் கூட்டத்தை நோக்கித் தலை மான் கழறியதே போலும், வழங்குங் கம்பீரமான வாக்கி னுலே கூறத்தொடங்கினன்: ஹே சகோதரர்களே எல்லா ஐசுவரியங்க ளுள்ளும் யாதுகற்ப மென்னும் பிராகிருதப் பிரளய பரியந்தம் நசிக்கமாட்டாதோ அத்தகையது ஹிரணிய கருப்பத் தகைமையென்று எனக்குத் தோற்று கின்றது, மற்றென்று மல்லவாம். பாக்கியவசத்தி னுலே மற்றையர்கட்கும் அதன்கண் அதிகருசியானது உண்டாயிற்றென்பார் துணிந்தாரென்முர். ஜேஷ்டனும் சிரேஷ்டனுமாகிய மகாமதி யுத்தமோத்தமன் இங்ஙன மியம்பியதைக் கேட்ட அவ்வுத்தம ஐந்தவமறையவர் மைந்தர் யாவரும் ஆண்டின் மொழிகளினுலே சாது சாது எனப்பூசித்து இதனை யியம்புவாராயினர்: அதா வது இதனுனே யதனுபாயத்தைக் கேட்பாராயினர்: ஹே தாத! சர்வ ஜரைமரண சாதிசயத்வாதியாலாய துக்கங் கள் ஒடுங்கும் இடமாய பதுமாசன சகற்பூச்சிய விரஞ்சித் தன்மையை யாங்ஙனம் சீக்கிரம் அடைவோம். அப்பிரா தாவால் மீளவும் மிகத்தேசசுற்ற பிரதாக்கள் வினவப் பட்டார்கள்; உபதேச முட்கொள்ள உடன்பட்ட அவர் கள் பொருட்டு ஹிரணியகருப்ப அகங்கிரக உபாஸ்தி யைச் சாமக்கிரியுடன் உபதேசிப்பான் அதனதங்கமாக

மரணபரியந்தம் தாரண திடத்தன்மை விதித்தல்: யானி யம்பும் இவ்வியாவற்றையுமே நீங்கள் அதிதிட நிச்சயத் துடன் காப்பாற்றவேண்டும். பதுமாசனத்திருக்கும் மகா தேஜசையுடைய நமக்குப் பிரமரகிட நியாயமாக அத் தன்மை யுதயமாகும்வரை பிரஹ்மாவே யானென்னும் பிரபாவத்தினுலே சிருஷ்டிக்கின்றேன், சங்கரிக்கின்றேன், என்று தியானம் உளதாகவேண்டும்; சிருஷ்டிக்கின்றேன் சங்கரிக்கின்றேன் என்னும் லிங்கத்தாற் சம்வர்க்க வித்தை யாமிது உபதேசிக்கப்பட்டதென் றுணரத்தக்கது, என்று என்றதனுனே கூறப்பெறும் பிரகாரமுறை யாவுமே உப தேசிக்கப் பெற்றதென உணர்தல் வேண்டும். தமைய னுனே இங்ஙனம் இயம்பப்பெற்றதை யுண்மையெனத் திடமாக அங்கீகரித்த அவ்வுத்தமர் தமையனேடு கூடவே பலராக அதிசயத்தால் தியானுதீனமதிய ராயினர். பித்தி யிற்றீட்டிய சித்திரங்களொப்ப ஆகாரமுடையவராய்த்தி யான ஆசக்த மதியையுடைய அவர் உள்ளேயுள்ள வுள் ளத்தானே மிக ஆதரவோடும் உள்ளுவாராயினர். அச்சிந் தனப் பிரகாரம் யாங்ஙனமென அறையத் தொடங்கல்; பின் மலர்ந்த கமல கோசவதன மேனேக்கியிருந்த அத்த வர், பிரஹ்மாயான் உலகங்களைச் சிருஷ்டிப்பவன் யான் கருத்தாபோக்தா மகேசுரன்யான். லோகபால புரங்க ளோடு கூட இப்பதினுன்கு புவனங்களும் என்னுனே நிர்மிக்கப்பட்டன, அவற்றுள் யானிருக்கின்றேன். இவ் வண்ணம் அந்தப் பிராஹ்மணர்கள் அதிதிடப் பிரஹ்மா வின் பாவனையில் ஈடுபட்டவர்களாகித் தேகங்களை மறந்து விட்டார்கள், அவைகள் பூர்வபாவனைக்கு விடயங்களாய் அர்ப்பிக்கப்பட் டிருந்தமையின் உத்தரபாவனை அதிதிடப் பட மறக்கப்பட்டவைக ளாயினவாம். அவர்களுடைய அத்தேகங்கள் வெய்யிலினுலுங் காற்றினுலும் வெகுகால

மாக வுலர்ந்து உலர்ந்து சீர்ணபர்ணம் போலும் க்ஷீணித்துப் போயின. அங்ஙனம் பாவனைப் பரிபாகப் பெருஞ்சமாதியானே அவர்கள் பத்துப் பிரஹ்மாக்களாகிப் பத்து வகையான சர்க்கத் தோற்றங்களும் உண்டாயின. மன்னவர் = மண்டலேசுரர். எவன் ஆணையால் அரசர் அரசு செலுத்துவரோ அவன் சம்ராட்டெனப்படுவன். பிரஜாபதியின் பகலிலோ பதினான்கு இந்திரர்கள் பவிக்கின்றார்கள். அவர்களுள் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு முகூர்த்த மாத்திரம் மூவுலகத்தையும் ஆளுவர். தாத என்றது தந்தைசமத்தன்மையானே ஜேஷ்டனைச் சம்போதித்ததாம். பழுதில்பதவி = சர்வதுக்கங்களும் உபசாந்தியுற்ற இடம்.

சூரியன் கூறி யேகலும் கதையின் உபசங்காரங் கூறல்:—

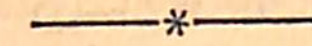
யானும் என்றது தனது கிருத்தியமாகிய தினமிரவு செய்தலை யியம்பியதாம், பாற்கரனல்லவோ மேருவின் றடைபடாமற் றினஞ்செய்பவனும், தடைபட்டு இரவு செய்பவனுமாவன். இது பிருகத்வாசிட்டத்திலு முளது:— அருக்கனியற்றியகோராத்திரி தெரிக்கு முருக்களை யெங்ஙனந்தானே, சுரிக்குமறிவுஞ் சதசத்தாக்கி, மரிக்குமுருக்களை மலர்த்தியே காட்டும். அவர்கள் தசசமுசாரங்களை மனோவியோமத்திற் சிருஷ்டித்தார்கள், இத்துணைக் கிரந்தத்தானே இஃதெங்ஙன முண்டாயது என்னுங் கேள்விக்குப் பதிலளித்து நீயார்என்றதற்கு விடையளித்ததாம் இரவியானும் என்றது. அவ்வைந்தவ சர்க்கங்களின்இடையில் ஏகதம பிரஹ்மாண்டத்தின் அவகாசபூதஆகாசவடிவ மந்திரத்தில் இருப்பவனாகிய பானுயான், புவியிற் காலகலைத்தொழிலில் ஏவப்பெற்றவன். புவியென்றது மூன்றுலக உபலக்கணம் ஆம், பூலோகத்திலேயே கருமாங்கமா

கக் காலவிபாக ஞானத்திற்கு விசேட உபயோகமிருத்தலின். இவ்வண்ணம் ஸ்ரீ பிரஹ்மதேவரை நோக்கிக்கூறி நமஸ்கரித்து விட்டுப் பானுதன்மந்திர மடைந்தனன், தேவேசராகிய விரிஞ்சியும் தமது வியாபாரபரமாயினர்.

ஐந்தவர் உபாக்கியானம் முற்றிற்று.

வஞ்சவிந்திரன் கதை.

சென்றகதையாற் றாற்பரியமாகப் பிரதிபாதித்தஅர்த்தத்தைக் காட்டுகின்றார்:—முன்சூரியனால் ஐந்தவர் விருத்தாந்தத்தைக் கேட்ட ஸ்ரீபிரஹ்மதேவர் இனியான்படைக்கவேண்டிய அவசியம் ஒன்றையுங் காணேமேயென அதற்குப் பாற்கரன் விநோதமாத்திரமாகத் தாங்கள் சிருஷ்டிக்கலாம் பற்றின்றியமனத்தாற் செய்வது பந்தமாகாது, மனமேயல்லவோ பந்தமோக்ஷ, காரணம் என்பதற்குத் திருஷ்டாந்தமாக வஞ்சவிந்திரன் கதையைக் கூறல்,

முன் ஐந்தவர் கதையிற் பிரபஞ்சத்திற்குமனோமயத்துவஞ் சொல்லப்பட்டது, இப்போது, கிருத்திரிம இந்திரன் கதையில் வாகியேந்திரிய வியாபாரத்தைக் குறித்து மனோ வியாபாரத்திற்கே பிரபலத்துவம் பிரதிபாதிக்கப்படுகின்றது:

மனதாற் செய்யப்பட்டதே நன்றாகச் செய்யப்பட்டதாம் அதாவது மனமியற்றியதே பயனுடையதாம் என்பதாயிற்று. பத்தபீடமனத்தின் பிரயத்தனத்தாலசையாத் தன்மையை இந்திர அஹல்யை மனோவிருத்தி கதையாற் றெரிவிப்பான் விரும்பியபானு முதலில் மனத்தின் பெரு

மையை மனமே யென்று தெரிவித்ததாம்: மனமே ஜகத்துகளின் கருத்தா; மனமே பரபுருடன் அதாவது சமஷ்டி பாவத்தை யடைந்த மனமே ஹிரணியகருப்பன், உலகில் மனக்கிருதமே கிருதமாம், சரீரங்கிருதங் கிருதமன்றும். கண்டோமல்லவா! சாமானிய பிராஹ்மணராகியும் மனோ பாவனையினாலே ஐந்தவர் பிரஹ்மத்தன்மை யடைந்ததை; ஆகலின் மனத்தினது பேராற்றலைப் பாருங்கள் என்று ஸ்ரீ பிரஹ்மதேவரை நோக்கிப் பானுபகருவதாம்.

சரீரஞ்செய்த கருமங்கட்குப் பயனுடைமையானது காட்சி முதலியவற்றானே துணியப்பெற்றமையின் சரீர கிருதஞ் சார்த்தகமன்று என்று சாற்றியது சாராதாம் என ஆசங்கித்துக் கூறல்.

மனத்தால் எண்ணி யெண்ணியுயிர் உடம்புண்மையை யடையும், தேக எண்ணத்தினின்றும் விடுபட்டவனே தேக தருமங்களாகிய ஜன்ம மரணாதிகளால் பாதிக்கப்படான் தேகாதியின்பால் யான் எனது திருஷ்டியை யுடையவனே யவசியம் சுகதுக்காதியை யடைவன், அந்தர் முகத்தோடு கூடியிருக்கும் யோகிதேகத்திற் பிரியாப் பிரியங்களையறியான். இனியியம்பும் கதையைத் தொடங்குவான் முடிபுரைத்தல்: ஆதலால் நானாவித வுலக மயக்கிற்கு மனமே காரணமாகும், அஹலியையோடு இந்திரனது விருத்தாந்தம் இதன்கண் நிதர்சனமாம்.

கதை தொடங்கல்.

ஸ்ரீ பிரஹ்மதேவர்: ஹே பகவன் பானுவே! ஹே அந்தகார மகற்றுவோய்! அஹல்யை என்பவள் யாவள், இந்திரனென்பவன்றான் யாவன், எவர்தம் விருத்தாந்த சிரவணத்தானே பவித்திரமான திருஷ்டியான துண்

டாமோ! பூர்வம் ஹே தேவ தேவ! மாகதங்களின் மகீபதி யொருவன் இருந்ததாகக் கேள்வி, இந்திரத்யும்நன் எனப் பெறுவன், புராணாந்தரப் பிரசித்த இந்திரத்யும்நனைப் போன்றவன்; அவனுக்கு, சசாங்கனுக்கு ரோகிணியைப் போலும், இந்துபிம்பப் பிரதிமையென்னச் கமலோசனப் பார்யை யகல்யை யென்பவளிருந்தனள். அதேபுரத்தில் ஒரு விடனிருந்தான் அவன் விடமண்டலேசுரன், விடவித்யா குசலன், விப்பிரகுமாரன், இந்திர னென்னும் பெயரினன்.

கதையைத் தொடர்ந்து கூறல்.

அகல்யையாகிய கௌதமபத்நீ முன்னர் இந்திரனது இஷ்டையாயினள் என்பதாக இராஜமகிஷியாகிய அகலிகை இதிகாசஞ் சிரவணித்தபோது கதைப்பிரஸ்தாவத்தினால் கேள்வியுற்று இந்திர அநுராகிணியாயினள். கூடினள், யாவரும் அதிசயிக்கும்படியாக நிரந்தரங் கனதர நேயமுற்று மறைப்பின்றிய சேட்டையராகி இரமித்தனர். இவ்வாறிருக்கும் இவரது விருத்தாந்தத்தை அரசனது சந்நிதியிற் றெரியப்படுத்தினர். அதைக்கேட்ட மன்னவன் சகிக்கமுடியாத துயரத்தையடைந்து அவர்களிருவரும் அன்னியோன்னியம் பற்றுற்றிருக்கும் பான்மையைப் பார்த்துப் பூபதியானவன், அவ்விருவருக்கும் அநேகவித மான தண்டனையாற் பீடனம் செய்வித்தனன். என்ன பீடனம் விசேடமா யியற்றுவித்தனன் எனின்? அவ்விருவரையும் ஹேமந்த இருதுவில் பெருநீர்மடுவில் மூழ்கடித்தனன். ஆண்டு லௌகிகமாயும் அசத்தியமாயும் இகழத்தக்கதாயும் உள்ள விடயத்திற் சித்தம் திரபாவத்தை யடைந்த அளவில் துக்கமுந் தோற்றவில்லை ஆநந்தத்தையும் அடைவதாயின் பரமாத்மாவின்பா லவ்வாறு நிலை

பெறுவதாயின் துக்கமுறுமென்னும் சம்பாவனையும் தூரத்திற் றள்ளப்படும் பேரானந்தம் நிரதிசயமாக நிரந்தரம் அடையப்படும் அதாவது தானகவே சித்தமாம் என்னுந் தாற்பரிய இரகசியத்தைக் குறிப்பித்துக் கொண்டு அவர் தம் சித்தத்திரநிலையின் பயனிரண்டையும் விரிப்பார் நகை செய்திருந்தார் நலிவுணரார் என்ருர், பரம சந்தோஷத்துடன் சிரித்துக்கொண்டே யிருந்தனர். ஒரு சிறிதும் கேதமடைந்திலர். கடகயக் கழல்களிற் கட்டிவிட்டபோதினும் கடுகளவுந் துயரையோ கண்டாரில்லை. கசைகளால் ஹதம்பண்ணப் பட்டபோதினும் யாதொரு துயரையுமே யடைந்திலர் மழுக்கக்காய்ந்த பாத்திரத்திட்டும் கொழுக்கச் சுடர்விடுஞ் சுவாலையிற் றேய்த்தும் சிறிதுந் துயர மடைந்திலர்; பனிப்பாறைகளி லிருப்பதுபோலிருந்தனர். பேதங்களால் = பிரகாரங்களால்.

அரசன் ஆச்சரியமடைந்து வினதலும் அதற்கவர் கம்பீரமான சமாதானஞ் செய்தலும் வருணித்தல்.

பின்னிறைவன்! ஹே துன்மதிகளே! இத்துணைத் துயருறுத்தியும் நீவிர் துயருருவாறென்னே யென்ன, மகிழ்நிறைமதி அவர்கூறுவர் தரணீபாலனை நோக்கி: ஹே மகிபால! யாங்கள் எங்களுடைய அநிந்திதமுக காந்தியை நினைந்து நினைந்து அன்னியோன்னியம் ஆநந்த மடைகின்றேம், பரஸ்பரம் பாவனையின் றிடத்தினலே எங்களுடைய தேகத்தையும் எண்ணிலேம் எங்களுடைய மனச்சம்பந்தம் பேதசங்கைச் சூனியஹேதுவால் உம்மாலாக்கப்பட்ட பீடனங்களில் மகிழ்ந்துளேமே யல்லாமல் ஒரு சிறிதுந் துயருற்றிலேம் என்பதாம்.

மீண்டும் அவர்மனத்தின் செயலை விரித்தல்.—

எங்கள் அங்கங்களைத் துண்டந் துண்டமாக வெட்டிய

போதினும் ஹே மகிபால யாங்கள் மோகியேம். இஷ்டப் பொருளில் நீண்ட அபிநிவேசஞ் செய்து அதன் கண்ணே வூன்றிநிற்கும் மனத்தை பாதை செய்வதற்குச் சரீரசம் பந்த பாவ அபாவங்கள் சமர்த்துடையன வாகாவாம். அதிதீவிர வேகத்தோடு கூடிய மனத்தினலே யாது பாவிக்கப்படுமோ அதனையே அது மிகத்திரமாகக்காணும் சரீர விசேஷ்டைகளைக் காணுது. எக்கிரியைகளும், வரசாபாதிகளும், அதிதீவிர வேகத்தோடும் பற்றியமனத்தை யசைக்கச் சமர்த்துடையன வாகாவாம் அன்னியோன்னியம் அவ்வவ் வாகாரங்களை யடைந்துள்ள யாங்கள் அதிதீவிரமாகப் பாவித்து அவற்றுள் அழுந்திக் கிடக்கின்றேம். ஹே பூபதே! ஒருதீரனுடைய மனமானது ஒருமையுடன் ஒருகாரியத்திற் புகுந்துவிட்டதே யாயின் அது அநேக உபத்திரவங்களாலும் வரசாபவலுமைகளாலும் சுமேருவைப்போல அசைக்கமுடிய யோக்கியமேயாகாதாம்; மான்களுறைந்தோ மாமலைவீழும். அற்றேல் தேகமே மனத்தின் காரணம் தேகபீடனமாகப் பீடிக்கப்படாதது யாது காரணமோவெனின்? அன்றென்பார் மாண்டெனத் தொடங்கினர். இங்கேகாணப் படுவனவாய பிராணிகளின் சரீரவடிவ வீணகவெழுந்த ஏகதேச அற்பகற்பனைகள், மனங்கட்குக் காரணமாகாவாம், மற்றே, சர்வவன கண்டலதை ரசங்களில் வாரியே காரணமாவதுபோல, இத்தேகங்கள் யாவற்றிற்கும் சித்தமே உபாதான காரணமாம். இதனனே தேக நாசமெய்தினும் மீண்டும் மீண்டும் உடலுற்பவமாம் சித்தநாசமாயினே கைவல்யமேயாம் மீண்டும் பவமுண்டாகாதாம் என்பது வெட்டவெளியா மென்பார் விரைந்தெடுக்கு மென்றார். தேகம் கூதமாகுமாயின் விவிததேக கணத்தைச் சித்தஞ் செய்யுமாதலின் சரீரங்களின்மாட்டுச்சித்தம் உபாதான காரணமென்றது விபரீத

முடையதாக ஏன் ஆகமாட்டாதென்னுஞ் சங்கைக்கிடனின்று மென்றுணர்க. கண்டாமன்றோ கனவிடத்தின் மனம் விரைவில் நவநவமாகச்செய்து விளையாடுவது; சித்தமானது க்ஷதமாய்விடின் காயம் ஒரு சிறிதுமே உண்டாக்கவே மாட்டாது, ஆகையினாலே சித்தவடிவ சர்வ அருத்தகாரணமாய சிந்தாமணி யரதனத்தைப் பரமபுருடார்த்த சமாதானத்தான் இரக்ஷிப்பீராக, துச்சக் குரோதாதி வயத்தானே விநாசஞ் செய்யாதீர்.

கதையை உபசங்கரித்தல்.

அவர்களால் இவ்வண்ணம் இயம்பக்கேட்ட அரசன் அருகிலிருந்த ஸ்ரீ பரதமுனிவரை நோக்கிக் கூறுவதாவது; ஹே பகவன்! சர்வதருமங்களையும் உணர்ந்தவரே! காமக்குருடரேனும் இவர் தம் வசனம் பரமார்த்தரசம் பூரித்து மனங்களை யிரமிக்கச் செய்கின்றது. சாஸ்திரத்திற் சாற்றியபடி வெகுதண்டனையும் அடைந்தனர் இவரையினித் தேயப் பிரட்டஞ் சேய்கின்றே னென்றுரைத்து இராஜசார்த்தூலன் அவ்விருவரையும் தன்றேச எல்லைக்கப்புறம் போம்படி ஆணையிட்டான். பெரியவாசிட்ட முறையோ: அவன் கூறியதைக் கேட்ட மன்னவன் ஸ்ரீ பரதமுனிவரை நோக்கி இப்பாவியரைச் சபிக்கவேண்டுமென்று வேண்ட அவ்வாறே அழியுமாறு சாபமிட, அவர் தேகநஷ்டமாயினும் அந்தக்கரண வடிவினராய எமக்கு யாதொரு நட்டமு மின்றென்றனர் என்பதாகச் செல்கின்றது, விரிவு அங்குகாண விரித்திலேம்.

வஞ்சவிந்திரன் கதை முற்றிற்று.

மனத்தின் கதை.

நடந்த கதையினாலே விரிவாக விளம்பப்பட்ட அருத்தத்தைச் சங்கிரமாகக் கூறல்:—தூலத்திற்கே கெடுதலைக் கண்டோம் சூக்குமத்திற்கின்று மென்னும் லோகதிருஷ்ட அனுசாரமாக தங்கூற்றைக் கூறுவார் வேறு வேறு இயற்கைகள் வாய்ந்த இருதேகங்களைக் காட்டி மனோசக்தியை விரித்தல்:

முன் வஞ்சவிந்திரன் கதையில் மனோவியாபாரத்திற்கே பிராதானியத்வம் ஆதலின் அதுவே சுகதுக்க போகாயதனத்துவமாதலின் முக்கியமான சரீரமென்று சொல்லப்பட்டது. இப்போது மீட்டும் அதன்சொரூப நிரூபித்ததற்குச் சித்தத்தின் கதை ஆரம்பிக்கப் படுகின்றது.

பிரஹ்மா முதல் ஸ்தாவரபரியந்தம் எல்லாஜாதி சரீரிகளுமே எப்போதும் இவ்வுலகின்கண் ணிருசரீரங்களையுடைத்தா யிருக்கின்றன, ஒன்றோ மனச்சரீரமாம் வேககாரியாம் எப்போதுஞ் சஞ்சலமாம், மாம்ச நிர்மிதமாய மற்றையது யாதொரு காரியமும் செய்யவல்ல தல்லவாம்.

சம்சாரரோக காரணமாகிய மனத்தை நன்றாகவுணர்ந்தாற்றான் அதற்குச்சிகிச்சைசெய்தல் சுககரம் என்றெண்ணி ஸ்ரீ இராகவர் வினாதல்:—அனுபவிக்கப்பட்ட அருத்தங்களின் பாவனை விபாவனை யெனப்பெயரிய விகற்பமாத்திரமே மனமாகும், அப்பாவனை அசையுந் தருமத்தையுடையதாய் விதிநிடேத வினைவடிவமாம், அதிசூக்குமமான அதிர்ஷ்ட பாவத்தையடைந்த அவ்வினைக்கே ஜன்மாந்தராதி யான் மகமாக யாதுவரும் ரூபமுளதோ.

அதுவே பயனுகும், அதனையே எல்லாஜந்துக்களும் அநு சரிக்கின்றூர்கள். அம்மனமே முறையாக உபயபாவத்தை யடைகின்றது, என ஸ்ரீ வதிஷ்டபகவான் கூறியதைக் கேட்ட ஸ்ரீ இராகவர் வினுதல்.

ஹே பிரஹ்மன்! ஜடமாயும் அஜடாகிருதியதாயும் நிராகிருதியதாயும் இருக்கும் மனத்தினது சங்கற்பப் பிரதான வடிவத்தை விஸ்தாரமாக அடியேனுக்கு அனுக்கிரகம் செய்வீராக, என்பது பிரசினம்.

அநிர்வாச்சியமாய மனத்தினது சொரூபத்தைக் காண்பித்துக் கொண்டு துயில்வரை சாங்காறும் சிவசிந்தனுதிவடிவ மோக்ஷ உபாயத்திலேயே அம்மனதைப் பயில்விக்கவெனக் கூறுகின்றூர்.

சர்வ பதார்த்தங்களினும் இருப்பனவாகப் புலப்படாநின்ற சர்வசக்திகளையும் உடையது ஆத்மதத்வம், அதற்குச் சங்கற்ப சக்தியுடன் சம்பந்தித்த எக்கற்பித ரூபமுளதோ அதனை மனமென்பர். சத்தசத்துக்களின் மத்தியிலுள்ள பதார்த்தம் அது. சஞ்சல இயற்கையினுலே அதிலோலமான நரர்களின் எவ்வபிப்பிராய காரணமுளதோ அது சங்கற்ப அபிமுகத்தன்மையை யடைந்து சத்த சத்துக்களின் மத்தியிற் சலிக்கின்றது, ஆன்மா அனுன்மாக்களினிடையில் ஊஞ்சலாடுகின்றது; பன்மைப் பாரம் தாங்கி மனக்கண்ணுடியில் அதிரூடமாகி ஆன்மா அனுன்மா காண்போன் காண்பொருட் பாவத்தைப் பஜிக்கின்றது, மனேலயமான துயிலில் ஆன்ம அனுன்மக்கட்குக் காண்போன் காண்பொருட் பான்மைகாணுமையின் என்றுணர்க. அநந்த ஆத்மதத்வ மகாத்மாவாய்ச் சர்வ சக்தியையுடைய மாயாசபமத்தின் முதற்றேற்ற சங்கற்ப சக்தி யெவ்வுருவம் அது மனமாம். இப்போது இங்குற்ற

நரர்தம் விவகாரத்தும் அது பிரசித்தமாம், நரர்கட்குத் தானுவா புருடனு எனவுண்டாம் விகற்பத்தில் சத்தசத்துக் கோடிகளினிடையில் எப்பாவம் ஊஞ்சற்போலச்சஞ்சரிக்கின்றதோ கோடித்துவயத்தின் நினைப்புப் பூர்வகத் தன்மை யடைகின்றதோ அவ்வுருவமே மனமென அறைவர். எப்போதும் அறிவுருவத் தன்மையானே விளங்குகின்ற ஆன்மாவின் கண்ணும் யான் அறிந்திலேனென்னும் உணர்வும், அகர்த்தாவின் கண்ணும் கர்த்தாத்தன்மையுணர்வும் எதனுல் உண்டாகின்றதோ அது மனமெனப்படும்.

நித்தியமுக்தமாய ஆன்மாவிற்கும், அஞ்ஞானத்தானே மனேபிராந்தியா லாக்கப்பெற்றது பந்தபுந்தி யென்பதாக நிண்ணயிப்பான், மனத்திற்கு அறியப்பெறுத ஆன்மாவினின்றும் உற்பத்தி வித்தாரமாக உரைக்கப்பட்டது, ரோகதத்துவ நிர்ணயப் பொருட்டே போலும் ரோக காரண அபத்திய ஆகாரம் அறைந்ததாமிது; நிர்ணயம் மனத்தத்துவம் ஆனபின் னிப்போதோ அதன் சிகித்சைப் பிரயத்தினமே அவசியம் செய்யத்தக்கதாம், மீண்டு மீண்டும் காரண சிந்தைக்குப் பயனின்றும் என்னுங்கருத்தாற் கூறுகின்றூர்.

எவ்வாசனையினுலேனும் எதையேனும் பற்றிக் கிளம்பும் சித்தம் மிகவும் அற்பமேயாம், ஆயினும் நித்தியம் ஆன்ம விமோக்ஷப் பொருட்டு ஹே அநக! அதிமுயற்சியினுல் ஆன்மாவின் கண்ணே சமாதானப்படுத்துக. சமாதியின் பலமியாதோ வெனின்? பரத்திற் சமாதியை யடைந்த சித்தமானது தூய்தாய் வாசனை யற்றதாம், அதன்பின்னே கற்பனையற்றதாய் ஆன்மத்தன்மையை யடையும் சித்த நிரோதமாத்திரத்தானே யாங்ஙனம்

வெளியுட் சர்வதுவைத பந்தநிவிருத்தி யெனின் ? சராசர வடிவமாக இருக்கும் இவ்வுலகமுழுவதும் சித்த அதீனமே யாம்; ஆகலின் பந்தமோக்ஷங்கள் சித்த அதீனங்கள் என்பது புடமாம் கூறியபொருளிற் சாதகமான ஆக்கியானத்தைக் கூறுகின்ருர் பங்கேருகன் என. இப்பொருளில் ஸ்ரீ பிரஹ்மதேவர் எமக்கு முன்னர்த் திருவாய்மலர்ந்தருளிய அநுத்தமமான சித்தாக்கியானத்தைக் கூற அதியத்தினத்தோடுங் கேட்பாயாக. ஸ்பாரமாய்ச் சூனியமாய் அசாந்தமாய் அதிபீஷணமாய் அடவியொன்றுளது. அடவியாதி சப்தங்கட்குத் தாற்பரியப் பொருளைப் பின்னர்த் தாமேயருளுவர். சூனியம் = மிருக பக்ஷியாதிரகிதம் மித்தைவடிவம் அசாந்தம் = மிக விக்ஷேபம் விரிந்தது. திக்குமுடிவுகள் அற்றதுமாம்.

வனத்தையும் கதாநாயகனையும் அவனது செய்கையையும் வருணித்தல்,

அவ்வடவியை நோக்கின் நூற்றுக்கணக்கான யோஜனைகள் அணுமாத்திரம் போற்ருேற்றும், அங்கு ஒரே புருடன் சகத்திரகரலோசனனுய், ஆகுலநிறைந்த புந்தியனுய், பயங்கரனுய், விஸ்தார ஆகிருதியனு யிருந்தனன். அவன் ஆயிரக்கணக்கான கரங்களால் ஆயிரம் ஆயிரம் ஆயுதவர்க்கங்களைத் தாங்கித் தனதுமுதுகில் அடித்துக்கொண்டு தானே ஓடித்திரிவன் திடமாகிய அடிவர்க்கங்களால் தன்னுல் தன்னில் சுயமாகவே புடைத்துக்கொண்டு பயந்த ஆகிருதியனுகி யோஜனை சதங்களாகச் சுழன்று திரிவன். ரோதனஞ் செய்துகொண்டு ஓடுகின்ற இவன் இங்கும் அங்குமாக வெகுதூரம் ஓடியோடி, வெகுசிரமத்துடன் பரவசமாகிய ஆகிருதியனுய்ச் சரணுங்கங்கள் பொடிந்து பொருமுவன், ஆகாயம்போலும் கம்பீரகோடர

முற்ற கிருஷ்ணபக்ஷ இராத்திரிபோலும் இருண்ட இருளால் அதிபயங்கர முற்ற அந்த கூபத்தில் மிகுந்த அவிவேகியாகிய அவன் விரைவில் பரவசமாகவே வீழ்ந்தனன். பின் வெகுகாலங்கழித்து அவன் அந்த கூபத்தினின்றும் வெளிப்போந்து மீண்டும் அடிவர்க்கங்களால் அடித்துக்கொண்டு தன்னிமித்தத்தினுலே தானே ஓடிக்கொண்டு திரிவன், மீண்டும் அதிதூரமோடி முள்ளுகளும் கொடிகளும் செடிகளும் நிறைந்த பிறவாண் முட்களும் பெரிதுற்ற சிறுநிழலும் பெருந்துயரும் பொருந்திய கருவேல் வனத்திற் புகுந்து தீப்பாய்ந்த ஈப்போலத் துன்புறுவன். அக்கருவேலங் காட்டி னின்றும் கணம் வாழ்ந்ததுபோல வெளிப்போந்து மீண்டும் தாடன வர்க்கங்களாற் பீடனமாகித் தானே தன்னிமித்தத்தினுலே யோடித்திரிவன். மீண்டும் வெகுதூரம் ஓடி நிலவின் கிரணத்தினுலே மிகக் குளிர்ந்து ஒளிகாலும் வாழைத்தோப்பில் இனிது பிரவேசித்துச் சிரித்து மகிழ்ந்து விளையாடும்.

சுழலும் அவனை நிறுத்தி யுபதேசித்தலும் அவன் சாந்தி யுறுதலும்.

கதலீகண்டத்தினின்றும் கணத்தில் வெளியேகிளம்பி மீண்டும் சுயம் தன்னுற்றன்னிற்ருடன வர்க்கங்களானே புடைத்துக்கொண் டோடினன்; மீளவும் வெகுதூரமோடி நவின்ற மகாந்தகார அந்த கூபத்திலேயே விரைவில் வீழ்ந்தனன், அவயவங்க ளெல்லாம் பொடியான ஆகிருதியுடையவனுனன். அந்த கூபத்தினின்றுங் கிளம்பிக் கதலீவனத்தை யடைந்தனன், கதலீகானனத்தி னின்றும், கர்த்தம்போலக் கம்பீரமான கரஞ்சவனகுல்மகத்தை யடைந்தனன் (கருவேலங்காட்டை) கரஞ்சகானனத்தினின்றும் கழறிய அந்த கூபத்தையும், அந்த கூபத்தினின்

றும் ரம்பாவனந்தரத்தையும் (கதலீவனமத்யம்) சுயம் தன்னால் தன்பால் அடித்துக்கொண்டு மாறி மாறிப் புகுந்து துயருற்றுக் கொண்டிருந்தனன். இவ்வண்ணமாய தனதாசாரமுடைய அவனை நெடும்போதுயாம் விவேகதிருஷ்டியினாலே நோக்கி யோகபலத்தினாலே நிறுத்தினேன் அந்நெறியில் முகூந்த்தம்வரை ரோதனஞ் செய்தனன். நீயார்? தன்னைத்தானே யடித்துக் கோடலும் தானே கூபந் தன்னில் வீழ்தலும் ஆதிய இச்செயல்யாதின் பொருட்டோ? எவ்வருத்தத்தால் இயற்று கின்றனைதான்? என்று நின்னைவாத்தா னிருந்தவா றென்னே? வீணேமிகு யயல் வேயுந்தனை யென்கொல்? என்றவனை யாங்கேட்பக் கூறுவான், யானென்பதாக வொருவனில்லை, இதுவென்பதாகவுமில்லை, யான் சிறிது செய்வதாகவுங்காணேம், உம்மால் யான் வெந்துயருற்றேன், அந்தோதுயரம்! நீரே யென்னுடைய பகையாக இருக்கின்றீர். உம்மால் துக்கத்தின் பொருட்டும் சுகத்தின் பொருட்டும் திருட்டனேனேன் நட்டனேனேன் என்று புகன்று சிதைந்துபோன தன் அங்கங்களை நோக்கிப் போகங்களில் திருப்தியொன்றும் அடையாதவனாகி மேகமானது சப்தித்துக்கொண்டு அவியிற் பொழிவதேபோல அதிதீனனாய் மிகுந்த சப்தத்துடன் அழுதனன் கணமாத்திரையில் ஆண்டு அவன் ரோதனத்தை யொழித்து தன்னுடைய அங்கங்களை யினிது நோக்கிச் சிரித்தனன் தொனித்தனன், நீள்போது அட்டகாசமுஞ் செய்தனன், பின்னப்புமான் எமது முன்னிலையில் முறையாகத் தனது அவ்வங்கங்களை யெல்லாம் தவிர்ந்தனன். பிரதமம் அவனது சங்கற்பவடிவமான சிரம் விழுந்தது அதுவே சருவ அநர்த்த மூலமாதலின் பரம தாருணமாம்; பின்விகற்ப ஆசயங்களாகிய பாகுகள் விழுந்தனவாம், பின்விடய அபிநிவேசமாகிய வக்ஷம் விழுந்

உ

ஓம் மகாகணபதயே நம:

ஸ்ரீ ஞானவாசிட்ட விளம்பரம்.

தமிழ்ச் செய்யுளும் உரைகளும் அறிவின்மிக்க பெ
யீர்! தமிழ் ஞானவாசிட்டத்தைத் தெரியாத தமிழ்ம ங்க
இலர். நமது ஸ்ரீமது சுவாமிகள், பெரிய ஞானவாசிட்
மொழிபெயர்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் சஞ்சிகையும்
ஆய்விட்டன. மத்தியில் எங்கள் வேண்டுகோட்கிசைந்
ஸ்ரீ ஆளவந்தார் முனிவர் மொழிபெயர்த்த தமிழ் ஞா
வாசிட்டச்செய்யுட்கு அழகிய பதவுரையும், கவின்வாய்ந்
அவதாரிகையும், விரிந்த விசேடவுரையும் அநேக வியா
யானங்களினின்றுந் திரட்டி ஸ்ரீ வீரசேகரமெனப் பெய
தந்து தர அதையும்; ஸ்ரீ நித்தியானந்த முனிவரரால் 6
வருடங்கட்கு முன் மொழிபெயர்த்து இதுவரை பாட
நடந்துவந்த ஷை தமிழ் வாசிட்ட வியாக்யானமாகிய ச
சார தரணி யென்னும் உரையை மூலத்திற்கியையத் திரு
தித்தர அவதாரிகை பதவுரை விசேடவுரை யடங்கிய அ
யும்; அச்சிட்டு வருகின்றோம். சுமார் 230 பாரங்கட்
மேலாம். கடிதவிலையின் ஆதிக்யத்தால் இந்நூற்கு வி
ரூபாய் பன்னிரண்டாகின்றது. முதற்பாகம் பையிண்டா
வெளிவந்துவிட்டது விலை ரூபாய் ஆறு. இரண்டாம்பாக
விரைவில் வெளிவரும். கடவுள் கிருபையால் சுபம்.

இங்ஙனம்,

அநந்தானந்த சுவாமி,

4/5, ஆனந்தாசிரமம், வேப்பேரி, சென்னை